

Đương Vương Tử Chàng Thượng Vương Tử

Contents

Đương Vương Tử Chàng Thượng Vương Tử	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	19
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	27
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	49
23. Chương 23	50
24. Chương 24	52
25. Chương 25	54
26. Chương 26	56
27. Chương 27	59
28. Chương 28	61
29. Chương 29	64
30. Chương 30	66
31. Chương 31	68
32. Chương 32	71
33. Chương 33	74
34. Chương 34	76
35. Chương 35	79
36. Chương 36	82
37. Chương 37	85
38. Chương 38	88
39. Chương 39	90
40. Chương 40	94
41. Chương 41	96

42. Chương 42	99
43. Chương 43	101
44. Chương 44	104
45. Chương 45	107
46. Chương 46	109
47. Chương 47	112
48. Chương 48	115
49. Chương 49	117
50. Chương 50	119
51. Chương 51	121
52. Chương 52	124
53. Chương 53	127
54. Chương 54	129
55. Chương 55	131
56. Chương 56	133
57. Chương 57	136
58. Chương 58	138
59. Chương 59	141
60. Chương 60	144
61. Chương 61	148
62. Chương 62	152
63. Chương 63	154
64. Chương 64	158
65. Chương 65	162
66. Chương 66	165
67. Chương 67	169
68. Chương 68	172
69. Chương 69	176
70. Chương 70	180
71. Chương 71	183
72. Chương 72	186
73. Chương 73	189
74. Chương 74: Pn	194
75. Chương 75: Pn1 Một Năm Sau Ngày Kết Hôn	199
76. Chương 76: Pn2 Thuốc Tiên	203
77. Chương 77: Pn3 Thế Giới Này Quá Điên Cuồng	207

Đương Vương Tử Chàng Thương Vương Tử

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, cường cường, tiểu ngược, âm áp ngọt ngào, HE. Bị một thằng nhóc con xô ngã rồi còn bị đánh lén ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-vuong-tu-chang-thuong-vuong-tu>

1. Chương 1

Tháng năm, là mùa muôn hoa đua nhau nở rộ.

Bốn phía trong giáo đường trang nghiêm, đã được trang trí bằng vô số hoa hồng và hoa bách hợp kiều diễm. Không thể nghi ngờ, một buổi hôn lễ sắp được long trọng cử hành.

Cô dâu mỹ lệ đoan trang, váy cưới dài trắng muốt, gương mặt lộ rõ vẻ bất an không ngừng siết chặt váy cưới, chờ đợi đến thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời người con gái.

Trong đầu không khỏi suy nghĩ, người chồng sắp cưới của cô, không biết có cùng tâm trạng như cô không?

Lại nói tiếp, người yêu của cô thật sự là một chàng trai hoàn mỹ, gia thế tốt, nhân phẩm tốt, ba năm cùng trường, hai năm yêu nhau, thủy chung vẫn là nhơ nhĩ lễ độ, ôn hòa sẵn sàng.

Chu Ân khẽ nhàn nhạt mỉm cười nhưng trong ánh mắt đã có tia bất an, một người đàn ông tốt như thế, thật sự dành cho mình sao?

Không được suy nghĩ lung tung nữa! Cô nhanh chóng cắt đứt dòng suy nghĩ loạn thất bát tao trong đầu, nỗ lực thuyết phục bản thân, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, sao mà có chuyện không thuộc về mình được chứ?

Dù cho anh chưa từng chạm qua mình thì sao? Cũng có những người đàn ông rất thích dành giờ khắc này cho đêm tân hôn mà?

Anh là vì tôn trọng mình! Cô thở mạnh một hơi, cho bản thân mình một lý do thuyết phục. Nhìn đồng hồ treo trên tường, chỉ còn có ba phút nữa thôi, sau ba phút nữa, cô sẽ đi vào giáo đường, trở thành cô dâu xinh đẹp nhất của anh!

Khách khứa bên ngoài đã rất đông, nếu như không phải thực sự muốn kết hôn, nhà trai hà tất làm long trọng như vậy? Chu Ân nhìn trộm ra ngoài cửa sổ, đó là một thế giới mà cô chưa từng đặt chân vào.

Không biết thế này có được tính là cô bé Lộ Lem không nhỉ? Gia thế của cô rất bình thường, chỉ là bằng vào trí thông minh trời cho cùng sự nỗ lực hơn người mà vươn lên cao, được cử đi đào tạo chuyên sâu, nhờ vậy mà mới gặp gỡ được vương tử, càng khó tin hơn là được anh nhìn trúng, trở thành bạn gái của anh.

Hay là, đây là duyên phận đi? Chu Ân cũng giống như bất kỳ cô gái nào sắp kết hôn, trong lòng tràn đầy giấc mơ đẹp, hy vọng cùng người yêu thiên trường địa cửu.

Tại một nơi khác trong giáo đường, chú rể lễ phép từ chối ra ngoài tiếp khách, trốn trong phòng nghỉ, hưởng thụ ba phút độc thân cuối cùng trong đời.

Chiếc gương đồng hoa lệ trong phòng phản chiếu lại một gương mặt đang từ từ tháo bỏ đi vẻ ngụy trang.

Đó là một gương mặt phi thường anh tuấn, nhưng trong ánh mắt lộ rõ bảy phần bất đắc dĩ xen lẫn ba phần không xác định, ngưng kết thành một gương mặt thập phần ưu sầu. Ngay cả chiếc áo chú rể màu hồng sắc, cũng không có thể tăng thêm chút vui vẻ cho gương mặt tái nhợt của y.

Hắn từng nói, hắn nhất định sẽ mặc đồ màu đỏ vào cái ngày mà họ kết hôn, đứng ở bên người mình.

Trong ngực Đường Mộ Thần nhói lên một cái, lễ phục hồng sắc hiện đang khoác trên người mình, nhưng hắn, vĩnh viễn không có cách nào đứng ở bên cạnh y. Kết hôn không phải là kết quả mà y muốn, nhưng mà là kết quả mà y phải đối mặt.

Mà ngay từ đầu, đây đã là kết quả đã được định trước.

Đường Mộ Thần ơi Đường Mộ Thần, mày không phải đã từng có một khoảng thời gian vô cùng hạnh phúc sao?

Làm người không thể quá tham lam! Nghĩ đến ông nội đã lớn tuổi đi, dừng cảm hoàn thành nghĩa vụ của mày. Đóng băng trái tim lại, từ nay về sau, đừng để hắn làm cho rung động nữa.

Chẳng mấy lâu nữa, mày sẽ có con của mình, mà hắn cũng sẽ có vợ, đến lúc đó gặp lại nhau, gật đầu chào, vậy thôi, gặp thoáng qua, nhẹ như gió thoảng mây bay.

Cuộc đời như vậy, không còn gì hơn.

Khóe miệng Đường Mộ Thần khẽ câu lên thành một nụ cười nhưng so với khóc còn khó coi hơn, đầy chua xót.

Ba phút nữa, đối với người luôn khát vọng hạnh phúc mà nói, có vẻ dài đằng đặc, nhưng đối với người sắp phải bị tù đầy mà nói thì lại vô cùng ngắn.

Nhưng kim đồng hồ không nhanh mà cũng không chậm từ từ trôi đi, không nhanh một giây mà chẳng chậm một khắc, giống như một vị quan tòa công bằng, đưa mọi người về đúng vị trí của mình.

Đã đến giờ rồi!

Đường Mộ Thần tựa lưng vào tường, tay dút vào trong túi, học theo động tác lẫn thái độ của người nọ như bình thường, nhìn về phía trước mà cố gắng khích lệ bản thân, “Tiểu khóa tử, đến đây đi! Đả đảo hắc, ngươi hay thượng đế! GO!”

Bên môi y bất tri bất giác tràn ra ý cười có thể nói là hạnh phúc ngọt ngào, nhưng mà nụ cười nhẹ tựa như cánh hoa nhỏ bé rơi vào giữa đại dương, lập tức bị cơn sóng lạnh tĩnh cuốn đi không để lại chút dấu vết

Đi ra ngoài cửa, gương mặt trở lại khéo léo như trước, nụ cười nhẹ đúng chuẩn của chú rể, tiếp tục lừa dối thế nhân, song song, cũng lừa dối chính y.

Khách khứa đã ngồi đầy giáo đường, ở những hàng đầu bên trái, có một gia đình đặc biệt chói mắt. Ngoại trừ một vị phu nhân châu tròn ngọc sáng, toàn bộ đều là nam.

Đường Mộ Thần thoáng nhớ về quá khứ ấm áp, y từng vô số lần mộng tưởng bản thân mình được gia nhập với bọn họ, nhưng mà, đó vĩnh viễn chỉ là một giấc mơ, là mơ, nhất định phải tỉnh lại.

Kì Dân Hạo hiền lành nhìn Đường Mộ Thần nở một nụ cười nhẹ, sau đó cúi đầu nhú nhú mày.

Diêu Nhật Hiền lại nói thẳng ra suy nghĩ của mình, “Thực là kỳ quái, sao Mộ Thần kết hôn mà thoát nhìn không vui vẻ lắm? Đây là chứng sợ hãi trước hôn nhân sao?”

“Thanh niên mà, sợ nhất mất đi tự do nhiều ít gì cũng có chút không được tự nhiên.” Kì An Tu đáp lại, nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng nhô cao được Diêu Nhật Hiền giấu dưới cái áo khoác rộng thùng thình, “Nhỏ giọng thôi! Cẩn thận nhà gái nghe thì không vui.”

Diêu Nhật Hiền lú lười, không dám hé răng nữa.

Kì Hạnh Chi lại có vẻ lo lắng, “Anh cả sao còn chưa đến?”

Nếu không đến, vậy thực sự hoa chúc sẽ lạnh mất.

2. Chương 2

Hôn lễ gần bắt đầu, Kì Hạnh Chi rất lo lắng, sao anh cả còn chưa đến?

Kì Nhạc Chi nhàn thần khê động, lặng lẽ kéo tay áo anh mình, ý bảo cậu bảo trì lãnh tĩnh, nhưng lại giấu đầu hở đuôi nói, “Hay là anh cả gặp chuyện gì vướng chân rồi.”

Hà Gia Duyệt sắp sinh rồi, bụng lớn đến nỗi có thể hù chết người, căn bản là không có khả năng đi ra ngoài, ở nhà tĩnh dưỡng. Bởi vì là Đường Mộ Thần nên Kì Nhạc Chi vô luận như thế nào cũng phải tới tham gia hôn lễ.

Trong nhà, hình như chỉ có Kì Nhạc Chi và Kì Hạnh Chi là nhận ra được anh cả của mình và Đường Mộ Thần có quan hệ không bình thường, nhưng mà bọn họ đều không thể nói, mà cũng không dám nói ra.

Hai người đều là con trai trưởng trong gia đình, cũng là đứa cháu đích tôn mà gia tộc kỳ vọng nhiều nhất, nếu như hai người bọn họ thật sự có gì đó...

Vậy thì e rằng gia đình của cả hai chẳng khác nào xảy ra động đất, vì vậy mà bọn họ đành phải gắt gao đem bí mật này chôn sâu trong lòng, chỉ dám có một chút hy vọng nhỏ nhoi.

Kì Nhạc Chi còn đoán thăm, có lẽ hôn lễ của Mộ Thần cũng đã được anh mình đồng ý. Bởi vì chẳng ai trong bọn họ muốn nhìn thấy cảnh thương tâm của gia đình. Vì thế hai người họ lần lượt kết hôn là chuyện mỹ mãn tốt đẹp nhất trong mắt mọi người.

“Cũng không phải là anh cả kết hôn, muốn anh ấy đến làm gì?” Mục Sam lén lút sờ sờ thắt lưng lão bà mới cưới, hơi oán trách nhẹ nhàng thì thầm, “Bác sĩ nói, cần tránh cho tâm tình quá mức kích động, cẩn thận động thai khí!”

Cái lỗi tai nhỏ của KìHạnh Chi lập tức ửng đỏ, vốn Mục Sam dự định sớm sinh con, nhưng cậu thì muốn trước hưởng thụ hai năm cái đã. Thế nhưng thời gian hai người đi hưởng tuần trăng mật ở chung thật sự là quá mỹ diệu rồi, thầy đầu gối luôn luôn nhịn không được mà cứ muốn cậu một lần lại một lần. Ngoài ý muốn liên tiếp phát sinh, trứng chiều cũng là đương nhiên thôi.

Tuy rằng nghe lão công trách cứ, nhưng Kì Hạnh Chi không thể không lo lắng, anh cả đã từng đầy tuổi rồi nhưng chưa từng có tình cảm với bất kỳ ai như thế, Kì Hạnh Chi tuy đầu óc không được tốt lắm, nhưng người như cậu thì thường trực giác lại vô cùng chuẩn xác.

Hôn lễ này nhất định là anh cả không hề mong muốn! Bây giờ anh ấy rốt cuộc đang ở đâu? Thực sự là sốt ruột muốn chết, mà điện thoại cũng chẳng liên lạc được!

Nhân châu của KìHạnh Chi xoay động, cậu chợt nghĩ ra một biện pháp hơi ngu ngốc! Trực tiếp làm mất vô tội chạy qua hỏi chuẩn chú rể, “Anh Mộ Thần, anh có thấy anh cả của em đâu không?”

Nụ cười của Đường Mộ Thần thoáng chốc cứng đờ, ánh mắt né tránh nhìn qua chỗ khác, mới cười nói, “Nga, anh ấy bảo có chút việc, không thể tới được, không sao cả!”

Một phần tư viên thuốc ngủ, không tổn hại nhiều lắm đối với thân thể hần nhưng đủ để cho hần ngủ cả buổi sáng, qua hết hôn lễ.

Nhìn ra Đường Mộ Thần đang nói dối, Kì Hạnh Chi lại càng không chịu đi, anh cả không ở đây, cậu ít nhiều gì cũng phải vì anh mình mà làm cái gì đó, Anh Mộ Thần, anh thực sự muốn kết hôn sao? Nếu như anh cả em biết, anh biết hậu quả ra sao không?”

Đường Mộ Thần sa sầm mặt, “Hạnh Chi quay lại chỗ đi! Đừng nói bậy, anh sắp kết hôn rồi, anh trai em biết rồi, mà anh ấy cũng đã chúc phúc cho anh thôi!”

“Thế nhưng...” KìHạnh Chi còn muốn nói tiếp, Đường Mộ Thần đã đẩy cậu đi, thấp giọng quát, “Hạnh Chi! Kết hôn là chuyện riêng của bọn anh, em đừng có nhúng tay!”

Người bên ngoài thấy bọn họ tựa hồ sắp cãi nhau, Đường Tùng Niên đi qua, “Hạnh Chi, có việc gì sao?”

Đường Mộ Thần hung hăng cho Kì Hạnh Chi một ánh mắt cảnh cáo, nhìn ông Đường đầu đầy tóc bạc, nở nụ cười từ ái nhìn mình, Kì Hạnh Chi thất bại trưng ra nụ cười ngọt ngào, “Không có việc gì ạ! Cháu nói muốn đi trêu chọc cô dâu một tí, anh Mộ Thần sợ cháu khi dễ cô dâu nên không cho cháu đi!”

Đường Tùng Niên yên tâm cười ha hả, “Tiểu Thần lo lắng quá thôi, mấy đứa cứ đến chơi, tân hôn ba ngày vô khổ, đừng lo!”

Đường Mộ Thần thở phào nhẹ nhõm, Kì Hạnh Chi ử rử quay về chỗ ngồi, Kì Dân Hạo cảm thấy có chút kì lạ, , “Hạnh Chi, rốt cuộc vừa rồi con đi nói gì với Mộ Thần vậy?”

“Ách... Một vài chuyện thôi!” Kì Hạnh Chi không dám nói ra.

Kì Dân Hạo nhú mày, quyết định về nhà sẽ nói chuyện lại với thằng cháu này sau.

Nhạc dạo cho hôn lễ bắt đầu vang lên, cô dâu cười tươi như hoa ôm một bó hoa bách hợp trắng tinh khiết, khoác tay cha mình, nhẹ nhàng đi tới, gương mặt ánh lên vẻ hạnh phúc rạng ngời khiến cho cô càng thêm xinh đẹp, thoát nhìn vừa đoan trang vừa thánh khiết, thật sự là tài tử giai nhân, giai ngẫu thiên thành.

Chu Ân nhìn chú rể anh tuấn đứng đằng trước, hận không thể mọc cánh mà bay đến nhanh hơn.

Đường Mộ Thần nhìn cô dâu mỹ lệ đằng sau, hận không thể mọc cánh mà trốn cho mau.

Thực sự muốn kết hôn sao? Tim y càng lúc càng đập mạnh, càng mờ mịt không thể quyết định được.

Cô gái xinh đẹp kia là do chính y lựa chọn, nhưng sao vào giờ phút này, khuôn mặt của cô ấy lại mơ hồ như vậy?

Không thể nghi ngờ, đây là người con gái mà y quen đã ba năm, cũng là người con gái mà y thích, nhưng y thực sự có yêu cô ấy không? Y có thể cho cô ấy hạnh phúc, cho cô ấy chỗ nương tựa cả đời không??

Trên lưng Đường Mộ Thần bỗng nhiên ra một thân mồ hôi lạnh, nếu như... nếu như nói y căn bản là không yêu cô ấy, vậy y có thể dùng lời thề dối trá lừa gạt cô gái vô tội này, lừa dối thương đế, lường gạt mọi người ư?

Y cảm thấy đầu óc xoay vòng vòng loạn thành một đoàn, rất muốn bỏ chạy. Thế nhưng nhìn bốn phía chung quanh, hàng trăm đôi mắt đang nhìn y chăm chăm, y không có cách nào trốn chạy được cả.

Được rồi! Đường Mộ Thần tự nhủ, nếu như may không có cách nào cho cô ấy tình yêu, vậy thì hãy cho cô ấy tình thương, tình thân, cùng với tất cả tình cảm khác! Cô ấy vẫn sẽ hạnh phúc, không phải sao?

Khi tay Chu Ân được đặt lên tay Đường Mộ Thần thì, cô vô cùng kinh ngạc cảm giác được nơi nào đó là một mảnh lạnh lẽo. Nhưng không kịp ngẫm nghĩ, mục sư đã bắt đầu hỏi.

Đường Mộ Thần không biết, cảm giác bất an của y đã truyền sang cả cho Chu Ân, khiến cho cô cũng bắt đầu bất an tự hỏi, người đàn ông đang đứng bên cạnh cô sẽ cùng cô đi suốt cả đời sao?

Ngay cả khi nghe thấy từ hai kẻ răng của Đường Mộ Thần thoát ra ba chữ “Con đồng ý” thì trong lòng của cô càng mơ hồ khiến cho cô không khỏi run rẩy.

Chu Ân không phải là một cô gái ham hư vinh, không phải là vì gia thế tiền tài của Đường gia mà đồng ý việc hôn nhân này, cô đã tốt nghiệp đại học, là một người con gái có lý tưởng lẫn chính kiến của riêng mình, nếu như cô muốn kết hôn, nhất định là bởi vì tình yêu.

“Chu Ân, con đồng ý trở thành vợ của Đường Mộ Thần chứ?” Mục sư quay sang hỏi cô.

Chu Ân cúi đầu tư lự, trực giác má cảm thấy trời sinh của phụ nữ khiến cô do dự, không cách nào mở miệng nói ra ba chữ kia. Nhưng chỉ im lặng nhất thời, đã trở thành vĩnh viễn.

Cửa lớn giáo đường “Rầm” một tiếng bị người hung hăng đá văng, một chàng trai trẻ tuổi một thân đầy khí thế cuồn cuộn bước vào, cao giọng tuyên cáo:

“Tôi phản đối!”

3. Chương 3

Người con trai vừa xông vào đương nhiên hấp dẫn ánh mắt mọi người, dưới tấm mạng che mặt, Chu Ân có thể nhìn thấy lơ mơ, người con trai đang đứng đó còn rất trẻ.

Bởi vì đứng ngược sáng, cô chỉ thấy quanh thân anh ta tỏa ra kim quang chói mắt, dường như là một ngọn lửa hùng hực cháy, khí thế liều lĩnh ấy khiến cho mọi người không thể làm như không thấy.

“Khốn kiếp!” Đường Mộ Thần đứng bên cạnh cô đột nhiên nghiêng răng, từ hai kẻ răng vọt ra tiếng chữ tục.

Chu Ân cả kinh, Đường Mộ Thần trong giờ phút này tựa như một con người khác!

Anh lúc nào cũng giữ vẻ tao nhã quý phái, cứ nhiên lại ẩn giấu tính tình nóng như lửa, quanh thân tỏa ra hàn khí mãnh liệt! Mà loại hàn khí cường đại này, khi người con trai ngoài cửa từng bước từng bước đi đến gần bọn họ thì càng tăng mạnh, tựa như từ trường phản ứng với nhau, phát ra cường liệt chấn động nhân tâm.

“An An! Con định làm gì thế?” Người đầu tiên la hoảng lên là Diêu Nhật Hiên, cho tới bây giờ Diêu Nhật Hiên chưa từng thấy con mình lộ ra tính cách như thế. Gương mặt tuấn mỹ xưa nay luôn luôn bảo trì vẻ nghiêm túc như là sông băng vạn năm. Ngoại trừ khi còn bé, lúc cha con bọn họ nghèo túng bị mọi người khi dễ thì Kì An Chi chưa từng mất khống chế như thế này.

Kì An Chi cũng không buồn nhìn qua, chỉ nghiêng đầu nói một tiếng, “Ba, cứ ngồi yên đó mà xem!”

“An An con có biết con đang làm cái gì không ?!” Kì An Tu gầm nhẹ một tiếng, trước ôm lấy lão bà của mình, cố gắng bình ổn thể cục.

“Yên tâm! Đầu óc của con bây giờ rất tỉnh táo!” Kì An Chi ngẩng đầu nhìn thẳng Đường Mộ Thần, “Phá bỏ hôn lễ!”

“Cút!” Đường Mộ Thần trả lời hằn, chỉ một chữ, kèm theo một nắm đấm.

Một nắm đấm hàng thật giá thật, đánh thẳng vào cằm Kì An Chi. Kì An Chi thân thủ rất tốt cư nhiên tránh cũng không tránh, mặc cho nắm đấm kia đâm thẳng vào mặt mình, khóe miệng ứa ra một tia máu đỏ tươi.

“An An!” Diêu Nhật Hiên lo lắng cho con trai, định lao ra thì bị Kì An Tu ôm chặt lấy.

Kì An Chi không thèm quan tâm phun một búng máu xuống đất, “Một đấm này coi như là anh trả nợ cho em! Em đi theo anh hay là đứng đây mà nói chuyện?”

Hai chọn một, tuyệt không khả năng thứ ba.

Đôi mắt Đường Mộ Thần chợt lóe qua một tia quang mang, tuy rằng đang tức giận ngập trời, nhưng Chu Ẩn lại nghĩ, y lúc này mới thực sự đẹp đến kinh người! Dường như dáng vẻ trước đây chỉ là ngụy trang, y của hiện tại mới là một Đường Mộ Thần thật sự.

Đều nói ái tình trong mắt không dung được một hạt cát, Chu Ẩn đã sớm mơ hồ cảm giác được, Đường Mộ Thần và cô dường như luôn cách nhau một lớp cát dày, có chút không được hài hòa.

Thế nhưng người kia, cô rất có ấn tượng, người tên là Kì An Chi này, tuy số lần gặp mặt không nhiều lắm, nhưng mỗi lần quay về nước đối mặt với anh ta, dường như anh ta luôn thành công lột được mặt nạ của Đường Mộ Thần xuống, bức anh bộc lộ ra tâm tư thật sự.

Bọn họ nhất định là có quan hệ không tầm thường!

Đường Mộ Thần túm áo của Kì An Chi, nghiêng rằng nghiêng lợi quát, “Anh có biết hôm nay là ngày gì không? Anh có biết ông của anh và ông của tôi đang ngồi ngay đây không? Anh định ép chết bọn họ mới cam tâm đúng không?!”

Thanh âm của y rất nhỏ, chỉ có hai người bọn họ cùng Chu Ẩn đứng ngay đó mới nghe được, cho nên cô cảm nhận được, cơn phẫn nộ cuồng liệt này không phải vì hôn lễ của họ bị cắt ngang mà là bởi vì câu nói cuối cùng, vì ông của bọn họ.

Tim của Chu Ẩn chợt lạnh như băng, đây là nguyên nhân khiến anh muốn kết hôn với mình sao?

Ánh mắt Kì An Chi nhìn Đường Mộ Thần chăm chú không gì sánh được, hung hăng đáp trả “Đường Mộ Thần, nếu như em đã nghĩ như vậy, vì sao còn muốn đi trêu chọc anh? Anh nhớ kỹ từng lời em đã nói, em đã trêu vào anh thì đời này không có khả năng cắt bỏ được! Hay lắm, anh sẽ cùng em xuống địa ngục!”

Đường Mộ Thần tựa như bị sét đánh, trong đầu ong ong, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

Đúng vậy, y biết rõ người này có độc, hơn nữa là chất kịch độc mà không thuốc nào cứu được, nhưng tại sao y không có cách nào ly khai hẳn được? Ngay cả khi đã quyết tâm ly khai, vì cái gì cứ một lần lại một lần quay về bên cạnh hắn?

Nhìn thẳng vào mắt hắn, đôi mắt hắc bạch phân minh không lẫn chút tạp chất. Tuy rằng lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng y biết, phía dưới lớp băng giá đó chính là ngọn lửa nhiệt tình nóng hừng hực có khả năng khiến cho xương cốt y chảy ra!

Tại sao y lại đi dây vào người này? Chẳng khác nào thiêu thân lao đầu vào lửa, không cách nào thoát ra được!

Khung cảnh trước mắt Đường Mộ Thần dần dần mơ hồ, trong đầu vô cùng hỗn loạn, trong nháy mắt, quá khứ chậm rãi hiện lên từng cảnh từng cảnh một...

[Thời gian quay ngược]

Vào năm ba tuổi, lần đầu tiên mình gặp phải hắn,

Hắn đụng ngã mình, mình đụng ngã hắn.

Hắn kéo mình đứng lên, nhưng lại gọi mình là “Em gái!”

Mình nói mình là con trai, hắn thế nhưng lại thọc tay vào trong quần mình...

Qua ít lâu, hắn trở thành bạn học với mình, vô sỉ ngồi chung bàn với mình.

Cứ như vậy, cho đến tiểu học, trung học, cao trung...

Thiếu niên trước bàn học đánh một dấu phẩy, bỗng nhiên phát hiện y viết không nổi nữa. Ký ức cả chục năm, dường như viết ra giấy, cũng bắt quá chỉ trên dưới một trăm chữ, thế nhưng, nó thật sự có thể nói hết quan hệ của họ sao?

Đường Mộ Thần mười bảy tuổi nhân thần mê vông, trong ngực trống trải, tâm trạng trở nên tuột dốc.

“Thần Thần, điện thoại!” Tiếng của ông khiến cho y phục hồi tinh thần, đem cuốn nhật ký cất vào trong ngăn kéo, xong rồi mới dám đi ra nghe điện thoại.

“Ê! Cậu có ở nhà không?” Đầu kia điện thoại là cách nói chuyện luôn mang theo vài phần trêu chọc của người kia. Dễ nghe, thế nhưng, không thể nói là êm tai. Bởi vì người kia là “đồng” nhân chứ không phải là “động” nhân a.

“Cậu tính làm gì hả?” Đường Mộ Thần cảnh giác hỏi ngược lại, thanh âm lạnh lùng thẳng thắn. Theo tác phong của gia khố kia, tuyệt không vô duyên vô cớ gọi điện thoại tới chỉ vì để tán gẫu mấy câu.

Đầu kia truyền đến tiếng cười ha hả, “Sáng mai sáu giờ, cửa lên Tây Sơn. Mình mang theo lều, cậu mang đồ ăn.”

Lời ít mà ý nhiều, Đường Mộ Thần nghe là hiểu, lạnh lùng phun ra bốn chữ, “Không gặp không về!”

(PS: hoa quế cuối cùng chính tại đại niên mừng một canh liêu, tuy rằng chậm điểm, nhưng ngẫu chính rất quái, khó có được cấp chính phóng một hồi giả, nhìn một chút ngộ đích TV sẽ mã tự liêu, hắc hắc! Cảm tạ thân môn đích lễ vật hòa nhần lại, cảm tạ đại gia tại đây lỗi nặng niên đích hoàn quan tâm trừ hoa quế đích văn, quan tâm trừ hoa quế. Ngẫu đích cảm mạo khá, đã một tiền hai ngày như vậy lưu thanh mũi thủy liêu, hội nỗ lực canh tân đích yêu!)

4. Chương 4

Treo điện thoại, Đường Mộ Thần bắt đầu chạy xuống nhà bếp chuẩn bị đồ ăn.

Y không muốn thừa nhận bản thân có bao nhiêu vui mừng khôn xiết, thế nhưng khóe miệng cũng không tự giác mà nhếch lên, thậm chí còn khe khẽ ngâm nga. Mấy ngày nghỉ chán muốn chết cuối cùng cũng tìm được chuyện khiến tinh thần phấn chấn, đáng ăn mừng a!

Đường Tùng Niên thấy cháu mình có vẻ rất vui, cũng mỉm cười đi xuống bếp, “Sao vậy? An An lại hẹn cháu đi tỷ thí gì sao?”

Hai đứa nhỏ này, từ bé đến lớn cứ luôn so tài, gần như đã trở thành một loại thói quen, nếu như một thời gian dài mà chúng không gây ra chuyện gì, mọi người mới cảm thấy kì quái.

Bất quá, bọn họ cũng không làm xằng làm bậy, luôn luôn so tài trong các lĩnh vực, so tài trong tiết thể dục, thậm chí so đến cả việc nuôi chó xem cho nhà ai lớn hơn.

Tỷ thí như vậy, đương nhiên nhà trường lẫn gia đình không hề phản đối mà trái lại luôn giữ thái độ tán thưởng đứng ngoài cuộc.

Phải có cạnh tranh, mới có tiến bộ a! Kì An Chi và Đường Mộ Thần không thể nghi ngờ là ví dụ tốt nhất. Ngày qua ngày, từng năm lại từng năm so tài, hai đứa trẻ ngày một trưởng thành.

Bằng không, hai người bọn họ cũng sẽ không thể đồng thời hoàn thành hết chương trình học cao trung với thành tích hạng ưu vào năm mười bảy tuổi. Đồng thời nhận được giấy mời nhập học tại trường đại học hàng đầu thế giới.

Kỳ thực người lớn của hai nhà đều rõ ràng, với tư chất của cả hai đứa trẻ này, đương nhiên là có thể không chỉ tốt nghiệp trung học sớm trước một năm. Đặc biệt là Kỳ An Chi, mười lăm tuổi đã được một trường đại học nổi tiếng mời vào học.

Chỉ là người lớn cả hai bên không muốn để cho con cháu mình trưởng thành quá lớn, sẽ ảnh hưởng không tốt cho quá trình phát triển tâm lý, vì vậy mới kéo dài thêm hai năm, đợi bọn nhỏ trưởng thành hơn về mặt tâm lý, chỉ học sớm hơn người bình thường một năm, sau đó mới buông tay để cho chúng tự do bay lượn.

“Leo núi, tiểu Tây Sơn.” Đường Mộ Thần không chút lừa dối người ông nuôi mình từ nhỏ đến lớn, “Có lẽ phải ở lại một đêm, Kỳ An Chi bảo cậu ta mang theo lều.”

Tiểu Tây Sơn, là thánh địa mạo hiểm trứ danh ở vùng ngoại ô. Núi không quá cao, nhưng rất là hiểm trở, bởi vì phải bảo vệ thảm thực vật trên núi, chính phủ tiến hành bảo vệ rất kỹ lưỡng, tuy vậy vẫn thu hút nhiều người thường xuyên đến leo núi.

Đường Mộ Thần và Kỳ An Chi thường xuyên cách khoảng ba tháng thì leo núi một lần, rất là quen thuộc lộ tuyến trên núi.

Đường Tùng Niên gật đầu, hai đứa nhỏ này từ bé đã rất độc lập, ở dưới chân núi cũng đã được huấn luyện chuyên nghiệp chỉ dẫn qua, hơn nữa đều là người tập võ, thân thủ miễn tiện, dã ngoại cắm trại rất nhiều lần cho tới bây giờ chưa từng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thế nhưng, làm ông nội, đối với đứa cháu độc nhất, ông vẫn là không nhịn được mà dặn dò, “Nhất định phải chú ý an toàn, điện thoại di động để trong túi, nhớ đi thẳng đường. Mấy đứa nhỏ bọn con cũng đừng quá câu nệ chiến thắng, an toàn mới là quan trọng!”

“Con biết!” Đường Mộ Thần cười tủm tỉm cắt ngang bài diễn văn của ông nội, thành thạo chuẩn bị món trứng kho, bánh rán với mấy thứ điểm tâm.

Tên gia khỏa Kỳ An Chi kia có một ông nội nấu ăn rất giỏi, còn có một ông chú là siêu đầu bếp, dưỡng ra được một cái lưỡi vô cùng xảo quyết không gì sánh được. Hẳn cho tới bây giờ tuyệt đối không bao giờ ăn đồ mua sẵn ở bên ngoài, luôn luôn bảo có chất phụ gia, dơ bẩn không hợp vệ sinh. Thế nhưng gia khỏa này cũng lười đến thần kỳ, nghiêm ngặt thực hiện nguyên tắc quân tử không lại gần nhà bếp, hẳn nếu như bảo Đường Mộ Thần chuẩn bị đồ ăn, tức là muốn Đường Mộ Thần tự tay nấu nướng.

Đường Mộ Thần cũng không biết nhiều lắm, nhưng mà nấu mấy món đơn giản thì cũng đã nấu cả chục năm rồi, cực kỳ thành thạo. Chỉ cần là đồ ăn do y nấu, Kỳ An Chi chưa từng nói gì, chỉ là, kiên quyết không thể tìm người nấu dùm.

Nói đến cũng lạ, thật không biết đầu lưỡi của gia khỏa kia làm sao mà dưỡng ra được, trước đây có một lần Đường Mộ Thần nhờ người chuẩn bị đồ ăn dùm, nhưng Kỳ An Chi chỉ ném có một miếng liền vứt hết vào thùng rác, còn tức giận đánh y một trận, thế là từ đó về sau Đường Mộ Thần không dám... lừa gạt nữa ..., không thể làm gì khác hơn là tự mình động thủ, tiếp tục dung túng nhồi đầy cái dạ dày luôn soi mói người khác kia.

Chuyện hẳn muốn tỷ thí, Đường Mộ Thần đã đoán ra được, dù sao đi nữa cũng chỉ chuẩn bị chút đồ ăn, cũng không phải là quá khó khăn, đúng không?

Đường Tùng Niên cười tủm tỉm nhìn đứa cháu đích tôn cẩn thận tỉ mỉ sơ chế, đợi đến sáng sớm hôm sau mới hoàn thành món ăn, không khỏi cảm khái “Không biết con gái nhà ai tương lai trở thành bạn gái của Thần Thần nhà ta, đúng là có phúc a! Ra khỏi phòng liền chạy vào bếp, ha ha!”

“Ông nội!” Đường Mộ Thần đỏ mặt, bạn gái... Y đúng là chưa có ai, cũng không muốn tiếp tục đề tài này.

Tay không ngừng lại, lung tung thu dọn gia vị che giấu bất an trong lòng. Tiểu Tây Sơn cũng có sông có cá, biết đâu gia khỏa kia lại muốn bắt cá đi nướng.

Đường Tùng Niên lại cố ý tiếp tục chủ đề kia, “Thần Thần, con cũng đâu còn nhỏ nữa, tuy rằng bài vở rất quan trọng, nhưng mà cũng nên kiếm một cô bạn gái! Ông rất thoáng a, không cần điều kiện gì cả, chỉ cần là người tốt với con thích là được. Đương nhiên, hay nhất chính là tìm được một cô bé phương đông, sinh

hoạt tập quán dân tộc tín ngưỡng sẽ thuận tiện hơn. Nhưng nếu như con thích một cô bé tây phương thì ông cũng không phản đối đâu!”

“Ai nha! Không thèm nghe ông nói nữa!” Đường Mộ Thần đỏ đến tận mang tai, nhanh chóng chạy về phòng, tim không ngừng đập loạn.

Bạn gái ư? Rồi khỏi gia khóa kia, biết đâu y mới có thể có bạn gái?

Từ nhỏ đến lớn, không phải chưa từng có cô gái nào tỏ tình với y. Chỉ là... Kì An Chi luôn tìm đủ loại lý do soi mói người ta, đả kích lớn đến nỗi Đường Mộ Thần có đứng trước mặt thiên tiên cũng không thể có chút hứng thú. Hơn nữa, mỗi ngày đều phải tiêu hao tinh lực so tài với hắc, đâu có rảnh rỗi phát triển tình cảm?

Bất quá, nghĩ đến gia khóa kia cũng là như nhau, trong ngực Đường Mộ Thần mới bình ổn lại. Lại nói tiếp hoa đào bên hắc cũng nhiều, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy hắc liếc đến nửa con mắt. Tên gia khóa ấy, đúng là không phải hay soi mói bình thường mà!

Đợi đến khi lên đại học, hắc cũng sẽ có bạn gái ư? Đường Mộ Thần bỗng nhiên cười không nổi nữa, một nỗi phiền muộn chợt dân lên. Y không dám suy nghĩ nhiều, liều mạng đem cảm giác xưa xót đẽ xuống trong lòng, cẩn thận tỉ mỉ chuẩn bị mấy thứ cho ngày mai xuất hành.

Giày dép, quần áo, dây thừng, dao Thụy Sĩ... Buổi tối còn phải ngủ lại một đêm, vậy khăn mặt bàn chải đánh răng cũng phải mang theo, do dự một chút, Đường Mộ Thần ma xui quỷ khiến mang theo chai dầu thuốc xoa bóp dùng trong mùa đông.

Nếu như chân bị chuột rút, dùng cái này xoa bóp rất tốt, Đường Mộ Thần tự nhủ.

5. Chương 5

Sáng sớm sáu giờ, xe đi tới chân núi, không khí trong lành mát mẻ mang theo mùi cây cỏ nhẹ nhàng tạo cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Vừa lấy điện thoại ra thì đã nghe thấy tiếng chuông quen thuộc phá vỡ bầu không khí yên tĩnh buổi sáng.

“Ồ bên này!” Kì An Chi tay dứt trong túi quần, thoải mái dựa vào thân cây cổ thụ, vẻ lười nhác như một con báo đang buồn chán, khuôn mặt vẫn lạnh lùng tuấn mỹ như mọi khi, chỉ có mái tóc là bị gió làm cho hỗn loạn.

Trong nháy mắt, dường như có một cái móng vuốt hung hăng móc lấy tim của Đường Mộ Thần, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Y bối rối chuyển tầm mắt cố gắng che giấu sự thất thố. Tên gia khóa này đúng là tai họa!

Rõ ràng đã quen biết lâu như vậy nhưng y càng ngày càng vô pháp nhìn thẳng vào hắc, hai gương mặt giống hệt nhau, thế nhưng chú Diêu thì lại mang đầy vẻ ôn hòa thân thiện, còn ở trên người tên này thì lại tràn đầy vẻ yêu nghiệt.

Thở sâu, tầm mắt lại trở về vị trí cũ, Đường Mộ Thần bảo trì vẻ lãnh đạm như Kì An Chi, “Ngày hôm nay thắng thua được cái gì?”

Kì An Chi vò vò tóc, cười bỉ ổi, “Chưa nghĩ ra! Nếu không, đi lên chỗ cắm trại rồi cậu chọn đi?”

“Đi thôi!” Đường Mộ Thần diện vô biểu tình đáp ứng, trong ngực lại không ngừng đập loạn, có thể yêu cầu sao? Vậy y nên bắt Kì An Chi làm gì đây?

Trong đầu y nhanh chóng hiện lên một hình ảnh, rất nhanh lại bị y dần xuống. Nhưng hình ảnh kia cứ vô thức mà không ngừng hiện ra quấy nhiễu khiến cho Đường Mộ Thần rối loạn.

May là đang leo núi, đi được chừng một trăm bước thì mồ hôi bắt đầu đổ ra, mấy hình ảnh kia theo lỗ chân lông mà bốc hơi hết, đầu óc Đường Mộ Thần dần dần tập trung trở lại. Dù sao phải chiến thắng khiêu chiến trước đã.

Con đường nhỏ lên núi yên tĩnh, thanh vắng, có hai thiếu niên một trước một sau không nói chuyện với nhau, yên lặng bước đi theo con đường khúc khuỷu duy nhất dẫn lên đỉnh núi.

Mồ hôi ướt đầm lưng áo, tiếng thở dốc cũng từ từ nặng nề hơn, trên ngọn núi yên tĩnh có thể nghe được đặc biệt rõ ràng, thỉnh thoảng cũng gặp được hai ba người đang leo núi, chào hỏi vài câu lại tiếp tục đi tới.

Giữa trưa, hai người thuận lợi đến được cái hồ nằm sâu trong núi.

Cái hồ nhỏ này là tiểu Tây Hồ, kì thực chỉ là một cái đầm nước nhỏ rộng khoảng mấy chục thước, các con suối trên núi đều tụ tập về đây, hình thành nên cái hồ này, trong hồ có cua có cá đầy đủ, thậm chí còn lôi kéo cả dã thú đến uống nước.

Đường Mộ Thần ngừng lại, “Ăn cơm trước đi!”

Từ tiểu Tây Hồ đi tiếp mới là thử thách thật sự, vách núi hầu như đều vuông góc chín mươi độ, phải dùng cả tay lẫn chân mới trèo lên nổi. Du khách thường chỉ đi đến đây là quay về, chỉ có dân địa phương hoặc là những người ưa mạo hiểm được huấn luyện chuyên nghiệp mới dám leo lên.

Kì An Chi rút từ trong ba lô ra vỉ nướng lẫn cái cần câu gấp, “Cậu nhóm lửa, mình câu cá!”

Tên gia khóa này, thật đúng là biết hưởng thụ! May mà Đường Mộ Thần sớm quen với cách hành động của ta nên đã chuẩn bị từ trước, đi kiếm củi nhóm lửa, thuận tiện hái thêm ít trái cây rừng đem nướng, hương vị càng thêm ngọt ngào ngon miệng.

Cá trong hồ không lớn nhưng rất là ngon, chỉ cần bỏ một chút muối là đã đủ rồi, ăn uống xong, tẩy sớ qua bụi bặm trên người, nghỉ ngơi một lúc, tỷ thí mới thực sự bắt đầu.

Kì An Chi đột nhiên hỏi, “Nếu như cậu thắng thì muốn mình làm cái gì?”

Đường Mộ Thần ngẩn ra, hoảng loạn nói, “Chưa... chưa nghĩ ra!”

Kì An Chi dường như nhìn thấu tâm tư của Đường Mộ Thần, tà tà cười, “Nếu như cậu thắng thì mình sẽ liếm ngón chân cho cậu!”

“Cậu...” Đôi mắt vốn to tròn của Đường Mộ Thần càng tròn to hơn, cường ngạnh cãi lại, “Vậy như nguyện của cậu!”

Đầu ngón chân nhưng nhịn không được co lại bên trong giày, bị hấn liếm? Vừa nghĩ tới hình ảnh kia, đột nhiên có một cảm giác tê dại kì dị từ gang bàn chân chạy thẳng lên ngực.

“Phát gốc cái gì?” Kì An Chi lấy sợi dây thừng cột bên hông mình xong, lấy đầu kia ném cho y, “Nhanh lên một chút buộc đi! Con một!”

Dã ngoại leo núi, an toàn là quan trọng nhất, nhất là đối với con một của Đường gia mà nói, sinh mệnh càng quan trọng hơn tất cả.

Khi Kì An Chi mới bảy tuổi đi tập võ, hạ thủ không biết nặng nhẹ, lần đầu tiên tỷ thí đánh cho Đường Mộ Thần nằm bẹp dí không đến trường nổi. Hấn bị ông nội phạt quỳ mỗi ngày hai tiếng đồng hồ, một chút cầu tình cũng không thêm nói khiến Kì Dân Hạo rất tức giận. Thắng đến bảo bối của Đường gia đi học lại được thì thời hạn thi hành án của hấn mới kết thúc.

Từ đó về sau, Kì An Chi dù có quyết đấu với Đường Mộ Thần hăng máu đến đâu lưu lại ba phần sức lực. Có lúc thà rằng bị y đả thương cũng không dám đánh trả lại. Đi cắm trại cùng y thì cũng làm tốt công tác an toàn mười phần.

Dây thừng dài khoảng hai mươi thước, đủ để bảo trì cự ly an toàn mà vẫn có thể phân cao thấp.

Lại nói tiếp, thân phận con một cũng là nỗi khổ lớn nhất trong lòng của Đường Mộ Thần. Khi còn bé, nhìn Kì An Chi liên tiếp có thêm em trai, y cũng từng nhìn mà thèm muốn. Thế nhưng trả lời y luôn luôn là một tiếng thở dài của ông nội.

Thắng đến khi hiểu chuyện, Đường Mộ Thần mới biết được, khi cha mẹ y kết hôn thì tuổi đã lớn, không còn có thể sinh thêm con cái nữa. Ngay cả bản thân y cũng là khó khăn lắm mới có được. Lúc đó để sinh y, mẹ y chịu không ít khổ sở, đợi đến khi bình an sinh y ra thì thân thể của mẹ rất cuộc bị hủy phân nửa.

Cha ngoại trừ quản lý việc làm ăn của gia đình, còn phải chăm sóc mẹ thân thể yếu ớt bệnh tật triền miên, thường xuyên mang mẹ đi khắp nơi trên thế giới tìm kiếm chỗ chữa bệnh. Đây cũng là nguyên nhân mà tại sao từ bé đến lớn y là do một tay ông nội chăm sóc.

Làm con một, được cả gia tộc yêu thương, nhưng cùng lúc đó, trên hai vai y cũng là gánh nặng hy vọng trở nên cường đại độc nhất vô nhị.

Vì thế y phải đóng vai một đứa bé ngoan trong mắt mọi người, không thể có lỗi với ông, có lỗi với cha mẹ, duy chỉ có bản thân mình là y đành có lỗi.

Buồn bã trong mắt y Kỳ An Chi nhìn ra được, nhưng không nói đến mà chỉ bảo, “Cậu còn không đi? Mình đi trước!”

Đối với chuyện không thể thay đổi được thì Kỳ An Chi chưa bao giờ tốn tinh thần cho nó. Hắn chỉ biết, nếu có quyết tâm thì có thể thay đổi tất cả, người như vậy sống mới có ý nghĩa.

Ngày hôm nay, vì cái gì lại muốn hẹn Đường Mộ Thần đi leo núi? Kỳ An Chi đương nhiên là có dụng ý riêng, là cái gì thì tới đỉnh núi sẽ biết.

(PS: màn đêm sắp xảy ra, tiểu An An muốn làm cái gì? Mọi người đều biết cả rồi! Hoa Quế cười gian lẩn lẩn...)

6. Chương 6

Ánh dương quang dần dần hạ xuống, trời đã gần tối.

Mồ hôi tuôn như mưa, từ đỉnh đầu, trán, chóp mũi mãnh liệt túa ra, vừa rơi xuống chưa kịp lau đi đã bốc hơi trên làn da nóng hổi, hoặc là rơi trên vách đá dựng đứng.

Kỳ An Chi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn người đi phía sau thủy chung bảo trì một khoảng ngắn với hắn, ánh mắt lộ ra một mặt tán thưởng.

Nga! Thật hoài niệm quả táo khi còn bé a, tròn tròn béo béo, phần phần nộn nộn, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn hồng hồng, khiến cho hắn cứ mỗi lần nhìn thấy đều nhin không được mà đưa tay chà đạp một phen. Thế nhưng hiện tại...

Kỳ An Chi có chút tiếc hận, khi trưởng cả người tự nhiên lại gầy gầy xương xương, chẳng còn dễ thương chút nào. Thế nhưng, vẫn đẹp như trước! Quan trọng nhất là, đôi mắt của cậu ta hoàn toàn không thay đổi, vẫn sáng long lanh, uy vũ mà linh động. Bằng không, hắn thật ác liệt muốn đánh cho gia hỏa này thành người thực vật để vĩnh viễn giữ được hình ảnh khi còn bé.

Kỳ An Chi cho tới bây giờ đều không cảm thấy mình rất tài giỏi, hay là chỉ số thông minh của mình cao hơn người, đây có thể là di truyền, nhưng Kỳ An Chi lại tin rằng ba ba ngốc nghếch của hắn khi mang thai hắn đã vô cùng hào phóng mà đem toàn bộ trí tuệ tặng hết cho hắn.

Thế nhưng thành tích cho dù tốt thì được gì chứ? Dễ dàng đoạt vô số hạng nhất thì dùng để làm gì? Chỉ có một mình cô đơn đứng trên cao, không ai có thể hiểu được.

May là, bên người hắn còn có người này.

Kẻ ấy là Đường Mộ Thần, một kẻ rất kiên định, quyết tâm đánh bại hắn làm mục đích sống của y, Kỳ An Chi nghĩ đến cuộc sống của mình cuối cùng cũng có một thứ quan trọng.

Cái này cũng không phải Kỳ An Chi khoe khoang, Đường Mộ Thần tuy rằng rất ưu tú, nhưng muốn vượt qua hắn thì không thể, tiếc là hắn không thích nói ra.

Bởi vì nếu như chỉ có một mình đứng trên cao thì còn có nghĩa lý gì nữa? Độc Cô cầu bại vì cái gì mà cô độc suốt đời, lưu lại chỉ một con chim lớn làm bạn? Hay bởi vì kẻ đó quá ngốc, không biết cướp một kẻ về làm bạn.

Kì An Chi thông minh hơn hẳn nhiều, từ rất nhiều năm trước đã nhận ra được, nếu không thì hẳn đã mặc kệ, không nhường cho Đường Mộ Thần mười lần cho thắng ba lần, giống như đang nuôi dưỡng một cây củ cải, thỉnh thoảng thưởng cho y, dụ dỗ Đường Mộ Thần tiếp tục tranh tài với hẳn.

Nhìn y đi, tên nhóc này sau bao nhiêu năm được hẳn khổ tâm điều giáo, nổi tiếng đến thế nào? Kì An Chi giống như một ông thầy cần mẫn vun xới cho học trò của mình trưởng thành, dương dương tự đắc hưởng thụ thành quả.

Đáng tiếc duyên phận thầy trò đã hết, một người thầy tốt đến đâu cũng phải buông tay cho học sinh bay đi, Kì An Chi không thể không tiếc nuối.

Nhưng hẳn nỗ lực nhiều năm như thế không thể không nhận được chút gì đúng không? Vì thế thầy giáo Kì nghĩ, đã đến lúc đòi trả công rồi.

Được rồi, thầy Kì người thừa nhận đi, người từ sớm đã không có ý tốt.

Từ khi còn rất nhỏ, hẳn đã ham muốn quả táo kia rồi. Tuy dung mạo của Kì An Chi giống hệt ba ba ngu ngốc, nhưng chảy trong huyết quản của hẳn là dòng máu của Kì gia.

Họ Kì là người như thế nào? Thương nhân. Thương nhân là người ra sao? Là kẻ luôn trục lợi cho mình. Mà Kì An Chi lại là người thừa kế xuất sắc nhất của dòng họ này, càng thêm ham muốn đem đặc điểm đặc biệt này của dòng họ phát dương quang đại, cần phải ăn tươi nuốt sống, một chút cũng không chừa!

“Cậu thua.” Kì An Chi đặt mông ngồi xuống, nhìn kẻ phía sau dùng hết tia khí lực cuối cùng cũng không thể vượt lên hẳn, nheo mắt cười.

Thời khắc cuối cùng, cư nhiên phát lực, có thể tiến lại gần hẳn chỉ cách một cự ly mười thước, đây không thể phủ nhận được a.

Đường Mộ Thần thất bại ngồi xuống, hung hăng trừng tên quái vật tinh lực siêu cường “Nói đi! Muốn mình làm gì?”

“Ngô... mình còn chưa nghĩ ra! Ăn cơm trước đã!” Kì An Chi tiếp tục thừa nước đục thả câu, không để cho y một đáp án thống khoái.

Cổ nhân từng nói, ăn no mới có thể làm việc, huống chi, trời còn chưa tối a! Gấp làm gì?

Trên đỉnh núi có một dòng nước suối, là đầu nguồn của tiểu Tây Hồ. Bên dòng suối nhỏ chảy róc rách có một khoảng đất trống, thích hợp để dựng lều cắm trại.

Dựng lều, đốt lửa, trên núi tuy rằng không có mãnh thú, nhưng giữa hè cũng phải đề phòng rắn rết hay mấy con thú nhỏ đến quấy phá.

Trên đỉnh núi không có cá, chỉ có thể ăn thức ăn mang theo sẵn. Kì An Chi rất hy vọng bắt được mấy con thỏ, nhưng đợi nửa ngày cũng chỉ có mấy con chim bay qua. Kì gia lớn nhỏ đều ghét mấy thứ ít thịt ít lông, nhắm chừng khó khăn, hảo tâm buông tha cho chúng nó.

Ăn uống no đủ, chuyển qua chính sự thôi. Kì An Chi đi tới bên suối bắt đầu cởi quần áo. Biết hẳn muốn tắm, Đường Mộ Thần quay lưng đi.

“Cậu không tắm sao?” Kì An Chi hai ba cái cởi sạch y phục, “tôm” một tiếng nhảy xuống suối, cố ý cao giọng hỏi.

“Lo mà tắm đi, nhiều chuyện làm gì?” Đường Mộ Thần giấu khuôn mặt đỏ bừng ở phía sau, tuy không thấy gì, nhưng chỉ cần nghe tiếng động thôi cũng đủ để thân thể y sinh ra phản ứng.

Từ khi lần đầu tiên xuất hiện hiện tượng cương, mỗi một lần Đường Mộ Thần đều không nhịn được mà nghĩ đến gương mặt yêu nghiệt kia.

Y biết điều này nghĩa là gì, cũng từng nỗ lực nhìn hình người đẹp đủ loại mà tự an ủi, nhưng mỗi khi đạt đến cao trào thì trong nháy mắt, gương mặt kia lại hiện ra, vô pháp thay đổi.

Vì thế mà Đường Mộ Thần không dám đi qua, mà không chỉ không dám đi qua, còn phải nỗ lực khống chế dục niệm của mình, để tránh khỏi nhìn thấy gia hỏa kia thì có phản ứng bất nhã.

Đường Mộ Thần xoay người đi như vậy, Kỳ An Chi càng thoải mái hơn. Y quay lưng lại, nguyên bóng lưng nằm gọn trong mắt Kỳ An Chi, hần xích lôa lôa tiến hành ý ***. Mơ mộng nghĩ đến hai tay hần giữ lấy đầu của y, xoa vai y, xé mở áo thun của y, kéo chân y ra, đem y đặt dưới thân...

Vậy cảm giác nhất định sướng cực kỳ! Nửa ngồi trong dòng suối, Kỳ An Chi chỉ tưởng tượng thôi huyết mạch đã dâng trào. Bất quá không thể nóng vội, hần kiên trì trấn an phân thân đang rục rịch, lần đầu tiên, nhất định phải ôn nhu.

Nếu như lúc này Đường Mộ Thần quay đầu lại, nhất định sẽ thấy một gương mặt như sói tà ác mà quỷ mị. Không giống Diêu Nhật Hiên, không giống Kỳ An Tu, đó hoàn toàn chính là Kỳ An Chi, là gương mặt được che giấu rất kỹ.

7. Chương 7

Chỉ cần nghĩ đến Kỳ An Chi đang ở ngay đằng sau nhìn mình, Đường Mộ Thần không cách nào bình tĩnh được, tấm vội vội vàng vàng, chạy vào trong bụi cây mặc quần áo xong mới dám đi ra.

Vừa nhắc đầu đã nhìn thấy tên yêu nghiệt kia nhìn mình cười đến mê người, “Mình nghĩ ra vụ thắng thua mới này nên bắt cậu làm gì rồi!”

Dưới bầu trời đầy sao, gương mặt của hần như được phủ một lớp ánh sáng mờ ảo, đẹp đến phi tự nhiên, giống như ác ma sinh ra từ trong bóng tối, khuôn ngực trắng nõn lộ ra thoải mái, dưới ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra vô hạn mê hoặc. Chiếc khăn tắm quấn hờ quanh eo, thứ giữa hai chân như ẩn như hiện, cảnh xuân không hề che dấu mà hiện ra.

Đường Mộ Thần không tự chủ được mà khô khốc cả miệng, ánh mắt chăm chú của Kỳ An Chi nhìn y, tựa hồ còn sáng hơn tất cả những ngôi sao trên kia, dường như xuyên qua tâm y, có một loại cảm giác áp bách vô hình, bức y đến không thể thở nổi, y miễn cưỡng bảo trì gương mặt bình thản, khàn khàn hỏi, “Cậu muốn gì?”

Kỳ An Chi cười càng khiến Đường Mộ Thần thêm sợ hãi, “Mình chỉ vừa suy nghĩ, từ trước đến giờ chúng ta chỉ toàn so tài bằng mấy trò trẻ con, lúc này... không bằng chơi một trò chơi kích thích đi!”

Tim Đường Mộ Thần đập bình bịch, tên yêu nghiệt này muốn làm gì đây? Ngữ khí càng thêm cứng nhắc, “Có chuyện gì thì nói đi! Cậu muốn làm gì?”

Kỳ An Chi dùng động tác cực kỳ mê hoặc vuốt tóc mình, bỗng hỏi một câu, “Cậu muốn thượng mình không?”

Năm chữ này khiến cho Đường Mộ Thần hóa đá, không thể tin được tai mình vừa nghe thấy gì!

Gia khổa này đang nói cái gì? Hần chịu để mình thượng? Đường Mộ Thần đương nhiên nguyện ý! Không gì sánh được nguyện ý! Thế nhưng yêu nghiệt này dễ thỏa hiệp như vậy sao? Nhờ ganh đua với hần nhiều năm qua nên Đường Mộ Thần vẫn giữ vững được đầu óc trước cám dỗ “Điều kiện gì?”

Không biết, chỉ một lời đó thôi đã khiến cho dục vọng của y đối với hần triệt để bại lộ.

“Thông minh!” Kỳ An Chi ngả ngó giơ ngón tay lên, không vạch trần điểm này, chỉ nói quy tắc trò chơi, “Cậu có thể dùng tất cả thủ đoạn khiêu khích mình, mình cũng làm như thế. Nói chung là kẻ nào bắn trước phải để cho người bắn sau hoặc chưa bắn thượng một lần, có phải rất công bình rất hợp lý không?”

Ngữ khí chẳng khác nào đang mời bạn bè cùng nhau ăn một bữa cơm, tuyệt không giống như thiếu niên lần đầu tiên ném trái cấm.

Cái này... nghe qua thì tựa hồ xác thực rất công bình, thế nhưng, Đường Mộ Thần trái lương tâm mà cự tuyệt, “Vớ vẩn!”

Bởi vì y thật sự là không có cách nào tin tưởng khi mình gần gũi với gương mặt yêu nghiệt kia mà không kích động đến bắn ra.

“Sao vậy, sợ? Cậu yên tâm, mình sẽ không đòi cậu chịu trách nhiệm, hơn nữa đảm bảo chuyện đêm nay tuyệt đối sẽ không tiết lộ cho bất kì kẻ nào.”

Kì An Chi lúc này tựa như đóa hoa anh túc nguy hiểm chết người, dùng thanh âm từ tính liễu mạng mê hoặc đối phương, “Cậu có nhớ khi còn bé cậu vẫn muốn sờ mình một cái không? Hiện tại cơ hội ngay trước mắt, sao cậu trái lại không dám nữa? Hay là nói, cậu còn chưa có phát dục đầy đủ, căn bản là không dám thi với mình?”

“Cậu nói bậy cái gì đó?” Đường Mộ Thần tức giận đến mặt mũi đỏ gay, một thằng đàn ông mà bị châm biếm phương diện này không dùng được, đó là sỉ nhục lớn nhất! Trong đầu y nóng lên, thốt ra, “Làm thì làm!”

“Sảng khoái!” Kì An Chi căn bản không để cho y cơ hội hồi hận, kéo tuột mảnh vải duy nhất trên người ra, “Vây cởi hết vào trong này.”

Hắn buông cửa lều xuống, giống một thiếu nữ xấu hổ mà quay về khuê phòng đợi tình lang. Cũng cho Đường Mộ Thần không gian, cho y một cơ hội bỏ chạy.

Kì An Chi chưa từng cưỡng ép ai, hắn chỉ thích dùng thủ đoạn dụ người khác nhảy vào bẫy. Đường Mộ Thần là người như thế nào, thân phận của y như thế nào hắn phi thường rõ ràng, nếu quyết định rồi, hắn phải để y cam tâm tình nguyện mà nhảy vào trong hố. Để sau này y có hối hận cũng không thể dùng bất cứ hành vi gì không tốt của hắn để bỏ chạy.

Em nên nhớ, Mộ Thần, đây là con đường do em lựa chọn.

Từ khe hở nhìn quả táo hồng hồng hai gò má, siết chặt hai nắm tay, run rẩy từng chút từng chút cởi hết quần áo, quần soóc rồi đến quần lót. Mặc dù trong đêm tối, nhưng nhờ ánh sáng nhàn nhạt, hắn vẫn có thể nhìn thấy dục vọng vươn cao giữa hai chân đối phương.

Kì An Chi nhịn không được ngửa mặt lên trời cười dài! Đường Mộ Thần, em muốn anh đến như vậy sao? Muốn đến mức ngay cả chuyện có thể bị anh thương cũng nguyện ý thử một lần sao?

Đường Mộ Thần không nhìn thấy đôi mắt của Kì An Chi bên trong lều rõ ràng trở nên âm trầm, giống như một con thú đang rình mồi, tràn ngập nguy hiểm.

Đứng trước lều, Đường Mộ Thần hơi do dự một chút. Lúc này vì bị kích động mà nháy mắt mạnh miệng nói ra, nhưng y cũng không muốn rút lui.

Y biết, vô luận ngày hôm nay kết cục cuối cùng ra làm sao, mọi chuyện sẽ không còn như xưa nữa. Nhưng y thật sự không chống lại được sự mê hoặc này, vậy thì để cho y phóng túng một lần đi!

Đường Mộ Thần dùng tâm trạng thấy chết không sờn đi vào trong lều, bên trong tối đen, Kì An Chi đã chui vào túi ngủ, trầm giọng phân phó, “Đóng cửa lều, tiến lại gần đây!”

Chui vào không gian nhỏ hẹp, y có chút muốn lâm trận đổi ý, nhưng đường đào binh không hề dễ dàng.

Bóng tối vây quanh, khiến cho tâm trạng trở nên căng thẳng. Đường Mộ Thần đột nhiên nhớ tới, nguy rồi, bình thuốc để ở bên ngoài! Nếu như lát nữa tiến nhập thân thể hắn, vậy hắn chẳng phải là sẽ rất đau?

A! Không quan hệ, ba lô ngay bên ngoài lều, lát ra lấy là được. Mấy dòng suy nghĩ chỉ chợt lóe lên trong đầu Đường Mộ Thần có một chút, thế nhưng Kì An Chi đã không nhịn được đích giục, “Cậu còn tính đợi cái gì nữa?”

“Làm đi!” Hơi khản trương, Đường Mộ Thần hít một hơi thật sâu, cắn cắn dục dục chui vào trong túi ngủ.

Rất ngoài ý muốn, Kì An Chi không hề làm bất kì động tác gì khi y chui vào, ngoại trừ không thể tránh khỏi chút đụng chạm, ngay cả ngón tay hắn cũng không hề nhúc nhích, đợi khi Đường Mộ Thần chui vào trong rồi, mới hỏi một câu, “Chuẩn bị tốt chưa?”

Đường Mộ Thần nhắm mắt lại, điều chỉnh lại cảm giác khản trương trong lòng, bỗng dưng như mảnh hổ há sơn bất ngờ nhào tới trên người Kì An Chi, túm lấy hai vai hắn, trong ánh mắt toả ra thần thái kì dị, “Đây là cậu tự tìm!”

Kì An Chi dung túng cười, ngẩng đầu lên, dâng tặng nụ hôn đầu tiên của hân, thuận tiện cướp đi nụ hôn đầu tiên của đối phương.

8. Chương 8

Không cần những bước dạo đầu dư thừa, ngay từ lúc bắt đầu đã nồng nhiệt như lửa.

Đường Mộ Thần đã vô số lần tưởng tượng cùng Kì An Chi da thịt thân cận, nhưng mà rất rõ ràng, hiện thực so với tưởng tượng còn tuyệt vời hơn nhiều.

Thân thể nhả nhụi giống hệt như mình, nhưng vì cái gì mà khi động vào lại khiến cho bản thân bị kích thích mãnh liệt như vậy? Đường Mộ Thần không biết, y tham lam hưởng thụ cảm giác thân mật tiếp xúc với thân thể đối phương, dường như có vô số dòng điện đang chạy khắp thân thể khiến cho y run rẩy.

Có lẽ, ngay từ đầu y đã trầm mê rồi.

Khẩn cấp giao triền, cả hai giống như những kẻ lữ hành bị lạc trong hoang mạc tìm được ốc đảo, không chút khách khí cướp lấy chất lỏng thơm ngọt của đối phương, người này so với người kia càng mãnh liệt hơn, lực cắn mút càng không ngừng mạnh bạo, tựa như muốn chứng minh thực lực của mình hơn người kia.

Tiếng thở dốc hồng hộc không thể phân biệt nổi là của ai, mồ hôi hòa quyện vào nhau, nhiệt độ nóng bỏng như muốn thiêu cháy cái túi ngủ. Lúc này không còn khả năng ngừng lại nữa, trong không gian nhỏ hẹp quấn chặt lấy nhau như hai con rắn đang định ***.

Đến khi trong miệng cả hai đều cảm giác được vị rỉ sắt thì hai người càng thêm điên cuồng!

Đường Mộ Thần cảm giác được dự vọng của người dưới thân nóng hừng hực áp vào bụng mình, cùng với dự vọng đang ngẩng cao đầu của bản thân ép sát vào nhau, y định đưa tay cầm lấy dự vọng của đối phương, không ngờ bị Kì An Chi tóm gọn lấy cả hai tay kéo lên vai hân, lợi dụng không gian nhỏ hẹp của túi ngủ khiến cho Đường Mộ Thần không thể thu tay về. Mà bản thân Kì An Chi dù bận vẫn ung dung lợi dụng ưu thế nằm dưới thân Đường Mộ Thần, đem tay còn lại luồn xuống dưới mông y, không ngừng vuốt ve xoa nắn.

“Không sai nga! Thật cong a!” Kì An Chi ghé vào lỗ tai y thì thầm, một bên ngả ngón thối khí vào tai y, “Không biết cầm vào sẽ có cảm giác gì?”

Trong không gian tràn ngập mùi ***, bỗng nhiên thoang thoảng một mùi dầu thuốc quen thuộc, chưa kịp nhận ra đó là mùi gì, Đường Mộ Thần giật bắn người.

“Cậu dám... A!” Đường Mộ Thần chưa nói hết lời thì giữa hai cánh mông, một cái ngón tay đã cường thế mà xâm nhập bí cảnh.

“Cậu không tuân thủ luật!” Thân thể theo bản năng ngậm chặt lấy ngón tay kia, ý đồ ngăn cản nó vọng động, nhưng càng làm như vậy, trái lại cảm giác có dị vật trong cơ thể lại càng rõ ràng.

“Sao mình không tuân theo luật?” Kì An Chi cắn cắn vành tai y, rất ôn nhu không lưu lại ấn ký.

Vị trí này quá rõ ràng rồi, y phục che không được a. Hân làm việc luôn luôn rất có chừng mực, thân thể của hai người có thể khác người, nhưng trước mặt người nhà, còn chưa đến lúc xé rách vẻ nguy trang thôi.

“Mình đã nói rồi, chúng ta có thể dùng tất cả thủ đoạn câu dẫn đối phương, cũng đâu có nói không được phép dùng ngón tay cầm vào thân thể đối phương a?” Kì An Chi giảo hoạt mà vô tội quỷ biện, ác liệt chuyển động ngón tay trong cơ thể Đường Mộ Thần, thành công kích thích Đường Mộ Thần không ngừng run rẩy, “Lẽ nào nói, mình chỉ cần dùng ngón tay đã chiếm được cậu rồi a?”

“Cậu...cậu là đờn vương bát đản!” Lửa giận bốc lên hừng hực trong mắt Đường Mộ Thần, sao y không sớm nghĩ đến, tên yêu nghiệt này làm gì lại hảo tâm đến độ cho y cười lên người hân, sao y lại có thể để bị mỹ sắc mê hoặc làm mờ mắt chứ?

Hai khuôn ngực kề sát nhanh chóng cảm thụ được một trận rung động sảng khoái, mới nghe được tiếng cười ha hả của đối phương, “Đường Mộ Thần, mình là vương bát đản, vậy còn cậu thì sao? Là tên hỗn đản muốn thượng vương bát đản nhưng lại bị vương bát đản làm?”

Ngón tay trong cơ thể y ác liệt gia tăng thêm một ngón, Đường Mộ Thần nức nở lên một tiếng, toàn thân mềm nhũn.

Thấy thân thể đối phương xuôi lơ trong lòng mình, Kỳ An Chi mới buông ra không giữ tay y nữa, móc lấy một cái bình nhỏ giơ ra, “Cậu đừng có nói với mình, giữa mùa hè đem theo bình thuốc bôi này là vì muốn xoa bóp giữ ấm a.”

“Cậu! Cậu dám lục đồ của mình?” Đường Mộ Thần nghiêng răng nghiêng lợi, không biết là xấu hổ hay là tức giận.

“Thiệt! Mình là biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng!” Kỳ An Chi có chút đắc ý khoe khoang, “Là ông của mình dạy, binh pháp Tôn Tử. Chắc là ông cậu đã quên không dạy cậu chứ gì?”

“Cậu là đồ ăn trộm! Á!” Ngón tay trong cơ thể bỗng tăng thành ba, bắt đầu khuấy động ở bên trong.

“Đừng... đừng động nữa!” Đường Mộ Thần hình dung không ra loại cảm giác này, nội bích non mềm chưa từng bị ngoại vật xâm lấn, yếu ớt tựa như nụ hoa chớm nở đầu xuân, không chịu nổi một chút mưa gió.”Thật là khó chịu!”

Kỳ An Chi ngậm lấy vành tai y, một đường hôn xuống, “Trong tràng bích của đàn ông, có một chỗ là tuyến tiền liệt, nếu kích thích vào chỗ đó, có thể khiến cho đàn ông đạt đến cao trào nhanh nhất.. Thậm chí so với việc đàn ông mập hợp cùng với phụ nữ càng thêm sung sướng, điểm đó còn gọi là điểm G của đàn ông. Đường Mộ Thần, điểm G của cậu ở đâu a?”

“Buông ra!” Đường Mộ Thần bị cái cảm giác xa lạ vừa đau vừa ngứa ở hậu huyết khiến cho phát điên, y chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện cười lên người Kỳ An Chi lại là thất sách lớn nhất, vì vậy cố gắng khép hai chân, chống cự lại cảm giác khác thường này, bản năng sợ hãi khiến cho y tính nhảy khỏi người Kỳ An Chi.

Kỳ An Chi hơi cười nhạt, bỗng đưa tay chặn vào dưới nách y, ngón tay chạm vào một điểm dùng sức bấm mạnh vào.

“A!” Đường Mộ Thần nhất thời cảm thấy chỗ bị hấn bấm vào hơi ngứa ngứa, rồi toàn thân một chút khí lực cũng không dùng được, “Cậu học phụ nữ cào cẩu làm gì?”

“Ngu xuẩn! Cứ nhiên đem mình so với phụ nữ?” Kỳ An Chi cầm lên đầu vai y, cho đến khi chảy máu mới buông ra, cao giọng khiển trách, “Lẽ nào cậu chưa từng nghe qua cái gì gọi là huyết đạo sao? Đã sớm nói với cậu đừng có đi học mấy cái môn võ thuật nước ngoài, cậu lại không nghe, đánh đánh đấm đấm được vài đường giỏi lắm sao? Võ thuật Trung Hoa bác đại tinh thâm, chỉ cần là một bộ sách võ thuật của một môn phái thì cậu có nghiên cứu cả đời cũng không hết!”

Hỗn đản! Đã nói mình không phải phụ nữ còn đi cấn người? Đường Mộ Thần không dám nói nhiều nữa, chỉ có thể liều mạng giãy dụa, muốn giãy khỏi người hấn. Nhưng lại không biết, càng làm như vậy, càng làm cho ngón tay của người nọ khuấy động khắp nơi trong thân thể của mình.

Cuối cùng, khi đầu ngón tay của Kỳ An Chi ở bên trong tràng bích non mềm lướt qua nơi nào đó thì, phát giác toàn thân Đường Mộ Thần rõ ràng chấn động.

“Là ở đây sao? Đường Mộ Thần?” Hấn cấp tốc dùng ngón tay linh hoạt quay trở lại.

“Không phải a! Đừng có đụng vô đó!” Đường Mộ Thần thật là khó chịu, địa phương bị Kỳ An Chi chạm vào vừa thẹn vừa xa lạ. Xa lạ đến mức khiến y vô pháp chống lại, dường như nơi đó thông với đáy lòng của y, kích thích dục vọng bị chôn dấu.

Đây là điểm G kia sao? Đường Mộ Thần không dám nghĩ, cũng không dám nghĩ tiếp, nhưng thân thể của y đã sớm trung thực trả lời Kỳ An Chi.

Cảm thụ y bị điểm trúng tử huyết như một con thú nhỏ vô lực ghé vào trước ngực hấn, từ hai hàm răng liều mạng nghiến chặt phát ra tiếng rên rỉ khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập, phân thân ép sát vào bụng mình

không ngừng rơi lệ, đối mặt với số phận sắp đến.

Kì An Chi mỉm cười, một tay xoa đầu của y, hôn lên trán y, “Đường Mộ Thần, em thua rồi.”

9. Chương 9

Sống chết cắn đầu lưỡi giúp bản thân khôi phục lý trí. Đường Mộ Thần ngẩng đầu, gương đôi mắt đen láy phủ một tầng hơi nước nhưng lại phát ra ánh sáng rung động lòng người, “Kì An Chi, đừng đắc ý quá sớm!”

Bỗng, Kì An Chi cảm thấy đầu vai một trận đau nhức, Đường Mộ Thần trực tiếp há mồm, không lưu tình chút nào cắn đầu vai hắn, tay của hắn bản năng giật ra khỏi người Đường Mộ Thần.

Cuối cùng cũng được giải thoát Đường Mộ Thần thở dốc, không phí chút thời gian nào, lập tức giữ chặt hai vai Kì An Chi, đem phân thân nóng rực để ngay tại hậu huyệt của hắn, không cần bôi trơn, nghiêng rặng nghiêng lợi đâm mạnh vào, “Cậu đã bảo dùng bất luận thủ đoạn gì cũng được, vậy để cho tôi đi vào trước cũng được chứ!”

Đôi mắt đẹp của Kì An Chi hơi mị lên, tràn ngập nguy hiểm mà mê hoặc, “Tốt, xem ra cậu đã học được quy tắc của trò chơi rồi, vậy đến đây đi!”

Hắn bỗng đẩy mạnh khóa kéo của túi ngủ, tóm chặt lấy Đường Mộ Thần, cả hai bắt đầu vật lộn.

Rốt cuộc hắn cũng bị thương, Kì An Chi chỉ cần cử động một chút là ảnh hưởng đến vết thương, nhưng đau đớn cường liệt không có khiến hắn mất đi lý trí, trái lại kích thích dục vọng càng thêm dâng trào cùng ý chí chiến đấu bùng bùng!

Hắn biết, Đường Mộ Thần cho tới bây giờ sẽ không sẽ làm hắn thất vọng, chỉ cần hắn sơ hở, y có thể lập tức nắm lấy cơ hội vượt qua mình. Dục chỉ có đối thủ như vậy, mới đáng cho hắn kính nể, đáng để coi trọng, mới là người mà Kì An Chi hắn suốt mười bốn năm qua không ngừng thử thách, giữ ở bên người!

Tay quần lấy tay, chân quần lấy chân, hai người cứ như vậy thiếp thân cận chiến, đem hết toàn bộ sức mạnh tung ra, chỉ có kẻ mạnh thực sự mới giành được thắng lợi cuối cùng.

Không có bất kỳ lời dư thừa nào, ngay cả quy tắc đạo đức cũng bị vứt bỏ, tay chân móng vuốt, hai người quả thực dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, như hai con thú nguyên thủy hung tàn tranh đấu.

Đường Mộ Thần biết, kẻ mà y đối mặt không phải là người, kẻ này rõ ràng chính là yêu nghiệt! Không ai hiểu điều này hơn y.

Mặc kệ Kì An Chi trước mặt mọi người bày ra bao nhiêu nho nhã lễ độ, thông minh xuất sắc, kẻ này từ trong ra ngoài thủy chung là băng lãnh mà vô tình.

Quen biết nhau bao nhiêu năm, Đường Mộ Thần chưa từng thấy gia hỏa này đối với kẻ không mang đến lợi ích cho mình hoặc không có quan hệ biểu thị ra một chút quan tâm nào. Hay là kẻ nào hoặc chuyện nào có ích, một ngày nào đó mất đi giá trị lợi dụng cũng sẽ bị hắn coi như giấy vệ sinh dùng một lần liền vứt bỏ, đây là nguyên tắc sống của Kì An Chi.

Trên đời này, những người hiếm hoi có thể khiến cho Kì An Chi thực sự đối xử dịu dàng, chỉ có người nhà của hắn. Nhưng cho dù như vậy, người nhà của hắn cũng không thể thay đổi bản tính của yêu nghiệt này. Từ nhỏ, hắn đem bản thân mình và những người xung quanh cố chấp vẽ một vòng tròn. Chỉ có những ai được hắn cho phép bước vào trong vòng mới là người hắn thực sự quan tâm. Mà bất kì kẻ nào không có quan hệ huyết thống với hắn mà muốn xâm nhập thì đều vô cùng gian nan mà thống khổ.

Đường Mộ Thần lúc nhỏ từng hỏi qua nguyên nhân của hành động biến thái này, trả lời y chính là cơn giận dữ đến mất khống chế của Kì An Chi. Cũng vừa vặn là lúc đang tập võ, hắn khống chế không được lực đạo, đem y đánh cho một tuần không xuống giường được.

Bất quá đối với chuyện này, Đường Mộ Thần không biết xuất phát từ tâm lý thế nào, đành thay hắn bảo mật, để cho người lớn coi như chuyện con nít đánh nhau mà kết thúc chuyện này. Từ đó về sau, Đường Mộ Thần tuyệt đối không chạm vào tử huyệt này của hắn nữa.

Bất quá tương ứng, từ khi đó, y đã nảy sinh tình cảm đặc biệt với yêu nghiệt này.

Phần tình cảm này rất kì lạ, Đường Mộ Thần cũng không thể miêu tả được. Y chỉ biết, yêu nghiệt này đang có bệnh tâm lý, rất khó hoàn toàn tín nhiệm mà tiếp nhận một người, thế nhưng hắn vẫn để y bên người, lấy lý do là có đối thủ để thi thố.

Y có thể cảm thụ được, từ sau sự kiện đó, thái độ của Kỳ An Chi đối với y cũng thay đổi hẳn. Không giống như trước luôn luôn trêu chọc y, đả kích y mà thực sự để y ở bên cạnh. Vì thế y bắt đầu thiết lập kế hoạch xâm nhập vào bên trong cái vòng đó.

Đường Mộ Thần có thể cảm giác được con đường này có bao nhiêu chông gai khó khăn nguy hiểm, nhưng y không có cách nào dừng chân lại được.

Có lẽ Kỳ An Chi thật sự là một tay thợ săn giỏi, mặc kệ y muốn chạy trốn đến đâu, hắn đều có thể bức y quay trở lại con đường này.

Thẳng đến rất nhiều năm sau, tại hôn lễ của Đường Mộ Thần bị Kỳ An Chi bức đến kết cục kia thì, y mới hiểu được, ngay từ đầu y nên chạy đi. Đồng dạng, khi còn bé y không nên hỏi vấn đề kia, lại càng không nên sau khi hỏi lại coi như chưa từng phát sinh chuyện gì, lừa mình dối người ở lại bên hắn.

Khi đó, Đường Mộ Thần cuối cùng cũng sâu sắc nhận ra, Kỳ An Chi hoàn toàn không phải là hoa anh túc, hắn là một chất kịch độc mang vẻ mỹ lệ của hoa anh túc bên ngoài. Nghiện hoa anh túc thì còn có thể cai được, nhưng trúng độc của hắn thì người chỉ còn cách để cho hắn nắm trong tay sinh mệnh của người, thậm chí cả linh hồn.

Mà chuyện sai lầm nhất đời của y là sau khi phát hiện ra chất độc này, lại còn buông lỏng phòng vệ, nảy sinh thương tiếc với hắn. Do đó mới để cho chất độc xâm nhập toàn thân, cứ thế mang đến kết cục không thể phản hồi.

Thế nhưng hối hận ư? Đường Mộ Thần không biết.

Có lẽ cuộc đời của y từ khi bị đứa bé trai đó xô ngã, đã không hoàn toàn thuộc về y nữa.

Cũng như lúc này, y biết rõ dây dưa với Kỳ An Chi sẽ không có kết quả tốt, nhưng y vẫn là đem hết toàn lực, tận lực tìm kiếm một cơ hội cho mình.

Mà bản lĩnh lớn nhất của Kỳ An Chi chính là luôn luôn có thể khơi mào được ý chí chiến đấu của Đường Mộ Thần, khiến y cho rằng chỉ cần bản thân nỗ lực thì có thể chiếm được thượng phong, do đó nhảy vào trong hố bẫy mà hắn giăng sẵn.

“Đường Mộ Thần, cậu thua.” Dem phân thân cường ngạnh tiến vào giữa hai chân y, phân thân nóng rực kiên định cắm sâu vào thân thể đối phương, Kỳ An Chi khẽ hôn lên cái trán đầm mồ hôi của Đường Mộ Thần, trịnh trọng tuyên cáo, “Vì vậy, anh muốn ăn táo.”

10. Chương 10

“Cậu là đồ vương bát đản! Không công bằng!” Đường Mộ Thần tức giận đến quả thực giận sôi lên, rốt cuộc cũng vô lực phản kháng.

Y biết tên yêu nghiệt này là đồ hỗn đản, nhưng không nghĩ tới hắn cư nhiên gian trá đến thế này, dám giấu dây thừng ở trong lều, sợi dây này hiện tại đang cột chắc hai tay y lên trên đỉnh đầu.

“Trên thế giới này cho tới bây giờ có cái gọi là công bằng sao? Cậu từ nhỏ là người thừa kế duy nhất của Đường gia, vậy mà lại có thể nói ra những câu ngây thơ như vậy à?” Kỳ An Chi cúi đầu cười tà, đầu ngón tay hơi lạnh vuốt ve từ mặt y tới bên tai, nhẹ nhàng nắm lấy vành tai y, “Cái này gọi là binh bất yếm trá!”

“Tôi không phục!” Đường Mộ Thần lắc đầu nguầy nguậy, cố gắng thoát khỏi bàn tay đang vẽ loạn trên lỗ tai mình.

“Từ trước tới giờ mình có cần cậu phục đâu, đồ ngốc!” Giọng nói của Kỳ An Chi vô thức mang theo vài phần sủng nịch, “Mình muốn ăn táo.”

“Không được!” Tai Đường Mộ Thần sắp bốc khói rồi, phân nửa là do cảm giác quái dị mà Kì An Chi mang đến, phân nửa là bởi vì câu nói của hắn.

Quả táo, là nickname mà tên gia khóa này tặng cho y từ khi còn bé. Từ khi đi nhà trẻ, Kì An Chi mỗi ngày đều gọi hắn là quả táo đỏ, luôn dùng ánh mắt kì dị nhìn y.

Đường Mộ Thần từ đó về sau chỉ cần nghe thấy từ táo hay thậm chí là nhìn thấy cây táo, sẽ phản xạ có điều kiện nhớ tới Kì An Chi, nhớ tới nhân thân kì dị của hắn, dường như thực sự đem y trở thành một trái táo lớn, từng ngụm từng ngụm ăn hết.

Kì An Chi cười ôn nhu, hơi thở nóng rực phả vào tai y, “Nhưng mà, mình rất muốn. Cho mình có được không?”

“Không... Ngô...” Cái lỗ tai bị hắn ngậm trong miệng, đầu lưỡi mềm mại luồn vào trong, cả người Đường Mộ Thần không ngừng run rẩy, nhắm chặt hai mắt, tựa hồ như làm vậy có thể ngừng được cơn run rẩy.

“Mộ Thần, Mộ Thần!” Giọng nam thấp thuần như đàn violoncent ôn nhu gọi, hấp dẫn như giọng hát của mỹ nhân ngư, làm cho đối phương muốn nghe, lại muốn chạy trốn.

“Không được! Kì An Chi, như vậy không được!” Đường Mộ Thần muốn đổi ý rồi, nếu như họ thực sự làm chuyện này, vậy thì không còn đường quay trở lại nữa.

“Không sao cả, nếu không, cậu coi như dùng gây mất xa đi!” Nụ hôn từ tai y bắt đầu tập kích xuống dưới, Kì An Chi lấy tay che mắt Đường Mộ Thần lại, “Có lẽ, coi như là một giấc mộng, chỉ là giấc mộng mà thôi.”

Hay là... hay là như vậy đi? Đường Mộ Thần bị cái cơ này đầu độc, dù sao không nói ra cũng không ai biết, vậy thử một lần thôi? Một bên nhũ tiêm bị người ngậm lấy, dùng hàm răng cắn, dùng đầu lưỡi khiêu khích. Đau đớn mang theo khoái cảm cường liệt khiến cho Đường Mộ Thần run rẩy đến tận đầu ngón chân.

“Không được làm như vậy! Kì An Chi!”

“Thế nhưng cậu thích!” Bàn tay đưa xuống dưới khổ hạ an ủi phân thân đang đắm lệt, “Xem nè, nó thích đến phát khóc!”

Đường Mộ Thần cắn chặt môi, không nhịn được mà rên rỉ. Kì An Chi lại ác liệt đưa ngón tay đến bên miệng y, “Liếm mình!”

Hai hàm răng nghiến chặt lại.

“A!” Nhũ tiêm non mềm bồng tràn đến một trận đau nhức, tên hỗn đản này, cứ nhiên cắn mình chảy máu rồi. Ngón tay hắn cường ngạnh nhét vào trong miệng y, định ăn miếng trả miếng cắn trả hắn một ngụm, lại bị luật động dưới thân ập đến mà ngừng lại.

Cảm giác đau đớn như thân thể bị xé toạc ra nhấc nhờ y, y rốt cuộc đã bị một người chiếm lấy. Muốn chửi ầm lên, nhưng trong cổ họng chỉ có thể phát sinh tiếng “ngô ngô”, thật sự mềm yếu vô năng.

Đường Mộ Thần khổ sở quay đầu đi, giống như là một người đàn bà dạng hai chân ra để cho một người đàn ông cười lên người muốn làm gì thì làm, bản năng đàn ông khiến cho y cảm thấy thật bị ai.

“Mình sẽ khiến cho cậu sung sướng.” Kì An Chi nhanh chóng nhận ra tâm tình của Đường Mộ Thần thay đổi, ngừng trêu đùa, nâng mặt y lên, bá đạo mà ôn nhu hôn lên đôi môi hồng nhuận kia.

Sao có thể khiến cho tôi vui sướng? Lẽ nào cậu chịu để cho tôi thương? Đường Mộ Thần mơ mơ hồ hồ nghĩ, nhưng nhanh chóng bị cướp đi khả năng suy nghĩ, luật động dưới thân không hề ngừng lại, liên tục thăm dò trong thân thể y, giống một con thú nhỏ đang hiểu kì thăm dò lãnh địa của nó.

Đường Mộ Thần cơ hồ có cảm nhận được phẩm chất, kích thích, thậm chí từng cái gân xanh bên trên con thú kia. Y bỗng nhiên suy nghĩ, thân thể của mình có thể nhớ kỹ cảm giác này không? Hắn là được đi? Đường Mộ Thần không thể nghĩ ra được ngoại trừ tên yêu nghiệt này còn có thể có tên đàn ông nào sau khi thương y mà không bị giết chết.

“Lúc này mà vẫn có thể thất thần?” Kì An Chi buông môi Đường Mộ Thần ra, kéo theo một sợi chỉ bạc đầy tình sắc, “Xem ra, là do mình đã không ra sức.”

Câu nói còn chưa kịp tiến vào đại não của Đường Mộ Thần, trận đánh điên cuồng đã bắt đầu.

Kêu cũng không kịp kêu một tiếng, Đường Mộ Thần tựa hồ bị người ném lên đường ray cao tốc. Toàn thân như chết lặng, chỉ còn lại có địa phương đau đớn bị người không ngừng hung hăng ác độc xỏ xuyên, ma sát kịch liệt.

Đau! Con mẹ nó đau quá! Đường Mộ Thần rất muốn rống một tiếng, con mẹ nó cậu có thể nhẹ chút hay không? Đây là sung sướng mà cậu muốn cho tôi à?

Trong căn lều nhỏ nhỏ chỉ còn lại có tiếng thở dốc.

Chẳng qua bao lâu, địa phương bị đâm đến chết lặng bắt đầu có chút tê dại, từng chút từng chút cảm giác bắt đầu thay đổi, tựa như khối đá bị đập vỡ lớp vỏ ngoài xấu xí, lộ ra viên ngọc tuyệt mỹ ẩn giấu bên trong, tiếng thở dốc bắt đầu thay đổi.

“Àn a...” Đường Mộ Thần không thể tin được tiếng rên rỉ *** dường như thế lại đang phát ra từ miệng của mình, y càng muốn nhịn thì lại càng không ngừng rên lên, “Ngô a!”

“Sướng rồi đúng không?” Kì An Chi ôm thất lưng y nâng lên cao, càng thêm mãnh liệt đánh vào, “Thoải mái? Đúng chứ?! Từ sớm đã muốn làm với mình, tên nhóc khẩu thị tâm phi này!”

Đường Mộ Thần nói không nên lời, tay không biết đã được giải thoát từ khi nào, đã sớm bắt lấy cánh tay hắn, tựa như bắt được miếng gỗ cứu mạng giữa đại dương mênh mông, tiếng rên rỉ sảng khoái ghi lại toàn bộ bí mật thân thể, lý trí còn giữ được vài phần, nhưng thân thể đã hoàn toàn mất khống chế.

Cảm giác được dục vọng chiếm hữu cường đại của Kì An Chi, khoe mắt chẳng biết vì sao lại ứa lệ, cảm giác mát lạnh trên gò má khiến y khôi phục một ít công năng.

“Bình An... Bình An, đừng mà!”

Diêu Bình An, cái tên đã từng dùng để gọi Kì An Chi, cũng là cái tên mà bọn họ dùng lúc ban đầu gặp nhau. Chỉ có vào những lúc cấp bách nhất, Đường Mộ Thần mới gọi hắn như thế.

Nếu như thực sự làm xong, Đường Mộ Thần không dám cam đoan, y có thể không sản sinh càng nhiều suy nghĩ không an phận.

Nghe tiếng nước nở của Đường Mộ Thần, nụ hôn của Kì An Chi trở nên dịu dàng hơn, nhưng vẫn là kiên định giữ chặt lấy eo y, gia tăng tiết tấu chạy nước rút. Cuối cùng, tại một kích dùng hết sức lực của hắn, toàn bộ tinh hoa chảy bóng đều phun hết vào.

Làm xong rồi.

Thời gian ở bên bờ tuổi so với cả cuộc đời bất quá chỉ như một cái chớp mắt, nhưng đối với hai người mà nói, cuối cùng cũng vạch ra được tầng tầng lớp lớp tấm màn ngăn trở nhiều năm, bước sang một thế giới mới.

Đường Mộ Thần vĩnh viễn không thể quên loại cảm giác này.

Trong đầu tựa hồ là trống rỗng, rồi lại tựa hồ minh bạch rất nhiều. Trong nháy mắt khi cả hai đồng thời đạt đến cao trào, y biết, mình vĩnh viễn không quay đầu lại được, vô luận y lừa mình dối người như thế nào, coi như là sử dụng gậy xoa bóp, hoặc là nằm mộng, Kì An Chi đã cho y một trải nghiệm không quên được.

Đó là sung sướng vô hạn, tuy rằng trái với luân thường, nhưng thân thể lẫn linh hồn thuần túy chỉ là vui sướng. Y không có khả năng sau khi đã làm xong lại coi như chưa từng phát sinh qua chuyện gì.

Y, cùng nam nhân trên người, đã thành lập một loại quan hệ bí mật, một loại quan hệ không thể xóa bỏ được.

Chẳng bao lâu, hai người sau phút lịm đi vì đạt đến cao trào cuối cùng cũng khôi phục thần trí, Kì An Chi rời khỏi thân thể của y. Nhẹ nhàng “ba” một tiếng, dưới màn đêm yên tĩnh lại vang lên rõ ràng như là một đạo búa tạ đánh thẳng vào trong lòng Đường Mộ Thần, lưu lại dấu vết không thể xóa nhòa.

Không khí ngập tràn mùi *** mười phần *** mỹ, hai người sau khi phát tiết đều miệng khô lưỡi khô.

Kì An Chi cầm bình nước, trước uống một ngụm, rồi mới đưa nước vào miệng cho Đường Mộ Thần, đợi y khôi phục chút khí lực, liền vuốt ve khuôn ngực xích lỏa của y, “Thần Thần, mình còn muốn ăn táo.”

Tên hỗn đâm lòng tham không đáy! Đường Mộ Thần vô lực đập hấn một cước, ha hả cười ra tiếng, không biết là cười nhạo hấn hay tự giễu mình, nhưng chủ động trở mình, đưa toàn bộ tấm lưng hoàn toàn không chút phòng vệ dâng cho hấn.

Giờ khắc này, Đường Mộ Thần đã nhận ra, y yêu Kì An Chi, yêu đến quên hết tất cả, yêu đến thâm nhập cốt tủy, yêu đến không tiếc vì hấn làm bất cứ chuyện gì.

Mà yêu nghiệt kia thì sao? Nằm úp sấp lên trên lưng hấn, lần thứ hai đem hỏa nhiệt vùi vào trong cơ thể y, cắn cắn cổ y nói, “Thần Thần, mình thật muốn ăn cậu.” Còn phá lệ cường điệu một chút, “Là thật sự muốn ăn vào trong bụng a!”

Đường Mộ Thần quay đầu lại tìm bờ môi của hấn, hung hăng cắn lấy. Rất muốn nói, nếu như mình thực sự chỉ là một quả táo, thật tốt biết bao nhiêu.

11. Chương 11

“Thần Thần, tỉnh tỉnh! Mau tỉnh lại!” Kì An Chi không ngừng gặm cắn lên má, mặt, mũi, lỗ tai của quả táo, kéo y ra khỏi giấc mộng.

Cố sức nâng lên mí mắt nặng trĩu, Đường Mộ Thần mới nhận ra Kì An Chi không biết từ khi nào đã giúp y tẩy sạch thân thể, thay một bộ đồ mới. Lúc này, y đang nằm trong lòng hấn ngồi trên đỉnh núi nhìn về hướng đông.

“Nhìn kia! Mặt trời mọc rồi!” Kì An Chi vui vẻ chỉ hướng có một quang ánh sáng màu hồng ở xa xa. Trên gương mặt hấn lúc này có vẻ thơ ngây, không hề lưu lại chút gì là lạnh lùng tâm cơ, lộ ra phần tinh khiết nguyên thủy nhất.

Đường Mộ Thần bị nụ cười kia mê hoặc, nhin không được vươn tay chạm vào, nhận thấy động tác của y, Kì An Chi dịu dàng bắt lấy tay y đặt lên mặt mình, cúi người cho y một nụ hôn lên trán, “Xem mặt trời mọc trước có được không?”

Đường Mộ Thần nhất thời đồ lạng đến tận mang tai, nói như vậy chẳng khác nào y đang muốn làm chuyện gì đó, định rút tay về, lại bị Kì An Chi mười ngón giao nhau không buông ra, chỉ dùng tay kia chỉnh lại tư thế, để cho y ngồi cao lên một chút.

Bản năng ngồi ở trong lòng hấn tìm vị trí thoải mái nhất, để lỗ tai áp vào trái tim hấn, cùng nhìn về phía mặt trời mọc.

Xung quanh yên tĩnh cực kỳ, dường như những sinh vật khác vẫn đang chìm trong giấc ngủ, Đường Mộ Thần có thể nghe thấy tiếng trái tim Kì An Chi đập mạnh mẽ, bắt giác hơi ngừng hô hấp, điều chỉnh nhịp tim đập cùng một nhịp với hấn.

Cơn gió núi vào sáng sớm mang theo hơi nước lạnh lẽo, Kì An Chi siết chặt vòng tay che gió cho Đường Mộ Thần..

Cứ như thế nằm yên trong lòng hấn, Đường Mộ Thần nghĩ, dường như trong thiên địa chỉ còn lại hai con thú nhỏ bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, tuy rằng cô tịch, nhưng bởi vì có người kia sẽ không cảm thấy sợ nữa.

Nhìn thái dương đỏ rực từng chút từng chút nhô lên phía chân trời, ánh sáng phủ lên khắp bốn phía một lớp áo mới, ánh sáng chói lọi khiến đôi mắt cơ hồ không mở ra được, Kì An Chi mới thu hồi tầm mắt nhìn người trong lòng, “Còn muốn xem tiếp nữa không?”

Đường Mộ Thần nhìn gương mặt được bao phủ một tầng kim quang, bỗng nhiên có một loại cảm giác khó tả, nhìn hấn cúi đầu hôn mình, lại không chút do dự mở miệng ra cùng hấn giao triền.

Tim đập rất bình ổn, nuốt bọt giao hòa, giống như thứ gì đó trong miệng chảy vào trong bụng, khiến cho toàn thân cảm thấy ấm áp. Trong không khí dần dần sinh ra một phần hương vị lưu luyến, hòa cùng ánh

dương quang ấm áp quần quanh hai người, khác hẳn với triền miên mang theo chút đau đớn đêm qua, khiến cho cơ thể như được lấp đầy.

Cuối cùng lưu luyến không rời tách ra, Đường Mộ Thần bỗng dưng có chút đau xót, có thể quang minh chính đại làm như thế này, e rằng chỉ có thể ở trên đỉnh núi không người này mà thôi.

Kì An Chi xoa đầu của Đường Mộ Thần, bỗng thu hết ôn nhu, trong nháy mắt lại trở thành yêu nghiệt tự tin cường đại như trước, “Đi thôi! Đến lúc xuống núi rồi!”

Vừa động thất lưng, Đường Mộ Thần mới sâu sắc cảm nhận được hậu di chứng của việc phóng túng. Một màn tối hôm qua hiện lên trong đầu, tuy rằng chỉ làm hai lần, nhưng tên hỗn đản này đã đem y lẫn qua lẫn lại quá lâu, nhất là lần thứ hai, quả thực như muốn đem y nuốt vào trong bụng mà liều mạng tiến công.

Vừa nghĩ đến hành vi phóng đảng tối hôm qua, cứ thế cho đến lúc cuối cùng thậm chí còn ngã vào trong lòng hánkhóc cầu xin tha, Đường Mộ Thần cảm thấy hai tai bắt đầu bốc khói, trong lòng không ngừng niệm, tên hỗn đản này!

Ăn xong chỗ thức ăn cuối cùng, Kì An Chi nổi một đống lửa lớn, đốt hết lều trại lẫn túi ngủ triền miên cả đêm qua.

“Cậu đang làm gì vậy?” Đường Mộ Thần biến sắc, phải biết rằng phóng hỏa trên núi là cực kỳ nguy hiểm, rất dễ dẫn đến cháy rừng.

Kì An Chi quay đầu cười, “Mình đâu có bản lĩnh lớn đến như vậy, vừa công cậu, vừa ôm hết chỗ đồ này xuống núi!”

Đường Mộ Thần lúc này mới chú ý tới, hắn đã đặt rất nhiều hòn đá xung quanh đống lửa, phía dưới cũng là khoảng đất trông không có một ngọn cỏ, nghiêm ngặt không chế ngọn lửa, phù hợp tác phong của Kì An Chi, thật cẩn thận. Lặng lẽ đưa tay ấn ấn thất lưng của mình, quả thực... có chút đau nhức.

Thế nhưng để hắn công xuống cũng quá mất mặt rồi! Y cắn răng lặng lẽ đè nén đau nhức trong cơ thể chuẩn bị hoạt động.

Một đám lửa, rất nhanh đã đem tất cả chứng cứ đêm qua hủy đi sạch sẽ. Đường Mộ Thần không thể không nghĩ đến, có phải hắn đã sớm dự tính hết tất cả không? Sao có thể nhanh chóng xử lý mọi chuyện gọn gàng như thế?

“Ngốc ra đấy làm gì? Đi thôi!” Dem nước tưới lên trên đám tro tàn, xác nhận không còn chút khả năng gây ra hỏa hoạn nào, Kì An Chi mới cầm lấy ba lô của mình, đem chỗ đồ còn lại của hai người bỏ hết vào trong, mang lên lưng cho Đường Mộ Thần, rồi mới ngồi xổm xuống trước mặt y, “Bắt đầu!”

“Mình tự đi!” Đường Mộ Thần thẹn đỏ mặt định đẩy hắn ra.

Kì An Chi quay đầu tàn bạo trừng y, “Cậu muốn để đến khi về nhà bị sốt cao, đưa vào bệnh viện, để cho ông nội cậu nhìn xem rốt cuộc cậu làm sao bị thương à?”

Ách, Đường Mộ Thần cúi đầu. Y không muốn, lại càng không dám nghĩ!

Kì An Chi lại ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói, “Chỉ lần này thôi, được không?”

Đường Mộ Thần khẽ thở dài một cái, thuận theo nằm úp sấp lên trên lưng Kì An Chi, cẩn cẩn dục dục ôm lấy cổ hắn, mặc hắn nâng hai chân mình lên quần quanh thất lưng hắn.

Khóe miệng Kì An Chi bỗng câu lên một nụ cười giảo hoạt tại góc độ mà Đường Mộ Thần không nhìn thấy, néo néo mông y, “Thả lỏng một chút, cứng ngắc như đá vậy!”

Tức giận lườm hắn một cái, thân thể thả lỏng một chút, đem toàn bộ thân thể hoàn toàn tựa vào lưng hắn, bám chặt như con gấu koala.

Kì An Chi lúc này mới hài lòng, cầm lấy sợi dây thừng bắt đầu cẩn thận công Đường Mộ Thần xuống núi.

Ôm chặt lưng hắn, cảm nhận được mồ hôi của hắn nhanh chóng ướt đầm cả một mảng áo trước ngực mình, Đường Mộ Thần không chút chán ghét mùi mồ hôi, trái lại càng ôm chặt Kì An Chi hơn.

Nếu như có thể, Đường Mộ Thần rất hy vọng con đường này mãi mãi không bao giờ kết thúc, thế nhưng, giây phút biệt ly đã đến rồi.

Kì An Chi gọi taxi chở Đường Mộ Thần tới cửa nhà, mới từ trong túi áo rút ra một cái hộp nho nhỏ, bí mật nhét vào trong tay y, “Vào nhà nhớ chú ý đến tin nhắn trong điện thoại di động một chút.”

Đường Mộ Thần mơ hồ đoán được đây là cái gì, hắng giọng đem mặt quay sang chỗ khác. Mẹ nó! Tên hỗn đản nhà người nếu như có lương tâm, sao không để cho bản thân mình dùng? Bây giờ còn giả làm người tốt!

Kì An Chi cường ngạnh nhét cái hộp vào túi quần của Đường Mộ Thần, cắn răng thấp giọng nói, “Cậu có cứng đầu với ai cũng được, nhưng mà đừng có hại đến chính bản thân mình! Mau xuống xe, ông cậu ra kìa!”

Đây là tử huyết của Đường Mộ Thần, thấy ông nội đi ra, không dám đôi co với Kì An Chi nữa, cầm lấy đồ đạc xuống xe.

Ở trước mặt người lớn, Kì An Chi vĩnh viễn là một đứa bé ngoan, phi thường lễ phép chào ông Đường, sau đó mới rời khỏi.

Đường Mộ Thần đỏ mặt, gắt gao siết chặt cái hộp nhỏ trong túi quần trở về phòng, thầm nghĩ ném vào bồn cầu hủy thi diệt tích. Nhưng sau khi đi tắm xong, cảm giác khó chịu ở hạ thân khiến y nhịn không được mà dùng thuốc trong hộp. Trong tin nhắn có nói rõ, thuốc bôi ngoài da, ngăn gọn rõ ràng, không dư thừa một chữ.

Đường Mộ Thần trầm mặc, chẳng lẽ còn hy vọng tên hỗn đản nào đó gọi điện thoại hoặc nhắn mấy tin nhắn buồn nôn? Vậy mới là lạ! Kì An Chi không phải là người như vậy, mà y cũng không cần những điều như vậy.

Cứ như bây giờ là hay nhất, người không nói ta không nói, trời biết đất biết, người biết ta biết là được. Còn những chuyện khác... đó là chuyện tương lai.

Thuốc rất có hiệu quả, bôi vài lần là tốt, không để lại chút dấu vết. Nghỉ ngơi hai ngày, Đường Mộ Thần theo như kế hoạch, đi đến trường mới.

Nhưng tất cả mọi chuyện, đều nằm trong sự khống chế của một tên yêu nghiệt, không phải sao?

12. Chương 12

Ngày lại ngày trôi qua, cuộc sống tha hương tại xứ người trải qua rất nhiều điều thú vị, cũng có chút cô đơn, nhưng công việc học hành quá bận rộn, chẳng có nhiều thời gian để mà cảm khái, cuộc sống cứ thế mà hối hả trôi qua.

Mới từ trường học về, theo thói quen mở máy vi tính, bạn cùng phòng Hàn Sâm cũng đã trở về, “Đường, lại nhận mail của người bạn kia à?”

Đây là một chàng trai người Mỹ điển hình, tóc vàng mắt xanh, đẹp đến mê người, vốn tên là Hansen, sau khi ở chung phòng với Đường Mộ Thần mới bắt đầu quẩn lầy y bắt y phải đặt cho mình một cái tên tiếng Trung. Đường Mộ Thần suy nghĩ, đột nhiên nhớ đến một vị đại ca xã hội đen, liền đặt cho cậu ta cái tên này.

Sau khi Hansen biết chuyện này cũng chẳng có ý kiến gì, bởi vì Sâm trong tiếng Trung có nghĩa là bảo vật, mà Hàn là tên một nước trong thời Chiến Quốc, cậu ta bảo rằng cái tên này rất cổ kính, còn tỏ ra rất có học thức mà phiên dịch thành, “Bảo vật trời sinh, thiên sinh lệ chất”, vô cùng cao hứng mà dùng luôn.

“Đúng vậy!” Thuận miệng lên tiếng, Đường Mộ Thần không dời mắt khỏi màn hình, đăng nhập internet. Thẳng đến khi thấy một bức mail quen thuộc dùng kí hiệu màu đen đánh dấu hiển thị, trong lòng Đường Mộ Thần mới bình ổn lại.

Hàn Sâm kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh, “Để coi cái tên bạn biến thái kia của cậu ngày hôm nay lại làm trò gì đây?”

“Hàn!” Đường Mộ Thần bất đắc dĩ quay đầu nhìn cái tay đang mò lên eo mình, như đinh đóng cột nói, “NO.”

“WHY?” Hàn Sâm hỏi lần thứ một trăm linh một. Đúng vậy, chàng trai trẻ tuổi anh tuấn này đích thị là GAY hàng thật giá thật, sau khi khai giảng không lâu liền triển khai khí thế hùng hực mà theo đuổi Đường Mộ Thần. Dùng một câu thành ngữ hình dung là khi bại khi thắng, ngay cả Đường Mộ Thần cũng phải bội phục nghị lực của người này.

“Mình suốt 28 ngày nay không có làm với ai rồi! Cũng không có nói mình yêu cậu nữa.” Hàn Sâm thu tay, dùng ngữ khí ai oán như bị ủy khuất lắm.

Về mặt tư tưởng khác biệt này thật khó mà câu thông, lúc ban đầu khi bị đối phương thẳng thừng cự tuyệt, Hàn Sâm học theo lễ nghi phương Đông, yên lặng theo đuổi, làm như thế này khiến cho Đường Mộ Thần dở khóc dở cười, “Cậu không làm với ai là chuyện của cậu! Tôi không thích cậu, sao có thể chấp nhận cậu được?”

Hàn Sâm hùng hồn dùng lý lẽ chỉ trích Đường Mộ Thần, “Nhưng lần trước rõ ràng cậu có nói, muốn nói chuyện yêu đương thì nhất định phải làm được chuyện giữ mình sạch sẽ. Mình đã làm được rồi mà!”

Đường Mộ Thần không biết nói gì, “Tôi đúng là có nói như vậy, nhưng cũng không phải nói cậu làm được như vậy thì sẽ yêu đương với cậu?”

Huống hồ chỉ mới có 28 ngày a! Rất lâu sao?

Thế nhưng nếu như tranh luận, Hàn Sâm nhất định sẽ bảo, tình yêu và *** rất khác nhau, bạn tình là để giải tỏa nhu cầu sinh lý của cơ thể, tình yêu là giải tỏa nhu cầu tâm lý. Nếu như hai người đã kết hôn thì đương nhiên là phải chung thủy, thế nhưng trước khi kết hôn thì vẫn phải có tự do cá nhân. Đương nhiên, Hàn Sâm có thể vì Đường Mộ Thần mà thay đổi, nhưng trước đó Đường Mộ Thần nhất định phải thỏa mãn cho cậu ta.

Diễn hình của câu nước đổ đầu vịt!

“Đường!” Hàn Sâm rất là không hiểu, “Cậu không có bạn, vậy tại sao lại không chịu chấp nhận mình? Nếu không mình để cho cậu ở mặt trên có được không?”

Hi sinh thế này đối với một gã luôn là công mà nói, chính là rất vĩ đại rồi. Nhưng mà vấn đề là, Đường Mộ Thần cả đời này mặc kệ là ở mặt trên hay mặt dưới đều chỉ có thể chấp nhận được một người con trai duy nhất tiến nhập thân thể của chính mình, mà y cũng chỉ muốn tiến nhập vào thân thể của người đó.

Bất đắc dĩ mà thở dài, “Hàn, người Trung Quốc còn có một câu ngạn ngữ, là nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biên.”(ba ngàn con sông, chỉ mức một gáo- câu nói kinh điển trong đam mỹ^^))

Là ý gì? Hàn Sâm mở to đôi mắt màu lục xinh đẹp, nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ tựa như một con cún lớn khả ái.

Nhịn không được khê nhếch khóe miệng, Đường Mộ Thần thay đổi cách nói chuyện mà đối phương có thể hiểu được, “Tôi đối với cậu không có điện, biết làm sao bây giờ?”

Hàn Sâm phiền muộn chỉ chỉ cái máy vi tính, “Là vì hấn ta sao?”

Ý cười trên môi Đường Mộ Thần càng đậm, không thừa nhận cũng không phủ nhận, nói một câu ba phải cái nào cũng được, “Đương nhiên là có điện hơn cậu!” Có thể hiểu là cái máy tính, cũng có thể hiểu là cái người bên trong máy tính.

“Oh, my god!” Hàn Sâm ôm mặt ngã lên ghế, “Vi cái gì bảo vật trời sinh như ta cứ nhiên không đánh bại được một cái máy vi tính? Nát tim rồi!”

“Vây đi tìm người mà thương đi!” Đường Mộ Thần trêu chọc một câu, Hàn Sâm đúng là có hứng thú với y, nhưng cũng không phải là sâu nặng gì cho cam, vì vậy cũng không bị tổn thương sâu nặng lắm.

Mở mail ra, bên trong chỉ có mấy câu, “Mình nhận thấy chương trình của đại học quá đơn giản chẳng có tính khiêu chiến, vì thế nên mình đã học thêm ngành luật, hy vọng là sẽ không chán lắm.”

Đường Mộ Thần đọc xong tức muốn ói máu, tên chết tiệt này, vĩnh viễn bừa bãi mà xuất sắc như thế! Nhưng mà mắc mớ gì mà hắn cứ luôn luôn kích thích mình chứ?

Học ngành kinh tế học, mới khai giảng được một tháng thì học thêm số học, làm cho Đường Mộ Thần cũng phải chạy đi đăng ký học thêm. May là toán học vốn là môn học mà hai người họ ưa thích từ nhỏ, nhưng mà học hai ngành song song đã muốn toát mồ hôi hột rồi, bây giờ tên khốn kia cứ nhiên lại còn học thêm ngành luật nữa, đây chẳng phải là cố ý muốn đem y đuổi tận giết tuyệt sao?

Không học được không? Nhưng mà như vậy chẳng phải sẽ tạo cơ hội cho yêu nghiệt kia sau này có cơ hội khoe khoang trước mặt mình? Vừa nghĩ đến dáng vẻ đắc ý dào dạt của gia hỏa kia, Đường Mộ Thần liền chịu không nổi.

Bình đẳng, là mục đích theo đuổi của Kỳ An Chi và Đường Mộ Thần khi ở chung, tựa như hai cái chân, từ nhỏ đã luôn luôn như vậy, y không cho phép có một ngày tụt lại sau lưng Kỳ An Chi, chỉ có thể nhìn bóng lưng của hắn.

Vỗ bàn, nghiêng răng, “Không phải chỉ là ngành luật thôi sao? Học!”

Hàn Sâm quay đầu lại liếc nhìn Đường Mộ Thần, “Cậu tính học thêm ngành luật nữa hả? Cậu muốn chết à? Cái khoa biến thái kia cậu cũng muốn nhảy vào á?”

Đúng nga! Đường Mộ Thần nghĩ lại, trong trường của họ có tam kiếm khách nổi tiếng, chính là ba vị giảng viên nghiêm khắc giết người không thấy máu, mà trong đó vị giảng viên dạy bên khoa luật chính là người trẻ nhất mà cũng tàn ác nhất.

Ngày đó, bạn trẻ Hàn Sâm mới nhập học, không biết trời cao đất rộng mà chạy khắp nơi câu động thiên lôi địa hỏa. Một đêm nọ, tại một quán bar gần trường học, trong một phút bất đồng mà dính đến vị giảng viên trẻ này.

Lúc đó Hàn Sâm không biết nhiều, chỉ thấy vị giảng viên đó còn rất trẻ, cứ tưởng rằng là một sinh viên đi học muộn, trông người ta rất đẹp mắt, thế là nhảy lên xe của người ta thôi.

Một đêm đó, nghĩ lại mà kinh. Nói chung chàng thanh niên dũng mãnh Hàn Sâm nguyên bản không sợ trời không sợ đất từ đó về sau thấy vị giảng viên luật học kia liền nhượng bộ lui binh, hết như chuột thấy mèo mà chạy biến.

Người khác không biết, nhưng mà Đường Mộ Thần là bạn cùng phòng với cậu ta sao có thể không rõ, tên nhóc này khi quay trở về phòng chỉ còn có một hơi thở mỏng manh. Nằm bẹp dí trên giường hết ba ngày trời mới bò xuống được, dưỡng hết ba tuần mới lại trọng chấn hùng phong, đi ra ngoài câu tam đập tứ.

Chỉ là cậu ta không hề đề cập tới chuyện của đêm đó, nhưng Đường Mộ Thần nhìn thăm trạng khi trở về của cậu ta đã sớm đoán được, vị giảng viên kia tám chín phần mười là chơi SM với Hàn Sâm rồi. Bất quá với cá tính có oán tất báo của Hàn Sâm mà nói, bị chơi thành như vậy mà không rên một tiếng, khẳng định là bị người ta ngược đến sưng, bằng không với cái tính mèo hoang này sao lại ngoan ngoãn như thế.

Đường Mộ Thần nghĩ, Hàn Sâm chủ yếu là bởi vì không dám trêu chọc vị giảng viên SM kia mà chạy đi theo đuổi mình, là bởi vì người đó gầy gầy rất giống người phương Đông. Không chiếm được ôn nhu từ cây đại thụ nên mới chuyển mục tiêu qua bản thân mình, nói như tâm lý học là một loại cảm giác di tình.

“Kỳ thực thầy ấy cũng không phải là xấu a, sao cậu không thử để ý đến thầy ấy?”

Hàn Sâm giống như bị đâm phải đuôi nhảy dựng lên gào thét, “Đường! Cậu không có nghĩa khí!”

Đường Mộ Thần cười ha ha, bỗng nhiên nghĩ, đôi khi học Kỳ An Chi, cố ý trêu chọc người khác cũng hay hay. Ách, được rồi, nếu không thể học luật thì đi học tâm lý học vậy, nói không chừng sau này còn có thể dùng để đối phó yêu nghiệt kia!

Chủ ý đã định, Đường Mộ Thần đang muốn lên website của trường tra xem chương trình học của ngành tâm lý học, đột nhiên nhìn thấy một trang quảng cáo lớn, “Buổi tiệc hóa trang mừng năm mới, chúng ta cùng nhau chìm sâu vào bể tình nào!”

Vốn định tiện tay tắt đi, nhưng lại nhìn thấy một dòng chữ ghi chú nhỏ ở bên dưới: truyền thống của trường, toàn bộ sinh viên năm nhất phải tham gia.

Đây là cái truyền thống quái quỷ gì? Đường Mộ Thần rất phiền muộn, y không phải không biết khiêu vũ, chỉ là không thích đối mặt với cái đồng phiền phức sau khiêu vũ. Y không lãnh khốc vô tình được như Kì An Chi, vì vậy cự tuyệt lời mời của phụ nữ sau khi khiêu vũ luôn là chuyện khiến cho y hao tổn tâm trí nhất.

“Hàn, tiệc khiêu vũ mừng năm mới này nhất định phải tham gia sao?”

Hàn Sâm khôi phục lại tinh thần nhìn qua, “Ha ha! Nguyên lai cậu nói cái này, mình đã sớm nghĩ hết rồi, hôm đó mình sẽ hóa trang thành công chúa Bạch Tuyết đi tìm hoàng tử bạch mã của mình! Đường, cậu có muốn làm hoàng tử của mình không?”

Đây cũng là một ý kiến hay nga! So với bị đám con gái quần lầy, Đường Mộ Thần chế nhạo Hàn Sâm một câu, “Vậy cậu cần phải trang điểm đẹp một chút nga! Bằng không, mình không đảm bảo sẽ không đi với một cô công chúa khác.”

“Không thành vấn đề!” Hàn Sâm sơn sứt tuyên thệ, cũng không ngờ tới đêm đó Đường Mộ Thần chưa kịp đến với mình thì nàng công chúa Bạch Tuyết đã sớm bị kẻ khác bắt cóc rồi.

Mà thương cảm cho chàng hoàng tử của bạn học Hàn Sâm, bị một chàng hoàng tử khác thích “tính khiêu chiến cao” lại một lần nữa bắt được.

13. Chương 13

Trong đại sảnh náo nhiệt rộn ràng, tất cả mọi người đều là sinh viên, cũng có không ít giảng viên trẻ tuổi, bất quá nhìn bề ngoài thật không dễ nhận ra.

Hầu hết mọi người đều mặc y phục dạ hội, trang phục tuần mỹ đoan trang, cũng có vài người đủ loại kiểu dáng tóc tai, ăn mặc cổ quái. Thậm chí siêu nhân, vampire, thỏ, chó sói, người ngoài hành tinh đều có đủ trong phòng. Đại học luôn luôn là nơi hội tụ sinh viên từ khắp mọi nơi, đương nhiên cũng sẽ hội tụ đủ loại sắc thái dân tộc.

Người trẻ tuổi luôn muốn khác người, thanh xuân ngắn ngủi ngại ngần gì mà không làm.

Do là vũ hội hóa trang, vì thế nên vừa vào cửa thì tất cả mọi người đều được tặng một chiếc mặt nạ, che khuất một phần khuôn mặt, Đường Mộ Thần cũng không ngoại lệ, y đang đeo trên mặt một chiếc mặt nạ màu đen.

Ngày hôm nay Đường Mộ Thần mặc một chiếc áo bành tô màu đen, loại trang phục kinh điển nhất, phối hợp với một thân người gầy gầy cao ngất, cử chỉ thông dong ưu nhã, vừa vào hội trường đã thu hút không ít ánh mắt ngưỡng mộ.

Uyển chuyển cự tuyệt không ít thiếu nữ nhiệt tình, Đường Mộ Thần chăm chú tìm kiếm thân ảnh Hàn Sâm, không biết tên nhóc kia rốt cuộc biến thành hình dạng thể nào? Đừng có nói là sẽ mặc nguyên một bộ đầm cưới màu trắng mà đến nhé?

Được rồi, bọn họ có một ám hiệu, là quả táo. Trong truyện công chúa Bạch Tuyết, quả táo là một đạo cụ cực kỳ quan trọng. Hàn Sâm không chịu nói cho Đường Mộ Thần bản thân mình đến tốt cùng mặc thành thể nào, nhưng có nói rằng nhất định sẽ cầm theo một quả táo để Đường Mộ Thần nhận ra.

Đường Mộ Thần tìm kiếm chung quanh, nhưng đi dạo một vòng vẫn không tìm thấy ai cầm táo trên tay cả?

Âm nhạc từ từ vang lên, trên sàn nhảy bắt đầu từng có tốp từng tốp nam nữ bước vào khiêu vũ. Có nhảy được hay không không quan trọng, quan trọng là ... hai người cảm thấy như thế nào. Bầu không khí lãng mạn màu hồng phấn bắt đầu tràn ngập ra, cảm xúc ngọt ngào khiến cho những người đứng xung quanh cũng bị lôi cuốn.

Khóe miệng Đường Mộ Thần không nhin được mà mỉm cười, tuy rằng y không muốn tham gia vào trong đó, nhưng nhìn một bức tranh đẹp như vậy cùn khiến cho tâm trạng trở nên vui vẻ rất nhiều.

Lối vào, bỗng nhiên có một trận huyền não nho nhỏ. Đường Mộ Thần quay đầu lại nhìn, thiếu chút nữa cười phá lên, cái tên Hàn Sâm này, đúng là quá quậy phá đi!

Mỹ nhân thon thả mặc một bộ lễ phục dài chấm gót màu đen, hai ống tay áo rộng rũ xuống, chiếc váy được thiết kế nhiều lớp lụa trên cổ hoàn mỹ giúp che dấu đi bộ ngực nam tính trắng kiêu, ở thắt lưng được may chiết lại vừa vặn tạo thành đường cong.

Toàn bộ da thịt đều được che kín không lộ ra một chút nào, trên đầu lại đội một chiếc mũ kết hợp với mạng che mặt đen che hết cả gương mặt. Chỉ là, trên bàn tay đeo găng đen của mỹ nhân đang cầm một quả táo mới khiến cho Đường Mộ Thần nhận ra.

Đường Mộ Thần rất muốn nói, tạo hình như thế này hoàn toàn không giống Bạch Tuyết mà giống bà mẹ kế độc ác của Bạch Tuyết hơn, buồn cười đi đến gần, “Mặc mớ gì mà ăn mặc thành như thế này? Nếu không phải nhờ quả táo trong tay cậu, tôi cũng không nhận ra được!”

Sai!

Khi chỉ còn cách mỹ nhân có ba bước thì Đường Mộ Thần lập tức cảm giác được một tia khi tức rất quen mà nguy hiểm. Loại khí tức, này chỉ thuộc về một người!

“Cậu...”

Mỹ nhân xuyên qua cái khăn che mặt, hơi cúi đầu nhìn Đường Mộ Thần thiêu mi cười, “Vây bây giờ đã nhận ra được chưa?”

Cái tên yêu nghiệt này! Dù có hóa thành tro y cũng không có khả năng không nhận ra!

Đường Mộ Thần không rõ vào giờ khắc này tâm tình của mình rốt cuộc là kinh hách hay vui sướng, hay là có đủ cả hai, nhưng đây không phải là vấn đề then chốt, then chốt là, “Sao cậu lại đến đây?”

Kì An Chi nhún nhún vai, hơi hột đáp “Mình đến khiêu vũ với cậu a! Hoàng tử của ta, sao còn không mời ta khiêu vũ?”

Vô cùng kinh ngạc nhìn Kì An Chi, Đường Mộ Thần chắc chắn cho rằng lỗi tai của mình xảy ra vấn đề rồi, khiêu vũ? Gia khóa này hóa trang thành phụ nữ thiên lý xa xôi chạy tới đây là để khiêu vũ với mình? Là đầu óc của mình bị hỏng rồi hay là hắc có âm mưu gì?

Không để Đường Mộ Thần suy nghĩ nhiều, Kì An Chi đã kéo tay y, ôm ngang thắt lưng, bám vào bên tai y cúi đầu nói, “Không phải đàn ông nên chủ động một chút sao? Hay là cậu muốn mình đỡ cậu mà nhảy?”

Một câu này thôi dẫn đến một tràng nghiêng răng nghiêng lợi, Đường Mộ Thần biết, nếu như y còn dám tiếp tục chần chừ, Kì An Chi nhất định sẽ bế y mà đi vào sàn nhảy trước mặt công chúng.

Mặc kệ mục đích của gia khóa này là gì, nhưng hắc thực sự đang mặc trang phục phụ nữ mà đứng trước mặt mình, Đường Mộ Thần có chút chờ mong cười cười, vậy không bằng nghe theo thôi!

“Tôi rất sẵn lòng!” Hơi khom người, ưu nhã làm lễ, Đường Mộ Thần đỡ lấy “bạn gái” tiến vào sàn nhảy.

Điệu valse tao nhã, điệu tango cuồng nhiệt... hai người thả mình theo vũ khúc biến ảo không ngừng xoay tròn.

Lúc đầu còn có chút khập khiễng, nhưng mười mấy năm ăn ý đã giúp cho bọn họ nhanh chóng bắt nhịp, dường như là một đôi bạn nhảy trời sinh.

Nguyên bản Đường Mộ Thần chỉ định nhảy một điệu, nhưng càng khiêu vũ, cái cảm giác thân thể tương liên khiến y luyện tiếu ngừng lại. Giống như mang phải đôi giày màu đỏ, cứ liên tục xoay tròn, xoay tròn. Không còn nhìn thấy bất kỳ ai chung quanh nữa, toàn bộ thiên địa tựa hồ chỉ còn lại có hai người bọn họ, tựa như chỉ cần âm nhạc vẫn còn tiếp tục thì sẽ nhảy đến thiên trường địa cửu.

Thế nhưng tiếng chuông mười hai giờ đã vang lên, công chúa không biến thành cô bé Lọ Lem, thế nhưng âm nhạc đã thay đổi, đang nhẹ nhàng trầm lắng trở nên dồn dập, báo hiệu thời khắc kết thúc, hai người vừa mới khiêu vũ mảnh liệt tựa như từ trong giấc mộng giật mình tỉnh giấc, trong khoảng thời gian ngắn đứng ngây người ở đó.

Tiếng ồn ào càng lúc càng lớn xung quanh không thích hợp với bọn họ, Kỳ An Chi kéo lấy tay Đường Mộ Thần, “Cậu không mang mình ra ngoài sao? Đây là trường của cậu mà!”

Lỗi tai Đường Mộ Thần hơi hơi nóng lên, vội mang Kỳ An Chi ra ngoài.

Vườn trường trống trải trong đêm khuya có vẻ phá lệ vắng vẻ, hết thấy náo nhiệt đều tập trung tại hội trường rồi. Hít một luồng không trong lành mà lạnh lẽo, Đường Mộ Thần tự nhiên trở nên thân thiết hơn, “Cậu có lạnh không? Cậu ở lại đây hay là muốn mình đưa cậu trở lại?”

Kỳ An Chi bỏ mạng che mặt ra, nhìn Đường Mộ Thần thật sâu, “Được, cậu mang mình quay về trường đi, bay có sáu tiếng thôi.”

Ách... Đường Mộ Thần mới nhận ra. Kỳ An Chi đến đây cũng không có chỗ để đặt chân, bay sáu tiếng đồng hồ, vậy thời gian nghỉ ngơi hoàn toàn không có. Đường Mộ Thần có chút chột dạ, được người ta đối đãi như vậy, thâm ý trong đó không cần nói ra cũng biết. Vậy bản thân mình cũng nên làm chút gì đi?

“Vậy mình lái xe mang cậu đến sân bay đi! Cậu đi đến đây mất nhiều thời gian như vậy, chúng ta ở trên đường mua ít bánh gì đó ăn. Chỉ là không mua được đồ ăn Trung Quốc, cậu ráng chịu nhé!”

Y vẫn nhớ rõ, tên gia khóa này có cái dạ dày phương Đông, tuyệt đối không ăn thức ăn nhanh của phương Tây.

Kỳ An Chi gật đầu, đi đến chỗ gửi đồ tạm lấy hành lý, chỉ có một chiếc ba lô nhỏ lấy ra, “Đi thôi!”

Bánh sandwich nóng ấm áp giúp cho dạ dày không còn khó chịu nữa, tuy rằng không được ngon lắm nhưng cảm giác no nê vẫn là giúp cho cơ thể tại đêm đông thư thái rất nhiều.

“Tại sao không tìm một tiệm ăn nào đó mà vào ngồi ăn?” Đường Mộ Thần khởi động xe, không giải thích được mà quan sát cái người vẫn chưa cởi đi bộ trang phục dì ghẻ của nàng Bạch Tuyết.

Kỳ An Chi tà tà cười đưa tay khoác lên vai Đường Mộ Thần, đáp lại chỉ bằng một câu, “Cậu nói đi?” Tùy ý nhìn rừng cây ở ven đường, “Đỗ xe!”

Đường Mộ Thần trong ngực căng thẳng, minh bạch ý tứ của hắn, lạnh mặt đập chân ga, “Phát thần kinh gì hả?!”

Ý cười trên mặt Kỳ An Chi càng đậm hơn, đưa bàn tay lạnh lạnh vào trong áo Đường Mộ Thần, “Là thần kinh như thế này!” Không đợi y đồng ý, đã đoạt lấy tay lái, cường ngạnh quay xe vào ven đường, thiếu chút là đâm vào gốc cây bên đường, may mà trong nháy mắt kịp phanh lại.

“Cậu lên cơn điên à?” Đường Mộ Thần một thân mồ hôi lạnh, muốn đùa giỡn thế nào cũng được, nhưng vì cái gì lại muốn đem mạng ra mà giỡn?

Cũng không chờ y phát giận, tên yêu nghiệt kia đã như con rắn quấn lên người y, ngồi lên trên người Đường Mộ Thần, hai tay ôm lấy cổ y, đặt đôi môi lạnh lẽo xuống, lại câu dẫn ra nhiệt tình đang ngủ đông.

Thấy Đường Mộ Thần vẫn mím chặt môi, Kỳ An Chi cũng không nóng lòng xâm nhập, dùng đầu lưỡi lướt qua viền môi y, trấn áp vào trán, hơi thở áp áp thổ lộ tiếng lòng, “Nhớ anh không? Anh rất nhớ em...”

Trái tim chợt run nhẹ nhẹ, nhớ sao? Đã sớm nhớ đến phát điên rồi!

Đường Mộ Thần cho tới bây giờ cũng không biết tưởng niệm một người lại thống khổ đến như vậy, căn bản là không hề có một giây nhàn hạ, mặc kệ là nhắm mắt hay mở mắt, tất cả đều là yêu nghiệt này. Hắn đắc ý, hắn lãnh khốc, hắn vui vẻ, hắn tức giận... từng hình từng hình cứ liên tục hiện lên trong đầu y, muốn dừng cũng không dừng được.

“Thần Thần, Thần Thần...” Kỳ An Chi không ngừng cúi đầu lẩm bẩm gọi, tựa như đầu độc nhân tâm. Châm chú ôm lấy y, dường như muốn đem Đường Mộ Thần tiến nhập vào trong thân thể mình.

Tay Đường Mộ Thần vô thức ôm lấy thắt lưng hắn, Bình An! Bình An! Cậu có từng nghe thấy lòng của tôi không?

Lần thứ hai giao triền gần bó, có chút nhiệt tình vội vã, không kịp suy nghĩ mà chỉ có khát vọng chiếm lấy đối phương, thâm nhập vào trong miệng đối phương, tìm kiếm nơi sâu nhất.

“Thần Thần, nganh lên rồi!” Kì An Chi cười liên tục, mạnh mẽ tách ra tạo thành một sợi chỉ bạc giữa hai khớp môi, ác ý nắm lấy hạ thân đối phương.

Đôi môi bất chợt tách rời, Đường Mộ Thần không kịp thu đầu lưỡi về, Kì An Chi không nhịn được mà cắn nhẹ lên đầu lưỡi đỏ tươi trước mặt, “Đừng câu dẫn anh!”

“Vậy khiêu khích thì như thế nào?” Đường Mộ Thần thiêu mi cười nhạt, đưa tay luồn vào trong váy của hắn cầm lấy phân thân nóng rực kia, dùng sức siết mạnh, sử dụng câu nói mới nảy của hắn, “Là thần kinh như thế này! “

14. Chương 14

Bóng đêm dày đặc, khu rừng an tĩnh tựa như một hành tinh không người. Trong chiếc xe nhỏ lại nóng rực như đang ở giữa hè, hoàn toàn không giống như đêm đông giá rét bên ngoài.

Phân thân trong tay Đường Mộ Thần vì đau đớn mà nhuyển xuống, Kì An Chi lại chỉ nhíu mày một chút, liền thay bằng một nụ cười yếu ớt mà câu hồn đoạt phách, đem thân thể hoàn toàn thả lỏng mà nằm xuống người đối phương, yên tâm đem mình giao vào tay của y, hai thân thể triền miên, gấn bó chặt chẽ.

Hô hấp của cả hai người trở nên nặng nề, Đường Mộ Thần khấn cấp mà xé rách váy của hắn, giữ lấy phân thân yếu đuối của đối phương trên tay, động tác liên tục, mà tay kia không ngừng du ngoạn trên thân thể trơn mịn của đối phương. Đầu vú mềm mại, thắt lưng mẫn cảm, mỗi một chỗ đều không đơn giản buông tha.

Kì An Chi tựa như hoàn toàn chẳng thấy nguy hiểm, còn lấy tay mình đặt lên bàn tay của Đường Mộ Thần không ngừng thúc giục, “Nhanh một chút đi! Để mình bắn ra!”

“Vậy không khách khí nữa!” Ánh mắt Đường Mộ Thần lại càng tối hơn, động tác trên tay càng thêm mạnh hơn nữa.

Đàn ông vĩnh viễn là người hiểu thân thể của đàn ông nhất, không ngừng tăng động tác trên tay, niết nhẹ trên đỉnh, hai túi nhỏ bên dưới cũng được cẩn thận chiếu cố, Kì An Chi nhịn không được nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác được xoa bóp phân thân.

“Ách... A... Nhanh lên một chút! Thần Thần, nhanh... Aha!” Thoải mái mà rên rỉ, tiếng rên rỉ trong xe càng đặc biệt treu chọc lòng người.

Nhìn gương mặt tuấn mỹ đầy vẻ *** mỹ hưởng thụ, mang theo một cảm giác mê hoặc khó tả, khiến cho màu đen trong mắt Đường Mộ Thần càng thêm đậm, nhiệt huyết toàn thân không nhịn được mà sôi sùng sục.

Kì An Chi muốn ăn táo, vậy y sao có thể không muốn đem yêu nghiệt này ăn vào trong bụng? Không thể không nói, lần đó bị Kì An Chi áp tụy rằng là gieo gió gặt bão, coi như là cam tâm tình nguyện. Nhưng đàn ông đồng tính vẫn là đàn ông, tự tôn đương nhiên sẽ bị hư tổn, luôn muốn cả hai ngang hàng nhau, để đạt được một cảm giác cân bằng nào đó.

Bị dục vọng che mất lý trí, Đường Mộ Thần mất không chế mà nói ra những lời mà bản thân có lẽ sẽ chẳng bao giờ dám nghĩ đến, “Thoải mái không? Tiểu tao hóa?”

Kì An Chi đột nhiên mở to đôi mắt sáng long lanh nhìn y, Đường Mộ Thần có chút căng thẳng, cảm thấy hơi hối hận vì đã lỡ lời, nhưng vẫn là khiêu khích nhìn hắn.

Chỉ thấy nụ cười câu hồn bên khớp miệng Kì An Chi càng thêm mỉa mai, ngón tay thon dài khẽ lướt qua cằm Đường Mộ Thần, giọng nói khàn khàn mà nhu tình đáp, “Thoải mái, còn muốn!”

Đường Mộ Thần quả thực muốn điên cuồng rồi! Ngọn lửa trong mắt không che giấu nổi mà bốc cháy hừng hực, dùng sức hôn lên khuôn ngực trắng nõn của đối phương, lời nói càng thêm thô tục, “Đúng là đồ dễ tiện!”

Kì An Chi khẽ nhíu mày, nhưng đau đớn lẫn cảm giác tê dại khó nhịn khiến cho hắn không ngừng thúc giục, “Cố sức a! Lại dùng lực!”

Đúng là một kẻ không sợ chết! Vị rỉ sắt trong miệng Đường Mộ Thần tràn ngập ra, kích thích cảm giác bạo ngược của y càng tăng thêm.

Chiếc váy đen xa xỉ của Kỳ An Chi nhanh chóng trở thành một đồng vải vụn dưới tay Đường Mộ Thần, rơi lả tả dưới sàn xe, thân thể trắng như tuyết quần lấy người Đường Mộ Thần mặc cho y đùa giỡn.

Cuối cùng, trong nháy mắt như điện cao thế chạy qua toàn thân, cảm giác sáng khoái sau khi bắn tinh xong khiến cho thân thể vô lực, Kỳ An Chi xụi lơ nằm trong lòng của Đường Mộ Thần.

Đưa lưỡi liếm tiểu thủ du trước ngực hắn, Đường Mộ Thần đem ngón tay dính một lượng lớn bạch trọc tiến xuống dưới, nhưng chưa kịp tiến vào mật cốc của Kỳ An Chi, đã bị một bàn tay ngăn lại.

“Ân?” Đường Mộ Thần thiêu mi hừ lạnh, không dùng nhiều lời dư thừa vẫn khiến cho Kỳ An Chi cảm nhận được sự tức giận của y.

Kỳ An Chi kéo tay Đường Mộ Thần ra khỏi mộng mình, không dùng nhiều sức nhưng thái độ dị thường kiên quyết, ngữ khí lại chết tiệt mê người lẫn đáng thương, “Lát nữa mình còn phải ngồi máy bay mấy giờ lận, cậu nhần tâm sao?”

Hỗn đản! Người thì sung sướng đã rồi, còn ta thì sao? Đường Mộ Thần vẫn không nói gì chỉ hung hăng trừng Kỳ An Chi, nhưng vẫn giấu không được vẻ do dự.

Kỳ An Chi yêu chết cái nhân thần do dự mà phần nộ này, rõ ràng muốn hung hăng xuyên qua thân thể của mình muốn chết, nhưng vẫn là quan tâm hắn, vừa muốn đẩy hắn ngã xuống đất, rồi lại luyến tiếc khiến hắn bị thương.

Trên đời này, chỉ có duy nhất Đường Mộ Thần đối với hắn như vậy, cũng chỉ có bảo bối như vậy mới xứng đáng với tình cảm của hắn.

“Sẽ khiến cho em thoải mái mà!” Nụ cười yêu mị đầy mê hoặc, Kỳ An Chi tựa như hóa thân thành chồn bạc trong thiên địa là kẻ có khả năng đầu độc nhân tâm nhất. Thuận theo khoe miệng Đường Mộ Thần một đường hôn xuống hạ phúc, thuận tay điều chỉnh lưng ghế dựa giúp cho y nằm xuống thoải mái..

Nửa quỳ trên người Đường Mộ Thần, cởi thắt lưng của y ra, từ trong quần lót kéo ra phân thân đã sưng to, ôm trong tay cảm khái một câu, “Không nhỏ a!”

Nói nhảm!

Không thể không nói, câu tán thưởng này giúp cho Đường Mộ Thần thỏa mãn tâm lý được phần nào, do lần trước bị yêu nghiệt kia thượng ảnh hưởng tới tâm lý, phân thân nóng rực của y cũng rất thức thời mà lớn hơn một chút, khe nháy lên, tỏa ra tình cảm mãnh liệt.

Kỳ An Chi giương mắt cười nửa nghịch ngợm nửa khiêu khích, “Kiên trì giữ vững nga!”

Ngay lập tức, một ngum đem cơn thịnh nộ nóng rực ngấm vào trong miệng.

“Ngô!” Phân thân được khoang miệng ấm áp bao vây thích đến nổi khiến cho Đường Mộ Thần thiết chút nữa đem những lời trong bụng hét lên, con mẹ nó sao lại sướng đến vậy?

Y rốt cục cũng hiểu Kỳ An Chi bảo y kiên trì giữ vững là ý gì, nếu như không phải cực lực khắc chế, có lẽ y đã ngay lập tức bắn vào trong miệng yêu nghiệt kia. Vô tức bầu vào tẩm nệm dưới thân, miễn cưỡng áp chế rung động trong người, cố gắng thích ứng với trải nghiệm mới mà tuyệt vời vô cùng này.

Phân thân ở trong miệng Kỳ An Chi không ngừng được chiếu cố, một ngum lại một ngum ngấm lấy, trái trái phải phải, một một vị trí đều được liếm mát, đầu lưỡi linh hoạt cẩn thận không bỏ sót chỗ nào, tựa như đang đối xử với trân bảo, ôn nhu che chở.

Cảm giác ấm áp này truyền thẳng vào trong tim Đường Mộ Thần, tựa như cả người đang ngâm mình trong dòng suối nước nóng, cảm giác thư thích không gì sánh được.

Đợi thích ứng được, bản năng đã dần dần chiếm thể thượng phong, khát vọng đã áp đảo tất cả.

Đây là đang ở trong thân thể Kỳ An Chi! Được suy nghĩ này cổ vũ, Đường Mộ Thần cố sức túm lấy mái tóc rối bời của Kỳ An Chi, cố sức trườn tống ở trong miệng hắn.

Cảm giác bị hung khí cực đại đâm vào cuống họng rất khó chịu, không chỉ nghẹt thở, còn có cảm giác buồn nôn.

Nhưng đây là Đường Mộ Thần, là quả táo của hắn. Kì An Chi không gì sánh được dung túng phối hợp, khéo mắt vì khó chịu mà ứa lệ cũng bị hắn bỏ qua, thẳng đến Đường Mộ Thần ở trong miệng hắn triệt để phát tiết dục vọng, hắn thậm chí còn không để ý đến vị tanh nồng mà nỗ lực hút, khiến cho đối phương triệt để cảm thụ dư vị sau cao trào, từng chút từng chút đem tro bụi của Đường Mộ Thần nuốt sạch sẽ.

Đội hắn làm xong tất cả thì lý trí của Đường Mộ Thần cũng quay trở về. Không tin được mà ngậy ngốc nhìn Kì An Chi một hồi lâu, bỗng nhiên đưa tay kéo mạnh đối phương lên.

Tình cảm mãnh liệt trôi qua, mồ hôi chảy ra trở nên lạnh lẽo, khiến cho da thịt lỏa lồ trong đêm đông có chút run rẩy.

“Thích không?” Kì An Chi nằm trong lòng Đường Mộ Thần, nhựa như mình mới là người được hầu hạ, đưa tay lên vuốt tóc y, nhẹ giọng hỏi.

“Ừ.” Đường Mộ Thần cúi đầu đáp, trong mắt cay cay, tựa như có thứ dịch thể nào đó sắp chảy ra, gấp gáp nói lung tung nhằm che giấu, “Mau mặc đồ vào đi, cẩn thận cảm lạnh.”

“Đừng có làm ra vẻ như có lỗi với mình lắm vậy!” Kì An Chi nhéo nhéo cằm Đường Mộ Thần, cường ngạnh nhìn vào mắt đối phương, “Có muốn chịu trách nhiệm với mình không?”

Trong cổ họng Đường Mộ Thần dâng lên cảm giác chua xót khổ sở, đối hắn phụ trách? Y biết chịu trách nhiệm với hắn như thế nào đây? Đau đớn trong lòng chỉ có thể đổi lại hai chữ “Hỗn đản!”

“Vậy có muốn tên hỗn đản này chịu trách nhiệm với cậu không?” Kì An Chi ra vẻ vô tình chỉ hỏi ra những lời này, nhưng từng lời tựa như búa tạ đánh vào lòng Đường Mộ Thần.

Hắn sẽ đối chịu trách nhiệm với mình? Vậy chẳng phải ám chỉ là muốn đem quan hệ của hai người chiêu cáo thiên hạ, điều này ông của họ làm sao tiếp thu được? Kì gia thì còn có thể, nhưng ông của y thì chỉ có triệt để đoạn tử tuyệt tôn.

Đường Mộ Thần tựa như có thể nhìn thấy gương mặt bi thương lẫn thất vọng của ông nội. Không! Tuyệt đối không!

Máu huyết toàn thân y cơ hồ trở nên lạnh lẽo, “Nói nhảm cái gì đó? Một thằng đàn ông như mình cần gì cậu chịu trách nhiệm? Nhanh mặc đồ vào đi! Đến sân bay ăn sáng, không còn sớm nữa đâu.”

Kì An Chi thâm sâu nhìn vào mắt Đường Mộ Thần, nhãn thần phức tạp mà sâu không thấy đáy, khiến cho Đường Mộ Thần căn bản không dám nhìn thẳng. Nhưng vô luận là thế nào, y cũng không có khả năng tìm hiểu lẫn chấp nhận.

Một lúc lâu, Kì An Chi mới thay y phục, bình tĩnh nói, “Lái xe.”

(PS: cảm tạ tin nhắn và quà của mọi người nga! Nhìn như là chocolate vậy, tâm tình thực sự là ngọt ngào a! Quả tao lo lắng nhiều quá, tiểu Bình An thâm tình như vậy, có muốn ta nghĩ biện pháp cho bọn hắn cũng tạo một baby đi ra không? Hoa quế đang suy nghĩ đến chuyện nam nam sinh tử.)

15. Chương 15

Chuyến đi trải qua trong yên lặng nặng nề.

Màn đêm dần dần nhạt màu, hình ảnh bên ngoài cửa kính xe hơi dần dần trở nên rõ ràng, nhưng chưa kịp đợi người nhìn cho rõ đã rất nhanh tắt lại phía sau. Tựa như tinh linh bướng bình không ngừng chơi đùa, tuy rằng không ảnh hưởng gì đến toàn cục, nhưng ...quả thực khiến cho lòng người có chút phiền muộn.

So với tiết trời rét buốt bên ngoài, không khí trong xe thậm chí còn lạnh lẽo hơn vạn phần, dường như một màn xuân tình cuồng nhiệt ban nãy chỉ là một giấc mộng kì lạ mà thôi.

Đường Mộ Thần có hơi chột dạ, lén nhìn qua Kì An Chi, hắn thủy chung vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ để lại cái gáy cho y nhìn, không biết có phải đang tức giận hay không.

Tuy rằng không đành lòng, nhưng Đường Mộ Thần cho rằng mình chẳng làm sai điều gì. Đối với đứa con một trong gia đình như y mà nói, trách nhiệm vĩnh viễn nặng hơn tình cảm, mà Kì An Chi thì sao? Là con trưởng của Kì gia, hẳn có thể tiếp tục như vậy ư?

Bác Kì mặc dù có ba người con, nhưng Kì Hạnh Chi thì không cần phải nói, cậu ta hoàn toàn là một đóa hoa được nuôi trong nhà kính, không đi gây phiền phức đã tốt lắm rồi, căn bản là không thể trông cậy. Còn Kì Nhạc Chi tuy rằng chăm chỉ, nhưng tuổi còn quá nhỏ, hơn nữa tính cách quá mức ngoan ngoãn hiền lành, tính cách như cậu ta chỉ có thể thích hợp trở thành thầy giáo, hoặc là ngồi trong phòng thí nghiệm làm một nhà nghiên cứu khoa học chứ hoàn toàn không thích hợp với cuộc sống đấu đá trên thương trường.

Chỉ có Kì An Chi, vừa đủ khôn khéo cũng đủ lãnh khốc, lại có khả năng đeo vào những khuôn mặt khác nhau cùng người người lừa ta gạt, vì vậy hoàn toàn có thể khẳng định, Kì An Chi chính là người thừa kế duy nhất của Kì gia. Như vậy hẳn sao có thể nhất thời bồng bột, hành động thiếu suy nghĩ như thế?

Khi đến sân bay, sắc trời đã sáng hẳn.

Đường Mộ Thần cũng đã vứt bỏ hết những suy nghĩ thất lạc trong đầu đi, gương mặt trẻ trung giống hệt như Kì An Chi cực kỳ lãnh tĩnh, giống như một cặp song sinh, có một loại ăn ý không thể hình dung được.

Trực tiếp đỗ lại tại một bãi đỗ xe ở một nhà hàng gần nhất, hai người đi vào trực tiếp gọi bữa sáng, không hề có một lời khách sáo dư thừa nào, hai con người vốn cực kỳ độc lập, không nhất thiết phải mất thời gian vì những tiểu tiết như thế.

Không tiếng động ăn xong bữa sáng, thậm chí đến lúc chia tay, Đường Mộ Thần hoàn toàn không mở miệng ở bên Kì An Chi đợi máy bay, đã định trước phải ly biệt, sớm một giây hay trễ một giây có gì khác nhau, làm bộ làm tịch như con gái đối với bọn họ mà nói không có ý nghĩa.

“Đi đường cẩn thận, đến nơi thì nhắn tin cho mình.”

Ngắn gọn một câu, y đứng dậy bước đi, Kì An Chi giữ tay y lại, diện vô biểu tình nói, “Bạn cùng phòng của cậu, mình không thích.”

Đường Mộ Thần ngồi xuống, nhìn hẳn một cái, có chút kinh ngạc vì hẳn điều tra tỉ mỉ chuyện của mình, tuy rằng có hơi khó chịu, nhưng y nghĩ hẳn là vẫn nên giải thích một câu, “Bọn mình không có gì cả.”

Trong lòng bàn tay trắng nõn thon dài của Kì An Chi cầm một trái táo đỏ nho nhỏ, “Gã có.”

Đường Mộ Thần vừa nhìn lập tức hiểu ra, đó là loại thuốc tình thú mới nhất từ Hà Lan, không ai có thể phòng bị.

Kì An Chi tự nhận mình không phải là quân tử, nhưng cũng không phải là ngụy quân tử, hẳn nếu nói là lục soát được từ trên người Hàn Sâm thì nhất định là như thế. Đối với hẳn, Đường Mộ Thần vô cùng tín nhiệm.

Đến nỗi hẳn làm sao mà lấy được, Đường Mộ Thần không muốn truy cứu nữa. Chỉ là có chút xấu hổ mạnh miệng đáp, “Mình không biết cậu ta lại dùng đến thứ này, sau khi quay về mình sẽ thay đổi ký túc xá.”

“Không cần.” Kì An Chi vẫn dùng ngữ khí nhàn nhạt nói, chỉ khi đem thứ kia đặt lên bàn thì hơi mạnh tay tạo ra một tiếng động nhỏ biểu lộ mấy phần tức giận, “Cậu thay đổi ký túc xá thì lại thay đổi người ở chung, còn không biết sẽ phát sinh tình huống gì nữa. Không bằng vẫn tiếp tục ở chung phòng với người kia đi, sau này gã sẽ không quấy rầy cậu nữa đâu.”

“Cậu...” Không nên quá phận! Hàn Sâm kỳ thực cũng không tệ lắm, định nói thêm vài câu nhưng lời đến bên miệng ngậm lại không thích hợp, Kì An Chi dù sao cũng là vì muốn tốt cho mình. Nếu là thực sự để Hàn Sâm thực hiện được, Đường Mộ Thần nghĩ, y nhất định sẽ bị hủy rồi, thế là thay đổi cách nói, “Cậu ấy ra sao rồi?”

“Không có gì, bất quá chỉ đưa gã đến bên cạnh người thích hợp quản giáo gã mà thôi.”

Đường Mộ Thần trở nên căng thẳng, e rằng Hàn Sâm đã bị đưa đến trên tay vì giảng viên luật học kia rồi. Nhưng như vậy có ổn không?

Tựa như đoán được tâm tư của y, Kỳ An Chi nhàn nhạt bảo, “Gã đã lớn như vậy rồi, không thể để bị ai ép buộc đâu, nếu có chuyện gì cũng là do gã tự lựa chọn, nếu như gã không muốn thì kẻ nào thực sự có thể miễn cưỡng được?”

Đường Mộ Thần bỗng nhiên nghĩ có chút buồn cười, Kỳ An Chi này, mặc kệ nói gì làm gì, cho dù là hăm dọa người khác vẫn luôn luôn thoải mái, lẽ thẳng khí hùng thế này.

“Còn có việc sao?” Không có việc gì thì mình đi được rồi.

“Sau này tự cẩn thận một chút.” Kỳ An Chi nhẹ nhàng dặn dò một câu, bỗng dưng làm một hành động mà Đường Mộ Thần tuyệt đối không tưởng được. Thẳng đến khi rời khỏi nhà hàng, lên xe, trong đầu y vẫn ong ong u u.

Hỗn độn... cư nhiên hôn y? Kẻ vẫn đang còn ở bên trong nhà hàng đó, cứ như vậy cực kỳ tự nhiên hôn môi y, tuy rằng chỉ là chuồn chuồn lướt nước(hời hợt) trong chớp mắt, nhưng vẫn là một nụ hôn hàng thật giá thật!

Không cần đến gương, Đường Mộ Thần cũng biết mặt mình bây giờ đang đỏ đến độ bốc khói. Y cảm thấy thật may mắn mới vừa rồi ở trong nhà hàng không có thất thố đến thét chói tai, cũng không có tự dưng đỏ mặt, tựa như chỉ là mới làm động tác chào tạm biệt tầm thường, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không động một chút mà đi ra ngoài.

Nhưng trong đầu là một mảnh hỗn độn xen lẫn kinh hãi, Kỳ An Chi cho tới bây giờ không thích đùa giỡn, nếu như hắn đã nói sẽ chịu trách nhiệm với mình, vậy hắn sẽ chịu trách nhiệm như thế nào đây?

Đường Mộ Thần ra lệnh cho bản thân không được tiếp tục nghĩ nữa, liều mạng tự thuyết phục rằng đó là không có khả năng, nhưng trong đầu không nhin được mà cứ miên man suy nghĩ, nếu như bọn họ thực sự có thể...

Trở lại trong trường học, Hàn Sâm vẫn chưa trở về, Đường Mộ Thần không biết có nên nhỏ một giọt lệ đồng tình với cậu ta không. Dem quả táo đặt lên bàn, có chút ác liệt mà phỏng đoán, kì thực cậu ta dùng thứ này là để đi đối phó với người kia chăng?

Không biết có đúng hay không! Đường Mộ Thần liên tục lắc đầu, đem loại tư tưởng kia đá ra khỏi đầu. Y có loại tư tưởng này là do Kỳ An Chi hại, quả nhiên ở bên cạnh tên yêu nghiệt kia lâu quá, ngay cả suy nghĩ cũng bị hắn đồng hóa rồi.

Không nghĩ nhiều nữa, tâm tình mới khá hơn một chút.

Đường Mộ Thần bình ổn lại tâm trạng, lúc này mới lý trí mà tự hỏi, vì sao Kỳ An Chi lại không quản đường xa lặn lội tới đây, nhất định không thể chỉ là vì một cuộc tham hoan nho nhỏ.

Hắn là đến để cố ý nhắc nhở mình, bản thân mình sẽ làm cho Hàn Sâm nảy sinh ra cách thức tà ác kia chăng? Chứng minh cho mình thấy là do mình xử lý không tốt, cho nên mới phải khiến hắn đích thân hạ thủ.

Cùng ở chung trong một phòng, y cũng không quá cảnh giác, trái lại Kỳ An Chi lại vô cùng để ý, đây đối với y mà nói đúng là một trận giáo huấn, y thực sự phải tu tỉnh lại mới được.

Tuy rằng không cảm thấy cái kiểu luôn luôn nghi ngờ tất cả mọi người của Kỳ An Chi là đúng, nhưng y quả thực có lúc quá vô tâm, đây chính là điều tối kị trên thương trường! Không thể chỉ vì đối phương thoát nhìn thì có vẻ vô hại như một chú thỏ mà bỏ qua, thỏ thì cũng có lúc sẽ cắn người. Với thỏ, chỉ cần có thức ăn thì nó cũng không thể tránh khỏi có dục vọng, trừ phi người khiến cho nó nhận ra thứ đó nó không thể ăn được.

Đường Mộ Thần không ngừng viết vào trong cuốn nhật ký, Kỳ An Chi, cậu lại dạy cho tôi một bài học.

Vũ hội náo nhiệt kết thúc, sinh hoạt lại khôi phục thanh tĩnh như xưa.

Hàn Sâm hai ngày sau mới quay về, đợi Đường Mộ Thần tan học ra, nhìn thấy quả táo đã lâu không gặp, mỹ nam tóc vàng lập tức làm vẻ mặt u oán, “Đường, cậu chân bất địa đạo! Sớm biết đàn ông phương Đông mấy người bá đạo như vậy, mình sẽ không bao giờ đùa giỡn với cậu đâu!”

Coi mồi đã ăn chẳng không ít, Đường Mộ Thần nở nụ cười, “Theo như cách nói của người Trung Quốc, cái này của cậu được gọi là gieo gió gặt bão! Dù tôi có muốn đồng tình với cậu cũng hiểu được cậu là tự làm tự chịu!”

Đối với kẻ địch nhân từ là tàn nhẫn với bản thân mình, nếu muốn triệt để chặt đứt ý niệm trong đầu của cậu ta, nhất định phải quyết tâm xé rách vỏ bọc ôn nhu.

Hàn Sâm trừng mắt nhìn, đôi mắt hồng hồng lộ ra tâm tình bất mãn cường liệt. Một câu kế tiếp lại khiến cho Đường Mộ Thần ngượng chín mặt, “Bạn trai của cậu tính chiếm hữu mạnh thật, các cậu xa nhau đã lâu như thế, đêm ấy hẳn ta làm mấy lần?”

Khóe miệng Đường Mộ Thần không ngừng co giật, gương mặt trở nên tím đen, “Thứ nhất, cậu ấy không phải là bạn trai của tôi. Thứ hai, cậu hỏi đến vấn đề riêng tư, thứ lỗi tôi không thể trả lời! Lẽ nào cậu muốn tôi hỏi cậu hai ngày qua đi đâu, bị người làm mấy lần hả?”

Hàn Sâm không nói gì, ngửa mặt lên trời rên rỉ, “Người phương Đông, quả nhiên đều không dễ chọc mà!”

16. Chương 16

Sau Tết dương lịch của phương Tây là Tết âm lịch truyền thống của dân tộc Trung Hoa.

Đường Mộ Thần vẫn như thường lệ, bay đến một khu nghỉ mát ấm áp ven biển, cùng ăn Tết với người mẹ ốm yếu. Hàng năm cũng chỉ có lúc này, mới là thời gian hiếm hoi để người một nhà đoàn tụ, vì vậy Đường Mộ Thần vô cùng quý trọng.

Mặt trời chiều ngả về tây, ánh nắng chiều từ xa xa phản chiếu xuống mặt biển sáng lấp lánh, đẹp đến nao lòng. Làn gió nhẹ ấm áp trên biển lướt qua những tán lá cây, tạo nên những vũ điệu tuyệt mỹ.

Đường Mộ Thần đỡ mẹ chậm chậm bước đi trên con đường nhỏ, ánh mặt trời phủ xuống hai mẹ con, bóng hai người hòa làm một. Cha đỡ ông đi đằng trước, hai cha con đang nói chuyện gì đó, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười sang sảng.

Cảm giác như thế này, thực sự tốt.

“Thần Thần nhà chúng ta đã cao đến thế này rồi!” Bà Đường- Trầm Bích Vân ngẩng mặt nhìn đứa con độc nhất đã lâu không gặp, tràn đầy kiêu ngạo mà yêu thương, “Chỉ là mẹ không thể ở bên cạnh chăm sóc con, Thần Thần, con có trách mẹ không?”

“Sao có chuyện đó?” Đường Mộ Thần sẽ không trách mẹ, chỉ là có chút tiếc nuối, không thể giống như những đứa trẻ bình thường, lớn lên trong vòng tay chăm sóc của mẹ, vô ưu vô lo hưởng thụ tình yêu thương của bà.

Khi còn bé, mỗi lần nhìn thấy những đứa trẻ khác nhảy vào trong lòng mẹ mà không nhẽo, khiến cho y đều vô cùng ao ước. Còn có ở Kì gia, mỗi lần nhìn thấy Diêu Nhật Hiên ôm lấy Kì Hạnh Chi hay Kì Nhạc Chi khi đó còn bé, vô cùng thân thiết mà ôm hôn âu yếm, hai đứa bé đều nhìn không chuyển mắt mà bám dính lấy Diêu Nhật Hiên, cái cảm giác phi thường hạnh phúc đó luôn luôn khiến y không dứt mắt ra được.

Mà khi đó, Kì An Chi đều khoanh tay trước ngực, khinh bỉ nhìn y, “Có phải con nít con nôi gì nữa đâu mà còn muốn được ôm hôn vậy? Cậu xem, mình có bao giờ để cho ba ba ôm hôn đâu! Đi thôi, mang theo con Lucky của cậu cũng mình với Star chạy bộ!”

Thế là, Đường Mộ Thần be bé để chứng tỏ khí khái nam tử Hán, không thể làm gì khác hơn là chạy theo Kì An Chi, trong lòng thì lại nghĩ, xem Kì An Chi đó, rõ ràng có mẹ ở bên người, cũng không bao giờ cần được ôm hôn, coi như bản thân mình cũng có em cần được mẹ chăm sóc đi! Nghĩ như thế, tâm tình rối rắm của y trở nên tốt hơn rất nhiều.

Không cần phải hỏi y làm sao mà nhìn ra được Diêu Nhật Hiên là mẹ của bọn họ, trẻ em đối với mấy chuyện này luôn có một loại trực giác kỳ lạ, hơn nữa lại cực kỳ chính xác.

Trầm Bích Vân hiểu kỳ quan sát con trai, “Thần Thần, con đang nghĩ gì thế? Sao lại cười vui vẻ đến vậy?”

Có sao? Đường Mộ Thần bất ngờ phục hồi tinh thần lại, tay chưa phát giác vô thức xoa mặt mình, quả nhiên vẫn còn một mặt ý cười chưa kịp biến mất. Lỗ tai hơi nóng lên, hàm hồ nói quanh co, “Không... không có a!”

Trầm Bích Vân nở nụ cười, trong mắt dẫn theo vài phần giao hoạt của người mẹ, “Thần Thần có tâm sự rồi! Có phải con biết yêu rồi không?”

Mắt của Đường Mộ Thần rất giống mẹ, bất quá khí chất toát ra lại hoàn toàn bất đồng. Trong mắt Trầm Bích Vân là ôn hòa xen lẫn bình tĩnh, trong khi đó mắt của con bà là kiên nghị cùng quả cảm. Trước kia khi còn chưa bị bệnh tật hành hạ đến mức mất đi nhuệ khí, thần thái trong mắt hai mẹ con thật sự giống hệt nhau, rạng rỡ như ánh mặt trời.

Năm xưa cha của Đường Mộ Thần, Đường Lập Hiền cũng là bị đôi mắt này hấp dẫn mà dốc toàn lực theo đuổi. Mà sau khi ôm được mỹ nhân về, hai người bọn họ phu thê tình thâm, khiến cho mọi người ngưỡng mộ không ngớt. Thế nhưng ông trời đều không để cho ai được thập toàn thập mỹ, tâm bệnh của hai vợ chồng họ chính là không thể có con.

Vấn đề rất đơn giản, chỉ cần kiểm tra là phát hiện ra ngay. Trứng của Trầm Bích Vân rất nhỏ, ống dẫn trứng lại rất hẹp, rất khó để thụ thai theo kiểu bình thường. Cách giải quyết cũng không phải không có, có thể thụ tinh trong ống nghiệm. Nói một cách đơn giản là lấy trứng của Trầm Bích Vân và tinh trùng của Đường Lập Hiền ra cho thụ tinh trong ống nghiệm, sau khi thụ tinh thành công thì lại đưa vào trong tử cung của Trầm Bích Vân.

Kỹ thuật này vào lúc đó đã được sử dụng rất nhiều, mang đến hạnh phúc cho rất nhiều gia đình hiếm muộn trên thế giới, thế nhưng, khi đó xác suất thành công vẫn chỉ có 30%, cao hơn thụ thai bình thường một chút thôi.

Đó là quy luật của tự nhiên, vô luận sử dụng công cụ tiên tiến đến đâu, thuốc men có quý đến thế nào, hay là bác sĩ có kinh nghiệm ra sao đi nữa thì cũng không thể vượt qua được sợi chỉ số mệnh.

Loại phương pháp này, có thể mang đến đứa trẻ hay không thì vẫn là do ý trời an bài.

70% thất bại đều là sau khi thụ tinh trong ống nghiệm thành công xong, trứng được thụ tinh không thể sống được trong tử cung trong vòng nửa năm sau phẫu thuật. Hơn nữa, sử dụng phương pháp này, đối với cơ thể mẹ mà nói là cực kỳ có hại, vì phải tiêm vào rất nhiều thuốc kích thích tố nhằm duy trì trứng thụ tinh, mà tuổi càng lớn, xác suất thành công lại càng thấp.

Khi có được Đường Mộ Thần, đã là lần thứ chín. Điều này có nghĩa là Trầm Bích Vân đã trải qua đau đớn tám lần sống không bằng chết mới có thể có được đứa con là y. Để có thể có người thừa kế hương hỏa mà nhà bọn họ không thể không làm như thế.

Mộ Thần, khát vọng bình minh, thoát khỏi bóng tối.

Cái tên này đã sớm được đặt, mang theo bao hy vọng của người mẹ đang chìm trong thống khổ.

Khi Đường Mộ Thần bình an sinh ra, lúc đó Trầm Bích Vân đã gần được ba mươi lăm tuổi, thân thể bởi vì trường kỳ dùng thuốc mà bị hủy hoại hoàn toàn. Suốt hai năm đầu sau khi sinh y xong, bà thậm chí còn không thể bước chân xuống giường nổi.

“Mẹ, mẹ có hối hận vì đã sinh con ra không?” Đường Mộ Thần đột nhiên hỏi một câu, để có được một đứa con, hy sinh hết thấy sự nghiệp, tuổi thanh xuân lẫn sức khỏe, như vậy có đáng không?

Trầm Bích Vân bật cười, “Đứa nhỏ này, sao lại hỏi như thế? Mẹ sao lại có khả năng hối hận? Nếu như nói đến hối hận, mẹ chỉ hối hận không thể sinh được nhiều đứa để cho con khỏi cô đơn.”

“Thế nhưng cuộc sống này, không phải đứa con là tất cả mà!”

“Có thể nói như vậy. Thế nhưng Thần Thần, con ngẫm lại coi, yếu tố quan trọng nhất mà nhân loại sinh tồn là gì? Không phải là danh lợi địa vị mà là sinh sôi nảy nở. Là một sinh vật sống, ý nghĩa sinh tồn lớn nhất chính là để lại nòi giống. Đương nhiên, nhân loại là động vật bậc cao, điều này không hẳn là mục đích sống, thế nhưng một gia đình, phải có một đứa trẻ mới chân chính là một gia đình hoàn chỉnh.”

Trầm Bích Vân nhìn con trai mỉm cười, “Con không cần phải buồn vì mẹ, đợi đến khi con kết hôn rồi sẽ hiểu. Một gia đình nếu như không có con sẽ là một gia đình thiếu hụt. Nhớ năm đó, cha con có nói với mẹ, sự bất quá tam, lần thứ ba không thành công thì ông ấy sẽ buông tha mà nhận nuôi một đứa bé. Thế nhưng mẹ vẫn kiên trì tiếp tục, không vì điều gì khác, mà chính là vì ông nội con mà phải kiên trì. Con không biết, mỗi khi từ bệnh viện quay về, ông nội con đều dùng một loại ánh mắt nhìn mẹ, ánh mắt chờ mong đó thật sự khiến cho mẹ không thể nào mở miệng ra được! May mà cuối cùng cũng có được con, bằng không, mẹ thật sự không biết làm sao mà đối mặt với ông nội con.”

Bà chìm vào trong hồi ức, hoàn toàn không nhận ra trong đáy mắt Đường Mộ Thần tràn ngập buồn bã, tựa như đang chìm sâu vào trong bóng tối, lộ rõ vẻ phiến muộn khôn tả.

“Mẹ là do kết hôn quá muộn, nếu như mà mẹ kết hôn sớm biết đâu sẽ không khổ cực như thế. Thần Thần, con đừng học mẹ, nhất định phải kết hôn sớm một chút, đến lúc đó a, sinh mấy đứa chất trai cho ông nội con, để cho lão nhân gia hài lòng!”

Đường Tùng Niên tuy rằng đã lớn tuổi, có chút nghễnh ngãng, nhưng vừa nghe đến hai tiếng “chất trai” lập tức mẫn cảm quay đầu, “Đúng vậy! Thần Thần con đã không còn nhỏ nữa, có thể nói chuyện yêu đương được rồi! Sinh viên cũng có thể kết hôn a! Ông cũng chưa già đâu, khi nào các con sinh chất cho ông, ông có thể giúp hai đứa trông cực cưng mà!”

Đường Lập Hiền lập tức nói, “Cha! Tuổi cha đã lớn thế này rồi, sao có thể trông trẻ được? Để bọn nó tự đi mà trông!”

“Không được! Cha con còn chưa già đâu, có chất trai sẽ không cảm thấy buồn chán nữa. Con không biết, bây giờ Thần Thần vào đại học, cha ở nhà buồn đến chết đi được. Nhìn lão già họ Kì kia kia, An An đi học, nhà bọn họ vẫn còn Tiểu Vận Phúc với Tiểu Nhạc Nhạc, có buồn chán như cha đâu?! ” Đường Tùng Niên lải nhải, lại quay đầu dặn một câu, “Thần Thần, ông nội còn có một yêu cầu, chỉ cần không phải là con gái Tây là được a!”

Không phải là con gái Tây đều được sao? Đường Mộ Thần trong lòng chua xót không gì sánh được, tự trêu chọc mình một câu, vậy đàn ông có được không?

“Con gái Tây kỳ thực cũng được, miễn sao là người tốt, chỉ cần Thần Thần thích là được rồi, đứa bé lai Tây vừa đẹp lại vừa thông minh a!”

“Nhưng mà cha vẫn là không quen a!”

“Đi thôi đi thôi, Thần Thần con nhớ nhé! ” Đường Lập Hiền ha hả cười không ngừng, “Trời tối đen rồi, chúng ta trở về đi! Gió lạnh lên rồi!”

Đúng vậy, gió đêm lạnh lạnh, Đường Mộ Thần nhin không được rùng mình một cái, vội thay đổi vị trí chắn gió cho mẹ.

Cũng đã đến lúc nên quay đầu rồi.

(PS: cảm tạ thân môn đối trừ trảo đích chi trì! Đại lục đào trong bảo khố *** đã xuất, hoa quế dĩ quảĩ thượng, thỉnh kế tục cấp lực. Nga da!)

17. Chương 17

Điện thoại không nghe, tin nhắn không có phản hồi, bưu phẩm không xem.

Đường Mộ Thần dùng chiến thuật cực đoan vườn không nhà trống mà tự dựng nên một bức tường vây lấy bản thân mình, sau kỳ nghỉ, điện thoại, tin nhắn, bưu phẩm toàn bộ đều không có phản hồi.

Y lúc đầu còn lo lắng không biết có thể chọc giận yêu nghiệt kia mà khiến hắn chạy tới trường mình gây khó dễ, thế nhưng thấp thỏm bất an đợi qua hết kỳ nghỉ, không có bất luận động tĩnh gì.

Gánh nặng trong lòng tựa hồ mới tạm được trút xuống, hần hần là đã minh bạch ý tứ của mình đi. Y hẳn nên vui vẻ mới đúng, thế nhưng vì cái gì, trong lòng lại rất trống trải, cảm giác thật cô độc, chỉ một cơn gió thổi qua cũng cảm thấy lạnh lẽo?

Không dám suy nghĩ nhiều nữa, y đem toàn bộ tâm trí đặt vào bài vở, giống như con quay được lên giây cót, không ngừng hoạt động. Ngoại trừ ăn ngủ, tất cả thời gian đều là học, học nữa, học mãi!

Hàn Sâm bảo y điên rồi, “Đường, nếu cậu còn tiếp tục học như vậy nữa sớm muộn gì cũng già sớm!”

Vậy sao? Không bằng đổi ngược lại, để tâm mau già đi, sẽ không còn rung động vì bất cứ kẻ nào nữa.

Thế nhưng vì cái gì, vô số lần giật mình tỉnh giấc trong đêm, trong lòng đều ngập tràn ngọt ngào mà đầy thống khổ, trong thống khổ lại được ngọt ngào bao lấy, cảm giác đó là gì đây? Vì sao gương mặt luôn xuất hiện trong mơ không cách nào xóa bỏ đi được?

Có người nói, trên đời này có một loại rượu, uống vào sẽ quên tất cả đau khổ, vậy nó đang ở nơi nào? Có thể cho y một lọ được không?

Xuân qua hạ đến, đông đi thu tới, thời gian thấm thoát trôi qua, thấm thoát đã tròn một năm.

Học cùng lúc ba khóa học, áp lực không hề nhỏ. Dần dần quen với loại cường độ học tập cao này, yêu thương cũng muốn chết yếu, chỉ cần không đụng vào thì hoàn toàn vô sự.

Đường Mộ Thần nghĩ, nếu như cho y thêm chút thời gian, thêm chút nữa thôi, y nhất định có thể hoàn toàn buông tha cho đoạn tình cảm này.

Thế nhưng cuộc sống vốn dĩ chẳng bao giờ đứng như người dự tính, một cuộc điện thoại thành linh xuất hiện, phá vỡ sinh hoạt bình lặng của Đường Mộ Thần.

“Thần Thần, con mau mua vé máy bay về ngay!” Thanh âm của Đường Lập Hiền vô cùng nghiêm trọng, thậm chí có chút run rẩy không che giấu được.

“Là mẹ đã xảy ra chuyện sao?” Giác quan thứ sáu mẫu tử liền tâm giúp Đường Mộ Thần đoán trúng.

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng nghẹn ngào của cha y, “Đều do cha, không nên đồng ý với mẹ con đi leo núi! Mẹ con vẫn tưởng rèn luyện thân thể thì sẽ tốt hơn một chút, để đến tết năm nay có thể cùng con và ông về nhà ăn một cái tết đoàn viên... Vốn cha đi cùng mẹ con ở dưới chân núi đều không có việc gì, nào ngờ... vừa lên núi đã xảy ra chuyện... Cha vẫn chưa dám nói với ông nội con, con mau về giúp cha. Một mình cha thật sự chống đỡ không nổi rồi!”

Rõ ràng là giữa trưa nắng chói chang, thế nhưng Đường Mộ Thần tựa hồ bị đóng băng, mẹ bệnh lâu như thế, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy cha hoảng loạn như vậy, tức là tình huống của mẹ lần này nhất định là cực kỳ xấu, “Con, con lập tức về ngay!”

Run run ngắt điện thoại, đứng chết lặng dưới ánh nắng chói chang một hồi lâu, Đường Mộ Thần mới phát giác trong lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Trong đầu đều là mẹ! Mẹ ơi!

Mẹ tuy rằng không thể ở bên cạnh chăm sóc y, nhưng Đường Mộ Thần biết, mẹ đã dùng hết toàn bộ khả năng mà cố gắng sống, tự quan tâm chính bản thân mình, để người nhà ít lo lắng. Đường Mộ Thần không dám tưởng tượng, mất đi mẹ, gia đình y sẽ tan thành từng mảnh nhỏ, thương tâm đến chết.

Đổ mắt chạy về ký túc xá, dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn mấy bộ đồ, xin phép nhà trường, liền vội vã quay trở về.

Máy bay vừa xuống đất, liền mã bắt đĩnh đề mà chạy tới bệnh viện, thẳng đến khi tại một nơi trắng đến chói mắt nhìn thấy thân ảnh tái nhợt tiều tụy của cha y, Đường Mộ Thần mới thoáng an tâm.

“Cha! Mẹ sao rồi?”

Đường Lập Hiền không nghĩ tới y lại nhanh đến như vậy, “Mẹ con ở bên trong, còn đang ngủ.”

Trong phòng theo dõi, thân thể nguyên bản ốm yếu của Trầm Bích Vân có vẻ càng thêm đơn bạc, trông rất nhu nhược, giống như con điều bay tít trên cao, tùy thời đều có thể bị gió thổi đi.

Đôi mắt Đường Mộ Thần như nhòe đi, Đường Lập Hiền vỗ vỗ vai con trai, “Yên tâm, mẹ con vẫn rất kiên cường, nếu như mẹ nhìn thấy con sẽ càng tăng thêm ý chí sống sót.”

Đường Mộ Thần nghe mà mơ hồ, mẹ bây giờ chỉ còn dựa vào ý chí mà sống sao? Vậy tình trạng của mẹ nhất định là vô cùng nguy cấp, bằng không, cha cũng sẽ không gọi y tới.

Hít hít mũi, Đường Mộ Thần cố gắng khống chế tâm trạng của mình, quay sang người cha cũng đã sắp sửa đến cực hạn nói, “Cha về nghỉ ngơi trước đi! Buổi tối tới thay cho con.”

Từ khi gặp chuyện không may đến bây giờ, Đường Lập Hiền đã tròn ba ngày ba đêm không có chợp mắt rồi, ông cũng thực sự không chống đỡ được nữa, “Vậy cha giao mẹ cho con đó, cha ở phòng nghỉ bên cạnh ngủ một chút, có chuyện gì thì phải gọi cha!”

Không biết đã qua mấy giờ, Đường Mộ Thần cứ như thế ngơ ngác nhìn mẹ đang nằm phía sau tấm kính thủy tinh, thẳng đến khi bác sĩ lại một lần nữa tiến hành trị liệu thì Trầm Bích Vân mới bị kinh động tỉnh lại.

“Mẹ, đau không?” Cẩn thận cầm lấy bàn tay đầy lỗ kim, Đường Mộ Thần vô hạn yêu thương, nếu như có thể, y thực sự nguyện ý gánh chịu đau đớn thay cho mẹ.

Trầm Bích Vân nhìn gương mặt lo lắng tái xanh của con trai, những nếp nhăn vì đau đớn trên trán nhanh chóng biến mất, thậm chí còn yếu ớt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, “Đứa nhỏ này, chỉ là mấy vết chích thôi, đau đớn gì đâu?! Mẹ không đau đâu, sao con lại chạy đến đây?”

“Nga, trường học nghỉ, con bèn chạy đến đây.” Đường Mộ Thần nói bằng giọng mũi, vì không muốn mẹ lo lắng mà bịa ra một lời nói dối thiện ý.

Trầm Bích Vân không nói gì, con trai tuy rằng không lớn lên bên người, nhưng mà ngày nào nó đến trường, ngày nào nó được nghỉ học bà đều biết thanh thanh sở sở, thân thể của mình tự mình biết, lúc này xác thực là có chút không thích hợp rồi. Thế nhưng làm mẹ, bà tình nguyện hưởng thụ chút không khí ấm áp mà mẹ con đã lâu không gặp chứ không nỡ phá hư bầu không khí này, “Vậy con đến khi nào? Đã ăn uống gì chưa?”

Đường Mộ Thần lúc này mới nhớ tới mình đã mười mấy tiếng đồng hồ chưa ăn gì, Trầm Bích Vân nhìn thần sắc của con trai liền biết, lập tức yêu thương nói, “Con nhanh đi tìm chỗ ăn chút gì, nghỉ ngơi một lát. Mẹ ở đây không sao đâu, có nhiều bác sĩ y tá ở đây như thế mà! Con ở đây cũng chẳng giúp được gì, không bằng đi lo cho cả cha con ăn chút gì đi. Cha con đang ngủ phải không? Mấy ngày nay làm ông ấy mệt muốn chết rồi!”

“Vậy mẹ muốn ăn gì không?”

“Mẹ không muốn ăn gì cả! Con nhanh đi ăn đi, nếu không mẹ sẽ giận đấy!”

Đường Mộ Thần bắt đầu dĩ thử dài, lời của mẹ vĩnh viễn đặt ở vị thứ nhất. Tuy rằng không đành lòng, nhưng y vẫn đi đánh thức cha dậy, hai cha con thương lượng một chút. Đường Mộ Thần đi ra ngoài ăn cơm, sau đó mua một phần về cho Đường Lập Hiền. Sau đó y về nhà ngủ một chút, sau đó ở nhà làm cơm, để ý gia vụ. Còn có chuyện của công ty, cũng đưa tới cho Đường Lập Hiền xử lý.

Mệt, thật là mệt mỏi.

Đường Mộ Thần lần đầu tiên thực sự chia sẻ công việc của cha, mới biết được mấy năm qua cha có bao nhiêu khổ cực. Xí nghiệp nhà họ tuy rằng có tổng giám đốc, thế nhưng thân làm người sở hữu cao nhất, quyết sách trong xí nghiệp Đường Lập Hiền cũng không thể phớt lờ.

Nói trắng ra một điểm, tiền dù sao cũng là của nhà họ, người ngoài dù có tận tâm đến đâu cũng không có khả năng đem hết toàn lực ra như người trong nhà. Đã vậy bởi vì chiều cổ người vợ ốm yếu không thể ở bản địa mà quản lý cơ quan, Đường Lập Hiền còn phải hao tổn rất nhiều tâm huyết mới có thể chỉ huy xí nghiệp từ xa, mở rộng hoạt động kinh doanh, đề phòng đối thủ, duy trì quan hệ tốt với các đối tác, còn phải biết từng động tĩnh gió thổi cỏ lay trong cơ quan, miễn cho ngày nào đó tranh đấu nội bộ mà ông hoàn toàn không hề hay biết.

Đường Lập Hiền nỗ lực mỉm cười, không cho con trai lo lắng, “Đợi con tốt nghiệp rồi làcha có thể nghỉ ngơi mà.”

Ông dùng nhãn thần chờ mong nhìn Đường Mộ Thần, trong khi y lại trầm mặc một lát, “Cha, cha xem chuyện gì con có thể làm được thì dạy cho con trước đi!”

“Được!” Thế là bên giường bệnh của Trầm Bích Vân, hai cha con nhỏ giọng thương nghị chuyện công việc.

Nụ cười hạnh phúc vẫn đọng bên môi mẹ, giúp cho gương mặt ốm yếu tăng thêm chút sinh khí.

Còn nói là mệt! Thực sự là lao tâm lao lực quá độ thì đúng hơn.

Đường Mộ Thần suốt ngày bôn ba đi đi về về nhà lẫn bệnh viện, chỉ mới vài ngày đã gây một vòng.

So với mệt mỏi thân thể, càng nghiêm trọng chính là tinh thần thời thời khắc khắc đều trong trạng thái căng thẳng, cái cảm giác hoảng loạn mơ hồ đó khiến cho y chỉ muốn tùy thời mà ngất đi.

Ngày thứ ba khi y đến đây, sự tình đột nhiên có chuyển biến.

Một người vốn là học sinh của một chuyên gia y học quốc tế quyền uy tên là Tom đột nhiên đến bệnh viện nơi nhà họ Đường đang ở để gặp một người bạn, sẵn thăm quan tình hình của bệnh viện này, “thuận tiện” nghiên cứu một chút bệnh tình của Trầm Bích Vân. Sau đó anh ta liên hệ với thầy của mình, đưa ra không ít kiến nghị rất đúng trọng tâm, lại còn mang đến vô số loại thuốc mới.

Mọi người đánh liều dùng phương án trị liệu lẫn thuốc mà anh ta mang đến, thân thể của Trầm Bích Vân quả nhiên xuất hiện biến chuyển tốt, Đường Lập Hiền kinh hỷ không thôi, nghĩ rằng mình đã gặp được quý nhân.

Thế nhưng Đường Mộ Thần nhận ra sự tình không đơn giản như vậy. Thấy ánh mắt hoài nghi của y, Tom vỗ vai y, cười khó hiểu nói, “Cậu có một người bạn rất tốt!”

Nhưng người bạn tốt kia là ai?

Chạng vạng ngày thứ năm, khi y về đến nhà, có một điều đáng kinh ngạc đang chờ đợi y.

(PS: Ha ha, Tiểu Bình An lại xuất hiện rồi. Sao có khả năng để cho quả táo lớn cứ như vậy mà bỏ chạy mất chứ? Nhân gia chỉ là ẩn mình thôi, thời khắc mấu chốt liền hiện thân. Hai người bọn họ làm sao mà sinh cục cựa đây? Hoa Quế đau đầu quá a!)

18. Chương 18

Kì An Chi cứ như vậy đỉnh đạc ngồi bên bồn hoa, đôi chân dài dưới quần jean duỗi ra thoải mái, vẻ mặt nhàn nhả như đi chơi.

Nhưng chắc chắn hẳn đã rất khổ cực mệt nhọc, bôn ba một chặng đường dài mấy tiếng đồng hồ, lại ngồi ở đây phơi nắng phơi gió thêm mấy giờ, cho dù là ở hoàn cảnh ưu mỹ như thế này, tại vùng đất dùng để an dưỡng không khí tươi mát, trên mặt hẳn không thể tránh được mà lộ ra một mảng ửng hồng.

Trống ngực Đường Mộ Thần lại đập thành thịch, cái tên yêu nghiệt này, vĩnh viễn thanh thanh khí sáng như vậy. Yêu nghiệt luôn luôn kiêu ngạo ương ngạnh, dù cho có ở trên sân vận động mệt đến nỗi không đứng dậy được cũng sẽ không hiển hiện nửa phần mệt mỏi, cư nhiên thoát nhìn tùy thời đều phải ngã xuống.

“Sao tới đây mà cũng không nói một tiếng? Nghỉ ngơi ở đâu vậy?” Đường Mộ Thần xuống xe, những lời quan tâm ân cần trong đầu nghẹn tại trong ***g ngực, chỉ nói mấy lời khách sáo giản đơn.

Kì An Chi liếc mắt nhìn y một cái, tự động trèo lên xe “Coi chỗ nào tiện thì chở mình đến đó.”

Đường Mộ Thần yên lặng ngồi xuống lái xe, chở hẳn đến khách sạn gần nhà mình.

“Được rồi, cậu mau trở về đi!” Kì An Chi xuống xe, chỉ nói một câu, “Nhớ nhận điện thoại của mình.”

Từ xoang mũi rầu rĩ ừ một tiếng, Đường Mộ Thần trở về nhà, y quả thật còn nhiều việc cần hoàn thành, căn bản là không dừng lại được. Bất quá tâm trạng tồi tệ mấy ngày qua nhờ gặp được hẳn mà tốt lên không ít, giống như đã được ai mang đi hơn phân nửa, có chút cảm giác như trút được gánh nặng, khoe miệng không nhịn được mà nhắc lên ý cười nhàn nhạt.

Cha mẹ y rất là hiếu kỳ, “Thần Thần hôm nay xảy ra chuyện gì? Đường như tinh thần con rất khá.”

“Đó là bởi vì trông mẹ tốt lên rồi.” Một lời nói dối đơn giản đánh lạc hướng cha mẹ.

Buổi tối mười giờ, điện thoại di động cuối cùng cũng vang lên.

Đường Mộ Thần không biết y cứ nhiên lại chờ mong cuộc điện thoại này đến như thế.

“Đang ở bệnh viện?”

“Không, mình ở nhà, cha mình ngủ lại bệnh viện.”

“Vậy được rồi! Mình ở phòng 307.”

Muốn đi không? Đầu óc còn đang do dự, nhưng miệng đã lập tức đồng ý, “Được.”

Ngắt điện thoại tâm tình thấp thỏm mà phức tạp, có chút chờ mong, lại có chút lo sợ.

Rõ ràng đã quyết tâm không liên lạc nữa, thế nhưng y tựa hồ không thể kiên định được, Đường Mộ Thần nửa ngày mới nặn ra được một cái lý do sứt sẹo cho bản thân, coi như phải đi nói rõ đi! Dù sao người ta đã giúp mình một cái ân tình lớn như vậy, nên tự mình đến cảm ơn đi.

Một khắc đứng trước gian phòng khách sạn, Đường Mộ Thần hơi do dự, có nên ấn cái chuông này không? Sau khi đi vào, sẽ phát sinh chuyện gì đây?

Nhưng y lùi bước thì không có nghĩa là chiếc hộp Pandora sẽ không tự mở ra.

Kì An Chi đã nghe được tiếng bước chân của y, đi trước mở cửa, “Vào trong!”

Hắn đã tắm rửa xong, ăn no ngủ đủ, tinh thần tốt lên rất nhiều, sắc mặt cũng trở nên hồng nhuận.

Mặc chiếc áo tắm rộng thùng thình ngồi vào xô pha, lẳng lặng nhìn y ngồi xuống, hoàn toàn không truy cứu một năm trời bị y hờ hững, mở miệng chỉ nói, “Cậu cứ chuyên tâm lo việc gia đình, đem chuyện trong công ty đến cho mình, mình làm xong thì cậu hãy cầm đến cho cha cậu quyết định.”

“Không... không cần! Mình tự làm được.” Đột nhiên xấu hổ, chần chờ một chút mới nói, “Cảm ơn cậu.”

“Cậu có thể sao?” Kì An Chi tà nghệ nhìn y cười nhạt, “Phiền cậu đến chỗ cái gương mà nhìn đi! Xem bộ dạng người không ra người ma không ra ma của cậu mà còn bảo làm được à?”

“Mình...”

“Cậu có phải là đàn ông không? Dài dòng cái rắm a!” Kì An Chi không nhịn được cật lời y, tuy bề ngoài an nhàn thoải mái, nhưng toàn thân hắn vẫn tỏa ra một cỗ khí thế bức nhân.

“Người tôi mời đến, tự thân tôi cũng chạy đến đây, lẽ nào là vì để nghe mấy lời cảm ơn chó má của cậu à? Cố gắng trong phạm vi năng lực của bản thân là chuyện tốt, nhưng tự ép bản thân làm ra chuyện vượt quá năng lực của mình là chuyện ngu xuẩn! Nhà cậu nhất định cần phải có người trợ giúp nên tôi mới đến đây. Nếu để cho cậu và cha cậu tiếp tục chống đỡ nữa, chẳng lẽ còn tính đem ông nội cậu gọi tới? Quả thực ngu không ai bằng!”

Một hơi mắng nửa buổi, nhưng Đường Mộ Thần có muốn tức giận cũng giận không được. Hắn như thể thiên lý xa xôi mà chạy tới, hao hết tâm tư vì y mà làm, lẽ nào chỉ dùng một câu cảm ơn lạnh như băng liền đem người đuổi đi hay sao? Thực sự có chút không thể nào nói nổi.

Hơn nữa, Đường Mộ Thần thật là mệt mỏi, mệt mỏi quá, mệt mỏi quá! Y thật sự muốn có một người cùng mình chia sẻ. Thế nhưng ý tốt của Kì An Chi, y không biết có nên tiếp thu hay không..

“Cậu yên tâm, tôi không cần cậu lấy thân báo đáp đâu!” Kì An Chi cười nhạo, “Cậu không muốn thấy tôi, tôi sẽ không xuất hiện. Nói chung đợi qua một đoạn thời gian này rồi, chờ cậu đi, tôi cũng lập tức đi ngay. Coi như bạn bè từ nhỏ lớn lên, giúp cậu một lần cũng không tính là quá phận đi!”

Đường Mộ Thần bị đoán trúng tâm bệnh, xấu hổ đỏ bừng mặt, cổ lấy dũng khí ngẩng cao đầu, “Mình... mình không phải ý tứ này.”

“Không phải ý tứ này? Không phải ý tứ này thì mắc mớ gì cậu lại nhìn tôi như thế?” Trong giọng nói của Kỳ An Chi dần theo tiếng nghiêng rằng nghiêng lợi, “Con mẹ nó tôi sao lại thấp hèn như vậy? Đối phương không thêm để ý mà vẫn cố sống cố chết bám lấy quan tâm đến người ta! Bất quá cậu yên tâm, lão tử dù có đề tiện vô sỉ đến đâu, cũng chưa bao giờ chơi trò lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Trừ phi chính cậu mở rộng hai chân nằm trên giường cầu tôi thao cậu, bằng không cậu yên tâm, ngay cả đầu ngón tay của cậu tôi cũng không động vào!”

“Kỳ An Chi!” Đường Mộ Thần mơ hồ có chút phát hỏa, để cuối cùng hét lên một tiếng. Trong lòng tựa như bị ai hung hăng nhéo mạnh, thế nhưng cũng vô pháp mắng lại.

Quả thật là do y không đúng, nhưng mà dù sao đi nữa, lẽ nào không thể nói ra sao? Nói không liên hệ thì không liên hệ nữa, y hẳn là không nên làm vậy chứ? Nhanh như vậy đã nắm được tình hình gia đình y, còn an bài người đến giúp đỡ, hẳn hẳn là vẫn quan tâm đến y đi?

Đường Mộ Thần lần đầu nhận ra những việc mà Kỳ An Chi đã làm vì y, hơn xa những gì mà y làm cho hắn.

“Quên đi!” Kỳ An Chi rầu rĩ thở dài, “Mình không phải đến đây để cãi nhau với cậu. Cậu an bài một chút, ngày mai, không, từ đêm nay mang những gì cần xử lý đến cho mình. Tuy rằng mình không có nhiều kinh nghiệm, dù sao nhà mình vẫn còn có cha và ông, đi hỏi bọn họ là được rồi. Cậu yên tâm, mình sẽ giữ kín chuyện này, không để chuyện đến tai ông nội cậu đâu!”

Hắn nhìn Đường Mộ Thần, trong mắt có chút bi thương, “Bây giờ, thu hồi cái vỏ bọc của cậu rồi rút đi! Mình sẽ online chờ mail của cậu.”

Không phải như thế! Trong ngực Đường Mộ Thần như có một người đang liều mạng la hét, không phải là như vậy! Người hẳn là nên cảm ơn cậu ấy, dù là bạn, ôm một cái biểu thị lòng biết ơn cũng không tính là quá phận đi? Thế nhưng nhìn hắn một cái, y vẫn là do dự không dám ra tay.

“Đừng ... nhìn lão tử nữa!” Kỳ An Chi quay mặt đi, ngay cả người cũng xoay qua chỗ khác, “Nhìn như vậy hay là cậu muốn tôi thượng cậu!”

Hỗn đản! Có cần phải chọc tức y như vậy sao? Đường Mộ Thần đứng lên, quay đầu đi, “Coi như mình thiếu cậu một cái ân tình!”

Cửa bị sập mạnh, Kỳ An Chi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngược lại cười khổ nhìn hạ thân đã nhô cao như túp lều, “Người lại muốn gây nên chuyện náo nhiệt sao? Lão tử bây giờ còn thiếu phiền toái à?”

Rót ly nước, từ trong ngăn kéo lấy một viên thuốc ra uống, Kỳ An Chi mới lộ ra vẻ tiều tụy. Xoa xoa khoeo mắt, nhưng vẫn là lên tinh thần đợi mail đến, sau đó bắt đầu chăm chú làm chính sự.

19. Chương 19

Đường Lập Hiền nhìn mail do con trai gửi tới trên laptop, càng nhìn kinh hãi trong mắt càng dày đặc. Không cần nhiều lời, chỉ biết ông rất hài lòng.

Đường Mộ Thần câu lên một mặt cười yếu ớt, trong lòng lại có một tia tự hào lẫn vui mừng, trong chiếc máy tính của y vẫn còn lưu lại một phần văn kiện gốc của Kỳ An Chi gửi cho y.

Mỗi một việc, hắn đều xử lý rất gọn gàng, nêu ra lý do cụ thể, cách xử lý công việc, kiến nghị... Đường Mộ Thần đối chiếu xong, đều giữ lại phần lớn, chỉ chỉnh sửa lại một chút cách viết là có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng y lại càng hiểu rõ, phần việc của y càng dễ dàng, đằng sau là công sức cố gắng lẫn dụng tâm không gì sánh được của Kỳ An Chi. Đường Mộ Thần không nói nên lời, nhưng y không thể không thừa nhận sau khi Kỳ An Chi đến, gánh nặng trên vai y thực sự được giảm bớt rất nhiều.

Đường Lập Hiền nhìn con trai vui sướng cười, không hề nhiều lời khen ngợi sáo rỗng, chỉ đem hạng mục còn đang chờ thương thảo đưa ra, giảng giải lại cho Đường Mộ Thần một chút, cải tiến lại một chút ý kiến xử lý, sau đó mới cho đem ra ngoài.

Nhìn hai cha con xử lý công việc nhanh hơn bình thường, làm mẹ đương nhiên không thể keo kiệt lời khen với con trai rồi, “Thần Thần làm rất tốt nga!”

Đường Mộ Thần nhìn mẹ ngượng ngùng cười, “Sắc mặt của mẹ hôm nay cũng rất tốt nga! Mẹ phải nỗ lực lên, nhanh khỏe lại một chút mới được!”

Ánh nắng trưa nhàn nhạt xuyên qua những kẽ lá bên ngoài cửa sổ như sao rơi vào trong phòng, phủ lên một lớp ánh sáng ấm áp lẫn trong sáng lên gương mặt của cả ba người, còn có mấy chú chim non bên ngoài đang kêu chiêm chếp góp vui cho bầu không khí.

Đường Lập Hiền không nhìn được mà trêu ghẹo, “Mẹ nó nhất định phải tốt lên! Có nghe thấy tiếng chim khách kêu không?”

“Nghe thấy!” Đường Mộ Thần phụ họa theo cha, nở nụ cười phát ra từ tận đáy lòng, cười đến đỏ ửng hai gò má, thầm nghĩ, tuổi trẻ thật tốt!

Trầm Bích Vân nửa nằm trên giường bệnh, mỉm cười nhìn con trai, “Thần Thần mấy ngày nay thoát nhìn tinh thần đặc biệt tốt, quả thực có thể gọi là dung quang toả sáng nga!”

“Phải không?” Đường Lập Hiền hỏi vợ, cố ý trêu chọc con trai, “Có phải có cô bé y tá nào thổ lộ với con không?”

Đường Mộ Thần mặt đỏ như trứng nước sôi, từ khi bệnh tình của mẹ y ổn định, y tá trong bệnh viện đột nhiên cũng trở nên hoạt bát, thường thường vô tình hay hữu ý mà chạy tới phòng bệnh của mẹ y, vui đùa vài câu với Đường Mộ Thần, có mấy người lớn mật, thậm chí còn chủ động tặng vé xem phim, nghe ca nhạc cho y nữa.

Phụ nữ phương Tây quả nhiên rất cởi mở, chỉ tiếc Đường Mộ Thần toàn bộ đều xin miễn.”Nếu như cha mẹ còn đùa như vậy nữa thì con sẽ về trường học đấy!”

Đối với cha mẹ, chiều làm nũng của con cái bao giờ cũng thành công.

Vợ chồng Đường gia nhìn nhau cười, “Bất quá Thần Thần, con cũng nên chuẩn bị quay về trường đi, nếu không bài vở bỏ quá nhiều không tốt đâu. Lát nữa hỏi thăm bác sĩ thử xem, nếu như thân thể của mẹ không còn đáng ngại nữa thì con nên về trước đi!”

“Không được!” Nếu như chưa từng nhìn thấy những khó khăn vất vả của cha thì Đường Mộ Thần đã đáp ứng, thế nhưng đã nhìn thấy rồi thì y phải có nghĩa vụ gánh vác với cha, “Trừ phi mẹ xuất viện, bằng không cha mẹ đừng mong đuổi con đi! Trong trường học con sẽ liên hệ với thầy cô và bạn học nhờ chuyển bài vở đến đây cho con. Cha mẹ yên tâm, con sẽ tự thu xếp việc học hành, nhất định sẽ tốt nghiệp đúng thời gian! Vậy được rồi chứ?”

Con trai thực sự đã trưởng thành! Để cho nó chia sẻ công việc, cũng là sớm rèn luyện kinh nghiệm cho nó. Tuy rằng có vất vả hơn, nhưng thanh niên cũng phải được tôi luyện tài năng mới tốt.

Đường Lập Hiền tuy rằng cũng thương con, nhưng ông càng muốn con trai mình nhanh chóng trở thành nam tử hán chân chính, “Vậy con đi hỏi thăm bác sĩ về bệnh tình của mẹ con, xem thử còn bao nhiêu thời gian, chúng ta đại khái cũng phải chuẩn bị tư tưởng.”

Phòng trực ban của bác sĩ được thiết lập tại ngay tầng trung gian của tòa nhà, tiện cho bệnh nhân đến hỏi thăm tình hình, Đường Mộ Thần nhẹ nhàng đi đến đó. Bác sĩ chính không có ở đó, chỉ có vị thực tập sinh ngoài biên chế nhiệt tâm tên Tom đang đứng bên cửa sổ gọi điện thoại.

“Tôi nói rồi như vậy không được! Cậu đang xui tôi phạm pháp đó!”

“KAO! Tên hỗn đản nhà cậu sao lại đem chuyện này ra mà uy hiếp tôi? Tôi đã giúp cậu đến nước này rồi...”

“Cậu nói có biết giữ lời không đấy?”

“Được rồi! Tôi sợ cậu lẩm rồi, đến lúc đó lão tử nếu như bị tóm vào nhà đá thì cậu lo mà đi theo sát móng tôi đi!”

“SHIT!” Ngắt điện thoại, Tom cúi đầu chửi một tiếng, xoay người lại nhìn thấy Đường Mộ Thần thì hết hoảng, “Cậu đến lúc nào vậy?”

“Được một lúc rồi.” Đường Mộ Thần cũng chẳng buồn giấu diếm, “Anh gọi điện thoại cho ai vậy, sao lại tức giận đến thế?”

Có phải là tên yêu nghiệt kia không? Nhưng hắn sao lại ép người khác làm việc trái pháp luật? Khả năng không lớn. Yêu nghiệt kia làm việc luôn rất có chừng mực, thích kích thích là một chuyện, nhưng nếu là thực sự muốn hắn lấy thân thử nghiệm, hắn cũng không ngốc như vậy.

“Một tên khốn!” Tom thuận miệng đáp, nhưng cũng không có ý tiếp tục câu chuyện, “Tìm tôi có việc?”

“Muốn hỏi bệnh tình của mẹ tôi, đại khái cần bao lâu mới có thể xuất viện? Bác sĩ Ước Hàn không có ở đây sao?”

“Ông đi họp rồi, bất quá tôi thật ra có thể cho nhà cậu chút ý kiến.” Tom từ trong tủ hồ sơ rút ra bệnh án của Trầm Bích Vân, “Chu kì sử dụng thuốc mới trị liệu cần một tháng, hiện tại đã qua mười hai ngày, đại khái chỉ còn hơn nửa tháng nữa thôi, chỉ cần bệnh tình của mẹ cậu không có gì biến động lớn thì có thể xuất viện rồi. Bất quả, sau khi bà ấy về nhà thì công tác chăm sóc sức khỏe càng phải thêm tăng cường, tôi khuyên gia đình cậu nên thuê hộ lý chuyên nghiệp đến tận nhà chăm sóc, điều này sẽ rất tốt cho bà ấy.”

Nói đến điều này, Đường Mộ Thần có chút đau đầu.

Mỗi người đều có những điều mà bản thân rất ghét, mẹ Đường Mộ Thần ghét nhất là bị người khác xem mình là người bệnh mà đối đãi. Nhập viện là chuyện chẳng đáng dừng, thế nhưng trong cuộc sống sinh hoạt bình thường, đừng nói là hộ lý, ngay cả người giúp việc cũng không chịu mời, bình thường người đến dọn nhà đều là thuê theo giờ. Vì vậy đây cũng là nguyên nhân lúc trong nhà xảy ra chuyện, Đường Lập Hiền không sớm gọi con trai trở về.

Làm chồng, ông rất hiểu vợ mình. Nguyên lai Trầm Bích Vân coi như là một nhân vật “bạch cốt tinh” (thành phần tri thức, nồng cốt, tinh anh), mặc dù thân thể đã phá hủy sự nghiệp của bà, nhưng không thể hủy đi tính cách cứng rắn này. Nếu như bà không thể làm việc gì mà còn để cho người ngoài nhìn thấy bộ dạng vô dụng yếu đuối của mình, chuyện này so với chuyện bị ốm đau bệnh tật hành hạ còn thống khổ gấp trăm lần.

“Nếu như mời không được hộ lý thì phải làm sao đây?”

“Vậy thì người nhà cậu phải vất vả rồi.” Giáo dục phương Tây phi thường chú trọng tôn trọng tự do cá nhân, Tom không hỏi đến nguyên nhân, chỉ đưa ra giải pháp khác, “Các người mời bác sĩ tư nhân, mỗi ngày đúng giờ đến nhà tiến hành kiểm tra định kì đi! Cái này bắt buộc phải làm, nếu như mấy người tự ý thao tác thì số liệu cũng chưa chắc là chính xác.”

“Số liệu?”

“Đúng, số liệu của mỗi ngày các người phải đưa cho tôi một bản!” Tom nở nụ cười tươi nhưng ẩn ẩn vài phần giáo hoạt, “Bởi vì loại thuốc mới của giáo sư hiện tại còn chưa được ứng dụng rộng rãi trên thế giới, vì vậy phải thu thập số liệu của từng bệnh nhân một, điều này rất quan trọng đối với chúng tôi. Cậu yên tâm, tôi cũng miễn phí sử dụng thuốc cho cậu nga!”

Đây là chuyện tốt, nhưng Đường Mộ Thần không thể tin anh ta lại tốt đến như vậy, cứ thế vô điều kiện mà giúp đỡ nhà y. Do dự một chút, vẫn là hỏi một câu, “Hắn... sao anh lại đến giúp đỡ tôi?”

Tom thu hồi giấy tờ, vỗ vỗ vai y, thở dài một hơi “Tôi thực sự không biết có một người bạn như vậy là may mắn hay bất hạnh của cậu nữa. Bất quá nếu tôi là cậu, nhất định tôi sẽ né xa hắn ta ra!”

Đường Mộ Thần nghe vậy sửng sốt, đây là ý gì?

Nhưng Tom lại nhe răng cười lộ lên, “Chỉ đùa một chút, đừng để ở trong lòng! Nhất là đừng nói cho người kia, bằng không hắn sẽ giết tôi mất! Nga, được rồi!”

Anh ta lấy hai hộp thuốc từ trong ngăn kéo ra, “Dù sao thì cũng nhờ cậu mang những ... viên thuốc này cho hắn ta, tôi có một số việc quan trọng phải làm, không thể đến gặp hắn được. Cậu thuận tiện nói với hắn

một tiếng, hần muốn làm làm siêu nhân tôi quẫn không được. Cần phải uống hết chỗ thuốc này, nếu vẫn không được thì hy vọng hần đi tìm bác sĩ khác, đừng ... tìm tôi nữa. Tôi cũng không muốn chưa được cấp giấy phép hành nghề y đã bị đuổi ra khỏi giới này!”

“Cậu tabị bệnh gì?” Đường Mộ Thần cầm lấy hộp thuốc, là được phẩm kháng sinh, chủ yếu là thuốc giảm nhiệt.

“Cậu không biết?” Tom làm vẻ mặt bất khả tư nghị, “Hần đã sốt tới bốn mươi độ rồi, cậu cứ nhiên nhìn không ra được sao? Cậu bị cận thị hay là bị bệnh mù màu?”

Tôi... Đường Mộ Thần sao có thể nói, hần mấy ngày nay căn bản là ở trong khách sạn? Tất cả liên lạc của họ đều là qua mail, ngay cả điện thoại cũng không gọi.

“Tôi sẽ mang thuốc cho cậu ta.” Biểu tình trên mặt vẫn như không có gì, tim lại hung hăng đập loạn xạ trong ***g ngực.

20. Chương 20

Hít sâu một hơi, Đường Mộ Thần cố lấy dũng khí đẩy cánh cửa kia ra.

“Anh đến rồi à? Nếu anh không đến, thuốc của tôi...” Người đứng sau cửa không ngờ người đến lại là y, không kịp phòng bị mà xuất hiện trước mặt y với một dáng vẻ hoàn toàn khác mọi khi.

Tuy rằng khí hậu thật ôn hòa, nhưng vào lúc này mặt trời đã dần xuống núi, tỏa ánh kim quang chói mắt phản chiếu trên mặt biển, không khí cũng mang theo chút nóng bức của mùa hè, nếu như không có mấy điều hòa, cho dù có ngồi bất động trên người cũng sẽ đầy mồ hôi không thoải mái.

Trong gian phòng khách sạn này không hề mở điều hòa, trái lại cửa sổ được mở rộng ra giúp cho gian phòng thông thoáng hơn.

Người trong phòng tùy ý mặc một chiếc áo thun trắng và một cái quần soóc, trên vai phủ một chiếc khăn tắm, đôi mắt hồng hồng yếu ớt biểu hiện thân thể không khỏe, trong tay còn cầm một cuộn giấy vệ sinh, một tay đang cầm giấy lau nước mũi. Rõ ràng là một con người lạnh lùng tựa băng sơn, lúc này lại ôn lương vô hại như một chú thỏ con.

Không ngờ tới y sẽ đến, Kì An Chi vô cùng kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt, liền trở lại như bình thường, phảng phất một lần nữa đội lên lớp mặt nạ phòng hộ, trấn tĩnh mà thông dong, phảng phất như chưa từng phát sinh chuyện gì.

“Sao cậu lại đến đây?”

Đường Mộ Thần hạ mi mắt, có chút khó khăn ngẩng đầu lên, giống như là y không cẩn thận mà xông vào chỗ riêng tư của người khác, từ trong túi quần lấy ra hộp thuốc, “Của cậu, Tom bảo mình mang đến.”

“Ừm.” Kì An Chi không nhin được mà khịt khịt mũi, cầm lấy hộp thuốc, cũng không có ý tránh khỏi ngưỡng cửa, “Cậu mau về đi, coi chừng lây đó.”

Trong đầu Đường Mộ Thần xoay vòng vòng, vừa chua xót vừa khổ sở, giống như bị thứ gì đó nghẹn ở cổ không tiêu được. Y hần là nên nói gì hay là làm một cái gì đó đi? Nhưng rốt cuộc là phải làm cái gì đây?

“Mau về nhà đi, đem tư liệu ngày hôm nay gửi đến sớm một chút.” Kì An Chi nhẹ nhàng nói một câu, đóng sập cửa lại ngay trước mặt Đường Mộ Thần.

Rót một cốc nước, uống thuốc, sau đó ngã vật ra trên giường, nhắm nghiền mắt, khẽ thở dài một cái. Gia khóa này! Thật đúng là đại thiếu gia, chỉ mới bị áp lực một chút đã gặp khó khăn rồi. Bất quá, cũng không thể trách y, không phải sao?

Kì An Chi có hơi thất thần mà nghĩ, nếu như hần rơi vào hoàn cảnh như y thì chắc ít nhiều gì cũng sẽ như vậy đi??

Ông Đường không phải là một người cổ hủ gì lắm, nhưng về phương diện con nôi dòng lại dị thường bướng bỉnh. Có lẽ là đại đa số những người mang dòng máu phương Đông đều có loại tính cách này, cũng giống như ông nội hắn, chả phải xưa kia luôn thề son sắt phải ép cha hắn có con mới bằng lòng dừng tay sao?

Đương nhiên, nhà hắn coi như là rất may mắn đi. Ba ba lại có khả năng sinh con, hơn nữa ông còn có cô, ít ra cũng còn có thể có hy vọng. Huống hồ ông ngoài cứng trong mềm, bề ngoài thoạt nhìn rất khó khăn, thế nhưng chỉ cần ở chung được rồi thì lại thấy ông rất dễ tính, vì vậy năm đó khi cha muốn kết hôn với ba ba thì cũng không gặp quá nhiều trở ngại.

Nhưng mà ông Đường thì... Kì An Chi ngẫm lại có chút đau đầu.

Khi hắn nghe được Tom kể chi tiết về bệnh tình của Trầm Bích Vân thì tim hắn đập loạn không thôi. Hắn từ trước chỉ biết là bà Đường để sinh được Đường Mộ Thần đã phải chịu nhiều khổ sở, nhưng không nghĩ tới cư nhiên lại gian khổ đến như vậy.

Có thể tưởng tượng, nếu như hắn thực sự cùng với Đường Mộ Thần ở bên nhau thì sẽ gây ra cho ông Đường bao nhiêu khiếp sợ lẫn tức giận.

Bây giờ phải làm sao đây? Thiên tài Kì An Chi lại đau khổ suy tư, lẽ nào thực sự muốn quả táo của hắn cùng với một người phụ nữ khác sinh con sao?

Khoa học kỹ thuật trên thế giới tiến bộ nhanh như vậy, thế quái nào vẫn không có cách giải quyết vấn đề nam nam sinh tử chứ?

Lúc trước tham khảo ý của Tom thì anh ta chỉ cười nhạt, “Nếu như cậu có biện pháp giải quyết thì giải Nobel chắc chắn sẽ thuộc về cậu đấy! Phương thức di truyền nòi giống trên địa cầu chỉ có hai loại, sinh sản hữu tính và sinh sản vô tính. Sinh sản hữu tính phải do giống cái sinh sản cùng tế bào kết hợp mà thành, sinh sản vô tính thì đại đa số thực vật đều có thể làm được, nếu như đem cậu chôn xuống đất mà cậu có thể mọc rễ nảy mầm, vậy cậu cứ đi thử xem!”

Một cái trợn mắt thật to cho Tom, “Không phải có nhân bản sao?”

“Tôi nói chưa hết mà. Có một loại sinh sản vô tính đó là giống như vi khuẩn phân tách tế bào, ứng dụng trên động vật có vú, đó là nhân bản mà cậu nói. Bất quá loại sinh sản đơn tính này thông thường đều có chỗ thiếu sót, đại đa số đều mang theo bệnh tật, hơn nữa nếu so sánh với đồng loại được tạo ra bằng sinh sản hữu tính thì kém cõi hơn rất nhiều.”

“Lẽ nào trên trái đất này không có sinh vật nào càng lúc càng mạnh hơn sao?”

“Có chứ! Trên thế giới có rất nhiều loài sinh vật lưỡng tính như giun đất chẳng hạn. Còn có một loại ốc sên, khi chúng *** thì có thể bắn tinh cho nhau khiến song phương cùng mang thai, cái này thật là hợp lý. Hoặc có thể kể đến những người có hai bộ phận sinh dục, cậu có không? ”

Tom thao thao bất tuyệt, đọc thuộc như lòng bàn tay, “Còn có một loại sinh vật tiền sử phổ biến nhất mà cũng là loài sinh vật mạnh nhất con gián. Cậu biết không? Con gián chỉ cần *** một lần, có thể một mình tự đẻ trứng. Cậu xem xem cậu có thể phân loại vô nhóm nào?”

Kì An Chi trả lời Tom bằng vô số ánh mắt sắc như dao trần đầy căm phẫn.

“Reng reng reng reng!” Tiếng chuông cửa đầu tiên là vang lên vài tiếng, thế nhưng cả buổi không thấy có phản ứng, dần trở nên dồn dập.

Kì An Chi vui đầu vào trong chăn, nhưng tiếng chuông đáng ghét vẫn không ngừng vang lên chói tai, chân mày bất giác nhíu chặt, là đứa nào không có đạo đức công cộng như vậy chứ?

Ách? Sao nghe giống như là chuông cửa phòng mình? Kì An Chi tự cười giễu, quả nhiên là ốm nặng rồi, thính giác so với ngày thường không ngờ lại tệ đến vậy.

Lần thứ hai mở cửa, cư nhiên vẫn là cùng một người.

Đường Mộ Thần lúc này đã gấp đến độ ướt đầm mồ hôi, đang định chạy đi nhờ nhân viên khách sạn can thiệp mở cửa hộ.

“Còn tưởng cậu đã xảy ra chuyện, làm mình sợ muốn chết! Sao vậy? Không có việc gì chứ?”

Kì An Chi nghi hoặc nháy mắt mấy cái, nhìn bầu trời đã tối đen ngoài cửa sổ mới hiểu ra, “Mình chỉ chớp mắt tí thôi, không sao đâu, vẫn ổn.”

Đường Mộ Thần mới thở phào một hơi, đưa tay sờ sờ trán hần, quả nhiên là lạnh lạnh với hơi ướt mồ hôi một chút thôi, cơn sốt đã lui đi nhiều.

Kì An Chi hơi mở rộng cửa, nhìn va li đằng sau lưng Đường Mộ Thần, có hơi khó hiểu, “Cậu muốn dọn đi đâu vậy?”

Đường Mộ Thần có hơi hốt hoảng, nhưng lập tức trấn tĩnh, “Mình định dọn vô đây ở mấy hôm, hai người ở chung sẽ làm được nhiều việc hơn.”

Hắn đẩy cửa ra, y đi vào, mở vali ra, bên trong chỉ có mấy bộ đồ với ít đồ dùng hằng ngày cùng laptop, chiếm vị trí lớn nhất là một hộp thức ăn thật lớn.

Đường Mộ Thần mở hộp ra, cũng không ngần đầu lên nhất nhất dọn lên bàn, “Mình vừa về nhà nấu ít cháo cho mọi người ăn, cậu yên tâm, đều là mình tự nấu. Ngày hôm nay gấp quá nên chưa kịp hỏi thăm bệnh trạng của cậu, ngày mai muốn ăn gì, mình nấu cho!”

Kì An Chi đóng cửa lại, nhìn hai lỗ tai hơi đỏ của y, nhú mày, “Mình cũng sắp khỏe lại rồi.”

Trong phòng chỉ có một chiếc giường, nếu y muốn ở lại thì phải làm sao? Kì An Chi cười giễu, tuy rằng anh là bệnh nhân, nhưng em có thể dùng khiêu chiến khả năng nhẫn nại của anh như thế có được không?

(PS: hắc hắc, quả táo tự dâng đến cửa, có muốn cắn một miếng hay không? Tiểu Bình An bắn rùi. Vì cái gì không khí còn không mau nóng lên? Tiểu Hoa Quế cũng bắn a. Vì cái gì cả hai đứa nhỏ đều hi sinh sắc đẹp với thân thể thơm ngào ngọt như thế mà một đêm không làm năm sáu lần? Con heo nào đó rất bắn~~.)

21. Chương 21

Món cháo buổi sáng vừa đơn giản vừa dễ ăn, người nấu còn rất dụng tâm phối hợp đủ loại màu sắc trông rất vui mắt, thật thích hợp dành cho người bệnh.

Trong phòng, hai thiếu niên lẳng lặng ngồi ăn cháo, không hề nói một tiếng nào, trong không khí lưu chuyển một cổ cảm xúc kì quái.

Ăn sáng xong.

“Bắt đầu làm việc thôi.” Kì An Chi đặt chén cháo xuống, rửa tay, liền lấy máy tính ra.

Có chút ngạc nhiên với thái độ trầm tĩnh của hắn, nhưng Đường Mộ Thần cũng nhanh chóng thu lại tâm trạng bối rối, nhanh chóng bắt tay vào công việc chính.

Tiếng lách cách từ bàn phím đều đặn vang lên, thỉnh thoảng nghe ra được lẫn trong đó tiếng hô hấp nhẹ nhàng xen kẽ, như nhất một bức tranh hài hòa yên tĩnh.

“Cậu bận thế này, còn việc bên kia thì sao?” Thành linh Kì An Chi hỏi một câu.

Trong lòng căng thẳng, thanh âm có chút khản trương, “Không... không có việc gì. Mình đã mời một người giúp việc, người đó sẽ lo liệu cơm nước cho mẹ mình, còn có thể giúp đỡ chút chuyện, còn mấy việc khác thì sáng mai mình quay về xem là được.”

“Ừm.” Kì An Chi nhàn nhạt lên tiếng, nhìn ra bên ngoài, ánh sáng chiếu vào mắt, mày cũng không nhú lại một chút.

Ánh sáng mặt trời chiếu xuống phủ lên gương mặt tuấn mỹ một lớp ánh sáng chói mắt. Chỉ thoáng nhìn, Đường Mộ Thần liền chột dạ mà đem đường nhìn thu trở về. Trong ngực tựa như có một chú nai con đang không ngừng nhảy nhót, tim đập bình bịch khiến y phải khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại.

Hai người đem công việc chia ra, tốc độ cũng nhanh hơn gấp đôi, cả ngày đều tự hoàn thành phần việc của mình, sau đó mới ráp lại, trên cơ bản đã tạm ổn.

Tắt máy vi tính, Kì An Chi đứng dậy, “Mình đi tắm trước đây.”

Đường Mộ Thần như cũ vẫn nhìn chăm chăm vào máy tính của y, mở mấy trang web linh tinh lên xem lướt qua, một chữ cũng chẳng vào trong đầu nổi. Trong đầu y chỉ là vô số những ý nghĩ lộn xộn, tên yêu nghiệt kia thật sự đi tắm sao? Hắn có phải đang tính bày trò gì không?

Đáng tiếc, khiến y thất vọng rồi.

Không bao lâu, cửa phòng tắm bật mở, Kì An Chi đi ra mang theo một tầng hơi nước, trên mặt vẫn còn phủ một lớp hồng hồng, quần áo trên người một kiện cũng không thiếu, biểu hiện bình thường tựa như một người bạn bình thường. Lấy khăn lung tung lau đi nước trên tóc, “Cậu tắm đi.”

“Nga.” Đáp lại một tiếng, Đường Mộ Thần bỗng nhiên cảm thấy một cỗ cảm giác nóng nóng chạy lên mặt, âm thầm cắn lưỡi, đem khí tức hỗn loạn đó đè nén xuống, bản thân cũng cầm áo ngủ đi vào.

Đóng cửa phòng tắm lại, đem hai người ngăn cách tại hai không gian bất đồng, y tựa như trút được gánh nặng mà thở phào một cái. Ngưng mắt nhìn gương mặt mơ hồ do tắm gương phủ đầy hơi nước, Đường Mộ Thần có chút không hiểu mà ảo não, yêu nghiệt kia, tại sao có thể không có hành động gì với mình chứ?

Tức giận với tay vịn vòi nước ở mức mạnh nhất, mặc cho nước ào ào chảy xuống xối ướt đầm cả mặt mũi. Thẳng đến khi cảm giác khó chịu trong lòng tạm lắng xuống, y mới nhận ra mình còn chưa cởi quần áo.

Lắc đầu tự cười giễu, đưa tay cởi áo, trong đầu đột nhiên xuất hiện ý nghĩ kì quái, gia hỏa kia còn ở bên ngoài à!

Động tác bỗng nhiên cứng ngắc, nhưng y lập tức hung hăng phỉ nhổ chính mình, Đường Mộ Thần, mày rốt cuộc là muốn cái gì? Có cần phải xấu hổ như phụ nữ vậy không? Lẽ nào hắn có thể nhìn xuyên tường được sao? Mà dù cho có bị hắn nhìn thấy thì đã sao? Cái gì cũng đã làm cả rồi, tại sao phải sợ hắn nhìn thấy gì chứ?

Tự mắng mình một lúc, tứ chi mới hoạt động bình thường lại. Động tác tắm gội cũng như nước chảy mây trôi giống như thường lệ. Thế nhưng cảm giác buồn bực trong lòng càng lúc càng tăng lên, kích thích biểu tượng nam tính giữa hai chân phần chần mà từ từ đứng lên.

Shit! Đường Mộ Thần chửi thầm một tiếng, nhưng dục niệm tựa như một quả bóng cao su, càng muốn áp chế nó lại càng không nghe lời mà dâng trào.

Cuối cùng, Đường Mộ Thần đành phải đầu hàng, lần thứ hai kiểm tra lại cửa nẻo cẩn thận, quay mặt vào tường, nhắm mắt lại, bắt đầu đem bàn tay đắc lực vận động, mà ở trong đầu y, đương nhiên vẫn là gương mặt của tên yêu nghiệt kia, bất quá bất đồng chính là, lúc này y không phải là đang nằm mơ mà là thực sự nghĩ đến đối phương.

Nụ hôn thâm tình, bàn tay ôn nhu, chiếc lưỡi nóng bỏng, tứ chi quán quýt... Y vẫn chưa hề quên cái cảm giác ấm áp trong khoang miệng hắn cùng với cảm giác như ở trên thiên đường khi hắn điên cuồng rong ruổi trong thân thể y. Trong gian phòng tắm nhỏ nhỏ vẫn còn lưu lại mùi hương của hắn, dù là rất nhạt nhòa cũng đủ để Đường Mộ Thần ý loạn tình mê.

Một đạo bạch trọc bắn thẳng lên bức tường màu lam đối diện, đặc biệt chói mắt. Đường Mộ Thần thân hình nhoáng lên, tựa lưng vào tường mà thở dốc.

Rất nhanh đem chứng cứ phạm tội thu dọn sạch sẽ, thay đổi y phục đi ra. Kì An Chi đang ngồi ở đầu giường đọc sách, nhãn thần trầm tĩnh biểu hiện ra hắn hoàn toàn không biết chuyện gì vừa xảy ra trong phòng tắm cả cả.

Âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vội đi qua ngồi vào bên kia giường, không nhìn được mà thân thiết hỏi han, “Tối nay cậu đã uống thuốc chưa?”

“Rồi.” Kì An Chi đặt sách xuống, tắt ngọn đèn ở đầu giường, đưa lưng về phía y mà nằm xuống, “Ngủ ngon.”

Ngủ... ngon. Hai chữ nghẹn lại trong miệng mà không cách nào nói được thành lời, Đường Mộ Thần có chút bối rối mà vội vã tắt đèn nằm xuống, trong ngực lại sinh ra một tia không cam lòng.

Không cam lòng cái gì chứ? Y mở to mắt, nhìn trần nhà màu lam, kinh ngạc không nói gì. Đáp án đã quá sáng tỏ rồi, chỉ là y không muốn đối mặt.

Để chiếu cố cho bệnh của Kỳ An Chi, trong phòng không có mở máy điều hòa. Đêm bên bờ biển, không còn mặt trời chói chang như ban ngày, trăng lên, mang theo cơn gió đêm mát mẻ, nhẹ nhàng luồn qua khung cửa sổ để mở mà vào phòng. Thỉnh thoảng có một hai tiếng chim ăn đêm vang lên cùng với vài ánh đèn xe lóe qua, vẫn là khiến cho lòng người không thể yên được.

Chối bỏ một lúc lâu, cuối cùng, trong phòng vang lên một tiếng thở dài dài hàng.

Đường Mộ Thần xoay người, đối mặt với tấm lưng của Kỳ An Chi, một tay cẩn thận khoát lên lưng hắn, lòng đầy áy náy, “Xin lỗi.”

Người nọ tựa hồ đang ngủ, hô hấp bình tĩnh, không nhúc nhích.

Nhưng Đường Mộ Thần biết hắn vẫn còn thức, tiến sát lại gần, tựa vào lưng hắn, ôm lấy thắt lưng đối phương, môi để bên tai hắn lần thứ hai thì thầm, , “Xin lỗi.”

Đợi một chút, mới nhẹ giọng nói mang theo một chút chua xót, “Mình... rất nhớ cậu.”

22. Chương 22

Hô hấp tại giờ khắc này lặng yên ngưng trệ.

Nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ từ ***g ngực của đối phương, Đường Mộ Thần tựa như kẻ phạm tội chờ đợi sự phán quyết, thấp thỏm không yên. Không thể nhìn thấy biểu tình của Kỳ An Chi, chỉ có thể nghe thấy giọng nói đều đều lạnh nhạt của hắn vang lên,

“Vì cái gì mà xin lỗi? Là bởi vì không sớm phát hiện ra mình bị bệnh? Vì thế mà cảm thấy lương tâm bất an sao?”

Nhẹ tay ôm lấy vai hắn, hấp thu một chút cảm giác ấm áp, Đường Mộ Thần kiên định bác bỏ, “Không! Không phải vì chuyện này... Bất quá về chuyện này mình cũng phải xin lỗi.”

“Để làm gì?” Trong bóng tối không thể bị người khác nhìn thấy, biểu tình trên mặt của Kỳ An Chi hoàn toàn không bình tĩnh như giọng nói. Trên mặt hắn phảng phất như bị nứt ra, có chút mừng rỡ, cũng có chút không thể tin được.

“Mình... mình không nên như vậy!” Tuy rằng gian nan, nhưng Đường Mộ Thần nghiêng rằng nói ra những lời này, “Dù thế nào đi nữa cũng không nên đối với cậu như vậy.”

Không thể không nói tiếng nào mà cắt đứt liên hệ. Cũng không phải là tình một đêm, nhưng cảm giác tựa như tỉnh lại liền cứ như vậy mà đi không từ già. Tình cảm nhiều năm như thế, dù cho có là đối với bạn bè bình thường cũng không thể làm như vậy đi?

Đường Mộ Thần có chút ảo não, phương thức xử lý của y lúc đó thật là có chút không hợp tình hợp lý còn quá mức qua loa. Dù nói gì đi chăng nữa, bằng vào giao tình bao nhiêu năm qua của hai nhà, đương nhiên không thể không gặp lại nhau rồi, vì cái gì mà lại ép bản thân mình làm ra vẻ hờ hững như người xa lạ?

Y biết, đó là do y nhất gan, sợ lún vào càng sâu, vì vậy mà y trốn tránh.

Kỳ An Chi lên tiếng, trong thanh âm cũng mang theo mấy phần khản trương không nhận ra, “Cậu đang nghĩ gì vậy? Có gì muốn nói thì cứ nói ra đi.”

Người phía sau rõ ràng tâm trạng trở nên kém hơn, Đường Mộ Thần vùi đầu vào hõm vai của Kỳ An Chi, trong thanh âm mang theo chút mềm yếu trước nay chưa từng có, “Bình An, mình không biết... Cậu nói, chúng ta phải làm sao đây?”

Nghe được những lời ấy, Kì An Chi cũng không thể tiếp tục giữ vẻ lãnh tính ngụy trang nữa, mạnh mẽ xoay người qua, túm lấy hai vai Đường Mộ Thần, nhìn thẳng vào mắt y, trong mắt hừng hực ngọn lửa tức giận, “Đường Mộ Thần, cho tới bây giờ cậu chưa từng tin tưởng mình, đúng không? Chẳng không tin vào tương lai của chúng ta, đúng không?”

“Vậy cậu bảo mình làm sao mà tin tưởng?” Ánh mắt Đường Mộ Thần tràn ngập thống khổ, lần đầu tiên mới đêm chuyện này làm rõ, “Chuyện nhà của chúng ta cậu cũng không phải không biết! Cậu nói, mình làm sao ăn nói với ông nội, làm sao ăn nói với cha mẹ mình chứ? Nói mình muốn ở bên một người đàn ông, để cho Đường gia từ nay về sau tuyệt hậu! Mình muốn theo đuổi tình yêu của mình, hạnh phúc của mình, vì vậy không thể quản đến cảm nhận của bọn họ, quản không được nhang khói của Đường gia! Bọn họ không được ngăn cản mình, chỉ cần chấp nhận mình, hiểu được mình, chúc phúc cho mình là tốt rồi! Trời đất bao la, ái tình lớn nhất! Kì An Chi, mình có thể nói như vậy à?”

Kì An Chi bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Đường Mộ Thần, ánh mắt mãnh liệt trở nên dịu đi, đợi y nói xong chữ cuối cùng, không chút chần chờ mà hôn lên môi y, giống như con thú ngủ đông lâu ngày cuối cùng cũng bắt được mồi, trực tiếp khai mở khớp hàm của y, tiến công thần tốc vào trong khoang miệng, mạnh mẽ kéo đầu lưỡi đối phương cùng nhau khiêu vũ.

Đường Mộ Thần sửng sốt một chút, bất quá đợi y có phản ứng, tình cảm mãnh liệt chôn giấu sâu trong cơ thể đã bị châm ngòi mà bùng cháy.

Tiếng thở dốc ồ ồ, thân thể nóng bỏng dây dưa cùng một chỗ, trong không khí tựa hồ như cũng mang theo cảm xúc mãnh liệt của hai người, một loại cảm giác quẩn quýt đến nghẹt thở, luyến tiếc dứt ra.

Một lúc lâu, đến khi hai người cơ hồ không thể thở nổi mới buông nhau ra, từng ngậm từng ngậm hô hấp một hồi mới có thể có khí lực tiếp tục câu chuyện mới vừa rồi.

Cẩn nhẹ lên đôi môi vừa bị hôn đến chảy cả máu, trong lời nói của Kì An Chi không giấu được vui mừng lẫn đắc ý, “Thần Thần, anh nghe thấy em nói em yêu anh rồi.”

Hơi có chút quẩn bách, nhưng vẫn làm bộ thông dong, “Mình nói bao giờ chứ? Lỗi tai nào của cậu nghe được?”

“Thần Thần, Thần Thần!” Kì An Chi tựa như một chú chó con mà ghé vào trên người Đường Mộ Thần, một ngậm lại một ngậm cắn môi y, hôn lên cằm, lên mặt, cả cái lỗ tai của y, “Anh yêu em.”

Trái tim Đường Mộ Thần đập điên cuồng, y giữ lấy mặt Kì An Chi, lần thứ hai hôn lên môi hắn.

Tên yêu nghiệt này, bảo y phải làm sao bây giờ đây? Y muốn yêu hắn, y thật sự muốn có thể yêu hắn! Thế nhưng, ông trời ơi, ông có thể cho chúng tôi cơ hội sao?

23. Chương 23

Đêm càng lúc càng khuya.

Rèm cửa bị gió đêm thổi qua, phát ra tiếng loạt soạt rất nhỏ.

Đường nhìn từ khách sạn này rất tốt, xuyên qua ô cửa sổ, xa xa có thể trông thấy những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời như những đốm lửa nhỏ.

Trong phòng, một màn tĩnh cảm mãnh liệt như lửa mới vừa rồi tựa như chưa hề xảy ra. Sau một nụ hôn triền miên thâm tình, không khí trở nên trầm lắng, phảng phất chỉ có một chút lưu luyến.

Lần đầu tiên thanh tĩnh mà ôm nhau cùng một chỗ, lắng nghe tiếng tim đập nhẹ nhàng, trong một thoáng, Kì An Chi bỗng nhiên nghĩ đến một câu thơ cổ “Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số.”

(Thuốc kiều tiên-Tần Quán, Nguyễn Xuân Tảo dịch: Gió vàng, móc ngọc một gặp nhau, Hơn biết mấy người đời gần gũi.)

Hắn không biết dùng vào lúc này có hợp không, thế nhưng hắn cảm giác thấy rất giống, một cảm giác yên bình, dường như trong một khắc ấy họ cùng hòa vào đất trời, cùng nhau nhập làm một.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc y, giọng nói trầm ấm vang lên khe khẽ trong đêm tối, nghe càng khiến kẻ khác thêm trầm mê, “Thần Thần, Thần Thần.”

Không có tiếng đáp lại, chỉ là mấy ngón tay đang đặt trên ngực hắn đột nhiên nghịch ngợm vẽ vòng vòng.

“Thần Thần, nếu em đã nắm lấy tay anh, anh sẽ không bao giờ... thả em đi nữa.”

“Thế nhưng, nếu như thật sự ngày đó đến, anh sẽ phải buông em ra.”

Tự nhiên mà vậy, đem lời từ trong trái tim nói ra, không phải xuất phát từ mục đích muốn tổn thương đối phương, mà chỉ là muốn nói với hắn điểm quan trọng nhất này. Mà cũng nhờ như vậy mới có thể làm giảm bớt đau đớn trong tương lai, tựa hồ như luôn nhắc nhở bản thân hắn, trên con đường phía trước có một cây đao, có muốn tiến tới hay không là tùy vào chính hắn.

“Vậy em có thể đem cái ngày ấy, lùi thêm một chút không?”

Muốn ở bên nhau, dù là lén lút hay quang minh chính đại mà bên nhau, Kỳ An Chi hiểu rất rõ, họ phải vượt qua vô số chướng ngại mới có thể tiếp tục lâu dài.

“Vậy anh muốn bao lâu? Hay là anh đã tìm được biện pháp giải quyết?” Đường Mộ Thần hỏi lại, việc này liên quan đến cả hai gia đình.

“Anh có hai đứa em trai, nhang khói sau này của Kỳ gia hẳn là không thành vấn đề. Anh tin là anh có thể thuyết phục được ông nội!” Kỳ An Chi tự tin đáp, đối với nhà hắn thì hẳn rất tin tưởng sẽ thành công.

“Đúng vậy, anh có hai đứa em trai.” Đường Mộ Thần mang theo chút ước ao trong lời nói, còn có chút cảm khái, “Nếu như em cũng có hai đứa em, chắc là áp lực sẽ không còn lớn như thế này nữa.”

“Cứ giao cho anh đi!” Kỳ An Chi thâm tình hứa hẹn, “Trước năm ba mươi tuổi, tất cả đều giao cho anh được không? Nếu như anh có thể giải quyết được tất cả chuyện này, em sẽ mãi mãi ở bên anh. Nếu như không được, em có thể tìm mọi cách mà rời bỏ anh. Thế nhưng,...”

Xoay người, đưa tay vuốt má y, lưu luyến không rời “Em biết, anh tuyệt đối sẽ không buông tay khỏi em! Dù cho có phải xuống địa ngục anh cũng sẽ không bao giờ buông tay!”

Không hề bất ngờ vì sự cố chấp của hắn, Đường Mộ Thần chỉ thở dài một hơi, “Ba mươi tuổi, em không biết có thể kiên trì đến ngày đó hay không. Vì thế, em không thể hứa với anh bất kì điều gì.”

“Như vậy, từ giờ trở đi, mười năm, được chứ?”

Đường Mộ Thần phì cười, “Anh chỉ đổi cách nói mà thôi! Chúng ta năm nay hai mươi, mười năm sau chẳng phải là ba mươi à?”

“Vậy tám năm đi!” Bản năng thương nhân trỗi dậy bắt đầu cò kè mặc cả.

“Năm năm.”

“Bảy năm.”

“Năm năm.” Đường Mộ Thần quay đầu, nhìn thẳng vào mắt Kỳ An Chi, “Em không biết anh muốn làm cái gì, em nghĩ anh cũng sẽ không nói cho em biết. Bất quá tối đa em chỉ có thể chờ anh năm năm, thế giới này biến hóa quá nhanh, giờ khắc này, anh có thể cảm thấy năm năm là ít, nhưng có khả năng chưa quá ba tháng, anh sẽ ngại năm năm quá dài, vì thế em chỉ có thể cho anh năm năm.”

“Vậy” Kỳ An Chi cũng do dự một chút, “Đến lúc đó cũng có thể kéo dài thời hạn được không?”

“Để coi tình huống đã. Dù sao chuyện tương lai chúng ta cũng không thể đoán trước được.”

Lặng yên một hồi, Kỳ An Chi vươn tay cùng Đường Mộ Thần vỗ tay lập giao ước, “Thành giao.”

Nở một nụ cười nhẹ, Đường Mộ Thần vỗ vỗ đầu Kỳ An Chi, tựa như trấn an một chú cún bự, “Ngủ đi! Người bị ốm cần phải nghỉ ngơi nhiều.”

“Ách, anh khỏe rồi! Để chúc mừng hợp tác thành công, chúng ta có phải là nên làm chút chuyện gì đó không?”

Tay len lén hướng về khu vực cấm của người nào đó, nhưng lập tức bị túm được.

Đường Mộ Thần nghiêm túc nhìn hắn, “Anh bị ốm, em không thể an tâm được.”

Trong lòng bỗng nhiên tràn ngập cảm giác ấm áp, đưa tay kéo y lại, cầm tựa lên vai y, Kì An Chi gật nhẹ đầu, “Ừ, ngủ đi!”

Đêm thật là ấm áp. Mà thời gian tới, cần phải nỗ lực hơn nữa.

24. Chương 24

Trong bệnh viện, phương pháp mà hộ sĩ phán đoán tình trạng diễn biến bệnh tật của bệnh nhân không phải là đi xem bệnh án mà là đi quan sát biểu hiện của người nhà bệnh nhân. Nếu như vẻ mặt của họ rất lo lắng, không vui, thì động tác của người nhất định phải thật cẩn thận, bằng không chỉ cần một hành động nhỏ của người sẽ mang lại lo lắng cùng nổi bức tức giận chớ đánh mào lên đầu người. Nhưng nếu như mà bọn họ vui vẻ ra mặt, đi lại nhẹ nhàng, vậy người có thể yên tâm đi tới bất chuyện, thậm chí vui đùa một hai câu không liên quan. Vì thế, điều này là rất quan trọng.

Đối với gia đình đang vui vẻ này, cô hộ sĩ Nancy không nhìn được mà trêu ghẹo, “Đường tiên sinh, chú đầu có già ạ? Với tuổi này của chú, người ta gọi là thành thực, là thời gian có mị lực nhất của đời người! Mà nói chú có một đứa con trai lớn như vậy, ai mà tin được cơ chứ?!”

“Đầu đầy tóc bạc thế này mà còn không già? Cô bé này cũng đừng nên nhìn người khác quá như thế!” Tuy là nói như vậy nhưng về u buồn nhàn nhạt thường thấy của Đường Lập Hiền Lỗi cũng không thấy nữa.

Giống như phụ nữ rất thích được đàn ông ca ngợi, dù cho đó là lời nói dối, đối với bọn họ mà nói, cũng là cách tốt nhất để duy trì sắc đẹp. Kì thực đàn ông cũng giống như vậy, bất quá bọn họ đối với những thứ hư ảo ấy không thích biểu lộ ra ngoài mà thôi.

Mất thấy chồng mình nói chuyện vui vẻ với một cô gái chỉ tầm hai mươi tuổi, Trầm Bích Vân đương nhiên tránh không được có chút ghen tuông. Loại cảm giác này, tựa như là một bộ đồ mà mình nhìn trúng, lại bị một người phụ nữ khác mơ ước, dù cho biết rõ chồng mình và Nancy hoàn toàn trong sáng, nhưng trong ngực vẫn là có chút bức mình.

Nhưng một người phụ nữ thông minh sẽ không ở trước mặt người ngoài mà phê bình chồng mình, mà chỉ tìm một cái cớ, “Thần Thần, con đã đặt vé máy bay trở về chưa?”

Đường Mộ Thần sao mà không biết được chút tâm tư nhỏ nhỏ của mẹ? Nhìn cười mà đáp, “Rồi ạ! Mẹ đừng lo! Cha à, chúng ta gọi điện thoại cho ông đi. Mỗi lần gọi về đều nói dối ông, hình như ông đã đoán ra được rồi. cứ hỏi con khi nào mới về. Đừng để cho ông trực tiếp đuổi giết đến đây, vậy không hay lắm đâu!”

“Nga nga! Đúng nga!” Đường Lập Hiền nghe con nói vậy, cũng nhận ra được tình huống, lập tức thay đổi càng thêm tươi cười quay qua xoa dịu bà xã đại nhân, “Bích Vân, anh đi gọi điện thoại cho cha nha!”

“Anh gọi điện thoại thì đi mà gọi điện thoại đi! Nói với em làm gì?” Trầm Bích Vân lập tức nắm lấy cơ hội đâm ông chồng một câu.

Bầu không khí quỷ dị này Nancy cũng nhận ra được, vội vàng vàng thu dọn dụng cụ, âm thầm làm mặt quỷ rồi chạy biến.

“Cái gì?” Bên kia bờ đại dương, Đường Tùng Niên vừa nghe thấy con dâu lâm trọng bệnh, thậm chí còn khiến cho đứa cháu phải chạy đến chăm sóc cả tháng trời, thế nhưng lại đem ông ném qua một bên, khiến cho ông tức phát điên, trong điện thoại hung hăng quát tháo con mình “Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy mà con cũng không nói cho cha biết một tiếng, trong mắt mày rốt cục có còn có người cha này không hả?”

“Ôi! Cha, là vì con sợ cha lo lắng nà, bây giờ Bích Vân không sao rồi, cha đừng lo lắng nữa, cha nói chuyện với cháu của cha nha!”

Đường Lập Hiền đem microphone cách xa khỏi cái lỗ tai cả thước mà vẫn còn nghe ong ong, cọt nhả xin lỗi hai câu, vội vàng đem điện thoại vứt cho đứa con.

Đường Mộ Thần mỉm cười nhận lấy điện thoại, “Ông à, đừng giận mà! Ông là người lớn nhất trong nhà, có ai dám không để ông vào trong mắt? Cha của con sợ ông quá lo lắng mà hại người nên chỉ gọi con đến. Sau khi con đến thì tình trạng của mẹ đã bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, lúc này mới dám báo cho ông!”

Dù sao cũng là đứa cháu tâm can bảo bối, Đường Tùng Niên chỉ mắng vài câu trong điện thoại “Cá mè một lứa “, “chỉ biết đồ ngon đồ ngọt” lửa giận dần dần cũng xuôi xuống, nói vài câu với Trầm Bích Vân, xác nhận con dâu thật sự không sao mới yên tâm.

Bất quá chỉ được một lúc, ông lại bắt đầu lo lắng cho đứa cháu bảo bối, “Vậy Thần Thần lúc này chắc hẳn mệt lắm phải không? Mà việc học trong trường lỡ dở vậy làm sao đây? Tiền trên người con có đủ dùng không? Ông gửi tiền cho con, con về trường cũng cố gắng học bù, phải tự chăm sóc lấy mình, ăn thêm chút đồ ngon, không bỏ ngược cũng bỏ xuôi a!”

Trong lời nói rất có ý đe dọa nếu cháu ông không đồng ý thì ông sẽ tự mình bay tới để chăm sóc.

“Biết mà biết mà!” Đường Mộ Thần cười cười, nhưng đem trọng tâm câu chuyện dẫn dắt rời đi, “Ông nội phải tự chăm sóc lấy mình nha! Phải ăn ngon ngủ ngon, tập luyện thể dục hàng ngày. Được rồi, gần đây kỳ nghệ của ông có lên được chút nào không?”

...

Hai ông cháu cứ thế mà điện thoại gần cả tiếng đồng hồ mới lưu luyến chấm dứt.

Thấy Đường Lập Hiền ném điện thoại qua cho con trai, Trầm Bích Vân bĩu môi mà chế nhạo ông chồng, “Mỗi lần đều đem con ra làm bia đỡ đạn!”

“Anh đây là biết sử dụng nhân tài!” Đường Lập Hiền già mồm át lệ phải, rồi lại cảm thán một câu, “Thần Thần, con với ông nội tốt như vậy, tương lai phỏng chừng có cháu dâu với chất trai, địa vị của cha con trong lòng ông lại giảm thêm một bậc a!”

“Đáng đời anh!” Trầm Bích Vân vẫn còn chưa hết giận, liếc mắt khinh bỉ ông chồng.

Đường Lập Hiền nháy mắt với con trai, thấp giọng nhưng vẫn cố tình để cho phu nhân nhà mình vênh tai là có thể nghe được “Sau này tìm vợ nghìn vạn lần đừng tìm ai keo kiệt như mẹ con nha!”

Trầm Bích Vân bão nổi, đang muốn đấu võ mồm với ông chồng thì thấy Tom lộ đầu vào.

“Mọi người đang nói chuyện gì mà vui vẻ dữ vậy?”

“Không có gì, chỉ là đùa một chút thôi!”

“Như vậy cũng tốt, tâm trạng càng tốt thì bệnh nhân càng hồi phục nhanh!”

Đối với vị bác sĩ trẻ tuổi này, mọi người trong Đường gia đều tràn đầy cảm kích, nhờ có anh ta mà Trầm Bích Vân mới hồi phục, cũng có thể nói, là anh đã một lần nữa mang niềm vui đến cho Đường gia.

Là một người bác sĩ, lúc này là lúc có cảm giác thành công nhất, thế nhưng tâm tình của Tom lại hoàn toàn không có chút vui sướng, tương phản với gương mặt vui vẻ mà một tia ngưng trệ hiện lên trong đáy mắt.

Tỉ mỉ kiểm tra các hạng mục trong bệnh án của Trầm Bích Vân, sau đó mới tươi cười nói với mọi người, “Thực sự khôi phục không ít! Hẳn là có thể đứng hạn xuất viện!”

Lời này tuy rằng có hơi là lạ, nhưng mọi người trong Đường gia vẫn rất vui vẻ. Người thân của mình khỏe mạnh bình an chẳng phải là rất tốt rồi sao? Dù cho có nhiều tiền tài cũng không thể mua được điều này.

Mọi người trong Đường gia cảm thấy rất may mắn, bọn họ lại một lần nữa được ở bên nhau.

25. Chương 25

Bởi vì thân thể của Trần Bích Vân tốt lên rất nhiều, tâm tình của mọi người cũng không tệ. Trần Bích Vân mỗi ngày không ngừng bảo con, “Sức khỏe của mẹ đã ổn rồi, con vẫn cứ ở lại bệnh viện làm gì, không thấy chán sao? Mẹ không cần con ở đây đâu, con đi ra ngoài chơi đi, xem phim hay đá bóng gì đó đều được!”

Đường Mộ Thần lại ngồi lỳ trên ghế, “Con không có chán, chỉ muốn ở bên đại mỹ nhân thôi!”

“Không được!” Trần Bích Vân làm vẻ mặt giận dữ, “Đừng có phá thế giới hai người của cha mẹ, mẹ còn muốn cùng cha con làm một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến nữa!”

Đường Lập Hiền cười lấy chìa khóa xe ném cho con trai, “Mấy ngày hôm trước không dám cho con, sợ con mệt mỏi mà lái xe thì sẽ rất nguy hiểm. Ngày hôm nay dường như tinh thần cũng không tệ lắm, lái xe đi ra ngoài chơi đi! Đi ra ngoài hóng gió, mua mấy thứ quà lưu niệm về tặng cho bạn bè cũng tốt a!”

Đường Mộ Thần hiểu, đây là cha mẹ yêu thương y, muốn để y nghỉ ngơi một chút. Tuy y không muốn đi, nhưng nghĩ đến người kia đang ở khách sạn, vốn định phản đối lại không nói ra.

“Vậy con đi một chút, cha mẹ có muốn ăn gì không? Buổi tối con mang đến!”

Sợ con trai đi không an tâm, Trần Bích Vân suy nghĩ một chút, tìm chuyện cho nó làm, “Vậy con mua cho mẹ ít bánh bích quy tại cửa tiệm ven biển, bánh ở đó đặc biệt xốp giòn. Thế nhưng buổi tối hôm nay không được làm bóng đèn nga, sáng sớm mai mang đến nhiều là được. Nếu như con đi, có thể ném thử bánh ga-tô ở đó, còn có cà phê ở đó cũng không tệ.”

Đường Mộ Thần bỗng nhiên nhớ tới, cái tên yêu nghiệt kia cũng đặc biệt thích ăn bánh ga-tô. Bởi vì thường đến đây nên Đường Mộ Thần đối với thành phố này cũng không mấy xa lạ, biết tiệm bánh mà mẹ y nói là nơi mới được mở ở khu ven biển, tức là bọn họ có thể cùng nhau tản bộ trên bờ cát? Ngắm mặt trời xuống núi, hưởng thụ ánh nắng chiều ấm áp, hẳn là cũng không tệ lắm đi?

Rời khỏi bệnh viện, nhịn không được đánh một cuộc điện thoại, thế nhưng đầu kia lại vang lên mấy tiếng đều đều, “Số điện thoại quý khách gọi tạm thời không liên lạc được do đang nhận cuộc gọi khác, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Trên đường lái xe về, lại điện thêm hai cuộc nữa, thế nhưng đường dây vẫn bận. Hẳn đang có điện thoại với ai, sao lại lâu như vậy? Đường Mộ Thần có chút hồ nghi.

Thẳng đến khi đến dưới khách sạn thì có điện thoại của Kỳ An Chi, trong giọng nói có chút bối rối, “Xin lỗi nhé, anh vừa nói chuyện với bạn học, nhờ cậu ấy ghi chép bài vở dùm, vì vậy có hơi lâu.”

Lời giải thích rất hợp tình hợp lý, Đường Mộ Thần không có lý do gì hoài nghi nữa, “Buổi tối ra bên ngoài ăn nhé? Em về tới rồi, dùng xe của cha, đang ở ngay dưới lầu.”

“Vậy em chờ anh ở dưới đi, anh xuống ngay!”

Ba phút sau, Kỳ An Chi đã xuất hiện trước mặt Đường Mộ Thần. Áo thun chữ T màu trắng, quần soóc cùng màu rộng thùng thình, trên chân là một đôi dép lê màu đen, rõ ràng là trang phục rất phổ thông, thế nhưng mặc trên người hắn lại đặc biệt đẹp mắt. Có lẽ là tự biết bản thân mình có gương mặt cực kì hút người, Kỳ An Chi cũng đeo thêm một cặp kính râm che đi ánh mắt lạnh khốc, thế nhưng lại càng khiến cho gương mặt kia có vẻ càng thêm tuấn mỹ vô trù.

Tối tận ngày hôm nay, vẫn đều là ở chung với hắn tại khách sạn, nhưng khi nhìn hắn dưới ánh chiều tà, mới giật mình phát giác nguyên lai tóc của hắn đã dài ra không ít, vài sợi tóc lòa xòa rủ trước mặt, lơ đãng để lộ ra vẻ gợi cảm, mê hoặc lòng người.

Đường Mộ Thần cảm thấy một cỗ nhiệt lưu ở bụng dưới bắt đầu dâng trào, âm thầm mắng một tiếng “Shit”, không thể trách y định lực quá kém, đó là do tên yêu nghiệt này quá mê người.

Xe của Đường Lập Hiền vì để cho vợ mình có thể ngồi thoải mái mà chuẩn bị rất chu đáo, không gian bên trong rộng rãi, đệm dựa đầy đủ, phi thường thư thích.

Kì An Chi bật nhạc lên thoải mái ngồi hưởng thụ, duỗi cặp chân dài ra, “Tối nay chúng ta ra bờ biển ăn thịt nướng đi! Anh hỏi qua người phục vụ, chợ đêm ở đây rất là náo nhiệt.”

“Tốt.” Đường Mộ Thần không hề phản đối, chỉ cần là thứ mà Kì An Chi thích ăn thì y đều có thể ăn được, “Vừa lúc tiệm đường mua ít bánh cho mẹ, cũng mua một cái bánh ga-tô. Được rồi, anh có thích uống cà phê không? Nghe nói cà phê ở đó ngon lắm.”

Kì An Chi lười biếng đáp lại một câu, “Thói quen là rất khó sửa, không thích thì thủy chung đều sẽ không thích.”

“Đúng là đồ ngoan cố!” Đường Mộ Thần nhỏ giọng nói thầm một câu, trong giọng nói không hề phát giác ra có vài phần dung túng.

Nhưng câu nói tiếp theo của Kì An Chi lại xém chút nữa khiến y té ngã, “Luôn một lòng một dạ... mà ... không tốt sao?”

Có cần phải khoa trương như thế không? Trợn mắt nhìn qua kính chiếu hậu, không đáp lại hẳn.

Phong cảnh khu vực này rất là đẹp, vì thế mà kinh tế của thành phố này chủ yếu là dựa vào du lịch, hầu như chỉ là một cảnh, một năm bốn mùa cây cỏ xanh tươi, biển xanh biếc một màu, phi thường đẹp mắt.

Tại tiệm bánh mua được bánh quy cho mẹ và cả bánh ga-tô, hiện tại cách thời điểm chợ đêm mở cửa còn một lúc nữa, vì thế nên Kì An Chi gọi thêm vài món bánh ngọt, ăn đến bất diệc nhạc hồ.

Khẩu vị của hắn xem ra đã có chút thay đổi nhỉ? Nhớ khi hắn còn bé thích ăn nhiều nhất là bánh ga-tô, thế nhưng khẩu vị bây giờ tựa hồ đã nhẹ đi nhiều lắm, trở nên giống như động vật ăn tạp chứ không còn tập trung vào một món nữa.

Nhìn đồng bánh ngọt trước mặt, Đường Mộ Thần tự chủ trương gọi cho hắn một ly nước lọc, nếu như hỏi gia khóa này, rất có khả năng hắn sẽ chỉ phọt ra một câu hỏi dư thừa, vì thế nên y cũng chẳng buồn hỏi nữa. Tự gọi cho mình một tách cà phê, an tâm ngồi chờ, không phải là chờ Kì An Chi ăn cho xong, mà là chờ Kì An Chi ăn thử hết một lượt sẽ nói cho y biết loại nào ngon nhất, sau đó y sẽ ăn món đó.

Đây cũng coi như là một cách sử dụng nhân tài đi! Đường Mộ Thần nghĩ thầm, khoe miệng nhếch lên cười, thích thú nhắm mắt lại hưởng thụ ánh chiều tà, nghe tiếng gió thổi rì rào bên tai.

Y không biết, Kì An Chi đang mỉm cười nhìn y, nhìn y không hề phòng bị mà lộ ra ý cười đơn thuần nhất. Nghĩ thầm trong đầu, y đang cười gì vậy? Là vì bệnh của mẹ y đã được khống chế? Hay là vì một tách cà phê chiều? Mặc kệ! Chỉ cần y vui vẻ là tốt rồi, Kì An Chi thật lòng nghĩ vậy.

Từ rất lâu trước đây, chỉ cần nhìn nụ cười như thế này của y, hắn cũng sẽ vô cùng cao hứng. Như khi còn bé thỉnh thoảng thi thố bại dưới tay y, hoặc là để cổ vũ tinh thần cho y mà để y thắng một lần, đứa ngốc này cũng sẽ lộ ra nụ cười đáng yêu như vậy, khiến cho ai nhìn vào cũng thấy ảm áp.

Cô nhân viên phục vụ trong tiệm bánh đứng sau quầy, tay chống cằm, ngây ngốc nhìn hai thiếu niên đẹp tuyệt mỹ trước mắt. Một người nhắm mắt mỉm cười, một người yên lặng ngắm nhìn người kia, sau đó cũng nhắm mắt lại mỉm cười.

Thật đúng là kỳ quái! Bất quá, vẫn có cảm giác thật hài hòa nga! Cô không cách nào miêu tả được loại cảm giác này, chỉ là cảm thấy, tuy hai người kia dung mạo không giống, nhưng lại tỏa ra khí chất giống hệt như nhau, xung quanh họ tựa như phát ra một loại từ trường bao bọc lấy cả hai người họ, không cho phép bất luận kẻ nào xâm nhập.

Chỉ có hai người bọn họ, chỉ có thể là hai người họ mà thôi.

Vô luận là nơi nào trên thế giới, chỉ cần là ở thành thị ven biển đều có món nướng hải sản, phương pháp nướng cũng hệt như nhau, hầu như không ai có thể chống cự lại mị lực của món ăn này, có khác chẳng chỉ là nguyên liệu bất đồng, gia vị thêm vào có khác chút đỉnh. Bất quá chỉ cần là hải sản ăn được, chỉ cần không phải là đầu bếp tệ đến mức cầm dao cũng không xong thì đều có thể đem chúng chế biến thành món nướng ngon lành.

“Còn muốn một con cá thu, hai xâu cá mực, mười đĩa tôm nữa.”

Đường Mộ Thần trợn mắt tức giận nhìn Kì An Chi, nhìn đồng đĩa hai bên trái phải của hắn mà mắng, “Được rồi! Ăn cho lắm vào, cẩn thận không tiêu hóa được lại ôm bụng mà kêu!”

“Không sao cả!” Kì An Chi nghiêm túc đáp sau đó lại giơ cao mấy ngón tay thon dài, “Thêm năm con hàu nữa!”

“Đủ rồi, đừng ăn nữa.” Đường Mộ Thần thực sự rất sợ hắn ăn đến bệnh, gia hỏa này thân thể tuy rất tốt, thể nhưng khi còn bé có một lần trường học tổ chức đi chơi xuân, ăn nhầm thức ăn không sạch sẽ ở bên ngoài, khiến cho hắn hết nôn lại đi tả, từ đó về sau Đường Mộ Thần đối với cái dạ dày của Kì An Chi không dám đặt niềm tin quá lớn.

“Yên tâm đi! Anh không sao đâu.” Biết y đang lo lắng điều gì, Kì An Chi có chút trẻ con mà vỗ vỗ bụng, “Đã sớm thích ứng rồi!”

Đường Mộ Thần không nói gì nữa, chỉ nghĩ bụng lát quay về mua sẵn thuốc tiêu hóa đề phòng trước cho chắc.

Thế nhưng có một chuyện là, y chỉ để ý đến cái dạ dày của nam nhân kia mà quên mất hải sản là thứ rất dễ kích thích cái chỗ nào đấy của đàn ông a.

26. Chương 26

Trở về khách sạn, đã là nửa đêm mười hai giờ.

Hai người ăn uống no nê rồi, dưới ánh sao đi dạo trên bờ cát nghe tiếng sóng vỗ rì rào, đợi đến khi thức ăn tiêu hóa hết rồi, lúc này mới quay về.

Con người quả nhiên là loài động vật có tình cảm, chỉ ở một gian phòng có vài ngày, cư nhiên sau khi trở về lại sinh ra một loại cảm giác âm áp thân thiết như đã quay về nhà. Đường Mộ Thần cười thầm, định nhanh chóng đi tắm nước nóng, sau đó trèo lên giường ngủ một giấc, y quả thật có chút mệt mỏi.

Nhưng cửa vừa mở ra, phía sau đột ngột bị một sức mạnh túm lấy, hơi thở nóng hừng hực phả vào cổ y, trực tiếp đè y lên trên tường.

“Làm gì vậy?” Trong ngực căng thẳng, Đường Mộ Thần quay đầu lại trừng cái tên côn đồ phía sau, lại nhận lấy một nụ hôn nóng cháy.

Ngón tay linh xảo cầm lấy tấm bảng dùng làm phiến treo lên ngoài tay nắm cửa, đưa chân đạp sập cửa lại, còn nhấn khóa chìm, Kì An Chi có thể yên tâm lớn mật tiến hành loại vận động mà hắn đã luôn muốn làm.

Đường Mộ Thần nghe thấy tiếng cửa sập mạnh, càng cảm giác được hành động cấp bách của Kì An Chi.

Một tay đã kéo áo của y lên, tiến vào bên hông, lưu luyến không đi. Lòng bàn tay nóng cháy giống như một mối lửa, nhanh chóng khiến cho y đổ mồ hôi, cảm giác dính dính thật khó chịu.

Vừa nhú mào, chợt nghe thấy tiếng máy điều hòa trong phòng ầm ừ khởi động, chỉ là nhất thời vẫn chưa mát lên được, muốn tìm cách đẩy hắn ra, thế nhưng lại càng khiến cho hai thân thể càng thêm gắn kết chặt chẽ.

Kì An Chi tựa hồ quyết tâm không cho y nói, tay kia cũng rất nhanh nhập cuộc, hành động giãy dụa phản kháng của Đường Mộ Thần tựa hồ chỉ làm cho hắn càng thêm hưng phấn.

Đã mất đi lợi thế hành động, bị nhốt trong góc tường nhỏ hẹp, vô luận Đường Mộ Thần bất mãn như thế nào đều bị người phía sau hung hăng ngăn chặn.

Mồ hôi càng ngày càng nhiều, hô hấp càng ngày càng gấp, tim cũng đập càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nóng. Thành linh, y cảm thấy sau lưng mát lạnh, là Kì An Chi túm lấy vạt áo của y kéo lên cao, hai đôi môi vừa tạm thời tách ra thì trước mắt tối sầm lại, chỉ trong một giây, áo của y đã bị ném xuống mặt đất.

Thần trí trong chốc lát quay trở lại, “An Chi...”

Đường Mộ Thần cũng không biết bản thân mình muốn nói gì, là muốn sao? Đúng vậy, y rất muốn. Thân thể trẻ tuổi qua một lần ném thử tư vị hoan ái, vẫn là nhớ mãi không quên.

Thế nhưng trước đó là bởi vì bệnh của Kỳ An Chi, bệnh của mẹ y nên vẫn không có tâm tình, cũng không có dự vọng. Đợi đến khi mẹ có khởi sắc, Kỳ An Chi dần dần kháng phục, dự vọng giống như con dê chần Trường Giang và Hoàng Hà, có chút ngượng ngùng khó tả, trái lại càng thêm không dám phóng túng. Cần cần dục dục duy trì loại cân bằng yếu ớt, e sợ nếu không cẩn thận phá vỡ sẽ có hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Thế nhưng giờ khắc này, hấn cứ như thế mà tiến đến, tim đập mạnh và loạn nhịp một hồi, dự vọng thân thể y cũng bắt đầu thức tỉnh rồi.

Kỳ An Chi trở tay cởi áo của mình, lộ ra khuôn ngực trắng nõn xích lỏa thì, Đường Mộ Thần cuối cùng cũng nhớ ra mình đang muốn nói gì.

Muốn làm cũng được, nhưng có phải đã đến phiên y ở mặt trên không?

“An Chi!” Tóm lấy bàn tay đang định luồn vào quần y, Đường Mộ Thần nhìn Kỳ An Chi, con mắt lóe sáng, ánh mắt nóng bỏng, “Em đến!”

Kỳ An Chi tà nghệ nhìn y, mỉm cười, nhưng càng thêm cố sức áp y lên trên tường, ngón tay linh xảo giật mạnh quần trong của y ra, cầm lấy thứ nam tính yếu đuối của y.

Cùng là đàn ông, thấy hấn cường thế như vậy, Đường Mộ Thần đương nhiên biết ý tứ đằng sau đó, trong lòng có chút ảo não, “Anh không thể mỗi lần đều như thế!”

Không ngờ lời lại khiến cho yêu nghiệt kia rầu rĩ cười nhẹ, hôn lên vành tai của y, thì thầm, “Anh hứa lần này sẽ không mạnh tay như lần trước nữa mà!”

“Không làm nữa!” Có chút hờn dỗi định đẩy hấn ra, nhưng cái tay phía dưới kia bắt ngờ siết chặt, khiến cho Đường Mộ Thần cứng đờ người, hít một ngụm khí, toàn thân cứng ngắc, không dám phản kháng.

“Thực sự không làm sao?” Động tác tay nhẹ đi, rất có kỹ xảo từng chút từng chút vỗ về chơi đùa phân thân của y, khiến cho phân thân hư nhược lập tức ngắc đầu lên.

Thực sự là... quá không chịu thua kém rồi!

Đường Mộ Thần cảm giận khinh bỉ phân thân không chịu nghe lời, nhưng vẫn là vô pháp ngăn cản thân thể như hút thuốc phiện vậy, mặc cho bàn tay kia tùy ý hoạt động, lôi kéo từng đợt từng đợt khoái cảm áp đến như thủy triều.

Quay đầu, có thể thấy ý cười trong mắt Kỳ An Chi, tuy không hiện rõ ra, nhưng bên khóe môi hấn vẫn ngưng tụ ý cười nồng đậm trông thật đáng ghét.

Không chút nghĩ ngợi, liền há mồm cắn lấy địa phương ấy, nhưng bị hấn dùng môi đón nhận, lộn xộn cùng một chỗ. Giống như kiên trì trấn an con thú nhỏ không nghe lời, chậm rãi đem lệ khí hóa thành ôn nhu.

Từ khi cắt đứt liên hệ, đã hơn một năm không hề làm chuyện như thế này, *** tích lũy tầng tầng lớp lớp như bài domino, chỉ cần một người khẽ động liền trút xuống ồ ạt. Chỉ được một lúc liền giải phóng trên tay đối phương.

Hai tay gác lên tường ồ ồ thở dốc, nhưng không đợi Đường Mộ Thần phục hồi tinh thần lại, liền cảm giác được Kỳ An Chi đem một ít chất dịch trắng mịn ẩm áp đưa xuống giữa hai chân đang run nhè nhẹ của y.

“Dừng!” Tiếng kêu bén nhọn vang lên trong đêm, như một con thú nhỏ lọt vào bẫy, Đường Mộ Thần rít gào.

Đây là ý gì, đem chính thứ gì đó của y mà mở rộng thân thể của y, cũng quá khiến cho kẻ khác cảm thấy thẹn rồi!

“Chính là thứ đó của em mà, sao lại ghét bỏ nó chứ?” Nụ cười của Kỳ An Chi vẫn không thay đổi, chỉ là trong mắt hiện rõ vẻ kiên quyết, ngón tay vẽ loạn vài vòng bên ngoài hậu đình đang co rút lại, đột nhiên cố sức đâm mạnh vào bên trong, rất thuận lợi đột phá trở ngại, thâm nhập vào bên trong dũng đạo nóng bỏng.

“Dừng mà!” Đường Mộ Thần càng thêm dùng sức gãy dựa, nhưng chỉ có thể khiến cho ngón tay kia hoạt động càng thêm dễ dàng. Thậm chí không cần thận lướt qua một điểm đặc biệt khiến cho thất lưng y như muốn nhũn ra.

“Dừng lo lắng! Anh sẽ cho em!” Kì An Chi đưa tay còn lại giữ lấy thất lưng Đường Mộ Thần, ở trên cổ y kịch liệt hôn liếm, phía dưới, ngón tay thứ hai rất nhanh xâm nhập vào, ngón tay thứ ba cũng nhanh chóng tham gia.

Thân thể trẻ tuổi không thể nhịn được quá lâu, hướng chi trong không khí tràn ngập mùi tanh nồng đặc trưng của giống đực sau khi phát tiết, chỉ thô sơ mở rộng một chút, Kì An Chi liền không nhịn nổi mà đem phân thân trưởng đau đâm tới.

“Anh...” Đường Mộ Thần lời còn chưa dứt, liền hóa thành tiếng thở dốc. Cảm giác đau đớn do bị cường ngạch xâm nhập khiến cho gân xanh trên trán y nổi cả lên, hỗn đản! Sao lại để cho hắn làm chứ?!

Kì An Chi lúc này cũng chẳng hơn gì, phân thân bị siết chặt rất khó chịu, nếu tiến tới thì sẽ khiến cho Đường Mộ Thần bị thương, mà lui ra thì sẽ khiến cho mình bị thương. Chỉ có thể tạm thời nhẫn nại, dùng hai tay rảnh rỗi cố gắng trấn an thân thể đối phương, “Thả lỏng, Thần Thần! Mau thả lỏng!”

Đường Mộ Thần hít một hơi thật sâu, biết lúc này mà tùy hứng thì hoàn toàn chẳng có ích lợi gì, thậm chí càng khiến cho y ăn đắng thêm, “Vương bát đản! Muốn giết tôi à?!”

Nghe thấy y còn có thể mắng ra tiếng, Kì An Chi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, lấy lòng hôn lên cổ y, “Thần Thần là ngoan nhất! Để anh đi vào, cho anh vào đi mà!”

Nhận thấy được y đã thả lỏng, Kì An Chi không ngừng cố gắng tiến vào, trong khi đó Đường Mộ Thần quay đầu qua một bên không kêu ra được tiếng nào nữa, chỉ có thể tùy ý cho cái loại cảm giác bị lấp đầy ấy dần dần xâm chiếm đầu óc của mình.

Bắt đầu động nhẹ, động tác từng chút từng chút mạnh thêm, dịch ruột non cũng tiết ra, giúp cho việc tiến xuất càng thêm dễ dàng, tiếng thở dốc dần dần biến thành tiếng rên rỉ, hai thân thể chặt chẽ tương liên phát ra tiếng nước *** mỹ. Thân thể bất tri bất giác đã hoàn toàn thả lỏng xuống, tìm được tiết tấu của đối phương cùng nhau lắc lư.

Mười ngón tay gắt gao bám lấy bức tường, hững hờ từng cú đánh mạnh mẽ từ phía sau, hai khóa thù trước ngực bị một bàn tay cố sức đùa bỡn, phân thân phía dưới cũng không được buông tha. Hỏa dục trong thân thể bốc cháy hừng hực, dường như muốn thiêu đốt cả cơ thể, toàn thân trên dưới nơi nơi đều ướt đầm mồ hôi, mồ hôi của hắn, mồ hôi của y, hòa cùng một chỗ. Không biết cái điều hòa kia có hư không, sao một chút hiệu quả cũng không có?

Đến khi thất lưng bị hai bàn tay hắn giữ chặt lấy, những cú đánh phía sau càng lúc càng trở nên kịch liệt thì Đường Mộ Thần cũng thở dài một hơi, hắn hẳn là sắp đến rồi, tâm thần buồn lỏng, y thiếu chút nữa sớm lần thứ hai phát tiết, lại bị hắn đưa tay ngăn chặn.

“Thần Thần, cùng nhau!”

Được rồi, vậy cùng nhau!

Tựa như tâm linh thương thông, hai người lần thứ hai môi lưỡi giao hòa, triền miên hôn sâu, cùng nhau đạt đến đỉnh.

Đợi hai người cuối cùng cũng cảm thấy khí lạnh, song song mở mắt, Kì An Chi nở nụ cười tà mị, bẻ xóc y lên, dùng giọng nói hơi hơi khàn khàn bảo “Đi tắm!”

Nhìn ánh mắt hắn vẫn còn chưa thỏa mãn, Đường Mộ Thần đột nhiên nhớ tới, cha mẹ muốn để cho y nghỉ ngơi một chút, nhưng mà đêm nay, chẳng biết sẽ bị tên yêu nghiệt kia lấn qua lấn lại đến mấy lần nữa...

(PS: đầu phiếu a! Nhấn lại a!)

27. Chương 27

Hôm sau khi Đường Mộ Thần tỉnh lại thì không thấy Kỳ An Chi ở bên cạnh.

Rèm cửa sổ được che kín, trong phòng tuy mát mẻ nhưng lại u ám khiến cho y nhất thời hoảng hốt, có chút mơ hồ, mê mê kinh ngạc mà nhắm mắt lại, mới nhớ ra một hồi điên cuồng hôm qua.

Song song khôi phục cùng ký ức chính là lửa giận ngập trời, từ trong phòng đến bồn tắm, từ bồn tắm đến trên bồn rửa tay, nếu không phải sợ đem giường chiếu biến thành một đồng hỗn độn khiến cho nhân viên dọn phòng sẽ nhìn bọn họ bằng ánh mắt kì dị thì Kỳ An Chi ắt hẳn sẽ không bỏ qua cái địa điểm thích hợp trở thành chiến trường nhất kia.

Làm đến mấy lần thì Đường Mộ Thần cũng không còn nhớ rõ nữa, y chỉ nhớ mang máng là đến cuối cùng y không còn cái gì để bắt được nữa, ngay cả những lời cầu xin mất mặt để hắn buông tha cho y cũng đều nói ra hết, thế nhưng tên yêu nghiệt kia tựa hồ như sắp tận thế đến nơi mà vẫn cứ làm đến muốn lấy mạng của y.

Hỗn đản! Đường Mộ Thần oán hận không còn lời nào để nói hết, tại sao gia hỏa kia lại sung mãn đến như thế...

A nha, sai rồi! Tối hôm qua đúng là không nên ăn hải sản, hình như chúng chẳng khác nào là thuốc trắng dương! Đường Mộ Thần hối hận đã quá muộn màng, có chút thất bại mà cố gắng bò xuống giường, thế nhưng chỉ vừa mới cử động nhẹ đã khiến cho toàn thân đau nhức không thôi, nhất là nửa người dưới lại càng khó phải nói...

Lúc này Đường Mộ Thần không phải lỏa thể, trên người y có mặc một cái quần soóc và áo thun, toàn thân đều sạch sẽ, hẳn là hắn đã tẩy rửa rồi thay quần áo cho y. Chỉ là, như vậy hắn chẳng phải là cũng thanh lý luôn cả phía sau của y rồi đi? Khóe môi Đường Mộ Thần có chút co giật.

Ừng ục, bao tử đột nhiên kêu lên một tiếng, thời gian hẳn là không còn sớm đi? Xem ra trễ hẹn với mẹ là chắc rồi, Đường Mộ Thần bất đắc dĩ thở dài, hỗn đản kia rõ ràng là đã quên mất, nhưng cũng là do y dung túng hắn, đúng là điển hình của Chu Du đánh Hoàng Cái mà.

Cẩn rằng, từ trong cái chăn ấm áp vươn tay ra, mò mò ở phía đầu giường tìm cái điện thoại, nhưng không cẩn thận lại khiến cho điện thoại rơi xuống đất, vì thế Đường Mộ Thần nhịn thân thể khó chịu định ngồi dậy để đi nhặt lại, bỗng dưng bên tai vang lên tiếng nói.

“Em dậy rồi?”

Kỳ An Chi đứng ở ngoài cửa, trong nháy mắt có chút hốt hoảng, bất quá nhanh chóng trấn định trở lại, vội vàng chạy đến giúp y nhặt điện thoại lên, dịu dàng xoa đầu y. “Bây giờ là mười hai giờ rưỡi rồi. anh dùng điện thoại của em nhắn tin cho cha em bảo là tối hôm qua đi chơi về muộn nên muốn ngủ nướng thêm một chút, tối nay mới qua được.”

Anh đúng là đã sớm nghĩ rất chu đáo! Đường Mộ Thần lại chui trở lại trên cái giường mềm mại, khàn khàn hỏi, “Anh dậy lúc nào vậy?”

Tuy là đầu óc của y không hoàn toàn tỉnh táo cho lắm nhưng điều đó không có nghĩa là y không nhận ra Kỳ An Chi có chút gì đó kì lạ. Hai người ở bên nhau bao nhiêu năm rồi, quen thuộc đến mức không cần dùng lời nói mà chỉ cần một ánh mắt là có thể hiểu được đối phương.

Kỳ An Chi rót cho y một ly nước ấm, bình thần đưa thuốc ra, “Anh cũng vừa mới dậy thôi, thấy phía sau của em bị sưng lên nên mới đi ra ngoài mua thuốc.”

Nước ấm nếu không bị cổ họng khát cháy hấp thu quá nhanh thì đã sớm bị phun hết ra ngoài. Đường Mộ Thần bị sặc, ho khan mấy tiếng, hai bên lỗ tai nóng bừng, có chút không cam lòng lắm bậm một câu, “Anh tiết chế chút có được không hả?!”

Lời vừa ra khỏi miệng, lại lập tức hối hận, giọng nói khàn khàn của y không hiểu sao nghe cứ như là đang làm nũng vậy?

Kì An Chi nở nụ cười, giật rèm cửa ra, đem gối chèn đằng sau lưng Đường Mộ Thần, đỡ y ngồi dậy, “Đói bụng chưa? Em muốn ăn gì không? Ăn chút cháo nhé!”

“Tùy anh!” Đường Mộ Thần rầu rĩ lên tiếng, mặc cho hấn an bài. Giống như y biết rõ khẩu vị của Kì An Chi bao nhiêu thì Kì An Chi cũng hiểu rõ từng sở thích của y vậy.

Đánh điện thoại gọi cơm xong, Kì An Chi trực tiếp đem Đường Mộ Thần đào ra khỏi ổ chăn.

“Anh muốn làm gì vậy?”

“Mang em vô toilet bôi thuốc!”

Đường Mộ Thần đỏ mặt, “Để em tự làm!”

Một bàn tay vỗ cái bốp lên mông y, “Em xác định là có thể tự làm sao?”

Cảm giác đau đến chết lặng khiến cho Đường Mộ Thần lập tức trở nên thành thật, kể thức thời là trang tuần kiệt, y cũng chẳng muốn giống như thương binh mà mất cả một ngày chỉ để giải quyết chút việc nhỏ như vậy.

Nhưng mà Đường Mộ Thần vẫn là rất ngượng, vào trong toilet, y khó xử dừng lại ngay bồn rửa mặt, “Tôi đây được rồi, để em tự làm!”

Lúc này Kì An Chi lại nghe theo y, dù sao cũng nên để cho đối phương có một chút không gian tự do, chỉ lấy áo khoác phủ thêm cho y, “Không được thì gọi anh, đừng có cố gắng quá!”

Tẩy rửa sơ sơ thì không sao, thế nhưng nếu để cho hấn giúp mình bôi thuốc thì thực sự có hơi khó khăn lắm.

Đường Mộ Thần đem lọ thuốc đổ ra, đưa xuống hậu huyệt thì không thành vấn đề, thế nhưng muốn đem ngón tay của y tự cắm vào trong người y thì quả thật đúng là vẫn có chút rào cản tâm lý.

Lúng túng cả buổi trời, ngoài cửa truyền đến tiếng người mang đồ ăn vào, Đường Mộ Thần càng không dám động đậy, đến khi thanh âm tiêu thất, cửa toilet bị đẩy ra.

“Để anh làm cho!” Kì An Chi nhàn nhạt bảo, tựa hồ như muốn nói chuyện này là chuyện rất bình thường.

Thế nhưng nếu như vậy mà để cho hấn giúp đỡ, Đường Mộ Thần thực sự rất túng quẫn, “Ngô... tự em làm được mà.”

Kì An Chi hơi chế nhạo nhìn y một cái, “Có phải chưa từng nhìn thấy đâu, còn xấu hổ làm cái gì? Mau đưa đây!”

Đường Mộ Thần oanh một tiếng liền biến thành trái cà chua chín, hoàn toàn phát hỏa, nhắc chân đá qua, “Đều là do tên vương bát đần anh, nếu không phải tại anh thì tôi có như thế này đâu?”

Kì An Chi nhẹ nhàng tránh đi, xoay người ôm lấy Đường Mộ Thần ngồi trên bồn cầu, trực tiếp lột quần của y xuống, “Sớm một chút chuẩn bị cho tốt, em cũng có thể mang bánh cho mẹ em! Chắc em cũng không muốn cả ngày hôm nay đều phải ngồi ngốc ở trong này chứ?”

Một câu nói, lập tức uy hiếp thành công Đường Mộ Thần, dánh vẻ hung hăng lập tức xẹp xuống ba phần, đành phải dùng tư thế như trẻ con mà nằm sấp trên người Kì An Chi mặc cho hấn bôi thuốc.

Quên đi, mắt không thấy tâm không phiền! Đường Mộ Thần cố tỏ ra thoái mái, thế nhưng khi ngón tay mang theo chút thuốc mỡ lạnh lạnh chui vào trong thân thể thì y vẫn run rẩy một chút.

Kì An Chi tà tà dùng tay kia vỗ vỗ mông y, “Sao vậy? Lại muốn rời à?”

“Anh nói bậy cái gì? Ngay cả cổ đều đỏ.

“Vậy sao lại ngậm chặt như thế?” Kì An Chi dùng hạ thân đã hơi ngẩng đầu cọ cọ cái bụng mềm mại của Đường Mộ Thần, cười xấu xa ghé vào lỗ tai y thổi một hơi, “Anh không ngại dùng nó giúp em bôi thuốc nga!”

“Nằm mơ!” Trở mình trợn mắt nhìn hắn, nhưng cũng nhờ lời trêu đùa này mà thân thể của y tạm thời thả lỏng xuống.

Kì An Chi thu lại nụ cười, nhẹ nhàng bôi thuốc cho y tựa như đang đối đãi với trẻ con, bỗng nhiên đưa tay xoa bóp cái móng rắn chắc của y “Lần sau gặp mặt, không biết là bao giờ!”

“Suốt ngày nghĩ vậy!” Đường Mộ Thần trong lòng run lên, một đêm cuồng loạn cũng không thể che giấu được hiện thực tàn khốc, lòng đầy chua xót xuống khỏi người Kì An Chi, “Đỡ em đi ra ngoài ăn! Sắp chết đói rồi!”

Kì An Chi bỗng nhiên kéo Đường Mộ Thần ôm vào trong lòng, cầm gác lên vai y, im lặng chẳng nói gì.

Tựa hồ cảm nhận được nhịp tim đập của đối phương cùng hơi thở nhẹ nhàng bên tai, Đường Mộ Thần không cách nào đẩy Kì An Chi ra được, chỉ có thể ôm ngược lại hắn, nỗ lực truyền hơi ấm sang..

Con đường tương lai rốt cuộc phải đi như thế nào, đối với hai con người trẻ tuổi mà nói, quả thật quá tối tăm.

*Chu Du đánh Hoàng Cái: Trong tiểu thuyết Tam Quốc diễn nghĩa của La Quán Trung, Hoàng Cái là viên tướng xuất hiện từ ngày đầu, theo giúp Tôn Kiên đánh Đổng Trác và Lưu Biểu. Khi Tào Tháo áp sát Giang Đông, Hoàng Cái đứng vào hàng ngũ các võ tướng quyết tâm chống Tào.

Để lừa được Tào Tháo, Hoàng Cái và Chu Du đã phải dụng tâm làm kế khổ nhục. Biết Sái Trung, Sái Hòa (2 nhân vật hư cấu, là em của Sái Mạo) sang Đông Ngô trả hàng, Chu Du và Hoàng Cái cố ý giả vờ cãi nhau, rồi Chu Du đánh đòn Hoàng Cái trước mặt 2 họ Sái, để mượn 2 gián điệp của Tào Tháo đưa tin tức sai về. Hoàng Cái giả cách oán hận Chu Du, cử Hám Trạch sang đưa thư trả hàng. Do tin của Sái Trung, Sái Hòa đưa về, cộng với tài ăn nói của Hám Trạch, Tào Tháo tin việc Hoàng Cái sang hàng là thật.

28. Chương 28

Khi Đường Mộ Thần quay trở lại bệnh viện thì tâm tình có chút thấp thỏm. Giống như một đứa trẻ làm chuyện xấu sau lưng người lớn, chột dạ không biết nên làm sao đối mặt. Y lấy lòng đem bánh bích quy đưa ra “Mẹ, con xin lỗi, ngày hôm nay đã tới chậm!”

“Có gì đâu?” Trầm Bích Vân vui vẻ nhận lấy, nhưng lại quay sang nhìn ông chồng với ánh mắt vừa bồn chồn vừa oán giận, “Cha con hôm nay cũng ngủ nướng, ngay cả kiểm tra định kỳ của mẹ cũng quên mất!”

Thật sao? Đường Mộ Thần nghiêng đầu nhìn qua, Đường Lập Hiền có chút xấu hổ hàm hàm hồ hồ giải thích, “Mấy ngày này...đúng là có hơi mệt mỏi.”

Trầm Bích Vân nghe vậy thở dài, nhân thần trở nên ảm đạm, “Đều do mẹ làm khổ mọi người.”

“Sao lại nói như vậy?”Hai cha con đồng thời kêu lên.

Trầm Bích Vân miễn cưỡng nở nụ cười, vỗ vỗ lên tay con trai, “Thần Thần đi mua cho cha mẹ ít nước trái cây có được không?”

“Được ạ!” Đường Mộ Thần biết mẹ y muốn nói chuyện riêng với cha nên rất biết điều mà lui ra.Vừa mới ra khỏi phòng bệnh, cái lỗ tai lập tức dựng thẳng áp sát vào cửa, không phải là do y thích nghe trộm nga, đây chỉ là biểu thị sự quan tâm của y mà thôi.

Loáng thoáng chỉ nghe thấy vài tiếng nức nở của mẹ, “Lập Hiền... Mấy năm nay thực sự ủy khuất cho anh rồi... cứ luôn phải ở cạnh một con bệnh như em...”

“Em nói cái gì vậy...”

“Em biết anh nhịn cũng rất khó chịu... Hiện tại Thần Thần cũng lớn, nó sẽ thông cảm thôi. Hay là, chúng ta ly hôn đi...”

“Em đừng có suy nghĩ lung tung! Đã đến tuổi này rồi, mấy cái chuyện đó anh đã sớm chẳng còn ham muốn nữa... Chỉ là thỉnh thoảng suy nghĩ một chút mà thôi, em đừng có đa tâm...”

Đường Mộ Thần không biết đây là tư vị gì, quả nhiên y vẫn còn chưa quan tâm đến cha mẹ nhiều a!

Y chỉ biết mấy năm nay cha chăm sóc cho mẹ rất khổ cực mà quên mất rằng cha y cũng là một người đàn ông bình thường đang tuổi sung mãn, thế nhưng lại phải luôn chăm sóc cho người vợ ốm yếu. Phần dày vò này sợ rằng so với mỗi một khi chăm bệnh càng thêm gian nan đi?

Nếu như Đường Mộ Thần đối với chuyện tình cảm là vô tri thì y cũng sẽ không ý thức được hết khó khăn trong đó. Thế nhưng đoạn tình cảm mãnh liệt đêm qua vẫn tồn tại ở từng tế bào trong người y, y đương nhiên có thể hiểu được áp lực lẫn thống khổ mà cha y phải chịu đựng.

Thế nhưng phải để cho họ chia tay sao? Nếu xét theo góc độ tình cảm thì Đường Mộ Thần kiên quyết phản đối, thế nhưng đứng ở vị trí khách quan mà nói thì y thực sự rất hoang mang, như thế này đối với cha mà nói có phải rất không công bằng hay không?

“Thần Thần, sao con cứ nhìn mặt cha làm cái gì vậy?” Đường Lập Hiền buồn bực rờ rờ mặt mình, hoàn toàn không hiểu tại sao hôm nay con ông lại có thái độ khác thường như vậy, “Bị dơ ở chỗ nào nào à?”

“Không có! Con đang nghĩ sao cha con lại đẹp trai như vậy!” Đường Mộ Thần cái khó ló cái khôn tìm được một cái cớ.

“Cái thằng nhóc này!” Đường Lập Hiền hoàn toàn chẳng chút phản ứng gì với lời nịnh hót đó, chỉ nghiêm túc vỗ vai con trai, dạy dỗ một câu, “Đàn ông đẹp trai hay không không quan trọng, quan trọng là ở nội hàm cơ!”

“Con chỉ khen anh có một câu mà anh lại đi dạy đời nó! ” Trầm Bích Vân lập tức triển khai tư thế gà mái giương cánh bảo vệ con, “Ai, thật vất vả đợi đến mai là có thể xuất viện, đáng tiếc Thần Thần lại muốn đi.”

“Mẹ à, bác sĩ Tom không phải đã nói, chỉ cần mẹ kiên trì trị liệu, luyện thái cực quyền, nhất định sẽ khôi phục lại như xưa sao? Con chỉ cần đợi đến khi tốt nghiệp xong là có thể về nhà với mẹ rồi!”

“Được!” Dưới sự cổ vũ của con trai, Trầm Bích Vân lại hưng phấn lên, “Không ngờ bây giờ bác sĩ phương Tây cũng biết thái cực quyền của chúng ta, ông xã à, khi nào ra viện anh giúp em đi đăng ký một khóa, em muốn luyện tập mỗi ngày, tranh thủ trở thành võ lâm cao thủ, sớm ngày khỏe lại!”

“Đã sớm chuẩn bị tốt rồi!” Đường Lập Hiền sững nịch mà nhìn vợ, “Anh chỉ mới nói một câu với cha, cha đã cố ý đi mời sư phụ giỏi nhất đến dạy cho em,. Khi đó anh và em sẽ cùng tập luyện, chúng ta học từ những bước căn bản.”

Mất thấy vợ mình nói chuyện một lúc đã có chút mệt mỏi, Đường Lập Hiền quan tâm nói, “Sáng nay em làm kiểm tra đã mệt lắm rồi, hay là nằm xuống nghỉ một lúc đi.”

Trầm Bích Vân thuận theo nằm xuống, nhưng khê nhíu mày, “Sáng sớm nay không biết là kiểm tra cái gì mà còn gây mê cho em, khiến cho bây giờ đầu óc vẫn còn choáng váng, lát nữa hai cha con đi hỏi thăm xem. À, ông xã à, không phải anh nói anh nhìn thấy có sân bóng rổ trong bệnh viện à? Thần Thần, đi chơi với cha con một lát đi, cha con cứ ngồi ngốc trong phòng bệnh của mẹ, đối với thân thể cũng không tốt. Mẹ đi ngủ, ở đây đều có y sĩ trực ban, không cần hai cha con ở lại đâu.”

Đường Lập Hiền đỡ vợ nằm xuống, dịch chăn cẩn thận, còn kéo rèm cửa sổ lại, rồi mới cùng con trai nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Đi đến phòng của bác sĩ Tom, thế nhưng anh ta đã đi mất, chỉ nhờ nhắn lại cho bọn họ rằng không có chuyện gì cả. Chỉ là Trầm Bích Vân dùng thuốc mới, vì vậy có ít tư liệu muốn mang về phòng thí nghiệm ở trường đại học nhờ giáo sư phân tích, đợi có kết quả kiểm tra sẽ gửi đến cho nhà bọn họ, tình huống cụ thể thì bên bệnh viện cũng không rõ lắm.

Hai cha con Đường gia có chút kinh ngạc, anh ta bỏ đi quá đột ngột, thế nhưng bây giờ cũng chỉ còn có cách lựa chọn tin tưởng, dù sao cũng nhờ Tom mà bệnh tình của Trầm Bích Vân mới tốt lên. Chắc là do đây là công trình nghiên cứu khoa học, trước khi còn chưa có kết quả thì không thể để cho ngay cả bệnh viện biết.

“Quên đi!” Đường Lập Hiền vẫy tay. “Cũng không phải là anh ta bỏ trốn, chúng ta vẫn có thể liên lạc được. Đi, chúng ta đi chơi bóng!”

Sau một hồi thống khoái nhể nhại mồ hôi, Đường Mộ Thần cuối cùng cố lấy dũng khí, lặng lẽ hỏi ra, “Cha à, cha và mẹ... mấy năm nay thực sự rất khổ cực đúng không?”

Đường Lập Hiền sững sốt một chút, lời này là ý gì?

Đường Mộ Thần đỏ mặt, lúng túng nói, “Nếu như cha... cha có dì hai...”

Y cũng không phải không thể chấp nhận, đừng nói là kẻ có tiền như nhà bọn họ, ngay cả người bình thường cũng có nhiều người nuôi tình nhân, có vợ bé bên ngoài chẳng phải sao? Từ xưa đến nay, đây là chuyện không có cách nào xóa bỏ được.

Đường Lập Hiền hơi ghen lại, thật vất vả mới hiểu được ý tứ của con trai, dùng sức đánh Đường Mộ Thần một cái, “Cái thằng này, con nói bậy gì đó?!”

Bị cha đánh đau thế nhưng Đường Mộ Thần chỉ thở dài, một bên mặt đã đỏ hồng, nhưng y vẫn tiếp tục nói, “Cha! Con không còn là trẻ con nữa, con đã trưởng thành rồi!”

“Còn nói không phải là trẻ con, sao lại nói chuyện y như con nít vậy!” Đường Lập Hiền cười ha hả, kéo con trai đến chỗ hàng ghế nghỉ ngồi phịch xuống, “Có phải hôm nay con đã nghe lén cha mẹ nói chuyện không?”

Đường Mộ Thần gật đầu, Đường Lập Hiền nở nụ cười, “Ngày hôm nay những lời này, hẳn là do mẹ con cố ý nói cho con nghe đấy.”

Đường Mộ Thần ngấm lại, chợt bừng tỉnh. Mẹ y tuy rằng ốm yếu bệnh tật, thế nhưng đầu óc hoàn toàn không hồ đồ, mấy năm nay còn có thể thỉnh thoảng đóng góp ý kiến trợ giúp cho cha quản lý kinh doanh trong công ty, đầu thế nào nói chuyện quan trọng như vậy mà có thể để cho y nghe lén được?

Mẹ y nhất định là đã sớm có ý này rồi, lại sợ con trai không nghĩ ra, vì vậy mới cố ý ở trước mặt y tỏ vẻ phiền não để khiến cho y lo lắng, suy nghĩ trên lập trường khác, y sẽ không khó tiếp thu chuyện đó.

Đường Lập Hiền thở dài, “Thần Thần con đã là người trưởng thành rồi, có chút chuyện cha không cần phải nói dối. Đúng vậy! Từ khi mẹ con sinh con, thân thể của mẹ con hoàn toàn suy yếu, muốn nói cha không khó khăn đúng là gạt người! Khi mà quyết định cùng mẹ con xuất ngoại an dưỡng, ngay cả ông nội con cũng ám chỉ cha rằng nếu thực sự nhịn không được thì có thể ra ngoài mà tìm một người. Khi đó mẹ con cũng nghe được, rất sợ cha thực sự có người ở bên ngoài, len lén rất không biết bao nhiêu là nước mắt.”

Nói lên chuyện cũ, Đường Lập Hiền thổn thức không ngớt, bỗng nhiên vẻ mặt thần bí nói, “Thần Thần, nói cho con biết một bí mật nhỏ, kỳ thực khi đó, cha có một lần thực sự là nhịn không được, cũng đi ra ngoài phiêu kỹ.”

Đường Mộ Thần khiếp hãi trợn tròn mắt, thế nhưng cha y vẫn dùng nét mặt bình tĩnh, lãnh đạm mà nói tiếp, “Thế nhưng đến cuối cùng, thật sự là không làm được! Người phụ nữ kia rất đẹp, cũng rất hiểu chuyện, thân thể càng thêm quyến rũ. Nhưng khi người đó cởi hết quần áo, ngồi ở trên giường khiêu khích cha thì cha đột nhiên mất đi tính thú. Khi đó, cha đột nhiên nhớ tới mẹ con, thân thể của mẹ con nếu như dưới cái nhìn của đàn ông mà nói, kỳ thực rất bình thường. Hơn nữa bởi vì sinh con mà bụng có sẹo rất lớn, khi đó vẫn còn chưa hoàn toàn bình phục, vết sẹo hồng hồng đỏ rất rõ ràng, một chút cũng không đẹp.”

“Lúc đó cha nghĩ, lẽ nào cha thực sự không làm không được sao? Lẽ nào dục vọng của đàn ông lại khó nhịn đến như thế sao? Kỳ thực nếu như cha tự giải quyết cũng bất quá chỉ mất có mười phút, lẽ nào nhất định phải cùng phụ nữ sao? ” Đường Lập Hiền lắc đầu, “Làm tình làm tình, chính là để cùng người mình yêu hòa hợp làm một thể, nếu như cùng người mình không yêu thì phải tính là gì đây? Chỉ là một cái cớ để ngụy biện cho dục vọng của mình mà thôi. Lúc đó cha thanh toán tiền rồi bỏ đi, từ đó về sau, cha không còn chút tâm tư nào về phương diện này nữa. Khi nào cần phát tiết thì tự mình giải quyết, có lẽ cũng nên thoải mái mà nói cho mẹ con để bà lấy tay giúp cha giải quyết.”

Đường Lập Hiền nghiêm túc nhìn con trai, “Thần Thần, con đã lớn rồi, nói những lời này với con còn có một ý quan trọng hơn. Con phải nhớ kỹ, hai người ở bên nhau không hoàn toàn là vì ***. Giống như cha và mẹ con, tuy rằng phương diện này không được đầy đủ nhưng tình cảm của cha và mẹ vẫn rất tốt. Trên

đời này có vô số người ở bên nhau vì rất nhiều lý do, thế nhưng cha rất mong con là vì tình yêu thực sự mà ở bên người đó. Khi đó con sẽ cảm nhận được cái cảm giác hoàn mỹ khi cùng người đó hợp làm một.”

Ông bỗng nhiên cười rộ lên, “Kỳ thực thân thể của đàn ông rất thành thật, nếu như có một ngày con gặp phải một người có thể khiến cho con vì người đó làm tất cả, thậm chí ngay cả khi không được làm tình, trong lòng con vẫn là người đó, vậy thì cha phải chúc mừng con cuối cùng cũng tìm được tình yêu thực sự.”

Từng lời cha nói tựa như những nhát búa nện vào trong lòng Đường Mộ Thần, y thật sự rất cảm động vì tình cảm sâu nặng mà cha dành cho mẹ, nhưng đồng thời y cũng vô cùng sợ hãi. Người kia, con đã tìm được rồi, thế nhưng cha à, cha thực sự sẽ chúc mừng con sao?

Đột nhiên, Đường Mộ Thần chợt nghe thấy một giọng nói khô khốc xa lạ từ đâu vang lên, “Vậy nếu như ... người con yêu là đàn ông thì sao cha?”

29. Chương 29

Nghe con trai nói như vậy, Đường Lập Hiền nhất thời bị đông cứng, Đường Mộ Thần trong lòng căng thẳng, ngay khi y đang định bảo là y chỉ đùa thôi thì cha y lại bật cười, “Thật là, thằng nhóc này cứ nhiên lại đi đùa cha như vậy! Con mà thích đàn ông sao? Nào có tên đàn ông nào lại đi để ý đến con! Ha ha!”

Thế nhưng, trong tiếng cười của ông mang theo rõ ràng vẻ cương cứng cùng gượng ép.

Đường Mộ Thần hạ mi mắt, giả vờ cười theo, đáp lại cho có lệ, “Đúng vậy, con chỉ đùa thôi mà. Đâu có người đàn ông nào lại đi để ý con. Nhưng mà cha à, thật ra bạn cùng phòng của con là GAY a!”

“Đồng tính cũng là người con à. Đồng tính luyện ái từ xưa đến nay vẫn luôn tồn tại, hầu hết mọi người đều có những cái nhìn 편견, ít ai có thể tiếp thu, thậm chí còn có những cách trừng phạt bọn họ cực kỳ nghiêm khắc. Chúng ta tuy rằng sẽ không kì thị bọn họ giống như vậy, thế nhưng Thần Thần à, con không được giống như bọn họ.” Đường Lập Hiền bị ảnh hưởng từ cha mình, vì vậy suy nghĩ rất là bảo thủ, “Nhà chúng ta chỉ có một mình con là con trai, vì vậy hương khói sau này của Đường gia phụ thuộc vào con, con phải vì Đường gia mà khai chi tán diệp hiểu không?!”

Đường Mộ Thần cười đến vân đạm phong thanh, “Con hiểu rồi.”

Đây là trách nhiệm mà y không có cách nào trốn tránh, cũng là số phận mà hắn phải đối mặt trong tương lai. An Chi, anh bảo anh yêu em, nhưng mà em như thế này, anh định yêu như thế nào đây?

Kì An Chi rời đi sớm hơn Đường Mộ Thần một ngày, đúng vào ngày mà Trầm Bích Vân xuất viện, vì thế Đường Mộ Thần đương nhiên không có khả năng đi tiễn hắn. Như vậy cũng tốt, bỏ qua một lần ly biệt, bớt đi nhiều nỗi buồn.

Lúc rời khỏi, Kì An Chi chỉ nhắn một tin nhắn ngắn gọn cho y: Lộ mạn mạn kỳ tu viễn hề, ngô tương thượng hạ nhi cầu tác.

(trích trong bài Ly Tao – Khuất Nguyên)

Hiểu là: con đường phía trước xa xăm dằng dặc, (nhưng) ta vẫn sẽ đi cùng trời cuối đất tìm kiếm thái dương trong lòng.

Ý tứ nói: việc truy tìm chân lý là một con đường rất dài lâu, nhưng ta sẽ kiên trì, nhẫn nại, dốc sức theo đuổi

Vậy thì cứ đi tiếp thôi!

Đường Mộ Thần cũng biết, hiện tại vẫn còn rất lâu mới phải tính đến chuyện hôn nhân, bọn họ vẫn còn nhiều thời gian.

Ngày mai vẫn chưa đến, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì chứ?

Chuyện của mẹ dần xếp xong xuôi, Đường Mộ Thần liền trở về trường học. Nghỉ học hơn một tháng, y cần phải tập trung để đuổi kịp chương trình.

Đương nhiên, không cần phải... cố gắng miễn cưỡng bản thân lờ đi tin tức của người kia nữa. Nhưng dường như không tận lực quên đi thì hai người tựa hồ lại trở về như xưa, mà dường như so với khi xưa càng thêm lý tính hơn một chút.

Ngày tháng thoi đưa, rất nhanh, một năm học lại trôi qua. Ngày sinh Khổng Tử, Kỳ An Chi hẹn y cùng trở về nước, thế nhưng hai người không có cơ hội ở riêng bên nhau, đều phải ở nhà họp mặt cùng người thân, thỉnh thoảng cũng chỉ chạm mặt nhau vài lần.

Như vậy như vậy đủ rồi, chỉ cần biết rằng người kia mạnh khỏe, trong lòng cũng trở nên yên ổn hơn.

Năm thứ ba bắt đầu, việc học càng thêm nặng nề. Trên cơ bản thì đại bộ phận chương trình học đều phải được hoàn thành trong năm này để đến năm thứ tư chỉ dành cho việc thực tập. Cả hai người đều phải hoàn thành ba học vị, vì thế càng thêm bận rộn, mỗi ngày trôi qua tựa như chiến tranh, ngay cả thời gian gửi mail cũng phải giành giật từng giây.

Thời gian tốt nghiệp càng đến gần thì một vấn đề quan trọng không thể tránh khỏi xuất hiện. Sau khi tốt nghiệp sẽ đào tạo chuyên sâu hay là đi làm? Lựa chọn này bất kì sinh viên nào cũng phải đối mặt, Kỳ An Chi và Đường Mộ Thần cũng không phải ngoại lệ, vì vậy mà Kỳ An Chi đành giành chút thời gian tìm Đường Mộ Thần tham khảo một chút.

“Anh thì khẳng định là tốt nghiệp xong sẽ đi làm luôn, còn em thì sao? Đến công ty giúp bác Đường à?”

“Àn, cơ bản là như vậy. Anh định làm cho công ty của nhà anh luôn à?”

“Về nhà thì nhất định là như vậy rồi, bất quá anh không định vào trong công ty nhà luôn. Em cũng biết, sức khỏe của cha anh đâu có tệ, ba ba và ông nội cũng có thể hỗ trợ, vì vậy nên cũng không cần anh phải sớm vào công ty.”

“Vậy anh định làm cái gì?”

“Anh đang suy nghĩ xem có việc gì hay hay làm không. Ngô, em đến lúc đó có muốn thử làm với anh không?”

Kỳ An Chi rất cẩn thận không có tiết lộ, nhưng Đường Mộ Thần biết, nếu như hắn đã nói như thế, hắn là đã sớm quyết định xong xuôi cả rồi.

“Tình huống của nhà em anh đâu phải không biết, nếu như em đã tốt nghiệp rồi thì làm sao có khả năng ra ngoài làm việc?”

Kỳ An Chi yên lặng một hồi, mới nói, “Mộ Thần, trong mắt người ngoài, chúng ta miễn cưỡng có thể được gọi là tinh anh, thế nhưng có bao giờ em từng nghĩ, đó là bởi vì xuất phát điểm của chúng ta so với người bình thường vốn tốt hơn không? Vì thế anh đã có kế hoạch sau khi tốt nghiệp tạm thời rời khỏi sự che chở của gia đình, ra thế giới bên ngoài thử thách một lần xem thử rốt cuộc khả năng của mình tới đâu. Em thử xem kế hoạch đi, sau đó hãy quyết định, nếu như được thì cùng nhau thử một lần, có khi cả đời này chúng ta chỉ có một cơ hội duy nhất này mà thôi.”

Đường Mộ Thần suy nghĩ một lát, thận trọng hứa hẹn, “Đem kế hoạch của anh gửi qua đây đi, em phải xem đã rồi mới có kết luận.”

Phải thừa nhận, câu nói cuối cùng của Kỳ An Chi đã động đến tâm của y. Hai người bọn họ đều là người nối nghiệp của gia đình, vì vậy cơ hội duy nhất trong cuộc đời có thể có cơ hội tự do bay lượn chỉ là hai ba năm ngắn ngủi sau khi tốt nghiệp mà thôi.

Đều là những thanh niên tràn đầy tự tin và nhiệt huyết, đều có một loại cá tính như ghé non không sợ hổ, ai không có khát vọng giang rộng đôi cánh ôm lấy cả bầu trời chứ?

Khi Đường Mộ Thần uyển chuyển đem chuyện này ra bàn với người lớn trong nhà, ngoài dự đoán mọi người đều nhất trí tán thành.

“Thanh niên muốn xông pha ra xã hội là chuyện tốt, cha hoàn toàn đồng ý cho con ra ngoài trải nghiệm! Ha ha, mẹ con cả năm qua trị liệu rất tốt, chỉ cần mẹ con không có việc gì, bên phía cha con không cần lo lắng.”

“Mẹ sẽ nỗ lực luyện tập, nhất định không làm vương chân Thần Thần đâu!”

“Bất quá Thần Thần định làm cái gì vậy, sao lại giấu cả ông nội? Nói cho ông đi, ông có thể giúp hai đứa tham mưu mà!”

Được người trong nhà đồng ý, Đường Mộ Thần thật sự rất cảm động, cũng càng thêm có lòng tin sẽ làm được tất cả

“Ông, nếu như ông đã đáp ứng cho tụi con tự lập thì đương nhiên không thể làm tham mưu được a! Để con tự trải nghiệm a, bất quá thì thất bại mấy lần sẽ khôn ra thôi a.”

“Ha hã, Thần Thần đúng là trưởng thành rồi. Được rồi, vậy chúng ta sẽ không quản nữa, đợi đến ngày con thành công quay về!”

...

Ngày lại ngày trôi qua, thời gian tốt nghiệp thoát cái đã đến, bởi vì trong lòng có ước mơ, mỗi ngày qua đi cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Năm cuối cùng quả thực bận đến rối tinh rối mù.

Bất quá dù cho bận rộn đến thế nào thì cuối cùng cũng là hữu kinh vô hiểm thuận lợi quá quan. Vào giây phút mặc vào lễ phục tốt nghiệp, cầm lấy tấm bằng danh dự thì Đường Mộ Thần mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Âm thầm siết chặt nắm tay, cuối cùng, y đã làm được rồi a! Cái tên yêu nghiệt đó, tuy rằng “bức người quá mức”, cũng thực sự đã thúc đẩy y rất nhiều.

Nhìn xuống dưới khán đài, ông nội và cha mẹ đều đang tươi cười xán lạn, thời gian như lắng đọng lại tại giờ khắc hạnh phúc này.

Đột nhiên trong điện thoại vang lên tiếng tin nhắn:

Chúc mừng! Thời sinh viên cuối cùng cũng kết thúc. Sau này, theo anh cùng lao vào dầu sôi lửa bỏng mà chiến đấu thôi!

30. Chương 30

Đến khi Đường Mộ Thần hoàn thành xong mọi thủ tục về nước, mới biết được cái câu “Chiến đấu trong dầu sôi lửa bỏng” của Kỳ An Chi hoàn toàn không phải là nói ngoa.

“Đây là giấy phép thành lập doanh nghiệp, phòng làm việc anh đã thuê được rồi, trước mắt chỉ có hai chúng ta dùng. Bất quá em không cần phải lo lắng, bỏ hành lý bên đó, theo anh vào phòng làm việc làm quen một chút đi! Được rồi, anh đã đăng thông báo tuyển dụng rồi, nếu có người đến thì em tiếp nhé. Bây giờ không còn thời gian nghỉ ngơi nữa, mỗi một giây một phút đều có thể khiến chúng ta lờ lẫm, phải lập tức bắt tay vào việc thôi!”

Lúc này, họ đang ở một thành phố cách nhà rất xa, không hề có dính líu gì đến việc làm ăn của hai nhà Đường Kỳ. Thế nhưng kinh tế vùng này rất sinh động, thương cơ vô hạn, thích hợp cho những người đầu tư nhỏ như họ, nơi này sẽ là nơi hai người gây dựng sự nghiệp.

Đường Mộ Thần vừa xuống máy bay, chạy đến gian phòng cho thuê này, chỉ vừa kịp uống 1 ngụm nước đã phải cầm lấy hồ sơ lật xem, nỗ lực tiêu hóa cả đồng thông tin mà Kỳ An Chi quảng cho y.

Bởi vì muốn kiểm tra năng lực của bản thân, hai người hoàn toàn không dùng đến một phân tiền của gia đình, chỉ dùng số tiền bao nhiêu năm qua tích cóp từng tí một từ tiền mừng tuổi, tiền tiêu vặt,... gom góp lại cứ nhiên cũng được hơn mười vạn, vừa đủ vốn để bắt đầu khởi nghiệp.

Nguyên bản có được bao nhiêu đó tiền là nhờ Kỳ An Chi vẫn không ngừng tìm cách. Khi vừa đủ tuổi có được tài khoản riêng thì đã tóm Đường Mộ Thần bắt cùng đi mở tài khoản cá nhân. Từ đó về sau hai người bắt đầu tiết kiệm từng chút một, bình thường năm mới được lì xì cũng nhiều, rồi tiền tiêu vặt hằng tháng cũng gởi vào tài khoản luôn, đây cũng là một trong những hình thức cạnh tranh của hai người.

Gia đình hai bên đều là kì cựu trong thương trường, sợ đứa nhỏ nhà mình khởi nghiệp đầu tư thiếu vốn, đương nhiên rất lo lắng, thỉnh thoảng gởi đến một ít tiền, cư nhiên đều bị từ chối, bảo là bọn họ đã có đủ tiền rồi.

Kì An Chi lo lắng rất chu đáo, lấy hai người bọn họ mà nói đều không có khả năng phát triển sự nghiệp lâu dài ở đây, cũng không có khả năng phô trương quá lớn để rồi không có cách nào rút về lại. Vì thế sau khi suy tính kỹ lưỡng, Kì An Chi mới mới chọn mở một công ty môi giới nhà đất thương mại nhỏ nhỏ.

Văn phòng không quá lớn, chỉ có một phòng làm việc, mượn thêm mấy nhân viên là có thể bắt đầu khai trương. Nhìn ở bên ngoài vào thì kỹ thuật hàm lượng rất thấp, thế nhưng trên thực tế, mặc kệ là tới ủy thác việc gì thì người vĩnh viễn không có cách nào đoán được là khách hàng sẽ là người như thế nào. Vì thế điều này cho bọn họ cơ hội, có thể giao tiếp với bất kì loại người nào, triệt để làm giảm bớt một chút nhuệ khí.

Mở đại lý môi giới, xét đến cùng mà nói, đã chọn ngành phục vụ thì khó tránh khỏi sẽ khổ cực, bị khinh khi. Nhưng đồng thời nó cũng sẽ rèn luyện tâm tính, rèn luyện kỹ năng giao tiếp với người khác, còn có một điểm tốt nhất là có thể hiểu rõ được hướng phát triển của kinh tế thị trường.

Ăn, mặc, ở, đi lại là những thứ cần thiết nhất trong sinh hoạt hằng ngày của mọi người, vì vậy hướng đi của khách hàng cũng phản ánh toàn bộ hướng đi của xã hội, đối với sự phát triển của công ty nhà bọn họ mà nói cũng vô cùng hữu ích.

Đường Mộ Thần ban đầu khi biết được tư tưởng này của Kì An Chi thì tim không ngừng đập thình thịch. Y cũng rõ ràng, hai người đều là thiên chi kiêu tử, nhất là y, từ nhỏ có thể nói là ngậm muống vàng mà lớn lên, xung quanh toàn là những kẻ a dua nịnh hót, mà những người gia đình y lui tới cũng đều là những gia đình danh giá.

Mở công ty như thế này tựa hồ đã làm thay đổi hoàn toàn thế giới của y, đối với tương lai phải kế thừa công ty gia đình của y mà nói là sự rèn giũa tốt nhất.

Hướng hồ, do không có bất luận chỗ dựa nào, bất luận là tình huống gì đều là sự thử thách rất lớn khả năng của y, ví dụ như là vấn đề phòng ở, với một gian phòng nhỏ nhỏ cũng đã lèn lèn thách vô cùng gian khổ với y.

Không có dư thừa nửa lời vô ích, xem qua văn phòng công ty, Đường Mộ Thần bắt đầu sửa soạn hành lý, “Em ở phòng nào vậy?”

Kì An Chi diện vô biểu tình mở gian phòng duy nhất ra, “Ở đây.”

Bên trong chỉ có một cái giường lớn, có thể là thứ quý giá nhất trong cả gian phòng, Đường Mộ Thần căng thẳng, có chút do dự, vậy không phải thành ở chung sao?

Kì An Chi châm chọc, “Em cho rằng với khả năng của chúng ta bây giờ có thể ở trong phòng lớn hơn sao? Mà ngay cả gian phòng xếp này cũng chỉ đủ tiền trả trong hai tháng, nếu như không làm ăn được thì ngay cả gian phòng này cũng không ở được nữa đâu!”

Đường Mộ Thần ngẫm lại, cũng trở lại bình thường. Đừng nói hai người bọn họ ở cùng nhau, khi vừa lên lầu, từ cửa sổ y đã nhìn thấy ở gian phòng đối diện còn thê thảm hơn, quần áo rương hòm nằm khắp phòng, hình như có khoảng bốn người ở trong đó. Sinh viên vừa ra trường làm gì có tư cách hưởng thụ tiện nghi chứ? Nếu đã quyết ý gây dựng sự nghiệp thì cần gì phải coi trọng mấy thứ này? Hơn nữa thực sự ở cùng một chỗ, vậy há có thể hàng đêm sênh ca?

Không nói nhiều nữa, Đường Mộ Thần mở cánh tủ quần áo ra, phân nửa đã được Kì An Chi sắp xếp quần áo vào, hẳn đã để trống phân nửa tủ cho y, đồ đạc của hắn cũng đơn giản chẳng khác gì y, chỉ mang theo ít áo sơ mi và quần dài mặc mặc.

Sắp xếp đồ đạc xong, Đường Mộ Thần Bả bỗng nghĩ ra một chủ ý hay, “Nếu chỉ có một gian phòng, chúng ta đây không bằng cá một ván đi! Sau này ai tìm được sinh ý sẽ ngủ trong phòng, bằng không sẽ phải ra phòng khách ngủ, được không?”

Kì An Chi thiếu mi cười, “Được! Hay là cải tiến một chút, để cho người thắng có quyền quyết định người thua ngủ ở chỗ nào.”

Nghe ra ý đồ trong lời nói của hắn, Đường Mộ Thần trán nổi gân xanh, không cam lòng tỏ ra yếu kém trước hắn đáp lại, “Vậy thì lại cải tiến thêm một chút, để cho người thắng có quyền quyết định cách ngủ luôn!”

“Một lời đã định!”

Trên mặt cả hai người đều làm ra vẻ đường hoàng lấn đầy tự tin không thể nghi ngờ.

Mặc dù đã xem qua giấy phép thành lập doanh nghiệp, nhưng khi Đường Mộ Thần đi tới văn phòng của bọn họ, nhìn tấm bảng hiệu gắn ngoài cửa thì Đường Mộ Thần không khỏi run lên.

“Công ty cổ vấn đầu tư nhà đất LUCKY STAR.”

LUCKY, là chó cưng của Đường Mộ Thần. STAR, là chú chó mà Kì An Chi nuôi.

Cả hai đều là hai chú chó màu vàng bằng tuổi nhau, cùng bọn họ trải qua thời thơ ấu, đến khi bọn họ tròn mười sáu tuổi thì cả hai lần lượt mất đi.

Từ đó về sau, hai người không hẹn mà cùng không nuôi chó nữa.

“Có nó làm bạn, cả đời chỉ cần một con là đủ rồi.”

Năm đó, đứng trước ngôi mộ nhỏ nhỏ của chó yêu, Kì An Chi đã nói như vậy với Đường Mộ Thần.

Khi đó, Lucky đã già lắm rồi, gần như không thể đi lại được nữa, tựa hồ cũng nhận ra được điều gì đó, tiến lên cọ cọ mộ bia lạnh lẽo, trong đôi mắt già nua của nó nước mắt ứa ra.

Mà Đường Mộ Thần chỉ một khoảnh đất nhỏ bên cạnh mộ của Star nhẹ nhàng bảo, “Chỗ này, dành cho Lucky.”

Kì An Chi nhìn y, gật đầu. Trong một khắc đó, cả hai tràn ngập bi thương không gì sánh được.

Bốn tháng sau, Lucky cũng được an táng tại đây.

Thế nhưng lúc này, trong mắt hai vị chủ nhân đều không còn bi thương như trước nữa. Sống được làm bạn, chết được nằm cạnh nhau, nhân sinh nếu được như vậy cũng coi như là vô cùng hạnh phúc rồi.

Tuy rằng sau đó, Kì gia lại nuôi một chú chó cũng đặt tên là Star, cho dù nó là con cháu của Star, nhưng Đường Mộ Thần biết, nó không bao giờ là chú chó của Kì An Chi, cũng như y, không có một con chó nào có thể thay thế được Lucky trong lòng y.

Bởi vì, y chỉ yêu quý một chú chó duy nhất, y sẽ không yêu quý bất kì con vật nào nữa, dù cho có tốt hơn, y cũng không cần. Về mặt này, y và Kì An Chi giống hệt nhau.

Không nói một lời, Đường Mộ Thần nhìn đắm đắm vào tấm biển một hồi, lại nhìn sang Kì An Chi, đã thấy hắn mỉm cười nhìn mình, hai bàn tay siết chặt lấy nhau.

Quay đầu lại nhàn nhạt cười, Đường Mộ Thần âm thầm siết chặt cái nắm tay, ở trong lòng yên lặng nói, vì LUCKY STAR của chúng ta, nỗ lực lên!

31. Chương 31

Công ty cổ vấn đầu tư nhà đất Lucky Star.

Phòng làm việc nhỏ nhỏ, không quá năm mươi bình. Một gian phòng đặt tám bàn làm việc. Hai bên trái phải đặt mỗi bên bốn cái phân biệt rõ ràng.

Bên trong ngoại trừ một phòng toilet chỉ còn có một gian phòng khách. Đừng hiểu lầm, nơi đây không phải là để hai vị quản lý chuyên quyền sở hữu, mà là phòng để tiếp khách quý.

Khi công ty nhỏ này khai trương thì có hai vị quản lý, khu vực bên trái thuộc về vị quản lý trẻ tuổi họ Kì mặc đồ đen, bên phải do vị quản lý trẻ họ Đường mặc đồ trắng đứng đầu. Ai lớn ai bé mọi người cũng không rõ, bất quá là người làm công thì chỉ cần biết đó là lãnh đạo của mình là được. Phía trước bàn làm việc của hai người đều đặt ba cái bàn khác, đó là thuộc cấp chịu sự chỉ đạo trực tiếp của họ. Bất quá hiện tại, qua giờ tan tầm đã lâu, mọi người đều ra về, chỉ còn hai vị quản lý vẫn ngồi nguyên vị trí.

Cũng không phải là do hai vị quản lý này cuồng công tác, chỉ là công việc quá nhiều mà nhân thủ không đủ.

Người nói mời thêm? Vậy tiền ở đâu ra? Nhiều người thì thêm nhiều chi tiêu! Hai vị quản lý hiện tại đều rất biết củi gạo có bao nhiêu quý giá. Trong công ty ngoại trừ sáu nhân viên của họ ra thì không thể có thêm bất luận một kẻ dư thừa nào.

Nếu như có khách đến, xin lỗi, tất cả bưng trà rót nước lẫn chuẩn bị tư liệu cũng không có ai có thể hỗ trợ, đều phải tự thân người động thủ, cơm no áo ấm, ngay cả hai vị quản lý cũng không ngoại lệ.

Đầu năm nay quản lý cũng không có nhiều tiền a! Có lúc ngẫm lại, cảm thấy bản thân cũng chẳng khác gì con bò già. Ăn chính là cây cỏ, nói là huyết tuyệt cũng không quá phạm!

Nghiệp vụ viên chỉ cần theo như bảng phân công mà đi tiếp xúc với khách hàng, hoàn thành nhất định nhiệm vụ của mình thì tức là cuối tháng sẽ có lương. Nhưng hai người bọn họ thì sao? Ngoại trừ cũng làm những việc giống như vậy, còn phải quản lý tất cả mọi hoạt động khác của công ty, chuẩn bị thu chi tài vụ, làm tốt công tác bảo đảm hậu cần, an bài huấn luyện nghiệp vụ cho nhân viên cùng với vô số những việc lặt vặt khác.

Tuy chỉ là một công ty nhỏ nhưng những về cơ bản cấu trúc cũng không khác mấy so với những công ty lớn, việc cần quan tâm tuyệt không ít, chính vì thế mà nó khiến cho hai chàng thanh niên luôn cầu toàn bận đến tối tăm mặt mũi.

Còn về tiền lương, đó là thứ gì? Toàn bộ chi phí hoạt động của công ty đều do bọn họ gánh vác, công ty không có lợi nhuận thì bọn họ cũng chẳng có một xu nào.

Vì vậy, cho đến khi kim đồng hồ trên tường chỉ đúng mười giờ đêm, hai người vẫn còn đang cặm cụi làm việc trong văn phòng.

“Hô!” Kì An Chi ngã người ra ghế, nới lỏng cà- vạt, thở một ngụm hờn dỗi, “Mẹ nó! Sao vẫn chưa có mối làm ăn nào chứ?”

Chả trách hần nóng ruột, công ty khai trương đã một tháng lẻ ba ngày rồi, vậy mà vẫn chưa ký được dù chỉ một hợp đồng. Thế đạo gian nan, khó khăn hơn là hai người họ tưởng tượng rất nhiều. Từ sau khi rời khỏi gia đình sống tự lập mới hiểu được thương trường thực sự kinh khủng đến thế nào.

Đường Mộ Thần xoa xoa huyết thái dương đau nhức, thất bại nhăm mắt lại mà phát tiết bực tức, “Ai bảo công ty của chúng ta nhỏ quá chứ? Bây giờ hầu như các công ty lớn đều có website, khách hàng nếu có nhu cầu đương nhiên sẽ chọn bọn họ rồi, công ty quy mô lớn thì an tâm hơn, đó là chuyện thường tình. Nhưng con mẹ nó bộ không thể tin tưởng người khác một chút được sao? Hôm qua rõ ràng đã bàn tốt rồi, ai dè đến khi ký hợp đồng lại đổi ý chứ! Vậy chẳng phải là giỡn mặt với lão tử hả? ”

“Cái nhà mà trước khi ký hợp đồng có đến công ty chúng ta bàn chuyện ấy à? Lão tử tồn không biết bao nhiêu nước bọt mới thuyết phục được họ giao tiền đặt cọc ra. Ai mà ngờ được tất cả lại bị hủy trong tay người một nhà!”

Kì An Chi vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi, hần cũng thật là xui xẻo, vất vả lắm mới kiếm được mối làm ăn, đang đi theo ông chồng lấy tiền, vợ ông ta ở lại công ty, được một nữ nhân viên tiếp chuyện. Kết quả khi tiền mang tới nơi, bà vợ lại đổi ý, túm lấy ông chồng bỏ chạy mất dép, ánh mắt nhìn bọn họ giống hệt như là nhìn kẻ lừa đảo.

Sau đó mới biết được, nguyên lai là cô nàng kia nhiều chuyện quá, đem chuyện không nên nói khai sạch ra, bảo rằng công ty của họ khai trương chưa quá một tháng, đây chính là hợp đồng đầu tiên của bọn họ. Ông chủ là hai thanh niên trẻ tuổi dễ nhìn, nghe nói là người ngoài nghề. Người vợ nghe xong liền nhăn nhó mặt mày, rất sợ đụng trúng công ty ma sẽ ôm hết tiền dành dụm cả đời của họ chạy mất. Vì phòng vạn nhất, bọn họ quyết định chạy trước cho lành.

Kì An Chi giận đến phát điên, lập tức bảo cô gái kia rút đi! Nhưng cô gái kia biết rất rõ, bây giờ tìm việc làm rất khó khăn, vất vả lắm mới kiếm được việc làm, sao có thể chấp nhận bị mất việc đơn giản như vậy được? Mà quan trọng nhất chính là, đây chính là làm nhân viên dưới quyền của hai vị mỹ nam đó nga! Tuy rằng hai vị này bình thường đều tỏ ra lạnh lùng, nhưng mà nhìn cũng đẹp mắt a!

Cần phải nói thêm một câu, cô nàng này dường như có sở thích bắt lương kỳ quái, rất hay dùng một loại ánh mắt đặc biệt quan sát hai người. Người ngoài nhìn vào cũng cảm thấy rùng mình, vì vậy Kỳ An Chi muốn đuổi cô nàng này đi, kỳ thực cũng có chút là do quan báo tư thù.

Lập tức cô nàng kia khóc đến lê hoa đái vũ, thà rằng tự chịu phạt một tháng tiền lương cũng không chịu đi. Khiến cho Đường Mộ Thần không thể làm gì khác hơn là đi ra hòa giải để cho cô ấy được ở lại. Cũng không phải là Đường Mộ Thần nhẹ dạ, nhưng mà tuyển nhân viên mới lúc này quả thật cũng khó khăn a!

Chẳng phải là công ty lớn gì, ưu điểm cũng chẳng thấy đâu, vì thế nên cũng ít ai muốn vào đây làm việc, bọn họ vất vả lắm mới tuyển được sáu người này, tuy rằng nhiều điểm cũng không được tốt cho lắm, nhưng tốt xấu gì cũng ở chung với nhau ít lâu, hơn nữa cũng đã tốn thời gian huấn luyện những người đó, nếu bây giờ phải tuyển thêm người sẽ càng thêm khó khăn!

Đường Mộ Thần liếc nhìn Kỳ An Chi, mở miệng khuyên nhủ hần, “Anh cũng biết mà, tuy rằng Điền Tâm tuổi còn trẻ không hiểu chuyện, thế nhưng cô ấy vẫn còn tốt hơn so với khối người. Có nhớ người đầu tiên mà anh tuyển không? Cái gì mà kinh nghiệm đầy mình, thiếu chút nữa hại chết chúng ta luôn rồi!”

Người nọ quả thực là nổi nhục nhĩ lớn nhất đời Kỳ An Chi! Hần thật không nghĩ tới, cho tới hôm nay, cư nhiên còn có người dám ở dưới mí mắt hần bày mưu lập kế, đúng là kẻ đề tiện vô sỉ!

Lúc đầu, họ mời được một người có kinh nghiệm trong nghề, người đó chưa được một tuần đã kiếm được một hợp đồng về, đặc ý đào dặt đòi trích phần trăm. Hai người cũng rất vui vẻ, cứ tưởng rằng đã mời được nhân tài. Ai ngờ được tên khốn kia cư nhiên khi dễ bọn họ là công ty nhỏ mới mở, thậm chí còn đòi trở thành phó quản lý.

May mà Kỳ An Chi cẩn thận, trước khi ký hợp đồng, hần chủ động liên lạc với khách hàng, ước định phương thức lẫn thời gian ký kết hợp đồng lẫn trả tiền, không ngờ khi điện thoại qua mới biết được nguyên lai tên nhân viên đó đã lén hẹn khách hàng hôm sau gặp mặt đưa tiền trực tiếp!

Kỳ An Chi nghe vậy liền toát ra một thân mồ hôi lạnh, một mặt vừa phải xin lỗi khách hàng, một mặt gọi điện thoại cho tên kia, nghiêm túc xử lý hành vi lén thu tiền của gã.

Người nọ không chiếm được tiện nghi, đơn giản bỏ việc, đương nhiên mới làm ăn kia cũng bị hỏng, còn cái gã kia thì chạy khắp nơi nói bậy trước mặt không ít khách hàng, việc làm ăn của công ty không khá nổi một phần nguyên nhân cũng là do gã.

Nhắc tới người kia, Kỳ An Chi lộ ra một tia lãnh khốc, “Cái gã họ Thường đó, anh nhớ mặt gã. Bây giờ không xử lý gã được, thế nhưng anh thế anh sẽ khiến cho gã ngay cả việc quét rác cũng không kiếm được!”

Đường Mộ Thần tuyệt đối gờ hai tay tán thành! Y biết, Kỳ An Chi nén giận không xử lý tên kia là vì muốn để cho y có chút kích thích, xem y có thể trong hoàn cảnh khó khăn bức bản thân quyết chí tự cường. Nếu không phải vì biết được điều này thì nhất định Đường Mộ Thần sẽ không để cho tên khốn kia sống an nhàn. Đúng là tên khốn kiếp! Muốn khi dễ bọn họ, đúng là có mắt như mù mà!

Đối với kẻ địch nhân từ lạtàn nhĩn với chính bản thân mình, nhân từ với cái loại tiểu nhân như vậy chắc chỉ có thánh mẫu Maria! Hai nhà Kỳ Đường cũng không hề dạy dỗ con cái như vậy, bọn họ chỉ biết người không phạm ta, ta không phạm người, người dám phạm ta, ta tất sẽ dùng gấp trăm lần hoàn trả lại!

Kỳ An Chi hít một hơi thật sâu, tâm bình khí hòa nghiêm túc thảo luận với Đường Mộ Thần, “Kỳ thực việc của Điền Tâm, anh cũng có trách nhiệm. Đầu tiên là thiếu thẳng thắn thành khẩn với khách hàng, thứ hai, vẫn còn chưa huấn luyện nhân viên đầy đủ. Nếu như sớm nói rõ một chút cũng sẽ không gặp phải nguy cơ bị khách hàng không tín nhiệm.”

“Anh biết là tốt rồi!” Sắc mặt Đường Mộ Thần nhu hòa trở lại, rất là cảm khái, “Trước kia chúng ta xử lý một việc đều nghĩ rằng rất khổ cực rồi, lại không nghĩ rằng sẽ còn có những chuyện khổ cực hơn! Ai! Hiện tại ngẫm lại, chúng ta trước kia suy nghĩ quá đơn giản rồi, vậy mà cha ông chúng ta dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng được, thật đúng là không dễ dàng.”

Ai nói không thể chứ! Cũng chỉ có khi nhân viên không có mặt, hai vị quản lý trẻ tuổi mới có thể lộ ra vẻ mặt bình thường. Còn ban ngày, bọn họ còn phải bảo trì trấn định, liều mạng bơm hơi cổ vũ cho những nhân viên cũng trẻ tuổi như mình.

Nói linh tinh một hồi, Kì An Chi cảm giác được cái bao tử trống rỗng. CƠM tối vẫn còn chưa ăn, nếu như còn tiếp tục, việc kinh doanh chưa đến đâu chắc thân thể đã suy sụp trước rồi. Nếu như ông và ba ba biết, không mắng hấn chết mới là lạ!

“Về nhà đi! Nhìn nữa cũng nhìn không ra được gì đâu! Tối nay ăn gì? Ăn cháo được không?”

Nghe Kì An Chi nhắc đến, Đường Mộ Thần cũng cảm thấy đói bụng, “Tối nào cũng ăn cháo, em ngán chết rồi. Em đi ăn miến xào!”

“Em nghĩ anh không ngán sao! Thế nhưng biết sao bây giờ? Đã muộn lắm rồi. chỉ có ăn cháo là tốt nhất, đừng ăn mấy thứ kia, cẩn thận hại dạ dày.”

“Vậy gọi một phần miến xào, một phần cháo, chúng ta ăn mỗi thứ một nửa là được? Dù sao mấy bữa nay cũng không ăn rau xanh, trong miến có chút rau xanh cũng tốt. Hôm khác chúng ta gọi đồ ăn sớm đi, chứ cứ ăn uống thế này em sắp chết rồi!”

“Vậy hôm nào chúng ta về nhà ăn một bữa ngon đi?”

“Được! Ai, hai đứa em của anh đều vô đại học, cao trung hết rồi, chắc ông của anh ở nhà buồn lắm?”

“Sao buồn được? Mấy ngày hôm trước nghe nói còn theo cả đồng bạn già đi ra ngoài câu cá, ông của em cũng đi nữa đó.”

“Em cũng nghe nói vậy. Bất quá ông nội kỳ thực không quá thích câu cá, chỉ do buồn chán quá mức.”

Hai người nhân thoại, đang định đóng cửa ra về, thì thấy một đôi vợ chồng già đứng ngoài cửa nhìn vào, hai người đều là những đứa trẻ hiếu thuận, Đường Mộ thần lập tức mỉm cười chào họ, “Hai bác có việc gì ạ? Không sao cả, nói đi, chỉ cần có thể giúp được chúng cháu sẽ cố gắng hết sức!”

Thấy y hiền hòa như vậy, người đàn ông kia hơi do dự một chút, “Xin hỏi, ở đây là văn phòng tư vấn địa ốc sao?”

Sinh ý tới? Đường Mộ Thần nhất thời giật mình, quay đầu liếc mắt nhìn Kì An Chi, hắn đã mở hết đèn vừa mới tắt trong văn phòng lên, nhanh chóng đi ra chào đón, “Đúng vậy! Hai bác mời vào trong ngồi ạ!”

32. Chương 32

Hai người trẻ tuổi nhiệt tình tiếp đãi một đôi vợ chồng già đang do do dự dự, biết được mục đích của họ đến đây, không hẹn mà cùng lộ ra vẻ vui mừng.

Người chồng họ Vương, vợ ông họ Lý, hai người có một nam một nữ. Con cái của họ đều rất hiếu thuận và có bản lĩnh, cả hai đang định cư và làm việc tại hai thành phố lớn một nam một bắc, cũng đã lập gia đình riêng.

Vốn hai người con đều muốn đón cha mẹ về sống chung, thế nhưng đôi vợ chồng già không muốn rời khỏi mảnh đất có bạn bè thân thích, sinh hoạt vẫn còn có khả năng tự gánh vác nên không chịu dọn đi.

Hai người con nhiều lần khuyên bảo không có kết quả đành mua một căn nhà mới cho cha mẹ ở, cũng đã lắp đặt trang thiết bị đầy đủ, đợi thương lượng thêm mấy tháng nữa là có thể dọn sang nhà mới.

Nhà mới đã chuẩn bị rất tốt, vì thế nên đôi vợ chồng già bàn với nhau muốn đem căn nhà đang ở hiện nay bán đi, ít nhiều gì cũng kiếm thêm được tiền phụ thêm cho con, cũng coi như là một phần tâm của kẻ làm cha mẹ.

Lẽ ra đây cũng là chuyện thường, chỉ là gian nhà cũ đã ở hơn hai mươi năm, lại còn nằm trên tầng năm của một khu chung cư không có thang máy, thực sự không bán được giá tốt, mà nếu bán giá quá thấp thì cả hai người lại không muốn bán.

Cả ngày hôm nay bọn họ đã đến vài công ty môi giới nhà đất, nhưng khi nghe họ báo giá và tình trạng của căn nhà thì chẳng có ai muốn tiếp nhận củ khoai lang nóng phồng tay này. Nhà của họ ở lâu như vậy, dù có cố gắng đến thế nào thì cũng chỉ có thể chấp nhận được một phần ba giá cả, mà đương nhiên phần lợi nhuận bên công ty thu được lại càng ít ỏi.

Đặc biệt chủ hộ lại là người lớn tuổi, rất dễ bị người xung quanh ảnh hưởng, tựa như gió thổi cỏ lay, dễ dàng thay đổi chủ kiến. Nếu như xong xuôi, vạn nhất họ lại thay đổi ý kiến thì coi như người đã tự rước thêm một đồng rắc rối cho mình, đó là chưa kể vô số vấn đề có thể phát sinh tại sàn giao dịch bất động sản. Chính vì vậy mà đại bộ phận nghiệp vụ viên đều không muốn tiếp nhận loại khách hàng như thế này.

Hai vợ chồng già đi hết cả ngày mà không được gì rất là thất vọng, đang định về nhà, nhưng trong lúc vô tình nhìn thấy tấm bảng hiệu “LuckyStar” thì quyết định đi đến thử thời vận.

Kì An Chi và Đường Mộ Thần đều hiểu, vụ làm ăn này tuy rằng rất khó nhằn, nhưng bọn họ phải tận lực tranh thủ. Con tôm có nhỏ đến đâu thì cũng là thịt, công ty đang không có khách, bây giờ bọn họ không có tư cách mà kén cá chọn canh.

Kì An Chi ngồi trò chuyện cùng ông Vương và vợ, trong khi đó Đường Mộ Thần ngồi một bên từ máy tính cập tốc điều tra qua khu nhà ở đó cùng với lịch sử những vụ mua bán kiểu này mà thành công.

Xem một lúc lâu, sắc mặt của Đường Mộ Thần càng lúc càng tối tăm, “Bác Vương, thực sự không phải là cháu lừa bác, hay là bác cũng xem qua đi, một căn nhà giống như nhà của hai bác mới giao dịch thành công vào hai tháng trước, diện tích và kiểu nhà rất giống nhau, bọn họ cũng chỉ bán được có mười lăm vạn. Mà căn nhà đó còn ở tầng ba, so với nhà hai người thấp hơn đến hai tầng. Trong khi đó, căn hộ chung cư của hai bác lại ở tầng năm mà dùng thang bộ, đúng là hơi cao một chút, e rằng sẽ không có ai mua đâu.”

“Cái căn nhà cậu nói tôi cũng biết!” Bà Lý liền bĩu môi khinh thường, “Chỉ được có cái bề ngoài thôi, đó là nhà của lão La! Nhà của lão ở lầu ba, làm gì đón được nhiều ánh nắng như nhà của chúng tôi! Hơn nữa cái nhà của lão La ấy làm gì có nhiều thiết bị tốt như nhà tôi chứ? Nhà của chúng tôi năm kia mới sửa chữa lại, mất đến tám vạn khối, gia cụ thiết bị điện trong nhà đều được con gái chúng tôi mua loại tốt nhất! Như vậy chúng tôi bán hai mươi hai vạn sao gọi là quá phạm được? Nếu bán cùng giá như nhà đó, chúng tôi có hai đứa con, mỗi đứa ngay cả mười vạn cũng không chia được, vậy là quá ít rồi!”

Ông Vương cũng ngồi một bên phụ họa, “Hay! Chúng tôi cũng không phải là khó khăn gì mà phải cần chút tiền bán nhà. Tôi với vợ đều có lương hưu, đủ để sống qua ngày. Chỉ là hai đứa con hiếu thuận, mua nhà cho chúng tôi, chúng tôi cũng chẳng phải là luyến tiếc gì căn nhà cũ đó, vì vậy không bằng bán đi chia cho bọn nhỏ ít tiền. Vậy mà mười vạn cũng không có để cho chúng, vậy thì chúng tôi bán nhà còn có nghĩa lý gì?”

Kì An Chi có chút đau đầu, ai mà chẳng biết mấy loại thiết bị đồ dùng bằng điện là những thứ bị giảm giá trị nhanh nhất. Tuy rằng lúc mua là tốt nhất, nhưng đến bây giờ khẳng định là đã hết hạn bảo hành rồi, hướng hồ là những thứ mà người thích gì gì đó, chắc gì người mua đã ưng ý. Người đi mua nhà, chính là mua bản thân ngôi nhà, còn mấy thứ thiết bị lắp đặt sẵn chỉ là cây củ cải trắng. Ai đi mua nhà xong mà chẳng bỏ ra thêm chút tiền để bố trí lại nội thất từ đầu. Thế nhưng đạo lý này đối với người trẻ thì còn dễ phân tích, nhưng mà đôi vợ chồng già này có thể nói cho họ hiểu được không? Chỉ cần người muốn nói nhà của họ có gì đó không tốt, nhất định là họ sẽ nhảy dựng lên nói người là thanh niên không có mắt ngay.

Nói đâu xa, cứ nhìn ông nội của bọn Kì An Chi là biết ngay, luôn cho rằng những thứ mình để cho con cháu phải là những thứ tốt nhất.

Kì An Chi và Đường Mộ Thần trao đổi ánh mắt, quay lại hỏi đôi vợ chồng già, “Vậy tổng giá trị hai mươi hai vạn kia là đã bao gồm thuế với phí tổn sao ạ?”

Nếu như người bán chấp nhận gánh phần thuế và phí tổn, vậy không sai biệt lắm cũng sẽ thực thu được hai mươi vạn. Như vậy cùng với nguyên bộ gia sản, cũng có thể có một chút hy vọng cạnh tranh được.

Ai ngờ hai vợ chồng vừa nghe xong lập tức lắc đầu như trống bỏi, “Đám thanh niên các người đúng là không thành thật gì cả. Bây giờ mua bán nhà đều là thực thu, cậu đừng có mong mà lừa được hai vợ chồng già chúng tôi! Nói thật với hai cậu, hai mươi vạn là tiền bọn tôi muốn chia cho các con, còn hai vạn dư ra là để cho hai chúng tôi đi du lịch nước ngoài. Bây giờ xuất ngoại nghe nói rất dễ a. Tuy rằng bọn nhỏ bảo là sẽ đưa tiền cho chúng tôi đi du lịch, nhưng mà tốn nhiều tiền như vậy sao chúng tôi nỡ để cho bọn nó gánh vác được chứ? Nếu như bán dư ra được hai vạn, vừa đủ cho hai vợ chồng chúng tôi đi du lịch Châu Âu mấy ngày rồi!”

“Châu Âu thì có gì hay? Không bằng đi du lịch trong nước! Ra hải đảo chơi, đẹp biết bao!”

“Châu Âu hay hơn! Có rất nhiều bảo tàng, thật là có bầu không khí lịch sử nhân văn!”

“Hải đảo tốt hơn! Không khí mát mẻ, ánh dương quang xán lạn, hoa tươi nở rộ, còn có thể tắm bộ trên bờ cát, nhàn nhả biết bao nhiêu!”

“Một bà già như bà ra đảo làm cái gì chứ, có bơi được đâu!”

“Ai nói không bơi được thì không thể ra biển chứ? Còn ông thì đúng là cái đồ lười thời, ai đòi đi du lịch mà lại chạy đến bảo tàng, đúng là đồ cổ thì chỉ thích xem đồ cổ!”

“Cái bà này, ở nhà suốt ngày gây chuyện với tôi, đi ra ngoài cũng tiếp tục gây với tôi là sao?!”

“Ai thèm gây với ông, lần nào cũng là ông bắt đầu trước đó chứ?!”

...

Hai vợ chồng chuyện bán nhà còn chưa bàn đến đâu mà mắt thấy sẽ vì đi nơi nào mà tranh cãi ầm ĩ.

Kì An Chi và Đường Mộ Thần đành phải khuyên can hai người, “Bác Vương, bác Lý, trước chúng ta đừng tranh cãi chuyện này! Đợi bán nhà được hăng bản tiếp được không? Cần thận tim mạch với huyết áp! Nghìn vạn lần đừng kích động, đừng kích động!”

Hai vợ chồng sững sốt ngừng lại nhìn hai người bọn họ, “Hai cậu rất hiểu biết nga!”

Hai người đều nở nụ cười, “Nhà của bọn cháu cũng có ông nội hơn bảy mươi, sắp tám mươi rồi, gặp mặt cũng hay cãi nhau, rồi huyết áp cao, tim cũng không tốt lắm. Bất quá bọn họ cũng không có được tốt phước như hai người, bà của chúng cháu đều đã qua đời.”

Hai vợ chồng già gật đầu, thành công đổi đề tài sang chuyện khác, “Bọn họ lớn tuổi hơn chúng tôi nhỉ, chúng tôi chỉ mới hơn sáu mươi thôi, mấy đứa cháu cũng còn đang đến trường ni! Ai, vậy ông của hai cậu trước đây làm gì?”

Mắt thấy chủ đề bọn họ sắp kéo sang việc nhà, Kì An Chi lại đem trọng tâm câu chuyện chuyển về, “Bác Vương, hôm nay cũng không còn sớm nữa, hay là trước bọn cháu đưa hai bác về đã. Nếu như tiện thì sẽ xem qua căn hộ của hai bác, chúng cháu cũng phải khảo sát thực địa mới biết có thể bán được hay không, được chứ ạ?”

Yêu! Hai vợ chồng già lúc này mới chú ý tới thời gian, đã gần mười một giờ, đúng là nên nghỉ ngơi rồi. Bọn họ vốn là đi ra tắm bộ, sẵn ghé mấy công ty môi giới hỏi thăm, ai ngờ đi một đường đã xa như vậy?

Kì An Chi mở cửa xe, Đường Mộ Thần mời hai người lên xe, bà Lý do dự một chút, âm thầm kéo kéo áo ông Vương, “Lần trước con gái gọi điện về có bảo không được tùy tiện mang người lạ về nhà!”

Đường Mộ Thần nghe xong rất là xấu hổ, bị người ta xem cả hai người như là kẻ xấu! Bất quá đối với hai vợ chồng già sống một mình mà nói, cần thận một chút cũng đúng. “Bác Lý, hay là bác xem thử cái này một chút nhé?”

Y móc ví tiền, rút ra tấm ảnh gia đình bên trong, ông Vương mắt tinh, cầm tấm hình gia đình của y lên xem, gật gật đầu, “Được rồi, đừng nghi ngờ lung tung nữa, bà à, lên xe!”

Giấy chứng minh có thể nghi ngờ là làm giả, nhưng ảnh gia đình thì khác, nhìn ảnh chụp một nhà bốn người cười đến ấm áp mà xán lạn, so với chứng minh thư có thể khiến cho người ta tin tưởng hơn.

Nhìn đôi vợ chồng già ngồi ở ghế sau ngắm nghía tấm ảnh chụp cả nhà bọn họ, Đường Mộ Thần ngồi ghế phụ lái thì thầm với Kì An Chi, “Anh bảo xem, đem ảnh chụp cả nhà chúng ta để đây ở trên bàn, biết đâu có thể tăng thêm độ tin tưởng của khách hàng? ”

Ý kiến hay a! Kì An Chi gật đầu, “Phải bảo mấy người nhân viên đem hết ảnh chụp gia đình họ mang lên luôn mới được!”

33. Chương 33

Đưa hai vợ chồng ông Vương về nhà, sau đó đi ăn khuya, lấp đầy cái dạ dày kêu réo từ chiều xong đã là mười hai giờ khuya. Dù cho có là thanh niên trẻ tuổi đi nữa thì Đường Mộ Thần cũng đã sớm mệt đến nằm bẹp dí ở trên giường không động đậy nổi.

Thế nhưng vẫn không thể ngủ được, y đem một chút ý thức cuối cùng mà cự tuyệt Chu Công lão gia gia đến thăm, nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, đợi Kì An Chi đi ra.

Căn hộ của ông Vương bọn họ vừa mới xem qua, đúng là như lời hai người đó nói, toàn bộ thiết bị trong nhà vẫn còn rất mới, hơn nữa cũng không cũ kỹ như những căn hộ bình thường mà người già hay sống, mà là phi thường hiện đại hoá.

Màu sắc chủ đạo của căn nhà là màu xanh lục nhạt, phối hợp với gia cụ màu trắng, ghé sô pha màu sắc hoa mỹ, khắp gian nhà đều tràn ngập sức sống, khiến cho tinh thần được nâng cao.

Trong nhà được bày trí đơn giản mà vẫn đầy đủ những vật dụng cần thiết, mỗi một chi tiết nhỏ đều được tận lực sắp xếp để mang lại cảm giác. Chắc là nhằm tránh cho hai vợ chồng già không cẩn thận mà va chạm phải đồ đạc, nên căn nhà được lưu lại rất nhiều không gian trống. Về phần thiết bị điện tử trong nhà, cũng là hàng hiệu đứng đầu.

Bởi vì mở văn phòng mua bán nhà đất nên Đường Mộ Thần đã tìm hiểu không ít giá thị trường nhà đất, thoáng tính một chút là biết ngay. Trang thiết bị trong nhà ông Vương hẳn là không ít hơn tám vạn, chí ít phải tầm mười hai vạn!

Theo như lời hai vợ chồng già nói, đây là con rể của họ sắm sửa cho, lúc đó hai người bọn họ được đưa đến nhà con trai ở tạm, đến khi thiết bị lắp đặt xong mới trở về. Xem ra hai người con của họ thật đúng là hiếu thuận, rất yêu thương cha mẹ nên không hề tiếc tiền.

Bình tĩnh mà xem xét, với trang thiết bị như thế này, hai vợ chồng họ báo hai mươi hai vạn quả thực không phải là quá đáng. Chỉ cần quét dọn sơ sơ một chút là có thể trực tiếp vào ở, vô cùng thích hợp với thanh niên mới sống tự lập.

Xem căn hộ xong, với khả năng nhạy bén trong thương nghiệp, Kì An Chi và Đường Mộ Thần lập tức nhận ra, cơ hội của bọn họ đã đến rồi!

Tiếng nước dừng lại, cửa phòng tắm mở ra. Kì An Chi để trần nửa thân trên đi ra, làn da trắng nõn không tì vết như ngọc mang theo lấm tấm những hạt nước dưới ánh đèn tựa hồ như đang phát ra ánh sáng mê hoặc, có thể khiến cho bất kì ai cũng nhìn không chớp mắt.

Mà thân thể hoạt sắc sinh hương ấy, hết lần này tới lần khác đều hiện ra trước mắt người nọ, vậy mà đối phương vẫn là mở to đôi mắt đen nhánh mà nhìn sang chỗ khác xuất thần, vừa nhìn cũng biết y đang để hồn phiêu du ở nơi nào rồi.

Bất quá đây mới là Đường Mộ Thần mà hấn yêu, luôn luôn nghiêm túc, thông minh nỗ lực.

Bên môi câu dẫn ra một nụ cười nhàn nhạt, ngồi xuống bên giường, cầm lấy cái khăn y mới vừa dùng qua lau mái tóc ngắn của mình, hỏi, “Có tự tin không?”

“Ừm. Em nghĩ bọn họ báo giá như vậy là thấp đấy, gian nhà như thế, báo hai mươi lăm vạn cũng còn được, chưa một phần đủ để trả giá, nếu có thể bán được hai mươi ba đến hai mươi bốn vạn thì tương đối lý tưởng. Anh thấy sao?” Trong ánh mắt tỏa ra tia sáng lấp lánh, tràn ngập tự tin.

“Vậy không bằng trực tiếp báo giá hai mươi sáu vạn, nào có ai lại đi mở giá hai mươi lăm vạn? Em hồ đồ rồi à?!” Đem khăn mặt ném qua một bên, Kì An Chi leo lên trên giường, duỗi đôi chân dài thoải mái nằm xuống vị trí của mình.

Ở chung mấy ngày nay, hai người đã rất sớm quen với cuộc sống đồng sàng cộng ẩm. Về phần chút vận động kia, cũng không phải hoàn toàn cấm kỵ, nhưng cả hai đều rất có tiết chế, không có làm đến bước cuối cùng.

Không phải là không muốn làm mà bởi vì công việc áp lực quá lớn, họ không có quá nhiều thời gian và tinh lực để mà tiêu hao. Đương nhiên, càng thêm then chốt chính là, cho đến bây giờ công việc vẫn còn chưa ra đầu vào đầu, hai người thanh niên tâm cao khí ngạo này đều nghẹn một bụng tức, làm gì có tâm trạng mà làm.

Hưởng thụ hẳn là nương theo thành công mà đến, không có thành công, làm sao có tư cách hưởng thụ?

Đường Mộ Thần liếc mắt nhìn hắn, “Anh cho rằng điểm kiên kị này em có thể không biết sao? Em nói là định giá khoảng hai mươi lăm vạn, tức là hai mươi lăm vạn sáu hoặc là hai mươi lăm vạn tám ngàn đều được. Bất quá, nếu như chúng ta đem nguyên hình ảnh căn hộ đưa ra, e rằng sẽ có không ít văn phòng, công ty khác nghe tin lập tức hành động, đến lúc đó chúng ta lại rơi vào thế bị động.”

Kì An Chi cũng nhanh chóng phán đoán tình huống, “Còn có, nếu đưa ra quá nhiều hình ảnh của căn hộ sẽ gây ảnh hưởng đến sinh hoạt của hai vợ chồng ông bà ấy. Nếu khiến cho bọn họ sinh phản cảm, không chừng sẽ không bán nữa. Ngoài ra còn có một vấn đề then chốt là ông bà Vương tuy muốn bán nhà phụ cho con cái mình, nhưng biết đâu con của họ lại không có cùng ý kiến? Nếu như đang bán, bọn họ lại có ý kiến sẽ khiến cho việc mua bán trở nên khó khăn hơn. Chắc là phải nên trưng cầu ý kiến của cả hai người con đó mới được.”

“Cũng bảo bọn họ cho ý kiến về giá cả, sau đó chúng ta mới định giá chính xác thì sẽ nắm chắc thành công thêm một chút.”

“Nếu như tất cả thuận lợi, chúng ta sẽ không phát tin online mà sẽ đi tìm khách hàng cụ thể, sau khi xác định được đối phương thực sự có ý muốn mua nhà hẳn đưa bọn họ đến xem sẽ có thể giảm bớt được rủi ro sau này.”

“Vậy ngày mai em đến nhà bọn họ một chuyến nữa, anh ở lại công ty chuẩn bị sẵn sàng, đến lúc đó chờ tin tức của em, chúng ta liền lập tức bắt đầu hành động, tranh thủ làm nhanh!”

“Không thành vấn đề!”

Chính sự hoàn tất, bàn tay của Kì An Chi đã không an phận vẽ loạn trên khuôn ngực cũng xích lõa như hắn, “Vậy có muốn ăn mừng thành công sớm một chút không?”

Cười nhạt gạt đũa tay trên ngực, “Em không có rảnh mà điên với anh! Ngủ! Họ Kì kia, nếu như lúc này em bảo là vì mai phải đi kiểm tra nhà mà ở trên, anh cũng không thể mượn cớ mà từ chối đâu.”

Tên họ Kì nào đó cứng người, hứng thú nhất thời tiêu biến sạch, không còn hưng phấn bồng bồng nữa. Tại sao quả táo luôn luôn muốn phản công chứ? Lẽ nào hắn làm không tốt? Rõ ràng mỗi lần đều khiến cho em ấy sướng muốn chết mà!

Ngô... Được rồi, Kì An Chi thừa nhận, hẳn kì thực đúng là có chút ích kỷ. Hắn cũng đã từng tự nhủ với mình, giữa hai người đàn ông, hẳn là hồ công mới là cùng có lợi, không thể yêu cầu Đường Mộ Thần luôn luôn làm số 0 còn hắn thì luôn là số 1. Điều là đàn ông thì cũng cần có tiến công, dù sao thì y cũng không phải là cái thằng em Vận Phúc ngu ngốc nhà hắn, không có khả năng làm vạn niên thụ mãi được.

Thế nhưng biết làm sao bây giờ? Chỉ cần động tình thì hắn liền không khống chế được mà muốn tiến vào trong thân thể Đường Mộ Thần. Muốn thấy mình xỏ xuyên qua thân thể y, thao túng hết thấy cảm giác của y. Thực sự như là đối mặt với quả táo lớn khả ái, chỉ muốn một ngụm lại một ngụm nuốt y vào trong bụng, hấp thụ hết thấy mỹ vị của y. Đây là điều mà hắn đã ao ước bao nhiêu năm trời, sao hắn có thể dễ dàng thay đổi được?

Nếu như để cho Đường Mộ Thần phản công, vậy hai người bọn họ sẽ trở thành cái gì đây? Táo ăn thịt người à?

Ôm trán thở dài, xin thứ cho Kì An Chi bất lực, thực sự hắn không thể tưởng tượng ra được cảnh đó. Thế là hắn không còn cách nào khác hơn là nỗ lực gấp bội, tranh thủ đem cái nhà đó bán đi sớm được ngày nào thì hắn sẽ sớm được ăn táo ngày đó.

Cảm giác được cái móng vuốt trên người mình cứng ngắc rụt về, Đường Mộ Thần hừ lạnh, xoay người đưa lưng về phía Kì An Chi, lòng tràn đầy oán hận. Dựa vào cái gì mỗi lần anh đều ở trên? Lần này nhất định

tôi phải bắt anh nằm dưới!

Lòng tràn ngập quyết tâm, Đường Mộ Thần hầu như trong nháy mắt đã bị Chu Công gia gia mang đi uống trà nói chuyện phiếm rồi.

Kì An Chi phiền muộn nhú mày, có hơi hơi lo lắng cho tiểu hoa cúc nhà hắn một chút. Hắn cũng không phải thần tiên, không có khả năng đủ sức cắp đảo mãi, vậy phải làm sao khiến cho quả táo quen với việc bị hắn ăn đây? Đây đúng là vấn đề quan trọng!

Cũng xoay người một chút dùng tư thế ngực áp vào lưng đem y kéo vào trong lòng, đôi chân dài cũng không khách khí mà vắt qua. Ừm, tư thế như thế này, cảm giác tương đối an tâm hơn.

Cảm nhận được người trong lòng bởi vì sự tiếp xúc thân thể mà có chút ngọ ngoáy, thế nhưng quá mức ẻoải, sao cũng không giãy ra được. Kì An Chi rút cuộc cũng hơi cảm thấy có lỗi với lương tâm, chân rụt trở về, chỉ để cánh tay vẫn vắt ở trên người y.

Tiếng hô hấp nhẹ nhàng vang lên trong bóng đêm yên tĩnh của cả hai người nghe thấy rất rõ ràng. Kì An Chi rất thích loại cảm giác này, hai người cùng sống chung một mái nhà, đối phương chỉ có mình, mình cũng chỉ có đối phương. Dù là không làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần hai người được ở bên nhau, vì chung một mục tiêu mà cùng dốc sức, Kì An Chi đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc rồi.

Kì An Chi biết, hai người ở bên nhau, quả táo vẫn là có chút không được tự nhiên, kỳ thực là do hắn quá tham lam, biết rõ tình huống nhà của y, vậy mà hắn vẫn chọn y, buộc y ở bên cạnh hắn, nửa dụ dỗ nửa ép buộc y phải nằm dưới thân hắn.

Hắn hỏi hận sao? Tuyệt đối không có chuyện đó! Tình cố chấp của người họ Kì không ai có thể tưởng tượng được. Hắn đã dùng hơn hai mươi năm mà xây dựng tình cảm của bọn họ, tuyệt đối sẽ không để cho y chuồn mất!

Điều chỉnh một chút tư thế, Kì An Chi để cho Đường Mộ Thần có thể nằm thoải mái trong lòng mình, nhẹ nhàng vuốt ve mặt y, thì thào “Em hãy gắng đợi... chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau mãi mãi...”

34. Chương 34

Đường Mộ Thần vừa sáng ra đã lập tức đến nhà họ Vương, mất cả nửa ngày mới phân tích rõ vấn đề cho đôi vợ chồng già hiểu, ông Vương cuối cùng cũng chấp nhận từ bỏ suy nghĩ muốn làm cho hai đứa con bất ngờ mà gọi điện thoại cho họ, kể lại đầu đuôi chuyện bán nhà.

Cũng may mà đã quyết định thông báo cho hai người con, quả nhiên hai người đó sau khi nghe chuyện cũng không quá tán thành cách làm của cha mẹ họ. Tình hình tài chính của họ cũng không tệ lắm, dù cho có bán nhà cũng chẳng mang lại lợi ích gì nhiều, không bằng lưu lại căn nhà đó để cho thuê thì tốt hơn, dù sao bất động sản vẫn có giá trị hơn so với tiền mặt.

Về chuyện này Đường Mộ Thần đã sớm có chuẩn bị, cũng không buộc bọn họ nhất định phải bán, chỉ là phân tích cho họ hiểu tình hình giá cả thị trường hiện nay.

Với tình hình bây giờ mà nói, điều quan trọng nhất là nhà họ không ở khu kinh tế mới, chưa chắc đã cho thuê được, ngay cả bà Lý cũng đồng ý, quả thật các căn hộ gần đây đã đem cho thuê đều không mang lại được nhiều tiền.

Thiết bị trong nhà được lắp đặt rất hoàn hảo, nếu như là cho thuê, người khác nhất định sẽ không biết giữ gìn bằng, tính ra sẽ chỉ thiệt hại thêm. Nếu như muốn bán nhà đem tiền chia làm hai phần, đối với hai người con cũng chẳng giúp đỡ được gì nhiều, vậy không bằng đem chỗ tiền đó mua một căn hộ nhỏ hơn ở nội thành rồi cho thuê, như vậy khả năng sẽ kiếm được nhiều tiền lời hơn. Đối với hai vợ chồng già mà nói chừng đó tiền cũng đủ cho sinh hoạt rồi.

Tính toán như vậy, Đường Mộ Thần dùng thái độ chân thành nhất đưa ra kiến nghị cho bọn họ, giải thích phi thường đúng trọng tâm. Cuối cùng cũng thành công thuyết phục được hai người con đồng ý với phương án này.

Hai chị em nhà họ Vương gọi điện thoại thương lượng với nhau một chút, cuối cùng quyết định ủy thác cho Đường Mộ Thần mua luôn cả nhà cho họ,

“Chàng trai trẻ à, cậu rất có tài đấy, đừng để cho chúng tôi thất vọng nhé!”

Tảng đá trong lòng Đường Mộ Thần cuối cùng cũng được thả xuống, có thể được khách hàng tin tưởng đến như vậy coi như đã rất thành công rồi! Bất quá y cũng không quên nhắc nhở một tiếng để cho bọn họ cũng lên mạng xem xét một chút tình hình giá cả thị trường bất động sản, nếu có nơi nào thích thì có thể gọi y xem thử.

Rời khỏi nhà họ Vương đã là mười hai giờ trưa, hai vợ chồng già ấy rất nhiệt tình mời y lưu lại ăn một bữa cơm, nhưng Đường Mộ Thần đã uyển chuyển cự tuyệt. Y muốn nhanh chóng trở về báo tin mừng cho Kỳ An Chi!

Mới ra khỏi khu nhà, đã thấy chiếc xe quen thuộc lẳng lặng nằm chờ ở bên ngoài rồi.

Có chút buồn cười đi đến, chiếc xe mở rộng cửa sổ, Kỳ An Chi đang dùng điện thoại lên mạng kiểm tra tình hình mua bán, trên chiếc ghế bên cạnh có một chiếc túi plastic, bên trong có để hai hộp thức ăn nhanh, đợi y cùng ăn.

“Sao anh lại đến?”

“Anh đã để mấy người kia ở lại coi chừng rồi, nếu như hai người con đó ngại ít tiền, nhà dễ bị giảm giá trị, không bằng đem khoản tiền đó mua một căn hộ khác, tài sản cố định dù sao vẫn tốt hơn.”

Đường Mộ Thần nhin không được mà âm thầm dặc ý, mở cửa xe leo lên, , “Không cần! Em đã nói với họ, họ cũng đồng ý rồi! Nhưng sao anh biết bọn họ nhất định sẽ mua nhà?”

Kỳ An Chi ngẩng đầu lên, nở một nụ cười lộ ra hàm răng trắng, “Anh tin em!”

Yêu nghiệt! Đường Mộ Thần trừng mắt, “Đi thôi! Cuộc chiến thực sự đã bắt đầu rồi!”

“Thắng lợi nhất định là của anh!”

“Của em!”

“Của anh!”

...

Nhân viên xem chút bị khai trừ, hủ nữ Điền Tâm nhìn hai vị “bình hoa” cảnh đẹp ý vui trong công ty cùng nhau sải bước tiến đến, nhất thời trở nên ngây ngốc.

Trời ạ! Sếp đang cười? Bọn họ thực sự đang cười!

Tuy rằng nụ cười ấy rất nhẹ, chỉ có hơi hơi nhếch khóe miệng lên, nhưng mà đó thực sự là đang cười a! Bằng sơn nam nguyên lai cũng biết cười nha! Xem thật thích mắt nha! Nhưng sao bọn họ chỉ cười có chút xiu thôi nhỉ?

“Nước sắp tràn rồi, tay cô bị làm sao vậy?” Nhìn thoáng qua Điền Tâm, Kỳ An Chi lạnh lùng nhắc nhở.

“Ai nha!” Kinh hô một tiếng, quẹt trúng ly nước! Một tiếng choang ly rơi xuống đất, ai thán vì hồng nhan bạc mệnh.

“Rơi xuống đất nở hoa, nhất định sẽ phát tài!” Mắt thấy gương mặt họa vô đơn chí của ông chủ trẻ, Điền Tâm vừa dùng sức thổi ngón tay ứng đo hạ nhiệt độ, vừa mở to hai mắt vắt óc tìm mưu kế nói cho qua cửa.

Nhìn thấy gương mặt băng sơn phía trước trở nên âm trầm, rồi lại cấp tốc khôi phục lại độ ấm, tuy rằng chỉ là hòa hoãn có một chút nhưng Điền Tâm tựa như đã tìm được đường sống trong chỗ chết, thở phào một hơi, qua cửa rồi!

Nhưng cô nàng vui vẻ quá sớm, bằng sơn nam thoát một cái đã ra lệnh, “Lập tức kiểm tra toàn bộ tư liệu của các khu căn hộ vừa phải trong nội thành, yêu cầu phải hoàn toàn mới hoặc là được xây dựng trong vòng năm năm đổ lại đây, có hai phòng, giá khoảng chừng hai mươi vạn, trước giờ tan tầm ngày hôm nay báo cáo phải nằm trên bàn làm việc của tôi,... ít nhất ... cũng phải được hai mươi căn như vậy.”

Vì cái gì mỹ nam lại muốn làm nhà tư bản? Lẽ nào anh ta không biết nói như thế vừa là bóc lột sức lao động của nhân viên vừa làm suy giảm hình tượng sao? Tiểu hủ nữ sổ khổ lạng lẽ rơi lệ, vùi đầu vào làm việc.

Đường Mộ Thần ngồi một bên thờ ơ lạnh nhạt không nói tiếng nào, bởi vì chỉ cần mở miệng, y nhất định sẽ không nhận được mà cười phá lên.

Đúng là cái tính tình chết tiệt của Kỳ An Chi!

Hắn không thể để người khác thấy được biểu tình thực sự của mình, nếu như bị ai đó phát hiện, hắn tuyệt đối sẽ vì thẹn quá thành giận mà dùng gương mặt bằng sơn để che giấu, bắt quá hắn đối xử với con gái nhà người ta như vậy coi bộ không được hay cho lắm đi? Ừm, chờ quay về sẽ nhắc nhở hắn một chút. Trước mặt “người ngoài”, Đường Mộ Thần rất thông minh mà lựa chọn im lặng. Tên gia khóa này rất sĩ diện, nếu trước mặt người khác mà nhắc nhở hắn, hắn không chém người thành bảy tám khối mới là lạ!

Thực sự là không nghĩ ra, cái tên gia khóa suốt ngày trưng ra bộ mặt thối ấy nhưng lại đào hoa đến kinh người!

Rõ ràng luôn dùng thái độ hời hợt để đối đãi với phụ nữ, nhưng từ nhỏ đến lớn luôn mê đảo cả đám con gái thậm chí là cả giáo viên nữ. Thật không biết mấy người phụ nữ đó con mắt có bị làm sao không nữa, lại đi muốn có một người bạn trai như vậy, lẽ nào mấy người ở bên cạnh hắn hoàn toàn không cảm thấy có chút áp lực gì sao?

Giống như cô nàng trước mặt này, rõ ràng Kỳ An Chi luôn tạo khoảng cách với mọi người cả ngàn dặm, vì sao cứ mỗi lần nhìn thấy hắn đều như muốn chảy nước bọt, vẻ mặt mê trai rõ ràng rành rành, thật là ảnh hưởng đến hình tượng của công ty mà!

Đường Mộ Thần không chịu thừa nhận có một tiểu ác ma đang quấy phá trong lòng ngực đến khó chịu,, lại càng không chịu thừa nhận, ngay cả bản thân y ở bên ngoài cũng rất nỗ lực bảo trì hình tượng bằng sơn nam kèm theo gió lạnh cấp tám ở nam cực!

Ngay sau khi online tuyên bố tin tức căn nhà của ông bà Vương, bởi vì chỉ viết rất ngắn gọn, quả nhiên tin phản hồi rất ít ỏi, còn mấy công ty khác càng chẳng buồn để ý.

Thậm chí, cái kẻ từng không chiếm được tiện nghi của “Lucky Star ” còn ti tiện dùng tên giả gửi tin đến nhục mạ, “Căn hộ như vậy cư nhiên dám báo giá đó, xin hỏi tập thể công ty này có phải là một lũ não tàn đi lừa đảo không?” khiến chotất thấy nhân viên tuổi trẻ khí thịnh trong công ty đều tức giận đến đập bàn.

Mà đáng ra người nên tức giận nhất là Kỳ An Chi lại hoàn toàn lãnh tĩnh, “Trước khi bán được nhà, nói gì cũng đều không có ý nghĩa, chỉ có thành công mới là cách đáp trả tốt nhất!”

Xôn xao! Sếp đúng là quá suất nga!

Đường Mộ Thần để ý, toàn bộ nhân viên, nhất là Điền Tâm, ánh mắt nhìn Kỳ An Chi tựa hồ như đang phát ra ánh sáng lấp lánh. Hắn như vậy thì đẹp lắm sao? Cầm giận cúi đầu cố sức tập trung đọc tư liệu trong tay. Đương nhiên, đó chỉ là xuất phát từ một chút phiền muộn vì đôi mắt của cô ta không biết nhìn chứ tuyệt đối không phải xuất phát từ đồ kị, tuyệt đối không phải!

Nhìn kỹ lại tư liệu, lực chú ý của Đường Mộ Thần rất nhanh bị một phần trong đó hấp dẫn.

Đó là một đôi vợ chồng người từ nơi khác đến đây làm công đã lâu, họ Triệu, tuổi cũng không còn trẻ nữa, sớm đã có con. Bởi vì bằng cấp cũng không cao, tiền kiếm được cũng không dễ dàng. Hoàn hảo làm việc đã lâu, cũng coi như có nhất nghệ tinh, thu nhập cũng ổn định. Hai vợ chồng đã sớm chán ghét việc đi ở thuê, muốn cho con mình có một nơi ổn định mà lớn lên. Ý muốn mua nhà của bọn họ rất rõ ràng, điều quan trọng hàng đầu chính là giá cả, họ chỉ có thể chấp nhận giá từ mười lăm đến hai mươi vạn. Nếu như vượt qua dự toán nhiều quá thì sẽ không tốt.

Đường Mộ Thần bỗng lưu ý đến một chi tiết, con của họ đã được sáu tuổi, trẻ sáu tuổi tức là chuẩn bị vào tiểu học, nếu như y nhớ không lầm thì bên ngoài khu nhà của ông Vương có một trường tiểu học. Tâm niệm khẽ động, Đường Mộ Thần lập tức cầm túi hồ sơ đi ra ngoài. Lần này nhất định phải đi trước Kì An Chi một bước!

Không lâu sau, trong phòng tiếp khách của trường tiểu học nọ nghênh đón một vị khách trẻ tuổi nhã nhặn lễ độ đến hỏi thăm thủ tục cho cháu trai nhập học.

Vị hiệu trưởng rất là nhiệt tình giới thiệu, “Đừng nhìn trường chúng tôi nhỏ mà xem thường, chất lượng dạy học của chúng tôi đã được chứng nhận. Cậu xem bên này, hằng năm đều có học sinh đoạt giải từ nhiều lĩnh vực. Không nổi tiếng được là bởi vì trường quá nhỏ, thế nhưng học phí trường chúng tôi so với các trường khác thấp hơn rất nhiều. Dù sao đây cũng là giáo dục tiểu học, bồi dưỡng nền móng cho học sinh mới là điều quan trọng nhất. Đợi đến khi bọn nhỏ lên trung học thì thi vào các trường nổi tiếng là được, cũng sẽ không làm lỡ sự phát triển của chúng, cậu thấy có đúng không?”

Đường Mộ Thần đương nhiên là liên tục gật đầu, vừa rời khỏi trường liền gọi điện thoại ngay cho hai vợ chồng họ Triệu kia.

Nghe xong lời giới thiệu của y, đôi vợ chồng nọ lập tức tâm động ngay, “Đường tiên sinh, vậy cậu có thể cho chúng tôi một cuộc hẹn không? Sau khi chúng tôi tan tầm muốn đến xem thử hoàn cảnh một chút.”

“Vậy các vị cứ về ăn tối trước đã hẵng đến! Để tôi đi hẹn trước, nếu như được thì sẽ gọi lại cho hai vị!” Đường Mộ Thần ngắt điện thoại, mừng rỡ gọi cho ông Vương. Kì An Chi, lần này anh nhất định sẽ thua tôi!

“Muốn xem phòng, được thôi! Vị đồng nghiệp họ Kì của cậu cũng báo hôm nay muốn dẫn người đến, nếu không thì hẹn khoảng tám giờ rưỡi nhé, chúng tôi mới đi tản bộ về, mọi người cùng xem một lần, đỡ mất công phải tiếp hai lần!”

Ngắt điện thoại, nụ cười trên mặt Đường Mộ Thần đã phai nhạt vài phần. Hồn đản kia! Cư nhiên cũng tìm được khách rồi?

Vậy... ai trên ai dưới, thật đúng là vẫn chưa biết được.

35. Chương 35

Lần đầu tiên giao phong, chỉ có thể nói cân sức ngang tài.

Đôi vợ chồng mà Đường Mộ Thần tìm được đối với căn hộ này vô cùng hài lòng, quả thật là vượt quá xa so với mong đợi của họ. Tuy rằng nhà có hơi cũ một chút, thế nhưng đồ gia dụng đối với họ mà nói đã là vô cùng xa hoa rồi, vả lại căn hộ ba phòng như thế này cũng vô cùng hợp với một nhà ba người bọn họ, hoặc là cha mẹ đến nhà giúp họ trông cháu cũng có thể ở lại. Quyết định duy nhất là giá có hơi cao hơn dự kiến, vì vậy mà bọn họ định bụng sẽ cố gắng trả giá xuống nếu được khoảng hai mươi vạn thì sẽ lập tức mua ngay.

Điểm này, khách hàng mà Kì An Chi mang đến lại không chú ý lắm. Đó là một đôi tình nhân trẻ, dự định mua nhà kết hôn. Tuy rằng tự thân thì không có quá nhiều tiền nhưng mà gia đình hai bên đều có thể tài trợ một ít, vì thế nên không đặt nặng vấn đề giá cả cho lắm. Đối với căn hộ này, họ cũng không có ý kiến gì về đồ gia dụng, chỉ có điểm duy nhất khiến họ không hài lòng là bên ngoài ngôi nhà trông quá cũ kỹ, nếu mời bạn bè đến nhà chơi thì sẽ rất mất mặt, vì vậy cũng có chút do dự.

Xem nhà xong, rời khỏi đó, Đường Mộ Thần và Kì An Chi lập tức dùng ánh mắt khiêu chiến nhìn đối phương, sau đó quay sang thuyết phục khách hàng của mình.

Đường Mộ Thần nói, “Giá nhà tuy rằng có hơi vượt quá kế hoạch của hai vị, thế nhưng điều này cũng rất hợp lý. Nếu như hai người muốn nhà khoảng chừng hai mươi vạn cũng được, thậm chí cũng có cả giá mười lăm vạn. Bất quá gian nhà như vậy hai vị cũng đã xem qua rồi đó, thiết bị lắp đặt trong nhà thì cũ kỹ, muốn dọn đến còn phải dùng thêm tiền để sửa chữa lại toàn bộ. Thậm chí nếu có bỏ thêm năm vạn nữa thì cũng có thể lắp đặt được như nhà của ông Vương không? Tuyệt đối không có khả năng! Huống hồ thiết bị

của họ chỉ mới lắp đặt chưa đến hai năm, mọi thứ vẫn còn rất mới. Chỉ cần không nói ra thì ai biết đó là đồ cũ chứ? Còn có then chốt chính là, vấn đề cho con của hai vị đến trường cũng có thể giải quyết dễ dàng rồi, không chỉ có học phí thấp, đưa đón cũng rất tiện, chỉ mất mười phút đã về đến nhà, an toàn đối với trẻ em mà nói chẳng phải là điều quan trọng nhất sao? Căn hộ tiện nghi như thế này đối với gia đình của hai người mà nói thì đúng là một cơ hội hiếm có!”

Kì An Chi thì nói, “Căn hộ này tuy rằng bề ngoài không được đẹp, thế nhưng những mặt khác lại rất tốt. Hai vị vừa mới đi làm, mặc dù có gia đình hai bên giúp đỡ, nhưng mà chắc chắn là sẽ không được nhiều lắm, áp lực sinh hoạt nhất định là khá lớn đi? Nếu như mua căn hộ như thế này đối với hai vị mà nói thì sẽ đỡ được phần nào chi phí. Với cái giá như thế này thì chỉ cần trả hết toàn bộ tiền một lần, không cần phải đi vay ngân hàng thêm để mang lại lợi nhuận cho người ngoài. Hơn nữa, bây giờ mua nhà đâu có nghĩa là sẽ ở đây cả đời, đối với một gia đình nhỏ như của hai người, hai người có thể sống ở đây vài năm, đợi con cái chào đời, đến khi nó được hai ba tuổi thì hằng đổi nhà mới. Phải biết rằng trẻ con có lực phá hoại vô cùng kinh người! Cho dù là căn nhà tốt đến cỡ nào cũng không đủ để cho chúng phá phách. Trước đó, hai người không bị áp lực phải trả tiền vay mua nhà, có thể cùng nhau trải qua thế giới của hai người, du lịch hay mua sắm gì đó đều có thể thoải mái mà hưởng thụ. Đúng rồi, còn có thể mua xe, đi ra ngoài càng thuận tiện. Dù cho có con cũng sẽ không vất vả lo lắng nhiều. Chất lượng cuộc sống so với cái nhìn của người ngoài quan trọng hơn nhiều. Dù sao bạn bè cũng chỉ là đến chơi, người thực sự sống ở đây chính là hai vị mà.”

Hai người bọn họ một phen khua môi múa mép, hai gia đình nghe đến tim đập thành thịch, nhưng cả hai bên đều vẫn còn có hơi do dự.

Đường Kì hai người không hẹn mà cùng đồng thanh nói một câu cuối, “Các vị xem, gia đình kia đối với căn hộ này rất có hứng thú. Căn hộ ưu đãi như thế này không dễ kiếm được đâu, xin hãy mau chóng quyết định. Không chừng chỉ có được một căn hộ như thế này thôi.”

Hai gia đình đó đều mang tâm trạng rối rắm trở về. Đường Mộ Thần về nhà, vừa về đến nơi thì Kì An Chi cũng vừa bước vào, nhìn nhau cười, xem ra động tác của đối phương càng lúc càng nhanh rồi!

Mở tủ lạnh lấy một lon bia ra, ngửa cổ uống một hơi, Đường Mộ Thần dùng ánh mắt tràn ngập mùi thuốc súng nhìn Kì An Chi, “Trong vòng 3 ngày, hẳn là sẽ có kết quả!”

Kì An Chi liếm môi đầy câu dẫn, tà tà cười, “Anh vạn phần chờ mong đến buổi tối tuyệt vời đó!”

Dùng tư thế ném bóng rổ tung lon bia rỗng về nên một đường parabol tuyệt đẹp chuẩn xác rơi vào trong thùng rác, nhưng lực ném có hơi mạnh khiến cho thùng rác đổ ụp ra.

Đường Mộ Thần có chút hả hê nhún nhún vai, nhàn nhạt đáp, “Xem đi! Mạnh hơn chưa chắc đã tốt!”

“Tốt xấu gì thì anh vẫn là người đến trước!” Kì An Chi đồng ý, một từ hai nghĩa.

Đường Mộ Thần đang muốn tìm cách nói mĩa lại, bỗng nhiên điện thoại di động của y đang nằm trên bàn réo vang, nhìn tên hiển thị trên màn hình, chính là hai vợ chồng kia, đặc ý cầm điện thoại giơ lên, “Thấy chưa? Ông trời rốt cuộc không biết về phe ai?”

Y đi vào trong phòng ngủ, trước khi đóng cửa còn lưu lại một câu, “Em cũng thật chờ mong đến cái đêm tuyệt vời đó!”

Kì An Chi không khỏi biến sắc, lẽ nào gia đình kia nhanh như vậy đã quyết định rồi? Không thể được! Bọn họ rốt cuộc cũng chấp nhận cái giá đó?

Lặng lẽ tiến đến bên cửa, đáng ghét là quả táo kia để phòng kỹ quá, rất giữ bí mật, đem thanh âm đè xuống mức thấp nhất, không thể nghe được cái gì cả, vậy phải làm sao bây giờ? Cái đầu của thiên tài Kì An Chi không ngừng hoạt động.

Đôi vợ chồng nọ sau khi về nhà thương lượng một phen, quyết tâm xuất thủ rồi. Đối với gia đình của họ mà nói, nhu cầu nhà ở rõ ràng vẫn bức thiết hơn bên kia.

“Chỉ là Đường tiên sinh, có thể phiền anh thương lượng lại giá cả một chút không? Cái căn nhà mười lăm vạn đó so với nhà này dù có cũ hơn như thế nào cũng đâu đến nỗi chênh lệch đến mười một vạn lận? Dù

cho có lắp đặt thiết bị thì cũng chưa đến cái giá đó, anh thấy có đúng không?”

Yêu! Bị phát hiện ra rồi. Đường Mộ Thần âm thầm thẹn đỏ mặt, vừa rồi khi thuyết phục khách hàng y có nói xạo một chút, dùng cái căn nhà cũ mười lăm vạn ra để thuyết phục mà lại quên mất là căn nhà ông Vương được báo gia hai mươi lăm vạn tám.

“Nếu như hai vị đã nói vậy thì tôi đương nhiên sẽ cố gắng giúp đỡ hai vị. Bất quá dù cho chủ nhà có nhượng bộ thì cũng sẽ không được nhiều đâu, hai vị cũng nên chuẩn bị tâm lý đi.” Trả giá thì cũng không thể hạ xuống quá nhiều vì như thế sẽ làm đối phương cảnh giác mà không dám chi tiền ra nữa.

“Chuyện này chúng tôi cũng hiểu mà, ý của chúng tôi là, hay nhất là giá cả nằm trong khoảng hai mươi hai vạn. Dù sao dọn nhà cũng vẫn phải tiêu tốn thêm tiền, mà con chúng tôi chuyển trường cũng phải mua thêm không ít thứ, xin hãy hiểu cho nỗi khó xử của chúng tôi.”

Cái giá này đã đạt đến mức mà nhà họ Vương mong muốn, bất quá vẫn không đạt đến mức mà y muốn. Đường Mộ Thần suy nghĩ một chút, “Hai mươi hai vạn phỏng chừng có hơi khó, ít ra thì cũng phải thêm chừng một hai vạn nữa thì may ra. Các vị cũng thấy đó, nhà kia cũng không phải vì chuyện gì cần gấp gáp mà phải bán nhà, họ cũng có nhà khác để ở, nếu như còn ép giá quá thấp thì xem chừng họ sẽ không bán nữa mà để lại chờ đợi.”

“Thực sự không thể giảm nữa sao?”

“Nếu không như vậy đi, các vị đã có thành ý như thế, tôi sẽ giúp hai vị hẹn chủ nhà, chúng ta đem cái giá này ra thuyết phục họ. Nếu như có thể được thì lập tức ký hợp đồng và giao tiền đặt cọc ngay, có thể chứ?”

Bên kia do dự một chút, cuối cùng cho Đường Mộ Thần cái đáp án mà y muốn nghe nhất, “Được rồi! Vậy tiền đặt cọc khoảng chừng bao nhiêu thì được?”

“Hai vạn khối là đủ rồi. Để đề phòng trường hợp hai vị đổi ý thì phần tiền đó sẽ thuộc về chủ nhà, vậy tổn thất sẽ giảm đến mức thấp nhất.”

“Được! Vậy anh hẹn giúp chúng tôi hôm nào đi, mai là cuối tuần chúng tôi được nghỉ, nhưng anh vẫn làm việc chứ?”

“Đương nhiên!” Đường Mộ Thần không nhận được mà nở nụ cười vui sướng, Kỳ An Chi, xem anh nhanh hơn tôi được không?

Thế là nguyên mấy ngày cuối tuần, tâm trạng của Đường Mộ Thần vui sướng vô cùng. Giao hẹn với ông Vương được rồi, đối với chênh lệch một vạn ông ấy đã là phi thường thoả mãn, còn chủ động biểu thị, nếu như gia đình kia thực sự muốn, có ít hơn một chút thì ông vẫn có thể chấp nhận được.

Trái lại Kỳ An Chi thì sắc mặt lại là âm trầm bất định, đáng dấp nặng nề đầy tâm sự. Quanh thân tràn ngập áp suất thấp, không có sinh vật nào dám đến gần.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhân viên trong công ty hoàn toàn ngỡ ngàng, không hiểu có chuyện gì đã xảy ra, không còn cách nào khác hơn là nhiệt tình với công việc nâng cao gấp trăm lần nhằm ứng phó với ông chủ băng sơn tùy thời có thể bạo phát.

Nhưng rốt cuộc thì băng sơn vẫn không có bạo khai, thẳng đến trước giờ tan tầm, hần nhận được một tin nhắn thì, sắc mặt tựa như xuân về hoa nở, vội vàng vàng thu dọn đồ đạc, chỉ nói với Đường Mộ Thần một câu, “Có chút việc, buổi tối có lẽ anh sẽ về trễ.”

“Chỉ cần đừng lâm trận bỏ chạy là được!” Đường Mộ Thần chế nhạo.

Kỳ An Chi thiêu mi cười, “Nguyện đồ chịu thua, dữ quân cùng nỗ lực.”

Bóng lưng cao torời đi vạn phần tiêu sái, không hề có chút gì lo lắng.

Đường Mộ Thần trong lòng căng thẳng, y có thể nhận ra được trong ánh mắt của Kỳ An Chi có một tia kì lạ. Mà nụ cười cuối cùng kia tựa như một hòn đá nhỏ quăng vào trong nước gây nên sự xao động, một cảm giác nhộn nhạo lan khắp ***g ngực, khiến cho y càng thêm lo lắng.

Tỉ mỉ ngẫm lại, biểu hiện của Kì An Chi ngày hôm nay thực sự rất khả nghi, hẳn cho tới bây giờ chưa từng chấp nhận thua cuộc dễ dàng như vậy, lại càng không bao giờ để lộ vui buồn ra bên ngoài, sao hôm nay lại thất thường như thế? Lẽ nào hẳn kỳ thực đã sớm vạch kế hoạch, chỉ là đang chờ đợi tin tức mấu chốt?

Nguy rồi! Nếu nói như vậy, bản thân mình không thể vui vẻ quá sớm, chỉ sợ hẳn đã tiên hạ thủ vi cường rồi!

Lo lắng của Đường Mộ Thần Đường cũng không phải dư thừa, ngay đêm đó, cái tên yêu nghiệt kia dùng vẻ mặt đắc ý đem bản hợp đồng trở về, “Cưng à, em có thể gọi điện thoại cho khách hàng của em ngày mai không cần đến nữa đâu!”

36. Chương 36

Còn có thể nói gì đây? Phải nói gì mới được đây?

Giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, hai bên đều đã ký tên đồng ý, chênh lệch vừa đúng hai ngàn, hợp đồng đã thành giao.

“Vốn anh cũng không định để cho giá bị giảm bớt xuống, bắt quá nghĩ đến họ đã đi một chuyến rất khổ cực, vì vậy mới hảo tâm giúp họ giảm bớt được hai ngàn, coi như là phí cực khổ cho bọn họ đi!”

Đường Mộ Thần nhìn tên yêu nghiệt ở trước mặt y đắc ý dào dạt khoe khoang, hận không thể một quyền đâm thẳng vào cái mặt nhờn nhờn đắc ý kia! Bất quá hít một hơi thật sâu, y ép bản thân bình tĩnh lại, “Nói, anh rốt cuộc đã làm thế nào?”

Kì An Chi mỉm cười, đặt hợp đồng xuống, ngón tay thon dài trắng nõn khiêu khích xoa lên môi mình, dùng ánh mắt lóe lên vẻ xảo quyệt mà nhìn y “Muốn học thì đương nhiên phải trả học phí nha?”

“Anh...” Đường Mộ Thần gắt gao trừng hẳn, không nhịn nổi mà tung quyền sang, “Nằm mơ!”

Kì An Chi nhẹ nhàng chụp được cánh tay y, nụ cười đáng ghê tởm vẫn không thay đổi, “Buôn bán phải sống phẳng chứ! Em không được thua thì động thủ nha?!”

“Tôi thích động thủ thì thế nào?” Đường Mộ Thần đã sớm muốn chém tên yêu nghiệt này lắm rồi! Không rõ là vì cái gì, nhưng mà y thật sự muốn hung hãn tấn cho hẳn một trận. Có một loại cảm giác nôn nóng vẫn tích lũy sâu trong lòng, khiến cho y không thể không làm chút gì đó mà phát tiết.

Nhìn nhân thần hùng hực thiêu đốt của y, ý cười trên mặt Kì An Chi giảm bớt vài phần, “Em định đánh thật à?”

“Nhiều lời!” Đường Mộ Thần không thèm rút cánh tay bị hẳn túm được ra, mà tung người đá lên một cước thẳng vào bụng Kì An Chi!

Kì An Chi chật vật né tránh, đành phải buông lỏng tay ra, nhìn vẻ mặt của y, trông thật giống tiểu sư tử đang tức giận, bật cười ha hả, “Được! Chúng ta đã lâu không có tỷ thí qua, ngày hôm nay sẽ thử xem thân thủ của em! Không được hời hợt nhé!”

Nhân thần của hẳn chợt thay đổi, rùng mình một cái đã lập tức áp sát Đường Mộ Thần, Đường Mộ Thần không dám khinh địch, vội vàng tránh đi, xoay người lại công kích đối phương.

Đường Mộ Thần vốn là học Taekwondo, công phu sử dụng chân là chính, Kì An Chi lại là học Vịnh Xuân Quyền lấy đòn tay là chủ đạo. Hai người đánh nhau từ nhỏ đến lớn, từ khi chỉ biết khoa tay múa chân cho đến khi thành thực võ thuật, vì vậy mà đối với võ công của đối phương đều phi thường rõ ràng, kiến chiêu sách chiêu, tuyệt đối nghiêm túc.

Gian phòng nhỏ hẹp nhất thời thành tràn ngập mùi thuốc súng, chẳng bao lâu sau cả hai đã đánh đến rối tinh rối mù.

“Rầm!” Đây là tiếng Kì An Chi đạp đổ cái ghế.

“Xoảng!” Đó là tiếng Đường Mộ Thần gạt ngã bàn trà.

Hai người bọn họ càng đánh càng hăng, đánh đến bất địch nhạc hồ, mặc kệ hàng xóm xung quanh.

“Làm cái gì vậy? Ôn chết đi được!”

“Hơn nửa đêm không ngủ, nếu muốn đánh nhau thì ra ngoài đường mà đánh! Có một chút đạo đức công cộng dùm được không?”

Ách...

Đường Mộ Thần hơi lo lắng một chút, y và Kỳ An Chi đánh nhau âm ỉ qua bao nhiêu năm, đã từng được khuyên can, đã từng được trầm trồ khen ngợi, cũng đã từng có người chỉ tỏ mò đứng xem, nhưng chưa từng gặp phải loại tình huống như thế này!

Nhìn trái nhìn phải, đây không phải là hoa viên nhà họ, cũng không phải võ trường biểu diễn, mà chỉ là một gian phòng nhỏ hẹp, cách âm cực kỳ kém, đúng kiểu “chuồng chim bồ câu”!

Ý chí chiến đấu lập tức tiêu tan phân nửa, ở cái chỗ này mà đánh nhau, thảo nào trên lầu dưới lầu đều có ý kiến.

“Đừng đánh nữa!” Phiên muộn thu hồi quyền cước, cũng lười thu dọn cái đồng hồ độn dưới đất, định tắm rửa rồi đi ngủ sớm!

Đường Mộ Thần từ bỏ không có nghĩa là không có ai đó sẽ không nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Kỳ An Chi cực nhanh mà xông lên, một tay đẩy Đường Mộ Thần ngã xuống đất, “Em thua rồi!”

“Hỗn đản! Anh điên hả?” Mất thăng bằng té sấp xuống sàn nhà đương nhiên là vô cùng khó chịu, mà điều khiến cho y càng khó chịu chính là ánh mắt tràn đầy dục hỏa của Kỳ An Chi.

“Anh điên rồi, cũng là bị em bức!” Kỳ An Chi dùng hai tay áp chế nửa người trên của Đường Mộ Thần, dùng cái đầu gối không an phận mà cọ xát hạ thân y.

“Làm gì vậy hả?” Đường Mộ Thần nhướng mày, có chút bức bối mà định đẩy hất ra, nhưng không thể không chế được cảm giác ngứa ngáy từ hạ thân bắt đầu lan dần ra. Cái loại cảm giác bị ma sát cách một tầng vải như vậy lại càng dễ dàng kích thích dục vọng nguyên thủy nhất của con người.

“Anh đang hưởng thụ thành quả thắng lợi chứ còn làm gì!” Kỳ An Chi đáp rất hiển nhiên, không chút ngại ngùng.

“Anh!” Đường Mộ Thần hết chỗ nói rồi, nhưng vẫn là liều mạng giấy dựa, tìm cái cớ mà y cảm thấy thỏa đáng nhất, “Căn phòng này cách âm không tốt!”

“Vậy thì em đừng có kêu to quá là được!” Kỳ An Chi đương nhiên đâu có dễ dàng buông tha như vậy, “Từ đêm nay trở đi cho đến khi có kết quả của trận tỷ thí tiếp theo, em, phải để cho anh hưởng dụng!”

Kháo! Đường Mộ Thần nổi giận, “Nào có như vậy? Đâu có...”

Y bỗng dừng nhớ ra, lúc đó ký hiệp ước với Kỳ An Chi, y chỉ lo để ý cách xử trí kẻ thua cuộc mà chết tiết lại quên mất ước định thời gian với kỳ hạn rồi!

Nếu như Kỳ An Chi mãi vẫn không chịu bắt đầu trận tỷ thí tiếp theo vậy thì y chẳng phải mỗi ngày đều bị hất đặt ở dưới thân, còn muốn làm thế nào thì làm? Đường Mộ Thần chỉ mới thoáng nghĩ vậy thôi thì lông tơ toàn thân đều dựng thẳng đứng.

Thế nhưng hạ thân cư nhiên không nghe lệnh của não bộ mà trương lớn vài phần! Cái thứ bản năng chết tiết của đàn ông!

“Hiểu rồi hả?” Kỳ An Chi tà tà cười hân lên vành tai của Đường Mộ Thần Ngộ, mới vừa rồi vận động kịch liệt, khiến cho toàn thân quả táo phủ một tầng mồ hôi. Mồ hôi của quả táo, hân rất thích!

“Thật không công bằng!” Đường Mộ Thần rầu rĩ nói, ngoảnh mặt đi, “Em chỉ thua một lần mà thôi!”

“Công bằng? Trên thế giới này có cái gọi là công bằng sao? Em nghĩ lại đi, nếu như ngày hôm nay người thắng là em, lẽ nào em không đối với anh làm như thế này? Lẽ nào em sẽ không lợi dụng lỗ hổng trong ước định của chúng ta?” Kỳ An Chi vẫn cười, nhưng trong ánh mắt lại đầy nghiêm túc, “Đường Mộ Thần, em

hắn là nên cảm thấy may mắn, ngày hôm nay em là bại bởi tay anh, nếu như thực sự là bại trên thương trường, chắc chắn em đã bị nghiền nát đến xương cốt cũng không còn!”

Anh với mấy người đó bộ giống nhau sao? Đường Mộ Thần rất không cam lòng, nhưng vẫn là lãnh tính nhìn thẳng vào mắt Kì An Chi, “Nói cho em biết, sao anh lại làm được?” Y muốn biết chính là, Kì An Chi đến tột cùng là làm sao mà mới có thể ký được hợp đồng. Dù cho có thua thì y vẫn muốn thua một cách minh bạch.

Đón ánh mắt của y, Kì An Chi cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi hồng diễm kia, , “Có phải chỉ cần nói cho em biết thì trong khoảng thời gian này em mặc cho anh xử trí? Đặc biệt nói cho rõ ra là xử trí ở trên giường. Em không được mượn cớ chạy trốn nga!”

Cái đồ yêu nghiệt này, đúng là tính toán rất chu toàn! Ai bảo do y đánh mất tiên cơ chứ? Đường Mộ Thần ừ hử một tiếng miễn cưỡng đồng ý.

Kì An Chi cười rộ lên, “Giảo hoạt! Không được ừ hử như thế, anh muốn em nói đồng ý rõ ra!”

Đanh đá! Đường Mộ Thần tức đến đỏ mặt, “Không nói thì thôi!”

Y giãy dụa định đứng lên, lại bị cái kẻ y như con cua khổng lồ giữ chặt không buông, “Thần Thần, không cần miễn cưỡng bản thân có được không? Đều đã nganhes như thế này rồi còn xấu hổ làm gì?”

Lần này thì quả táo lớn đúng là thẹn quá thành giận thật, “Cút! Đã là đàn ông thì ai mà chẳng có phản ứng như thế? Đừng có mà tự mình đa tình!”

Con cua lớn kẹp chặt quả táo lại, ôm y cùng lăn qua lăn lại trên đất, dù cho đem quần áo biến thành cái giẻ lau cũng không buông tay.

“Em giải thích cái gì? Em đang chột dạ sao? Lẽ nào em không biết giải thích chính là che giấu sao? ”

Đường Mộ Thần không nói nổi nữa, đúng là y có hơi chột dạ, đối với khiêu khích của Kì An Chi, y luôn luôn đặc biệt không có sức chống cự.

Lặng yên một chút, hai đôi môi bắt đầu chậm rãi dây dưa, quấn quýt, cả hai không nhiều lời mà vẫn hiểu nhau, một cái lưỡi bắt đầu tiến quân thần tốc, bá đạo mà đảo qua khắp mỗi một chỗ trong khoang miệng của y, lưu lại ấn ký của hắn. Môi bị hôn đến phát đau, đầu lưỡi cũng bị đối phương gặm cắn không tha, trong miệng có thể cảm nhận được vị rỉ sắt nhàn nhạt.

Cái tên gia hỏa này, thật đúng là...

Đường Mộ Thần nhất thời không tìm được từ ngữ thích hợp để hình dung, đành thoải mái mà hưởng thụ, mặc cho thân thể đuổi theo khoái cảm mà đối phương mang lại.

Y có thể nghe được hô hấp của hắn rõ ràng gấp lên, còn có tiếng tim đập thành thịch. Mà điều khiến cho y khó mà nhận được chính là hạ thân đã trương đến đau nhức mà vẫn không được âu yếm, rõ ràng *** là do bị hắn khơi mào lên. Y chỉ đành khuất phục mà đưa cái chân không bị kiềm giữ lên nhẹ ma sát thất lưng đối phương, cố gắng giải tỏa một chút dục vọng.

“Làm đi!” Lời duy nhất mà Kì An Chi nói ra, chỉ là hai chữ vô cùng đơn giản. Chân thật đáng tin, nhưng vẫn mang theo ý hỏi.

Đường Mộ Thần không có hé răng, y biết, dù cho y có cự tuyệt thì gia hỏa này vẫn sẽ làm. Khác nhau ở chỗ là nếu như y phản đối thì hắn sẽ kiềm chế một chút mà thôi.

Nhưng dù sao y cũng đã thua, không phải sao? Bất luận sau này có xảy ra chuyện gì, Đường Mộ Thần lần này quả thật đã thua Kì An Chi rồi. Có chơi có chịu, y không muốn làm kẻ tiểu nhân bội ước.

Coi như là hình phạt đi! Đường Mộ Thần nghĩ như vậy mà cho bản thân một cái lý do để phóng túng.

37. Chương 37

Kì An Chi thấy đối phương đã ngằm đồng ý, tâm hoa nở phồng, lúc này không chút chần chờ kéo quần Đường Mộ Thần xuống, cướp lấy phân thân đã sưng to, bắt đầu vuốt ve.

“Anh nhẹ... A!” Còn chưa nói dứt lời đã bị một cơn đau nhói cắt ngang, Đường Mộ Thần trợn mắt nhìn Kì An Chi, “Anh muốn làm gì hả?”

Kì An Chi kéo dây thun quần đùi của Đường Mộ Thần ra, cột lấy phân thân của y, đôi mắt thâm thúy như hai viên bảo thạch đen láy mang theo quang mang tà ác, “Kể bại trận không có quyền lợi được phát tiết!”

“Biến thái!” Đường Mộ Thần phát hỏa, nhắc chân định đá tên yêu nghiệt này, tên kia lại tựa hồ không quan tâm mà vẫn cười xán lạn, “Lão tử không làm nữa! Cút!”

Không làm? Không có khả năng đâu cưng! Kì An Chi giữ chặt hai tay Đường Mộ Thần, lại dùng chính quần áo của y mà trói chặt y lại, “Anh nhớ hình như có ai đó vừa mới hứa với anh, đêm nay mặc cho anh hưởng dụng mà!”

“Kì An Chi, buông ra! Nếu không tôi sẽ tức giận thật đó!”

Trả lời y chính là dáng cười ngả ngớn của đối phương, nụ cười của Kì An Chi lúc này vừa nguy hiểm mà lại rất mê người, nhẹ nâng cằm y, đưa đến sát mặt hắn, “Biết không? Thần Thần, khi em tức giận lên càng đặc biệt mê người! Mỗi lần nhìn thấy đều khiến cho anh nhìn không được!” Lại dùng một nụ hôn kịch liệt để kết thúc câu nói.

Thô bạo, hung mãnh, không chút kiềm chế, nụ hôn đầy chiếm đoạt này Đường Mộ Thần chưa bao giờ gặp phải. Đầu lưỡi của đối phương tựa như mãnh thú đói khát mà điên cuồng xâm chiếm khoang miệng của y, đâm sâu vào bên trong, tựa hồ như đang mô phỏng theo động tác tính giao mà tiến công vào miệng y, khiến cho y nghẹn đến ứa nước mắt.

Một Kì An Chi như thế này, có hơi thoát ly khỏi quỹ đạo bình thường, bày ra một con người hoàn toàn bất đồng với hắn mọi khi, đây chính là một con người khác mà hắn luôn chôn giấu thật sâu.

Đường Mộ Thần bị hôn đến choáng váng đầu óc, thế nhưng vẫn chưa hoàn toàn mất đi ý thức, bao nhiêu năm học môn tâm lý học giúp cho y chỉ trong chớp mắt đã tìm ra được đáp án: Kì An Chi vẫn chưa thể thoát khỏi bóng ma thời thơ ấu, một phần tính cách bạo ngược vẫn ẩn sâu trong lòng chỉ chờ thời khắc thích hợp mà bùng nổ!

“Thật là! Ngay cả hôn mà cũng không chịu tập trung!” Kì An Chi bắt mãn oán giận, bèn cắn Đường Mộ Thần một cái thật mạnh.

Trong miệng rất nhanh đầy vị rỉ sắt, Đường Mộ Thần không chịu thua kém liền cắn trả một ngụm, “Dám cắn tôi?! Ai sợ ai? Biến thái!”

Đôi mắt đẹp của Kì An Chi mị lên, biểu tình này cũng thường xuyên xuất hiện trên mặt chú Diêu, nhưng khi chú Diêu làm ra vẻ mặt này thì tối đa cũng chỉ có thể đem đi hù con nít, nhưng khi biểu tình này xuất hiện trên mặt của đứa con giống y như đúc lại mang theo tín hiệu rất nguy hiểm.

“Đường Mộ Thần, em đang đùa với lửa!”

“Vậy sao? Vậy để xem là đốt anh hay đốt tôi!”

Đường Mộ Thần không cam lòng tỏ ra yếu kém mà nhìn thẳng vào mắt Kì An Chi, khí thế đồng dạng sắc bén càng thêm khơi dậy dục vọng bản năng của đàn ông.

Đường Mộ Thần không phải đang chơi với lửa, y biết, đối với căn bệnh tâm lý này của Kì An Chi gần như không có thuốc nào có thể chữa được! Nếu như có thể chữa được thì năm đó chú Kì đã không hao tổn biết bao nhiêu tâm huyết nỗ lực để tiếp cận được đứa con lớn nhất này.

Đối với đoạn quá khứ đã phủ đầy bụi đó, Đường Mộ Thần chỉ có thể dựa vào mấy lời nói của người lớn mà đoán ra được phần nào. Chỉ cần biết được một chút chân tướng thôi cũng đủ để cho y minh bạch vì sao Kì An Chi có đôi khi không thể khống chế được.

Khi mà hấn bị mất khống chế thì cách giải quyết tốt nhất là tìm cách khiến cho hấn có thể giải tỏa được áp bức trong lòng. Trong phạm vi không thể khống chế được, thì cứ khơi mào cho cá tính bạo ngược của hấn được phát tiết hết ra mới là cách tốt nhất để giảm sức ép cho hấn.

Vì vậy Đường Mộ Thần càng thêm nỗ lực chọc giận Kì An Chi, nếu như có thể giúp cho Kì An Chi đem hết loại tâm tình đó mà phát tiết lên trên người y thì vẫn tốt hơn là ngày nào đó hấn đột nhiên phát nổ với người ngoài rồi làm ra mấy chuyện không thể văn hồi được.

Kì An Chi bình tĩnh mà nhìn sâu vào trong mắt Đường Mộ Thần, tựa hồ như đang xác nhận điều gì đó. Đường Mộ Thần khiêu khích nhìn lại hấn, khí thế thủy chung nửa phần không giảm. Vậy là tốt rồi đi!

Đau đớn lại đến, Kì An Chi lại tiếp tục cắn xé môi y.

Hấn là đã rách da rồi đi? Đường Mộ Thần nhíu mày nghĩ, tên gia hỏa này, phát điên quả thật cũng chẳng giống ai!”Cút ngay! Anh là chó hả? Á!”

Thình lình khóa thù du non mềm trước ngực bị cắn, Đường Mộ Thần nhin không được cong thắt lưng, bật ra tiếng kêu sợ hãi, đầu nhũ còn lại cũng không được người buông tha, hai ngón tay thon dài hung hăng kẹp lấy, cổ sức kéo ra ngoài, lại lập tức buông ra. Chỉ cần vài cái, hai khóa thù du đã đau đớn đến tê dại, hấn là đã sưng lên.

“Con mẹ nó anh tưởng tôi là đàn bà hả?”

“Em không phải là đàn bà, chỉ là kẻ bị lão tử hưởng dụng!” Dem áo thun trên người Đường Mộ Thần kéo lên nhưng không cởi ra hấn mà dừng lại ở trên đầu y, che đi đôi mắt của y.

“Đúng là cái thân thể *** đáng!” Đôi mắt y bị che đi không thấy gì, biểu tình của Kì An Chi càng thêm tà ác không kiêng nể gì cả, những lời nói thô tục cũng bắt đầu tuôn ra khỏi miệng, đôi bàn tay không ngừng xoa nắn trên làn da trơn tuột, tựa như cổ sức muốn đem y nhu tiến vào trong thân thể của chính mình.

“Dâm đáng chính là anh mới đúng! Cái mặt yêu nghiệt trời sinh!” Đường Mộ Thần bị che cả mặt, thanh âm dưới áo truyền ra có chút rầu rĩ quái dị.

“Em không *** đáng sao lại cứng đến thế này?” Kì An Chi xoa nắn phân thân bị hấn cột chặt, “Đã ướt đến thế này rồi! Có phải muốn bắn lắm rồi không?”

“Vương bát dẫn! Anh nằm xuống cho lão tử làm một lần, bảo đảm anh sẽ bắn nhanh hơn tôi!” Đường Mộ Thần tuy rằng hung hăng kêu gào, nhưng không cách nào kiềm nén được khoái cảm đang cuộn trào mãnh liệt khắp thân thể nhờ bàn tay kia.

“Tốt! Anh sẽ đợi em!” Kì An Chi rời khỏi người Đường Mộ Thần một lúc, mang theo gel bôi trơn trở lại, nó vẫn luôn nằm trong ngăn tủ đầu giường, chỉ là đến nay còn chưa được dùng đến.

Một lực rất mạnh nhắc lưng y lên, Đường Mộ Thần lập tức cảm giác được có thứ gì đó mang theo gel bôi trơn lạnh lạnh đâm vào hậu huyệt của mình.

“Đó là cái gì?” Chỉ biết là tuyệt đối không phải ngón tay người, cái thứ đó hoàn toàn không có độ ẩm.

“Một thứ đồ chơi rất hay! Em đoán!”

Vật thể đó bắt đầu xoay tròn trong hậu huyệt, phía trên dường như còn có lông, mơn trớn nội thể non mềm, mang đến một cảm giác thật quái lạ.

“Bút lông?” Đường Mộ Thần kinh hô, “Đây là đồ chơi của tên biến thái nhà anh hả?”

“Thật thông minh! Mặc dù không đúng nhưng mà cũng không hấn là sai! Đây chính là hộp gel bôi trơn loại mới nhất, có công dụng phóng to tự động bôi trơn khắp mọi phía, chúng ta thử một chút a!”

Dừng lại một chốc, Đường Mộ Thần có thể cảm thấy được cái cây “bút” ở trong nội thể bỗng nhiên trưởng lớn vài phần, dường như từ trong đầu bút tuôn ra càng nhiều gel bôi trơn, cảm giác lạnh lạnh trong cơ thể truyền đến, đặc biệt kích thích.

“Đủ rồi!” Đường Mộ Thần không thể cử động được đôi tay nhưng chân vẫn có thể đạp.

Chỉ là một cước chưa kịp đá xuống đã bị tóm lấy gác lên trên vai đối phương, “Em đã nôn nóng như thế thì anh sẽ không đùa giỡn nữa!”

Cây “bút” ở hậu huyệt nhanh chóng bị rút ra, còn chưa kịp phản ứng, liền có một vật thể cực đại đâm thẳng vào bên trong Đường Mộ Thần.

Hỗn đản! Tuy rằng đã được mở rộng, nhưng mà cảm giác đau đớn khi bị cái thứ cực đại kia xỏ xuyên khiến cho Đường Mộ Thần cơ hồ đau đến ngừng thở.

Không đợi y phản ứng lại, gia hỏa kia liền lập tức rong ruổi trên thân thể y. Hậu huyệt còn chưa được bôi trơn và mở rộng đủ đương nhiên bài xích loại vận động này, theo bản năng mà co rút lại.

“Tên dã nhân này dừng lại cho tôi!” Móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, nhưng đau đớn trên tay hoàn toàn thua kém hạ thân.

Cực hình cuối cùng cũng được tạm dừng, thân thể chợt nhẹ bỗng, lưng nhanh chóng chạm phải nền ghế sofa, dưới thân một mảnh mềm mại, đang nghĩ đến tên gia hỏa này coi như còn có chút lương tâm, thế nhưng một chân lại bị người cường ngạnh kéo gác lên vai, để căn hưng khí càng thêm tàn nhẫn mà xỏ xuyên qua.

Không cần phải nhìn, Đường Mộ Thần cũng biết bộ dạng y bây giờ có bao nhiêu khiến cho kẻ khác cảm thấy thẹn, “Tên súc sinh này! Dừng lại! Mau dừng lại!”

Đáp lại những lời chửi mắng hung hăng của y là những động tác tiến công càng thêm kịch liệt! Móng tay của đối phương cũng sử dụng, tại trên người y không ngừng cào cào. Cái loại cảm giác đau đớn như bị làm nhục này khiến cho y cơ hồ không thể chịu nổi, nhưng đồng thời cũng hết lần này tới lần khác mang đến khoái cảm kì lạ.

Mà phản ứng rõ ràng nhất chính là căn dục vọng đang bị trói chặt phía trước.

“Mau cởi ra! Cởi thứ phía trước ra!” Thanh âm của Đường Mộ Thần đã mang theo vẻ khàn khàn hoảng loạn.

Kì An Chi không đáp, còn ác liệt mà vươn tay đùa bỡn phân thân lúc này đã sưng đến biến sắc cùng với hai cái túi phía sau.

“Dừng lại!” Nếu còn tiếp tục nữa thì sẽ bị gia hỏa này chơi đến hỏng mất!

Đáp lại giọng nói thê lương của y, phía trên truyền đến tiếng hừ nhẹ, “Cẩn thận không anh sẽ phạt em nữa đó! Nếu như cái mộng không thành thật của em ngoan ngoãn phối hợp một chút để cho anh bắn ra thì anh sẽ thưởng cho em!”

Quả nhiên không thể nói đạo lý với người điên! Khi Đường Mộ Thần sâu sắc nhận ra chân lý này thì y chỉ còn cách tùy theo động tác của hắn mà tận lực thả lỏng thân thể, giúp cho hắn ra vào dễ dàng hơn.

“Làm tốt lắm!” Kẻ ở trên thân thích thú hưởng thụ cảm giác ra vào dễ dàng, Đường Mộ Thần có thể nghe được tiếng hô hấp ồ ồ của nam nhân khi động tình, âm thầm thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Đương nhiên, còn có tiếng rên rỉ vô pháp khống chế được hòa cùng âm thanh *** mỹ. Uyển chuyển, yêu mị, giống đang không ngừng thúc giục đòi hỏi, không khỏi khiến kẻ khác mặt đỏ tới mang tai.

Phân ra một tia lý trí quan tâm đến động tác của kẻ ở trên thân, độ mạnh yếu không giảm chút nào, vẫn ở tư thế mập mạp mà không ngừng điều chỉnh góc độ, tìm kiếm một điểm có thể khiến kẻ ở bên dưới càng thêm phóng dăng.

Chính là lúc này!

Kì An Chi cảm thấy bí cảnh đã bị hắn hoàn toàn khai phá co rút lại, khiến cho hắn không kịp đề phòng liền lập tức bắn!

Cảm nhận được một cỗ nhiệt lưu quen thuộc tiến sâu vào trong thân thể, Đường Mộ Thần giật bắn cả người, dục vọng của y cũng không thể chịu đựng nổi nữa!

“Điều Bình An!”

Ba chữ này mang theo khí thể long trời lở đất mà vọt ra khỏi miệng, ràng buộc trước người y liền lập tức bị giải khai.

Hô! Đường Mộ Thần nhắm mắt lại, thở phào nhẹ nhõm. Trong đầu một đạo bạch quang hiện lên, cuối cùng cũng được giải thoát rồi.

Trên đầu cũng trở nên thoải mái, cái áo che mặt y cũng bị đối phương ném đi.

Đôi mắt đen nhánh của Kỳ An Chi chăm chú nhìn y, bên trong đôi mắt ấy tựa như hội tụ ma lực, thâm trầm không thấy được đáy.

“Em đúng là đang chơi!” Tiếng nói âm u đầy nguy hiểm vang lên, như tiếng triệu gọi yêu ma, khiến cho bất kỳ ai cũng phải sợ hãi nhưng lại càng trầm mê.

Đường Mộ Thần run lên, còn không kịp phản ứng, liền bị đối phương ôm lấy nhấc lên, chân vẫn gác ở trên vai hắn, phân thân mới vừa phát tiết lúc này vẫn còn chôn sâu trong cơ thể y.

“Anh không được quá phận!”

“Anh thề là anh sẽ không quá phận! Anh sẽ rất rất quá phận!”

...

Đêm hôm đó là một đêm khó quên đối với Đường Mộ Thần, rồi lại tựa hồ như y không thể nhớ rõ. Cái đêm hôm đó đã trở thành một điều cấm kỵ của y, suốt một khoảng thời gian dài sau đó, không được Kỳ An Chi nhắc tới một chữ.

Khi ánh bình minh của ngày hôm sau ló dạng, Kỳ An Chi cúi đầu xuống, ôm lấy người con trai sức cùng lực kiệt dưới thân, ngay cả mí mắt cũng không mở lên nổi, tà tà cười, thì thào, “Tâm lý học, thật đúng con mẹ nó là một thứ tốt!”

38. Chương 38

Khi mà Đường Mộ Thần có thể mở mắt ra được thì cơ bản là y đã mất đi khả năng hành động.

Đau a! Từ đầu đến chân đều đau! Nhất là phần eo dưới, dường như bị liệt mất tiêu rồi, hành động hoàn toàn không có khả năng tự gánh vác. Trái lại cái kẻ khối xương kia thì lại là vẻ mặt thanh thanh khí sắc, tựa như ăn linh đan diệu dược, vui tươi hơn hử còn hơn là con cún y nuôi lúc trước!

Không lẽ hắn không biết là cái mặt nhờn nhờn đó của hắn trông rất đáng ghét sao? Đường Mộ Thần cảm giận phóng vô số ánh mắt sắc như dao qua, trong lòng thế nhưng lại cảm thấy yên tâm không ít, tiểu tử này tâm tình thoát nhìn đã ổn định hơn. Coi như y hi sinh bản thân cũng có giá trị a!

Vì chủ nghĩa nhân đạo nên Kỳ An Chi quyết định sẽ không nói cho Đường Mộ Thần sự thật. Cũng không cần hỏi y có muốn hay không, thấy y tỉnh liền ôm y vào WC, hầu hạ y làm vệ sinh buổi sáng, sau khi quay về giường lại tiếp tục ân cần xoa bóp dứt đồ ăn.

Đường Mộ Thần tựa như trẻ sơ sinh mà mở một con mắt nhắm một con mắt, linh hồn tạm thời thoát xác, tựa như kẻ đang điều khiển thân thể kia không phải là y. Y chỉ âm thầm may mắn hai ngày này là cuối tuần, vì vậy mới yên tâm lớn mật nằm giả chết.

Chờ ăn uống no đủ, tất cả thu dọn sạch sẽ, Đường Mộ Thần đang định nhắm mắt lại, tiếp tục nghỉ ngơi dưỡng sức, thế nhưng Kỳ An Chi hết lần này tới lần khác quấy phá, không nhìn thấy gân xanh trên trán y bắt đầu nổi lên.

“Chẳng phải em muốn biết anh làm sao mới ký hợp đồng à? Để anh nói cho em nghe.”

Cái đồ khoe khoang! Đường Mộ Thần âm thầm khinh bỉ, nhưng cái lỗ tai cũng đã dựng thẳng lên để nghe.

Kỳ An Chi cân nhắc, bây giờ hắn có nói gì đi nữa thì cũng đều là dư thừa, mấy lời ngọt ngào ngào ngào hoàn toàn không hợp trong mối quan hệ giữa hắn và Đường Mộ Thần, trái lại sẽ càng làm cho gia hỏa này tức giận hơn. Không bằng nói đến chuyện công việc phân tán lực chú ý của Đường Mộ Thần. Theo một cách

nói nào đó, hai người bọn họ đều là những kẻ cuồng công tác, đều rất cuồng nhiệt đối với chuyện công việc. Vì vậy mà bọn họ mới có thể tìm được tiếng nói chung, cùng nhau làm việc vô cùng ăn ý.

Phương pháp này của Kỳ An Chi kỳ thực không khó, nhưng nếu muốn thực hiện thì lại không dễ dàng.

Đêm đó, hần bị Đường Mộ Thần kích thích mà bắt đầu suy nghĩ. Đôi vợ chồng trẻ kia tuy rằng có chút không ưng ý căn hộ cũ kỹ đó, thế nhưng cha mẹ của họ lại không giống như vậy. Nếu như có thể giải thích cho cha mẹ của hai người đó hiểu, nói không chừng sẽ mang đến kết quả tốt.

Sự thực quả nhiên không ngoài sở liệu của hần, song phương gia trưởng sau khi nghe hần kể về căn hộ đó thì vô cùng ưng ý, Kỳ An Chi lại đem hình ảnh của ngôi nhà đó cho họ xem làm bằng chứng, còn bảo họ rằng nếu như họ chậm chạp không chịu quyết định thì căn hộ đó lập tức sẽ bị người khác nắm tay trên mắt.

Hai bên gia trưởng vừa nghe, bèn nghĩ đến nên đi xem thử căn hộ đó một chút. Vì vậy cuối tuần Kỳ An Chi đã mang họ đến xem nhà, đến khi họ nhìn thấy căn hộ của ông Vương thì quả nhiên căn hộ này vượt quá kỳ vọng của họ.

Nguyên bản bốn vị gia trưởng là muốn nhà trai mua nhà, nhà gái ra tiền trang trí nội thất, tiền cho họ kết hôn tổng cộng có khoảng ba mươi vạn. Thế mà căn nhà đầy đủ trang thiết bị như thế này mà chỉ có hai mươi lăm vạn, tiết kiệm được không ít tiền. Hơn nữa không cần vay mượn thêm bất kỳ khoản nào cũng giảm bớt không ít gánh nặng cho cả hai gia đình.

Kỳ An Chi đưa ra một kiến nghị vô cùng hợp lý đó là cả hai bên gia đình kí luôn hợp đồng, song phương đưa ra hai khoản tiền bằng nhau, như vậy vạn nhất có xảy ra sự cố gì thì việc phân chia tài sản sau này sẽ vô cùng công bằng.

Bên nhà gái phi thường tán thành ý kiến này. Bởi vì nếu chiếu theo như kế hoạch lúc trước, nhà trai ra tiền mua nhà, thì trên hợp đồng sẽ không có tên của nhà gái, dù cho nhà gái cũng đã ra không ít tiền. Xã hội bây giờ không ít những vụ ly hôn gặp rắc rối trong việc phân chia tài sản, làm gia trưởng, không thể không lo lắng đến vấn đề này.

Nhà gái đã tỏ rõ thái độ như vậy, nhà trai đương nhiên là không có dị nghị. Nếu như căn nhà này là do cả hai bên cùng ra tiền, vậy nhà trai bọn họ cũng có lợi, đằng nào thì tiền cũng đã giao ra, coi như hôn sự của bọn nhỏ đã được giải quyết viên mãn.

Mà hai vợ chồng ông Vương cũng đều là người đã có con lớn, nhìn thấy đối phương thái độ rất thành khẩn, ngay cả giá cả cũng không kì kèo nhiều, chỉ là muốn mua nhà để cho con cái kết hôn, vì vậy liền vui vẻ ký hợp đồng. Đương nhiên chuyện này thành công nhanh chóng cũng không thể không kể đến công lao Kỳ An Chi đứng khuai môi múa mép, không ngừng vỗ ngực bảo chứng rằng đôi vợ chồng trẻ này tuyệt đối không thể kiếm đâu ra được mức giá tốt như thế này.

Nói tóm lại là mọi chuyện kết thúc trong vui vẻ, hai bên gia trưởng còn mời ông bà Vương ăn một bữa cơm, nói là duyên phận, vụ mua bán này cả hai bên đều thực hài lòng thuận ý! Nói thêm là đôi vợ chồng trẻ kia, trước mặt người lớn trong nhà, căn bản là mất quyền lên tiếng. Nói trắng ra là, ai có tiền thì người đó có quyền.

Kỳ An Chi cuối cùng tổng kết, cho Đường Mộ Thần một bài học, “Một, khinh địch. Cho rằng đã nắm chắc gì đó, cho dù hai bên trái phải xuất hiện đối thủ vẫn không thềm quan tâm. Hai, bỏ qua những tác động bên ngoài. Bất quá, phần này anh cũng cần phải rút kinh nghiệm, nếu như không phải bị em bức đến đường cùng thì anh cũng nghĩ không ra được chủ ý này. Chuyện này cũng cho anh một bài học, mặc kệ khách hàng là ai, kẻ chi tiền mới là đối tượng cần quan tâm nhất.”

Đường Mộ Thần lạnh lùng nhìn hần, nói nối theo, “Ba, đề tiện, khi nào cần dùng thủ đoạn thì dùng ngay, cho dù là nói dối người yêu. Bốn, bảo mật. Mặc kệ thương vụ đã tiến hành đến tầng cuối cùng, một ngày vẫn chưa ký được hợp đồng, tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài một chữ! Nhất là trước mặt đối thủ.”

Kỳ An Chi nghiêm trang gật đầu, “Thật là có lý! Chắc là em muốn ngủ tiếp rồi đi, hay là ăn chút hoa quả?”

“Ngủ!” Đường Mộ Thần nằm xuống, âm thầm đem bài học vừa rồi khắc sâu vào trong lòng.

Bống, có tiếng chuông điện thoại, là của Kì An Chi. Sợ làm ồn đến Đường Mộ Thần, hắn cầm điện thoại đi ra ngoài, thế nhưng tám ván cửa hơi mỏng vẫn khiến cho Đường Mộ Thần nghe được tin tức,

“Cái gì? Không thể nào! Là thật sao? Trời ơi!”

Là chuyện gì mới có thể khiến cho Kì An Chi luôn luôn bình tĩnh có thể lộ ra vẻ khiếp sợ như vậy? Đường Mộ Thần vô cùng hiếu kì. Nghe giọng nói của hắn, hẳn là chuyện gì đó rất quan trọng, Kì gia xảy ra chuyện gì sao? Đường Mộ Thần có chút ác liệt mà đoán bừa, đừng có nói là chú Diêu lại có em bé nữa chứ?

Dài dòng khoảng nửa giờ, Kì An Chi liền hấp tấp chạy ào vào báo tin, “Em trai của anh muốn kết hôn!”

Đường Mộ Thần cũng giật mình, “Kì Nhạc Chi? Đối phương bao nhiêu tuổi?”

“Hai người đều là mười sáu tuổi! Thiên chân vạn xác! Cả hai bên gia đình đều đồng ý rồi! Tụi nó cũng đã chuẩn bị làm thủ tục kết hôn! Đến lúc đó em theo anh về cùng dự lễ cưới!”

Đường Mộ Thần tròn mắt, nhất thời không tiêu hóa kịp tin tức này, mười sáu tuổi, kết hôn?”Vị hôn thê của em trai anh có bầu à?”

“Không có.” Kì An Chi gãi cằm, vẻ mặt nghiêm túc, “Anh nghĩ thằng ngốc đó có khả năng chưa từng làm tình đâu!”

“Vậy cậu ấy vì sao lại kết hôn sớm như thế?”

Kì An Chi đáp một câu khiến cho Đường Mộ Thần không biết nói làm sao, “Dù sao, đàn ông biết sinh con, đều không phải dễ tìm.”

Đường Mộ Thần lần thứ hai nhắm hai mắt lại, Kì gia đều là người kì lạ! Bống, y cảm giác được có một ánh mắt bất thiện đang nhìn y chòng chọc.

Mở mắt ra, hai tai đã ửng đỏ, vừa thẹn vừa giận rống lên, “Cút! Muốn sinh thì tự đi mà sinh!”

Kì An Chi nhún vai, “Nếu anh có thể sinh thì đã sớm sinh rồi! Còn chờ ngày hôm nay?” Cởi quần áo.

“Anh muốn làm gì hả?”

“Cùng em ngủ a!” Thân thể trẻ trung ấm áp rất nhanh đã chui vào chăn, thân thể xích lửa áp sát lên người Đường Mộ Thần, nhích tới nhích lui.

“Kì An Chi, anh mà xằng bậy thì tôi với anh tuyệt giao!”

“Vậy nếu như anh không xằng bậy, có phải em sẽ cùng anh hợp giao?”

“Anh... Ngô! Anh đừng có mà, bị kích thích... tìm tôi... A!”

“Vậy em bảo anh không tìm em thì làm gì, chẳng lẽ lại đi ngủ? Thần Thần, em đừng vứt bỏ anh khi anh cần em nhất! Nhạc Nhạc tiểu tử thối kia cư nhiên kết hôn rồi! Thật là!”

...

Một giấc ngủ trưa êm đẹp cứ như thế mà bị một cuộc điện thoại phá hỏng đến loạn thất bát tao. Thẳng đến qua mấy ngày sau, Đường Mộ Thần lần thứ hai ngồi trước bàn làm việc, mới thất thần mà nghĩ đến, Kì Nhạc Chi mười sáu tuổi cư nhiên sắp kết hôn rồi, vậy còn tương lai của hai người họ đang ở phương nào? Đường Mộ Thần mơ hồ nhớ tới một vấn đề mà y vẫn luôn luôn không muốn đối mặt.

Trong lúc Đường Mộ Thần đang suy nghĩ đến thất thần, một nhân viên cực kỳ không đúng lúc mà dùng thanh âm tràn đầy tình cảm mãnh liệt khiến cho y giật mình tỉnh lại, “Sếp! Mối làm ăn lớn tới cửa rồi!”

39. Chương 39

Mối làm ăn thực sự đã tới cửa, không chỉ là một mà thậm chí là hơn mười mối! Còn có tiền đặt cọc cuộn cuộn không dứt.

Tất cả đều là những người già sống trong khu chung cư của ông Vương, khi biết tin ông Vương bán được nhà với giá tốt bèn đến thử thời vận.

Ông Vương và vợ còn khen bọn họ không tiếc lời, bảo rằng “Có tài, vừa chịu khó vừa kiên nhẫn! Rất đáng tin cậy!”

So với quảng cáo còn hữu dụng hơn! Những người già hầu hết đều có con đã đi làm kiếm ra tiền, kinh tế không hề kém, mà tuổi tác đã lớn, đi đứng khó khăn, ở trong khu chung cư như vậy có hơi khó khăn, đều muốn đổi sang khu nhà nào có thang máy để ở. Tuy rằng không giống như nhà ông Vương có con trai con gái toàn bộ tài trợ, nhưng họ vẫn có khả năng chi trả.

Người già thường có tâm lý hay lo lắng đồng thời lại hay so sánh mình với người khác. Thấy ông hàng xóm đã dọn đến nhà mới, bọn họ vẫn còn ở trong khu nhà cũ, vậy chẳng khác nào nói rằng bọn họ không có tiền, con cái bất hiếu sao? Vì vậy mọi người như ong vỡ tổ mà ồa đến.

Từ khi công ty “LuckyStar” khai trương đến nay, lần đầu tiên mới được trải qua cái cảnh cánh cửa bị đập tung

Mặc dù vô cùng mừng rỡ, Kì An Chi và Đường Mộ Thần vẫn bảo trì vẻ lãnh tĩnh, lập tức yêu cầu toàn thể nhân viên dẹp hết việc thăm dò những tòa nhà khác, chuyên tâm tấn công khu chung cư đó. Nhất nhất kiểm tra toàn bộ các căn hộ trong khu chung cư, tính toán giá cả.

Nhân viên cũng rất là vui vẻ, “Nếu như nhiều căn hộ như thế mà thành giao thì chúng ta kiếm ít đi mỗi hộ một chút, nhưng nhờ vào số lượng nhiều mà tăng danh tiếng của công ty!”

Nhưng hai vị lãnh đạo hoàn toàn không tán thành, nhìn thì có vẻ là khởi đầu khá thuận lợi, kỳ thực rắc rối không ít.

Dù sao không phải mỗi hộ đều được lắp đặt trang thiết bị hiện đại như nhà họ Vương, những người đó mặc dù có nhu cầu đổi phòng, nhưng người lớn tuổi thường tính toán rất chi li. Chính vì vậy mà không thể không tìm hiểu thật kỹ.

Nhân viên trong công ty dành thời gian mỗi ngày đều họp bàn, phân tích từng căn hộ một, áp dụng những sách lược khác nhau mà định giá một cách hợp lý nhất. Họ không chỉ muốn bán được, mà còn phải bán được giá tốt nhất.

“Còn một điểm quan trọng nhất, mọi người không được quên, khách hàng còn muốn mua nhà nữa. Không thể chỉ bán được rồi thì không cần quản nữa, tận lực tiếp nhận những vụ bán nhà khác, chúng ta làm đại lý duy nhất đứng giữa có thể giảm bớt được rất nhiều chi phí, đây mới là thực sự là làm ăn!”

Đường Mộ Thần thưởng thức nhìn vẻ mặt đầy mãn nguyện của Kì An Chi, cũng đưa ra ý kiến của bản thân, “Còn điểm này, nếu như chúng ta có trên tay nhiều căn hộ trong một khu chung cư như vậy, có thể mở đại lý rao bán online. Đối tượng khách hàng chủ yếu tập trung vào những cặp vợ chồng mới kết hôn. Tôi định mở một trang web địa ốc, nếu như có nhiều người vào báo danh thì chúng ta có thể giảm được rất nhiều khoản chi phí.”

Lo liệu đủ trăm bề như vậy, tất cả mọi người đều không tin không gặm được cục xương cứng này!

Mọi người tràn ngập niềm tin, tích cực kiên trì điều tra nghiên cứu từng hộ khách một, đều là thanh niên thì ai cũng muốn dùng thành tích để chứng minh thực lực của bản thân mình.

Ngày trôi qua trong bận rộn như dòng nước chảy xiết, phong phú mà tràn đầy hân hoan. Hơn một tháng sau, công ty “Lucky Star” đã vươn lên trở thành một trong những công ty địa ốc hàng đầu trong thành phố, ngoại trừ những công ty lão làng ra thì khách hàng hầu như đều chọn công ty “Lucky Star” làm đối tác.

Ngay như hai vợ chồng lần trước tiếc nuối vì không mua được nhà của ông Vương, đã thử liên hệ với họ một lần nữa và đã mua được một căn hộ ưng ý. Đã có rất nhiều khách hàng nói rằng, “Lucky Star thực sự đã mang đến may mắn cho chúng tôi!”

Nhân viên trong công ty đều vui vẻ ra mặt, cảm giác tự hào tràn ngập trong lòng. Còn hai vị quản lý trẻ chỉ mỉm cười, sao Lucky Star lại không mang lại may mắn cho họ được chứ?

Kì An Chi xem xong bản báo cáo thành tích cuối tháng, liền quyết định, “Đêm nay bọn tôi mời! Mọi người muốn đi đâu chơi nào?”

“Karaoke! Khiêu vũ! Quán bar!”

Những nơi như vậy đi vào ban đêm rất thích hợp, lại có thể tiêu hao bớt nhiệt tình của đám thanh niên. Âm nhạc đình tai nhức óc, ánh đèn lấp lánh khắp nơi, thức ăn mỹ vị, những chai bia mát lạnh, có thể hát, có thể nhảy nhót, nếu như có dũng khí, có thể chạy lên sân khấu mà biểu diễn trước mặt nhiều người.

Kỳ thực, Kì An Chi và Đường Mộ Thần có hơi không thích nghi được với loại địa phương này. Cả hai người bọn họ đều là những người lãnh tĩnh, đối với những nơi như vậy tuy rằng không đến nỗi phản cảm nhưng nếu như có thời gian, bọn họ thà rằng đánh với nhau một trận kịch liệt đến một thân mồ hôi ướt đầm, hoặc là ở trong nhà nghiên cứu về những chiến thuật trên thương trường còn hơn.

Vì vậy khi thấy đám nhân viên sau khi nốc hết chùng hai chai bia thì tất cả đều lao xuống sàn nhảy quần ma loạn vũ, hai người bọn họ vẫn ngồi một chỗ vững như thái sơn, chậm rãi uống rượu ăn thịt.

“Em nói xem, đêm nay chùng nào mới xong?”

Đường Mộ Thần giương mắt nhìn đồng hồ đeo tay, “Hiện tại đã là mười hai giờ hai mươi, nếu như một giờ sáng mà ra được khỏi đây coi như là may mắn lắm rồi!”

Hai người liếc nhau, đều cảm thấy có chút đau đầu. Tuy rằng ngày mai không cần đi làm, nhưng có cần chơi đến mức như vậy hay không?

Kì An Chi thì thầm, “Sớm biết vậy anh đã không hỏi họ muốn đi đâu, trực tiếp tổ chức một buổi tiệc đơn giản cho rồi? Lại nói tiếp, chúng ta đã khá lâu không có thi đấu, không bằng tìm một dịp nào đó lại tranh tài một phen?”

“Được a! Không bằng...”

Đột nhiên, ở giữa sân khấu có một thanh niên trẻ xông lên, đoạt lấy microphone trong tay DJ, trong tay còn cầm ly rượu hô to, “Mọi người phía dưới, tôi muốn mời ông chủ anh tuần nhất tiêu sái nhất anh minh nhất thần võ nhất của tôi lên sân khấu hát một bài, mọi người có chịu không?”

“Được!” Đám người e sợ thiên hạ bất loạn bắt đầu hô ứng.

Đường Mộ Thần diện vô biểu tình nhìn Kì An Chi, “Nhân viên của anh gọi kìa, mau lên đi!”

Kì An Chi bất động như núi, “Hình như anh lại nghe thấy cậu ta đang gọi em! Cậu ta chẳng phải ở trong tổ của em à?!”

“Sếp! Mau lên đây!” Tiểu Triệu đứng trên sân khấu hưng phấn hướng họ ngoắc tay, lập tức một ngọn đèn rọi thẳng về phía họ.

Tên nhóc chết tiệt! Sau khi về phải trừ lương của hắn! Cả hai vị quản lý đại nhân lúc này phi thường hữu chí đồng tâm, đoàn kết nhất trí.

DJ phối hợp theo, cổ động đoàn người gào thét, “Sếp, sếp ơi mau ra đây, nhân viên của sếp rất nhớ sếp! Sếp ơi, sếp ơi mau ra đây, mọi người đều đang đợi sếp đó sếp ơi!”

Đường Mộ Thần quay đầu né tránh ánh sáng chói mắt, dùng ánh mắt âm trầm nhìn Kì An Chi, “Nếu như ngày hôm nay anh dám để tôi phải lên trên đó, tôi lập tức dọn nhà!”

Nói giỡn à? Đường Mộ Thần ưu điểm rất nhiều, nhưng cũng không phải không có nhược điểm! Nhược điểm của y chính là ngữ âm không được đầy đủ!

Gương mặt băng sơn vạn năm bất biến của Kì An Chi cuối cùng cũng xuất hiện một vết nứt, chớp chớp con mắt, đứng lên, mỉm cười ngoắc ngoắc về phía sân khấu, vài ngọn đèn lập tức tập trung trên người hắn, giúp cho mọi người càng thấy rõ hơn diện mạo anh tuần của hắn, thế là một mảnh tung hô vang dội từ trong đám người phát ra, mà chiếm phần lớn là giọng nữ.

Kì An Chi khi bước ngang qua người Đường Mộ Thần, cố ý cúi đầu, ghé vào lỗ tai y nói nhỏ, “Yên tâm! Là người đàn ông của em, anh có trách nhiệm che chở cho em mà!”

Đi chết đi! Nếu không phải đang bị mọi người nhìn chăm chăm, Đường Mộ Thần đã lập tức bạo phát, đem tên gia khóa vô liêm sỉ kia ném bay khỏi địa cầu!

Thế nhưng có một điều hấp dẫn Đường Mộ Thần hơn, Kỳ An Chi sẽ hát sao? Đường như y chưa từng được nghe a! Gia khóa này định hát cái gì vậy? Hay là hắn định nhảy sao?

Nhất định phải xem!

Chỉ thấy bóng lưng cao ngất của Kỳ An Chi sải bước đi lên sân khấu, cổ sức vỗ vỗ vai Tiểu Triệu, nói nhỏ, “Anh bạn thật hoạt bát a!”

Gì? Gì gì? Cái đầu vụng vụng hồ hồ của Tiểu Triệu do uống quá nhiều lập tức trong nháy mắt liền thanh tỉnh. Nhìn ông chủ băng sơn thân thiết mỉm cười, không tự giác rung mình, lập tức tỉnh táo phân nửa, trời ạ! Minh sao lại triệu hồi cái vị này ra? Tránh mau!

Kỳ An Chi đi tới bên chỗ DJ, nhẹ giọng giao lưu vài câu, sau đó đi ra chính giữa sân khấu, mỉm cười tuyên bố, “Xin mời mọi người thưởng thức chút tài mọn, nếu như hát không hay, mong mọi người thông cảm!”

Dừng lại một chút, hắn bổ thêm một câu, “Ca khúc này xin dành tặng cho người tôi yêu nhất!”

Lập tức một mảnh tiếng hét chói tai vang lên, thậm chí không hề thiếu nữ sinh hoan hô, “Anh đẹp trai, bọn em cổ vũ cho anh!”

Tiếng đàn ghi-ta chậm rãi vang lên, làn điệu rất quen thuộc,

“He deals the cards as a meditation And those he plays never suspect

He doesn't play for the money he wins He doesn't play for the respect...”

Tiếng hát êm dịu mà đầy từ tính của Kỳ An Chi vang lên, hợp vô cùng với bài hát, phối hợp cùng với tiếng đàn ghi-ta khi trầm khi bổng, dù cho có nghe không hiểu ca từ, cũng có thể bị hấp dẫn bởi ma lực trong giọng hát của hắn.

Còn người nghe hiểu được thì có thể cảm nhận thấy vẻ ưu thương nhân nhật bên trong bài hát. Thí dụ như, Đường Mộ Thần.

” Anh ta cẩn trọng trước những lá bài

Đi những nước bài không một chút nghi vấn

Anh không chơi vì tiền

Anh cũng không chơi để khiến người khác nể sợ

Anh chơi để tìm kiếm câu trả lời

Những giá trị cao vợi của cơ hội

Những qui luật ngầm của hệ quả

Và những con số trong điệu nhảy...

Quân bài bích là thanh kiếm của chiến binh

Quân bài chuồn là vũ khí chiến tranh

Quân bài rô gợi đến tiền thắng cuộc

Nhưng chúng chẳng phải là hình dạng của trái tim tôi

Anh ta có thể đi một quân ách rô, một quân đầm bích,

Hay quyết định số phận của một quân già

Khi tất cả kí ức đang từ từ phai nhạt...

Và nếu tôi bảo rằng tôi yêu em

Em sẽ nghĩ rằng hình như có chuyện gì đó lằm lẩn

Tôi chẳng phải là một người đàn ông có nhiều khuôn mặt...” (*)

Nụ cười trên mặt Đường Mộ Thần dần dần ngưng đọng. mộ thần trên mặt đích đáng tươi cười dần dần ngưng kết liễu. “Cẩn trọng”, đây chính là điều mà hắn nghĩ về tình yêu của hắn và y sao? Đột nhiên một cảm giác phẫn nộ tràn ngập trong lòng y, y đột nhiên muốn cất tiếng cười to, muốn xông lên trên sân khấu đánh cho tên gia khố đó một trận!

Anh ở trên sân khấu hát “Shape Of My Heart “, nhưng đó là trái tim của tôi sao? Con mẹ nó anh có thật sự biết được hình dạng của trái tim tôi sao?

Lòng có oán khí, cãi nhau đương nhiên không thể tránh được.

...

(*) Lời Việt bài hát Shape of My Heart của Sting do bạn Friend dịch ra tiếng Việt trên kenhsinhvien, ở đây đã được chỉnh sửa cho phù hợp ^^

40. Chương 40

Hai giờ sáng.

Rời khỏi quán bar, vừa nhấc đầu, chỉ thấy bầu trời tối đen như mực không một ngôi sao.

Kêu vài chiếc taxi, đem mấy người nhân viên nhét vào, cái cô nàng Điền Tâm không biết là say thật hay mượn rượu giả điên, trước khi cửa xe bị đóng lại, còn kịp hôn lên hai má Kì An Chi mỗi bên một cái, “Sếp, em rất yêu sếp a!”

“Được rồi! Đi đường cẩn thận!” Suốt cả tối nay, đã nghe qua không ít những lời thổ lộ của không biết bao nhiêu cô gái, Kì An Chi đã sớm quen rồi. Loại “yêu” này chỉ là một cách ngưỡng mộ, giống như lầyêu thích thần tượng thôi. Nói không chừng cả đời này chỉ gặp nhau được có một lần, nào có chuyện yêu đương thật lòng?

Không chút nào chần chờ đóng sầm cửa xe, Kì An Chi đưa tiền cho tài xế, đồng thời báo địa chỉ cần phải đến, “Phiền ông rồi!” Đồng thời ghi nhớ gương mặt và biển số xe để đề phòng.

Trở lại xe của mình, không phải hắn không phát hiện ra vẻ u ám trên mặt Đường Mộ Thần, nhưng hắn không hỏi gì cả, trước tiên cho xe chạy về.

“Dừng lại!”

Đi tới một đoạn đường không người, Đường Mộ Thần cúi đầu hô một tiếng. Kì An Chi coi như không có nghe thấy, thế là Đường Mộ Thần lấy hết sức bình sinh mà rống lên, “Em bảo anh dừng lại! Anh có nghe thấy không?”

Vùng xung quanh lòng mày Kì An Chi cũng nhíu lại, chậm rãi dừng lại bên đường, còn chưa dừng hẳn, Đường Mộ Thần đã xô cửa xe đi ra, hai tay siết chặt thành nắm đấm, cúi đầu hít một hơi thật sâu, dường như đang cố gắng đè nén cảm xúc.

“Em dừng như vậy!” Kì An Chi khoanh tay trước ngực, nửa tựa vào cửa xe lạnh lùng nhìn Đường Mộ Thần “Có chuyện gì thì cứ việc nói thẳng đi!”

Lời còn chưa dứt, Đường Mộ Thần liền như một trận gió xoáy vọt tới trước mặt Kì An Chi, túm lấy cổ áo sơmi, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hắn, “Anh rốt cuộc muốn bức tôi đến mức nào? Hả? Kì An Chi! Anh còn muốn tôi phải làm cái gì nữa? Con mẹ nó!”

Y thật sự không biết nên như thế nào biểu hiện phẫn nộ trong lòng, một quyền xé gió lao đến đánh thẳng vào mặt Kì An Chi.

Sắc mặt Kì An Chi thay đổi, đôi mắt vẫn không rời khỏi Đường Mộ Thần, nhưng bàn tay đã kịp đỡ được nắm đấm sắp đánh vào mặt.

“Đường Mộ Thần, em không phải mới biết anh ngày một ngày hai! Em phải biết nếu ở bên anh thì kết cục sẽ như thế nào!”

“Tôi biết! Tôi biết cái rắc a! Toàn bộ đều là anh! Từ đầu tới đuôi đều là anh!”

Đôi mắt Đường Mộ Thần như tóe lửa, tựa như tia sét giữa trời đêm, đẹp đến kinh tâm động phách. Y muốn nói, y đã nghĩ bao lâu rồi, đâu phải là y không biết, chỉ là không muốn nói ra mà thôi. Thế nhưng giờ khắc này, y thực sự vô pháp nhịn nữa.

“Kì An Chi, anh để tay lên ngực mà tự hỏi mình đi. Chúng ta đi đến bước này, không phải anh đã sớm tính toán tốt rồi sao?”

Từ nhỏ, hầu như là từ ngày đầu tiên gặp nhau, hắn không ngừng dây dưa quấn lấy y, từ từ cắt đứt tất cả những mối quan hệ của y với người khác, dùng vô số những trận tỷ thí để tiêu hao tinh lực của y, vững vàng đem hình ảnh của một mình hắn lưu lại trong mắt y.

Đường Mộ Thần biết, ngay từ đầu đã biết, chỉ là không muốn nghĩ, không muốn nói. Y sợ chỉ cần nghĩ, hay là nói ra, y sẽ không còn cách nào có thể tiếp tục giả bộ hồ đồ nữa, y phải đối mặt với trách nhiệm mà y phải gánh vác.

“Đúng! Tất cả đều do anh bày ra, thế nhưng em thì sao? Vì cái gì em lại để cho anh điều khiển? Nếu như cái gì em cũng đều biết, cái gì cũng hiểu, vì sao vẫn ở bên cạnh anh? ” Kì An Chi lạnh lùng hỏi ngược lại, “Anh thừa nhận là anh ích kỷ, là anh bất an thì sao? Đây cũng là do em cam tâm tình nguyện! Vậy còn em thì sao? Em có bao giờ thống thống khoái khoái thừa nhận tình cảm của em đối với anh chưa? Em có bao giờ thực sự trân trọng tình cảm của chúng ta sao? Em chỉ biết nghĩ, nếu như em ở bên anh, thì sẽ có lỗi với ông nội em, với cha với mẹ của em, thế nhưng em có bao giờ nghĩ đến em làm như vậy có tổn thương anh không? Có tổn thương chính bản thân em không? ”

“Kì An Chi! Anh đừng có quá phận!” Đường Mộ Thần tựa như thùng thuốc nổ bị châm ngòi, rít gào lên, “Anh nói tôi không biết trân trọng, anh bảo tôi phải trân trọng như thế nào? Nếu như anh có thể sinh con giống như ba của anh thì tôi liền không nói hai lời mang anh đi gặp ông nội ngay, anh làm được không?”

Kì An Chi bình tĩnh nhìn Đường Mộ Thần, trong ánh mắt hàn khí bức người, lời nói cũng lạnh như băng, “Có phải em muốn nói rằng, nếu như chúng ta không có con thì sẽ không thể ở bên nhau được phải không?”

“Đúng!” Đường Mộ Thần giương đôi mắt đỏ ngầu, đã mất đi hơn phân nửa lý trí, “Bởi vì tôi không giống anh! Tôi không có anh chị em! Tôi phải lo liệu nhang khói sau này của dòng họ nhà tôi, tôi không thể để cho ông nội tôi thất vọng!”

“Nếu muốn có con đến như vậy thì em còn ở bên cạnh tôi làm cái gì? Sao không đi tìm đàn bà đi?!”

“Tôi sẽ đi!” Đường Mộ Thần không chút lưỡng lự lập tức phun ra những lời này, nhìn sắc mặt u ám của Kì An Chi, trong lòng đột nhiên cảm thấy thống khoái, dường như tảng đá khổng lồ đè nặng trong lòng bao lâu nay đã biết mất, nhất thời lại nói thêm những lời khiến cho không khí càng trở nên trầm trọng hơn, “Tôi nhất định sẽ đi tìm đàn bà! Sinh con! Sinh thật nhiều con! Để cho ông nội vui vẻ, để cho cha mẹ tôi có thể sống một cuộc sống vui vẻ khoái nhạ!”

Quang mang trong mắt Kì An Chi dần dần biến mất, hiện ra một tia uể oải. Hồi lâu, mới nhàn nhạt phun ra một câu nói, “Đã như vậy, chúng ta có ở bên nhau thì cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa. Em mau đi tìm một cô gái nào đó mà hưởng thụ cuộc sống gia đình hạnh phúc trong mơ của em đi!”

Hắn xoay người, bóng lưng cao ngất tựa hồ như đang mang một gánh nặng vô hình, muốn mượn chuyện tập trung vào lái xe mà che giấu cảm xúc.

Đến khi lần thứ hai mở miệng, thanh âm đã khôi phục lại bình tĩnh như trước, “Đi thôi! Nơi này rất khó gọi được taxi!”

Về bình tĩnh đến kì lạ của hắn khiến cho cái đầu đang nóng bừng bừng của Đường Mộ Thần cũng dần dần nguội xuống. Hắn vừa nói với mình cái gì? Y thật không dám nhớ lại.

Chỉ là ngồi bên cạnh Kì An Chi cảm giác thật sự quá khó khăn, tựa như bị một cái túi plastic trùm lên đầu, mỗi một lần hô hấp đều khiến cho cả đầu y như bị thít chặt lại, cơ hồ không thể hít thở được.

“Dừng lại!” Đi ngang qua một khách sạn thì, Đường Mộ Thần lại kêu xe ngừng.

Kì An Chi không hỏi gì cả liền lập tức ngừng lại. Nghe tiếng Đường Mộ Thần mở cửa xe rồi đi, cũng không buồn liếc mắt, chỉ đợi nghe tiếng cửa xe được đóng lại thì lái xe đi.

Trời ạ! Mình rốt cuộc đã nói cái gì?

Đường Mộ Thần nằm trên chiếc giường rộng lớn bên trong khách sạn, đôi mắt vô hồn nhìn lên trần nhà, trong lòng như có một khoảng trống không thể lấp đầy. Cảm giác vui sướng thống khoái ban nãy tựa như hồng thủy trào ra, bây giờ để lại một khoảng trống không cách nào khép lại được. Thậm chí vết rách càng lúc càng lớn dần, lớn dần, y chỉ có thể mở to mắt mà nhìn một cách bất lực.

Mĩa mai cười nhạo bản thân, chẳng phải đây chính là điều mà mày vẫn luôn nghĩ đến hay sao? Bây giờ có thể ở bên hần, nhưng rồi cũng sẽ đến lúc bắt buộc phải kết hôn sinh con, thực hiện tốt nghĩa vụ của mày.

Nhưng vì cái gì, không thể sống yên ổn cho đến lúc đó chứ? Tựa tựa như bị xé ra thành trăm ngàn mảnh. Khiến cho y đau đớn đến mức chịu không nổi mà cuộn mình lại. Thì ra đau lòng chính là cảm giác như thế này à? Còn hần thì sao? Có đau đớn giống như mình không?

Đường Mộ Thần cố gắng nhịn xuống, thế nhưng nước mắt không tự giác mà trào ra khỏi khóe mắt.

Kì An Chi! An Chi! Trong đầu không ngừng cất lên cái tên này, nhưng càng gọi lại càng thêm đau đớn.

Kì An Chi về đến nhà, gương mặt trầm trọng cầm lấy điện thoại gọi đi. Cô độc đứng lặng ngoài cái lan can nhỏ, nhìn xuống dưới lầu, chờ đợi tròn một đêm...

41. Chương 41

Chia tay, cho tới bây giờ luôn luôn là chuyện không thể chỉ cần nói một lời là giải quyết xong được.

Vô luận có quyết tuyệt đến như thế nào, chỉ cần đã từng thật lòng yêu nhau, chỉ ít sẽ ở trong khoảng thời gian ngắn không thể thích nghi được, sau đó có thể sẽ nổi lại tình xưa, hoặc là triệt để cắt đứt liên hệ.

Đường Mộ Thần cũng không biết rốt cuộc là y bị làm sao. Sáng sớm ngày thứ hai vẫn như cũ đúng giờ đi làm.

Đây là muốn tìm cơ hội để gặp mặt hần sao? Thế nhưng gặp lại rồi thì có thể nói được gì đây? Trong đầu y không ngừng tưởng tượng đến vô số tình huống, nhưng cuối cùng y vẫn không nghĩ rằng vừa nhìn thấy Kì An Chi, tâm y đã loạn thành một đoàn, căn bản là không có khả năng xử lý bất luận chuyện gì cả.

Cười khổ, gặp hần mà mặt không đổi sắc cũng không phải chuyện khó khăn lắm, chân chính khó khăn chính là, làm sao sau khi chia tay xong vẫn còn có thể giữ được tâm trạng bình tĩnh mà đối mặt với hần.

Y không phải là thánh nhân, y làm không được! Nếu làm không được, vậy thì y chỉ có một cách duy nhất mà thôi.

Nhân viên trong công ty cũng nhận thấy được cơn sóng ngầm giữa hai vị quản lý, ai cũng không dám hé răng, cẩn thận ôm lấy phần hồ sơ tài liệu của mình rồi sau đó vội vàng vàng chạy ra ngoài tác nghiệp.

Trong gian phòng làm việc vắng vẻ, không lâu sau chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Tôi muốn rời khỏi đây.” Không còn câu nói nào tối nghĩa hơn câu này, Đường Mộ Thần nhắm mắt lại, ngay cả y cũng coi thường bản thân mình, quả nhiên, y đúng là một kẻ chỉ biết chạy trốn.

Kì An Chi chỉ hỏi lại, “Có muốn chia cổ phần không?”

“Không cần!” LuckyStar chỉ vừa mới đi vào quỹ đạo, nếu như y muốn chia cổ phần thì công ty chắc chắn phải đóng cửa.

“OK.” Không nhiều lời, “Tôi sẽ viết một bản hợp đồng, trong công ty vẫn bảo lưu cổ phần của em, cuối năm sẽ chia hoa hồng.”

Vậy cũng được? Thế nhưng Đường Mộ Thần nói không nên lời, càng thêm xấu hổ không dám mở miệng chính là, y mới vừa rồi... cư nhiên lại có hơi thất vọng. Nhưng rốt cuộc là mày thất vọng cái gì? Muốn rời khỏi chẳng phải chính là mày sao? Bây giờ được như ý nguyện còn chưa thấy đủ à?

“Từ giờ tới cuối tuần tôi sẽ chỉnh lý lại công việc, anh xem nên an bài ai tới tiếp nhận.” Cổ họng khô khốc thốt ra một câu, tận lực bảo trì sắc mặt bình tĩnh giải quyết công việc.

“Em cứ chỉnh lý tốt cho tôi là được. Được rồi, còn có quần áo và đồ dùng hàng ngày của em, em bớt thời gian quay về dọn dẹp một chút đi.”

“A, được.”

Bầu không khí thoáng cái lạnh xuống, hai người cứng nhắc đối đáp với nhau như hai kẻ xa lạ.

“Ách... cuối tuần này là hôn lễ của Nhạc Chi, bọn họ vẫn còn đi học, vì vậy nên tôi đã đặt hai chiếc iPad làm quà mừng, anh chuyển giúp tôi nhé.” Lời vừa ra khỏi miệng, Đường Mộ Thần có chút hối hận, nếu như đã muốn cắt đứt triệt để, vậy còn nhớ đến em trai người ta làm gì?

Thế nhưng trong lòng nhịn không được mà có chút mong đợi, hẳn sẽ có phản ứng như thế nào đây?

“Cùng đi đi!” Kì An Chi cuối cùng quay đầu nhìn Đường Mộ Thần một cái, khi Đường Mộ Thần âm thầm có một chút cảm giác vui sướng thì, hắn đã hạ tiếp một câu nói như tát cho y một chậu nước lạnh khiến cho y tỉnh mộng, “Nhạc Nhạc coi như là em đã quen nó từ nhỏ đến lớn, dù cho hai chúng ta có ra sao đi nữa thì chuyện nó kết hôn cũng là chuyện đại sự, không lẽ em không định đến dự hay sao?”

Trong lòng nhói một cái, Đường Mộ Thần âm thầm xấu hổ, tối hôm qua mày đã nói đến như vậy, sao có khả năng ngày hôm nay hắn có thể coi như chưa từng phát sinh chuyện gì, mày còn định tự rước lấy nhục đến khi nào?

Đường Mộ Thần ơi là Đường Mộ Thần, mày đừng có quá tự cao đi! Lời nói ra tựa như bát nước đã hắt đi, muốn thu cũng không thể nào thu lại được nữa. Bình tĩnh mà suy nghĩ lại, tuy rằng tối hôm qua lời nói và việc làm có hơi quá khích, thế nhưng cũng không phải chỉ là xúc động nhất thời mà nói như thế.

Mày thật sự có dũng khí cùng Kì An Chi sống vai đứng dưới ánh mặt trời, dẫn hắn về gặp ông nội sao? Nếu như không thể, vậy vì cái gì mày lại vừa hưởng thụ tình yêu của hắn dành cho mày, lại vừa oán hận hắn không buông tha mày ra?

Chỉ một câu nói, Kì An Chi không nói gì nữa, mặc kệ tình cảm của bọn họ lúc đó làm sao mà phát sinh, thế nhưng mà bản thân y cũng không cự tuyệt, vậy tức là chấp nhận. Nếu như đã tiếp nhận rồi, vậy bây giờ y vứt bỏ tất cả, đối với hắn mà nói, có thể nói là công bằng hay không?

Nghĩ như thế, trong lòng liền bình thường trở lại.

“Được, cuối tuần tôi sẽ cùng anh quay về.” Đường Mộ Thần cuối cùng cũng có thể ngẩng mặt lên đối mặt với Kì An Chi, “Xin lỗi, tôi đã khiến cho anh bị tổn thương, tôi rất xin lỗi.”

Kì An Chi không nghĩ tới Đường Mộ Thần lại đột nhiên nói như vậy, trên gương mặt lạnh như băng xuất hiện một vết nứt, giật mình, lại đeo lên cái mặt nạ lạnh lùng, đáp, “Vậy làm việc đi!”

Chỉ có công tác mới có thể khiến cho trái tim bị tổn thương không còn đau đến chết lặng nữa.

Nhưng công việc rồi cũng có lúc kết thúc, Đường Mộ Thần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời rộng lớn ở bên ngoài, bắt đầu tự hỏi bản thân một vấn đề, mình sẽ đi đâu?

Cuộc sống của y, lần đầu tiên không dính dáng chút nào đến Kì An Chi, y đột nhiên trở nên mơ hồ. Rốt cuộc là bản thân y muốn một cuộc sống như thế nào đây?

Cuối tuần. Trong một ngôi giáo đường nhỏ.

Một chú rể trẻ tuổi nghênh đón một chú rể trẻ tuổi khác, mặc dù trông cả hai có hơi trẻ con, thế nhưng Đường Mộ Thần phải thừa nhận, y rất ước ao. Ước ao có thể được như bọn họ cùng người mình yêu nắm tay nhau đi vào giáo đường, quang minh chính đại mà tiếp nhận sự chúc phúc của mọi người.

Một trong hai chú rể dường như có chút không vui, trong ánh mắt ẩn chứa vẻ u buồn, nhưng khi nhìn thấy người còn lại thì, vẻ u uất trong mắt lập tức được quang mang sáng chói mất thay thế.

Nhạc Nhạc, cuối cùng cậu cũng tìm được hạnh phúc của mình rồi đi! Đường Mộ Thần chỉ cần liếc mắt liền nhận ra ngay tình cảm của bọn họ, chắc chắn hai con người ngây ngô đó sẽ cùng nhau đi đến hạnh phúc.

“Nhạc Nhạc! Cả năm trời không gặp em, cứ nhiên đã nhanh chân chạy trước bọn anh. Sau này phải làm một người đàn ông tốt biết lo cho gia đình nhé!” Đường Mộ Thần tiến lên huých Kì Nhạc Chi một cái, trêu chọc một câu.

“Em nhất định sẽ làm được!” Kì Nhạc Chi đỏ mặt, cúi đầu ngượng ngịu vò vò gấu áo, mười phần giống trẻ con.

“Nhạc Nhạc thật đáng ghét!” Phụng phịu cong cái miệng nhỏ nhắn biểu thị bất mãn chính là Kì Hạnh Chi, “Anh vẫn cho rằng anh sẽ là người kết hôn sớm nhất đó! Ai ngờ anh lại phải tặng cho chú mày quà cưới trước tiên!”

Mặt Kì Nhạc Chi càng đỏ hơn, “Anh hai à! Sau này em sẽ trả lại anh nhiều hơn một phần quà nha!”

“Vậy còn nghe được a!” Kì Hạnh Chi miễn cưỡng lấy lại cân bằng tâm lý, túm lấy cánh tay Đường Mộ Thần, nở nụ cười gian hồi một câu, “Anh Mộ Thần, anh có bạn gái chưa?”

Hai ngón tay đưa lên, búng một cái chóc vào trán xinh xinh của Kì Hạnh Chi, “Em tự đi mà lo cho em trước ấy! Vào đại học rồi, hẳn là có rất nhiều người theo đuổi em đi?”

“Không có mà!” Kì Hạnh Chi phì cười nhún nhó, cái đầu nhỏ mơ mơ hồ hồ không hiểu được, vì sao lại chả có ai chịu theo đuổi mình nha?

“Anh tin được mới là lạ đó! Nếu như Hạnh Chi xinh đẹp thế này mà chả ai thích, vậy anh Mộ Thần đương nhiên là chả ai thèm muốn rồi!”

“Anh sẽ không như vậy đâu!” Trong đôi mắt to của Kì Hạnh Chi hiện lên một tia tiểu ý giao hoạt, không nói thêm nữa, chỉ liếc nhìn ông anh mình đứng một bên cười nhẹ.

Đường Mộ Thần trong lòng căng thẳng, thẳng nhỏ này, bình thường luôn luôn mơ mơ màng màng chả làm được chuyện gì cho ra hồn thể nhưng trực giác lại nhạy cảm đến dọa người.

Kì An Chi lúc này mới tiến lên, vỗ vỗ lưng đứa em trai út, “Nhanh sinh mấy đứa nhỏ đi, anh mày sẽ có phần thưởng!”

Kì Nhạc Chi ngượng ngùng khiến cho gương mặt càng đỏ hơn, thanh âm lí nhí như muỗi kêu, “Em sẽ không để cho Tiểu Duyệt sinh cục cưng sớm như vậy đâu! Bọn em còn nhỏ...”

“Vậy sau khi tốt nghiệp mới sinh sao?” Kì An Chi nghiêm túc ra lệnh, “Nhớ kỹ phải sinh nhiều nhiều một chút!”

Kì Nhạc Chi kéo tay Hà Gia Duyệt bỏ chạy trốn chết.

Trong ngực Đường Mộ Thần tê rần, nếu như anh không để ý đến chuyện con cái, vì sao lại giao phó cho em trai mình như vậy chứ?

Trên đường trở về, Đường Mộ Thần nói ra quyết định của chính mình, “Tôi muốn đi Anh quốc du học.”

Y thực sự vô pháp giữ được bình tĩnh mà đối mặt Kì An Chi, dù cho là không có sống chung một thành phố, thế nhưng nếu vẫn ở quá gần hẳn thì y sợ rằng sẽ có một ngày không kiềm chế được mà lại đi tìm hắn.

Nói vậy, thực sự quá khó khăn.

“Ừ.” Kì An Chi đáp một tiếng, “Anh quốc khí trời rất lạnh, nhớ kỹ mang nhiều quần áo.”

Gật đầu, lặng lẽ.

“Bảo trọng.” Song song cất lời, chỉ có hai tiếng.

Kéo kéo khóe miệng, nhưng đều không thể cười nổi.

Kì An Chi so với y thì vẫn bình tĩnh hơn, “Nếu phải đi, dù sao cũng là cộng sự, mọi người cùng nhau đi ăn một bữa cơm đi! Tôi chỉ gọi mọi người trong công ty đi thôi. Dù sao, em vẫn còn cổ phần trong công ty mà.”

“Được!” Thống khoái đáp ứng, cổ họng như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, khiến bản thân hít thở không thông.

“Vậy em quyết định được khi nào đi thì sớm liên lạc lại nhé! Công ty không thể không có ai quản lý, tôi về trước đây.”

Ngoại trừ những lời như vậy, còn biết nói gì đây?

“An An!” Kì An Na đột nhiên lên tiếng, phá vỡ bầu không khí bế tắc giữa hai người bọn họ, tuy rằng hai chú rể đã bỏ chạy, nhưng Kì Hà hai nhà vẫn là muốn cùng nhau ngồi lại ăn một bữa cơm chúc mừng, “Mộ Thần, cùng đi nhé!”

“Không cần! Cô An Na!” Đường Mộ Thần thuận miệng đáp, lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt đã có chút thay đổi.

Từ nhỏ, y luôn chơi chung với Kì An Chi, xưng hô với người nhà họ Kì như thế, đặc biệt mang lại một loại cảm giác thân thiết. Thế nhưng bây giờ lại có chút mỉa mai, dường như là đang châm chọc lòng tham cùng ảo tưởng của y, mà hết thảy những điều này, đều đã kết thúc.

“Hẹn gặp lại.”

Xoay người ly khai. Đáy lòng có chuyện, nhưng nói không nên lời, chỉ còn cách chôn sâu trong lòng, chờ mong có một ngày nó sẽ tan biến.

42. Chương 42

Đường Mộ Thần không biết đã uống cùng mọi người bao nhiêu chai, chỉ thấy chai bia từ trong két từng chai từng chai được khai ra đặt lên bàn. Mấy ly bia trước mặt dường như bị phù phép nhân lên, đặt kín cả mặt bàn, tựa hồ như không bao giờ có thể uống hết được.

Cố sức nâng đôi mắt đã muốn díp lại lên, những gì mà y nhìn thấy được là mấy gương mặt trẻ tuổi đỏ bừng bừng do chất cồn, không khỏi bật cười, chắc chắn là mặt mình cũng chẳng khá hơn gì!

Ngày hôm nay là buổi tiệc chia tay của toàn thể nhân viên trong “Lucky Star” dành cho y, địa điểm do Kì An Chi chọn, hẳn đã chọn lựa một địa điểm rất tốt, đó là một quán ăn nhỏ ngay sát công ty.

Cả bàn lẫn ghế đều làm bằng gỗ, những ngọn đèn trên tường tỏa ra ánh sáng màu hồng nhẹ nhàng mang đến cảm giác ấm áp.

“Đường quản lý! Anh thực sự phải đi à? Không đi có được không?” Điền Tâm đã say đến bảy tám phần, thất tha thất thểu tiến đến gần, kéo kéo ống tay áo của Đường Mộ Thần, đôi mắt đỏ hoe ngân ngấn nước nhìn y.

Đừng khóc! Làm ơn đừng có khóc! Đường Mộ Thần nghĩ y sắp sửa không thể nhịn được nữa. Cuộc đời của y không phải chưa từng có ly biệt, nhưng vì sao lúc này lại khó chịu đến như vậy?

“Tiểu Điền, cô đừng có như vậy! Đường quản lý cũng không phải đi chơi, anh ấy đi du học mà! Đây là chuyện tốt, chúng ta hẳn là nên chúc mừng chứ đừng cản trở anh ấy!” Tiểu Triệu tính tình hoạt bát nhất công ty vội vàng giữ lấy Điền Tâm.

“Tôi biết! Tôi biết!” Điền Tâm liều mạng gạt đầu, thế nhưng nước mắt từng giọt từng giọt nhỏ lên mu bàn tay của Đường Mộ Thần, vừa ấm nóng, lại vừa lạnh lẽo.

“Đường quản lý! Tôi thực sự thích anh! Thực sự yêu anh!” Điền Tâm nói năng lộn xộn mà thổ lộ, “Từ sau khi tốt nghiệp ra ngoài tìm việc làm, tôi đã tìm rất nhiều công ty, đều tìm không được! Sau đó đi đến Lucky Star, là anh ngày đó phỏng vấn xong liền quyết định giữ tôi lại! Sau đó ... sau đó tôi nói với mọi người, là bởi vì anh và Kì quản lý rất đẹp trai nên tôi mới lưu lại. Kỳ thực không phải! Bởi vì chỉ có các anh không

chê tôi không phải tốt nghiệp từ trường danh tiếng, cũng chỉ có các anh không chê tôi thiếu kinh nghiệm công tác. Hơn nữa, ngay từ lúc bắt đầu tôi đã phá hỏng hợp đồng làm ăn mà anh và Kì quản lý khó khăn lắm mới tìm được, vậy mà các anh không đuổi tôi đi! Tôi vẫn... vẫn luôn muốn nói với hai người một tiếng cảm ơn! Thực sự cảm ơn các anh!”

Nghe Điền Tâm nhắc tới chuyện cũ, Tiểu Triệu đột nhiên cũng ôm mặt khóc òa, “Tôi cũng vậy! Nhà của tôi không ở đây, cha mẹ tôi vất vả lắm mới nuôi tôi ăn học xong, tôi muốn kiếm tiền thật nhanh để báo đáp công ơn của họ, thế nhưng... thế nhưng không tìm được việc làm nào cả. Khi công ty không ký được hợp đồng nào, tôi thực sự rất sợ! Sợ công ty đóng cửa! Nếu như hai người đóng cửa công ty, tôi thật không biết phải đi đâu nữa!”

Hai người bọn họ vừa khóc, thế là mọi người trong công ty cũng đồng loạt khóc theo.

Tổng cộng sáu người, toàn bộ là những người đã cùng hai người họ xây dựng sự nghiệp từ những bước đầu tiên, tất cả đều là những người mới ra trường. Công ty đi những bước đầu gian nan bao nhiêu thì những người này cũng đồng dạng trải qua đau khổ bấy nhiêu.

Công ty “Lucky Star” thực sự rất nhỏ, thế nhưng nó đã mang đến cho mọi người công việc, mang đến sự khiêu chiến cho họ, mang đến cảm giác thành tựu khi chính hai bàn tay của mình đã tạo nên tất cả! Những người thanh niên này đã cùng nhau đi qua hoàn cảnh khó khăn nhất, vì vậy mà tình cảm giữa mọi người dành cho nhau vô cùng khăng khít, việc này những người “xuất sắc” sẽ không thể hiểu được.

“Đường quản lý! Hiện tại công ty chỉ vừa mới đứng vững, anh đừng đi! Đừng đi có được không?” Vốn là khuyên Điền Tâm, thế nhưng cuối cùng Tiểu Triệu cũng nói y như cô gái này, “Công ty hiện tại đã bắt đầu có tiếng tăm, công việc rất là nhiều, nếu như anh đi mất, chúng tôi biết làm sao bây giờ?”

“Đường quản lý, anh đừng đi mà! Năm nay thành tích của tôi tuy rằng kém nhất, nhưng tôi thề, tôi thề sang năm nhất định sẽ dẫn đầu, có được không?”

...

Cổ họng nghẹn ngào, tựa như bị thứ gì đó chặn lại, Đường Mộ Thần một chữ cũng nói không nên lời. Y không dám nhìn mặt mọi người, ngẩng đầu liều mạng nhìn trần nhà, sợ rằng chỉ cần cúi đầu, sẽ nhận không được mà rơi lệ!

Kì An Chi thủy chung từ đầu đến cuối vẫn nhìn ra ngoài cửa, không nói năng gì cả. Chỉ lộ ra hơn phân nửa bóng lưng, đồng thời gặt gao bầu chặt lấy cánh tay của mình, bàn tay khẽ run nhẹ.

“Mọi người... xin mọi người đừng như vậy!” Đây là điều duy nhất mà Đường Mộ Thần có khả năng làm được! Giọng nói run run, vội đứng lên, từ trên bàn cầm lấy chai bia, “Tôi mời mọi người có được không?”

Không nói lời nào, tự y cầm lấy chai bia uống một hơi! Nhưng những giọt bia vốn mát lạnh vừa trôi khỏi cuống họng thành linh nóng rực lên như nước sôi, khiến cho y đã say càng thêm say, làm cho thần kinh của y như tê liệt.

Say rồi sao? Vậy càng tốt! Đường Mộ Thần trong lòng cười khổ, ước gì có thể lập tức bất tỉnh nhân sự. Như vậy, không cần lo lắng sẽ bật khóc trước mặt Kì An Chi, lại càng không sợ bản thân sẽ mất đi lý trí mà ôm lấy hân luyện tiếc buồn tay!

Một tay đứng lúc đỡ lấy thân thể lão đảo của Đường Mộ Thần, Kì An Chi dùng khả năng khổng lồ chế phi thường của mình mà giữ vững lý trí, “Được rồi! Ngày hôm nay như vậy thôi, mọi người... tất cả mọi người sớm về nhà đi! Cậu ấy...cậu ấy chỉ là đi du học mà thôi! Trong công ty vẫn còn phân nửa cổ phần thuộc về cậu ấy, sau này tùy thời cậu ấy đều có thể quay về mà!”

Có thể tùy thời trở về sao? Đường Mộ Thần nhắm mắt, tựa trên người Kì An Chi, trong lòng chỉ cảm thấy đau đớn cùng chua xót! Nếu như em đi, vẫn còn có thể quay về với anh sao?

Bất quá câu nói này của Kì An Chi đã tạm thời ổn định được tâm trạng của mọi người, ... ít nhất ... mọi người trong công ty đều đã lau nước mắt.

“Vậy Đường quản lý anh nhất định phải trở về a!”

Có thể đồng ý được sao? Đường Mộ Thần ngay cả gật đầu cũng không dám.

Mọi người ngả trái ngả phải rời khỏi quán ăn, quán Karaoke phía trên quán ăn truyền đến rất nhiều tiếng hát, chắc là do có nhóm khách nào đó đang đi giải trí.

Trên mặt Điền Tâm vẫn còn ngân ngấn nước mắt, bỗng nhiên lên tiếng, “Chúng ta cùng đi hát tiễn Đường quản lý đi!”

“Được!” Sáu người nhất tề hô lên. Chẳng bao lâu sau, trong quán đã vang lên tiếng hát thê lương.

“Ngày nào đó đưa anh đưa đến cuối cùng, tôi một câu nói cũng không hề lưu... Tôi biết anh có thiên ngôn vạn ngữ nhưng không chịu nói ra, anh biết tôi rất lo lắng rất khổ sở nhưng không dám nói ra miệng... Chỉ có thể để nước mắt lưu dưới đáy lòng... Từ nay về sau đi một mình, tôi chỉ có thật sâu chúc phúc cho anh... Chúc anh thuận buồm xuôi gió...”

Khi Đường Mộ Thần nghe thấy ca từ, nước mắt không khống chế được nữa cuối cùng cũng trào ra!

“Mẹ nó! Đứa nào viết ra cái ca từ chó má này!” Kì An Chi bỗng hưng hăng chửi bới một câu, xoay người đem Đường Mộ Thần ôm chặt vào trong lòng.

Cái ôm rất mạnh, một bàn tay nhẹ vỗ về trên lưng y, dùng thanh âm chỉ một mình y nghe được thì thầm, “Đồ ngốc này! Nếu như em thực sự muốn chạy, vậy thì cả đời này đừng có mà xuất hiện lại trước mặt anh nữa!”

Vậy vì sao anh không giữ em lại? Bất cứ lúc nào anh cũng có thể giữ lại, vì sao anh không giữ em lại? !

Đường Mộ Thần không tiếng động mà chất vấn, nhưng rồi y cảm thấy có những giọt nước ấm áp rơi trên lưng áo y, ngấm vào trong thân thể y.

Sáu nhân viên đang đứng trên đài buồng microphone vọt xuống tới, bao quanh ôm lấy nhau, lên tiếng khóc lớn! Quần thể hoạt động luôn luôn che mắt đi hiệu ứng của cá thể, không ai nghĩ hành động của Kì An Chi có bất kì điểm dị dạng nào.

Tình cảnh này, đối với người ngoài nhìn vào mà nói, cũng sẽ không quá kinh ngạc. Những người tuổi còn trẻ mà tình cảm dành cho nhau lại chân thành tha thiết đều khiến cho bất cứ ai nhìn vào cũng thấy cảm động.

Tình cảm chân thành tha thiết nhất, quả nhiên chỉ tồn tại vào tuổi thanh xuân.

“Yêu! Mấy người đang làm gì vậy? Sắp giải tán rồi à? Ngồi đây ôm đầu khóc rống có hơi bị quá muộn rồi đó! Tôi nói cái tên công ty Lucky Star không may mắn, quả nhiên là không thể trụ được lâu!” Bỗng dưng, có một giọng âm dương quái khí đầy mỉa mai truyền đến.

Là cái thằng chết tiệt nào?

43. Chương 43

Tất cả mọi người đều quay ra, cừ nhân gặp lại, đặc biệt đỏ mắt! Mọi người đồng loạt đi tới.

“Thường Thái Phúc! Cái kẻ chân ngoài dài hơn chân trong như mày còn mặt mũi đứng đây nói chuyện với bọn tao sao?”

“Tình hình kinh doanh của công ty bọn tao tốt vô cùng! Mày không cần phải lo đâu! Tiền thưởng một tháng của bọn tao so với số tiền mày lừa đảo còn cao hơn đó!”

“Mày kiếm ăn ở công ty bọn tao không được, bây giờ lại đi lừa đảo nữa hả? Mấy vị tiên sinh đây, tôi xin nhắc nhở các người! Tên này là một tên khốn kiếp! Khi hắn làm tại công ty chúng tôi, cứ nhiên lừa đảo lén lấy tiền của khách hàng, nếu các người làm việc với hắn thì cần phải cẩn thận, không chừng bị hắn bán còn giúp hắn đếm tiền!”

“Các người... Các người dám vu khống người khác! Tôi muốn báo cảnh sát, tôi sẽ báo cảnh sát bắt mấy người!”

“Báo đi!” Kì An Chi lạnh lùng nhìn gã, “Mày tốt nhất là nên gọi nhiều người đến một chút, vì có đứa sẽ bị đánh!”

Lời còn chưa dứt, hắn đã ra một quyền đánh cho cái gã họ Thường từng suýt hại chết bọn họ ngã xuống đất! Mấy người trẻ tuổi huyết khí phương cương liền lập tức ủa lên, cho cái kẻ tiểu nhân kia ăn quyền đầm cước đá!

Đợi đến khi cảnh sát tới nơi, tất cả những người gây ra họa đều cùng với “người bị hại” quy củ chờ ở hiện trường.

Đây là tình huống gì? Ngay cả những viên cảnh sát kinh nghiệm phá án cực kỳ phong phú cũng sửng sốt.

Thường Thái Phúc vốn đang nằm bẹp như cá chết đột nhiên lại trở nên linh hoạt, hung hăng như gà chọi nhảy vọt lên, “Cảnh sát, bọn họ đánh người! Các người mau giám định thương tích cho tôi! Mau! Mau bắt hết bọn chúng lại! Không giam mỗi đứa mười tám năm không được!”

Kì An Chi nhìn gã mỉm cười, trong nụ cười ẩn giấu hàn ý, “Còn nhớ cuộc gọi cuối cùng của tao cho mày không? Tao đã ghi âm toàn bộ rồi! Còn có vị khách hàng kia cũng đã kí tên làm chứng, mấy thứ đó tao vẫn còn lưu lại đầy đủ! Mày cứ tố cáo đi! Tao sẽ đem mấy thứ đó giao cho cảnh sát, để cho bọn họ xét xử một lần luôn!”

Gương mặt Thường Thái Phúc nháy mắt trắng bệch, “Cảnh sát, không cần bắt bọn họ! Là tôi, tôi nói nhầm! Không phải do bọn họ, do tôi không cẩn thận nên tự làm mình bị thương!”

“Anh rảnh rồi quá không có việc gì làm sao, chơi trò báo nguy rất vui à? Anh xem cục cảnh sát là chỗ để đùa giỡn hả? Gọi đến thì đến, báo đi thì đi? Toàn bộ mang về! Điều tra rõ ràng!”

Sự tình vốn rất đơn giản, hướng chỉ với người thi đấu ngành luật như Kì An Chi, rất nhanh đã giải quyết rõ ràng.

Kì An Chi bọn họ rượu say rượu đánh người, cái này xác thực là sai, nhưng dù sao cũng không để lại hậu quả nghiêm trọng, hơn nữa thái độ nhận tội rất thành khẩn, mỗi người phạt lao động công ích 48 tiếng đồng hồ, rảnh rỗi.

Còn về phần Thường Thái Phúc, gã bị tình nghi lừa đảo, sau khi điều tra, phát hiện ra rất nhiều vụ gã có liên quan, nhìn thì tuy nhỏ, nhưng nếu gộp lại thì mức độ cũng rất lớn, án ngoài xử lý.

Còn có một chuyện mà Thường Thái Phúc trăm triệu không ngờ. Khi gã vô vô mộng chạy đi thì gã vẫn chưa làm đủ các thủ tục theo như trong hợp đồng lao động. Vì thế mà Kì An Chi có đầy đủ lý do khởi tố gã, cưỡng chế gã phải bồi thường hợp đồng.

Thường Thái Phúc thật không nghĩ tới Kì An Chi cư nhiên lại có thể tính toán chu toàn đến như vậy. Sau khi chuyện kiện tụng kết thúc, xú danh của gã ở thành phố đã triệt để nổi tiếng. Vì vậy khi gã bồi thường đầy đủ cũng như hoàn thành xong án phạt thì chỉ có thể tìm một địa phương nhỏ nhọ mà gian nan mưu sinh, biết vậy chẳng làm.

Đường Mộ Thần đi.

Khi Đường Mộ Thần lên đường, Kì An Chi không đi tiễn. Có một lần ly biệt, là đủ rồi, hắn thật không muốn trải nghiệm lần thứ hai.

Trong điện thoại, Tom cười cười hỏi, “Cậu thực sự buông tay thả cậu ta đi à?”

“Luyến tiếc thì làm sao? Nếu cậu ấy quyết tâm phải đi, tôi chỉ còn cách buông tay!”

“Nhưng nếu như cậu ta không trở lại thì sao?”

“Tôi đây không thể làm gì khác hơn là đuổi theo bắt cậu ấy về!”

Tom ngạc nhiên, “Vậy cậu còn thả cậu ta đi làm gì?”

Không thả thì còn cách nào nữa đây? Hai người luôn luôn ở bên nhau đã tạo thành thói quen, nhưng nó cũng sẽ dễ dàng phản tác dụng cùng phiên chán. Có bao nhiêu đôi vợ chồng vô cùng ân ái quấn quýt lấy nhau có thể sống quá năm bảy năm đâu? Tình cảm của họ cũng như vậy, nếu như mối quan hệ của họ xuất

hiện vết rách thì tình cảm của họ sẽ triệt để kết thúc. Vì vậy một chút khoảng cách sẽ làm cho tình cảm của họ càng thêm sâu sắc hơn, đây là đau dài không bằng đau ngắn.

Mặc kệ Đường Mộ Thần có phải là mượn cớ hay không, nhưng đúng là Kỳ An Chi hẳn đã can thiệp vào cuộc sống của y rất nhiều, nếu như không buông tay cho y tự do bay lượn, làm sao y có thể nhận biết rõ tình cảm của mình. Đây là giai đoạn mà bọn họ tất phải trải qua, coi như đây là hình phạt cho hẳn vì đã hưởng thụ quá nhiều đi!

“Rất cuộc cậu là phóng viên hay là bác sĩ? Chuyện tôi nhờ cậu đến đâu rồi?”

“Cậu yên tâm! Đang chuẩn bị!”

“Lần này sẽ không thất bại nữa chứ?”

“Tôi cũng không dám đảm bảo!”

...

Cái con quỷ hút máu này! Kỳ An Chi cảm tức ném điện thoại đi, nhưng trong lòng lại thấp thỏm khẩn cầu mọi chuyện sẽ thuận lợi thành công.

Quả táo à, những gì anh có thể làm cho em anh đã làm hết rồi! Mặc kệ kết quả cuối cùng là thế nào, anh thực sự đã dùng hết toàn lực rồi!

Thời gian chia lìa luôn luôn vô cùng gian nan, Đường Mộ Thần phải mất hơn hai tháng mới có thể trị được chứng mất ngủ.

Sinh hoạt sau đó, so với cuộc sống học sinh cũng không có gì khác nhau. Muốn học thạc sĩ cần ba năm, không có Kỳ An Chi cùng tranh đua, Đường Mộ Thần không còn ép bản thân mình học quá nhiều nữa, cũng không quá liều mạng để giữ vững thành tích.

Thần kinh bị siết chặt nhiều năm qua tạm thời được thư giãn, y phát hiện ra cuộc sống nhàn nhã như vậy cũng không tồi..

Cứ học theo như chương trình học quy định, khoảng thời gian rảnh rỗi còn lại có thể dùng để làm chút vận động như theo bạn học ra ngoại ô chơi, hay là lên mạng xem phim, thậm chí có khi chẳng làm gì cả, chỉ nằm không ở trên giường hoặc ngồi đờ ra trong công viên.

Cuộc sống trôi qua thật nhẹ nhàng, nếu như là trước đây, nhất định y sẽ khinh bỉ một trận, dùng cách nói của Kỳ An Chi thì là, “Giống y như heo!”

Kỳ thực, y hiện tại rất muốn nói cho hẳn, cảm giác lười như heo thế này, cũng rất tuyệt!

Điện thoại di động cầm ở trong tay quá lâu mà nóng lên, thế nhưng một tin nhắn ngắn ngủi cũng không thể gửi đi được. Ánh nắng trưa ở nước Anh nhẹ nhàng ấm áp, mang theo vị cà phê nhàn nhạt phủ lên người y, như một đứa trẻ bướng bỉnh mà lại hiểu rõ tất cả, tà nghệ nhìn y, rồi lại không nhanh không chậm tiêu thất.

“Hi! Không có ý tứ, quấy rối một chút!”

Một giọng nói ngọt ngào vang lên bên tai, Đường Mộ Thần ngẩng đầu, là một cô gái phương Đông với một mái tóc dài màu đen, đôi mắt to đen lấy linh động hoạt bát, mặc một chiếc áo sơ mi, phía dưới phối với một chiếc váy ngắn màu trắng để lộ ra đôi chân dài trắng nõn.

Cô gái đỏ mặt, dùng tiếng quốc ngữ đúng tiêu chuẩn, “Xin lỗi! Anh là Đường Mộ Thần đúng không? Tôi học chung khoa với anh, vừa gọi điện thoại cho bạn, thế nhưng điện thoại của tôi gặp sự cố! Anh có thể cho tôi mượn điện thoại dùng một chút được không? Tôi sẽ dùng sim của tôi.”

Hơi có chút kinh ngạc, nhưng không do dự nhiều lắm, đưa điện thoại di động ra, cười ôn hòa, “Cô dùng đi!”

“Vâng, cảm ơn!” Cô gái bỏ đi vài bước, rất nhanh đã gọi xong cuộc điện thoại, mang lại trả, cảm ơn thêm lần nữa, rất hợp thời mà đưa ra đề nghị, “Cảm ơn anh đã giúp đỡ, tôi có thể mời anh uống một ly cà phê không?”

“Được!” Nở nụ cười nhẹ, Đường Mộ Thần đồng ý lời mời của cô gái nọ.

Chu Ân không ngờ tới, cô cứ nhiên dễ dàng như vậy đã hẹn được Đông phương mỹ nam nổi tiếng nhất trong trường. Cô vốn chỉ là đánh cược với mấy cô bạn khác, dù sao đối với những anh chàng có ngoại hình đẹp như vậy, mấy cô gái rụt rè cũng cần có một chút kích thích nho nhỏ mới dám hành động. Cho dù bị thua, cũng không quá khó chịu.

Nhưng may mắn chính là, cô cứ nhiên đã thành công rồi. Hơn nữa thời gian họ đi uống cà phê còn kéo dài đến hết buổi trưa! Vậy có phải cô có thể tích cực chủ động thêm một chút nữa đúng không?

Một cô gái trẻ, đương nhiên rất dễ động tâm.

Đường Mộ Thần chỉ cần liếc mắt đã lập tức nhận ra chút kỳ xảo mà Chu Ân dùng để tiếp cận y, nhưng y vẫn cho cô ấy cơ hội này. Bởi vì ... cơ hội này, dù ngày hôm nay không để cho cô ấy thì ngày sau cũng sẽ cho một cô gái khác thôi.

Sớm muộn gì thì y cũng phải kết hôn với một cô gái, vậy thì cứ thuận theo tự nhiên mà “yêu đương”.

Vì sao lại là Chu Ân? Có lẽ là vì nụ cười của cô gái này thoát nhìn rất khả ái đi. Có lẽ là cách cư xử của cô ấy bộc lộ ra nét đơn thuần. Có lẽ là do bối cảnh bình thường của cô ấy sẽ không tạo thành bất luận phiền phức nào...Hoặc là ... Cô gái này phù hợp với tâm nguyện của người nhà y...

Nói chung, cũng giống như tất cả những cặp tình nhân khác, mỗi ngày gọi điện thoại nói chuyện với nhau, giảm bớt thời gian mà cùng cô ấy xuất hiện có đôi có cặp. Đương nhiên sẽ dành ra thêm chút thời gian cùng cô gái đó đi dạo phố, xem phim, hoặc là đi công viên trò chơi.

Có nắm tay, có ôm, cũng có hôn môi, bất quá nếu tiến thêm một bước nữa, y làm không được...

Đây là vì sao?

44. Chương 44

Đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho nước tuôn xối xả lên đầu mình, toàn thân ướt sũng, hy vọng có thể giúp cho đầu óc trở nên thanh tĩnh, thế nhưng vẫn chỉ là một mảnh hỗn loạn.

Đường Mộ Thần thật sự thống hận bản thân quá bất lực!

Mới vừa rồi, ngay chỉ mới vừa nửa tiếng đồng hồ trước, y vốn có cơ hội cùng Chu Ân tiến thêm một bước nữa. Đối phương đã ngầm đồng ý, thế nhưng vì sao y lại không có chút dũng khí nào mang cô gái ấy vào khách sạn chứ?

Thân thể của phụ nữ so với đàn ông đương nhiên là mềm mại hơn rất nhiều, còn có mùi thơm rất dễ chịu, nhưng vì cái gì mà y lại cảm thấy rất khó chịu? Thậm chí, ngay khi vừa chạm phải đôi cánh môi mềm mại kia thì y cứ nhiên vô thức muốn tránh đi! Cảm giác giống như gấn một cục pin không phù hợp vào trong một cái điện thoại, tuy là cũng có thể khởi động được nhưng thật sự rất khó chịu!

Đường Mộ Thần ơi là Đường Mộ Thần, lẽ nào mà rời khỏi cái tên yêu nghiệt kia thì ngay cả làm tình cũng không thể làm được sao?

Thế nhưng... thế nhưng vì sao? Vì sao vừa nghĩ đến hắn thì cơ thể cứ nhiên lại có phản ứng?

Ghe tởm! Đường Mộ Thần dùng sức lắc đầu, cố gắng đem mảnh hồi ức vừa mới hiện ra đuổi đi! Nhanh chóng rời khỏi phòng tắm, leo lên giường trùm chăn kín lại.

Một con dê, hai con dê...

“Ba quả táo, bốn quả táo...”

Kì An Chi tí hon ở nhà trẻ không ngủ trưa được, bắt đầu dùng thanh âm non nớt làm bầm bên tai Đường Mộ Thần.

“Đừng có niệm nữa mà!” Đường Mộ Thần tức giận đến mức gương mặt bé đỏ bừng, xốc chăn lên bịt hai cái tai lại, “Còn niệm nữa là mình gọi cô giáo nha!”

“Mình ngủ không được mà!” Kì An Chi chớp chớp đôi mắt to vô tội, “Thần Thần, bạn nói nhỏ chút nha! Nói chuyện với mình đi, mình sẽ ngủ rất nhanh mà.”

“Nói chuyện gì? Mình không thêm nói chuyện với người đáng ghét!” Đường Mộ Thần mất tự nhiên mà đáp lại, nhưng thái độ đã trở nên mềm mại.

Kì An Chi lại chớp mắt, “Mình với bạn ngủ chung nha? Bọn mình chui vô chăn nói chuyện, sẽ không làm ồn mấy bạn khác. Không thì bạn chui vô chăn của mình ngủ cũng được!” Bé con rất là thành thạo xốc chăn của mình lên, lộ ra cái áo ngủ hình cún con.

Cần nhắc một chút, Đường Mộ Thần lựa chọn, “Vậy bạn lại đây đi! Cầm gối của bạn theo!”

Kì An Chi hệt như chú cún mừng rỡ quẫy đuôi, ôm gối đầu đặt cạnh gối của Đường Mộ Thần, rung đùi đắc ý chui vào trong cái chăn in đầy ngôi sao của Đường Mộ Thần.

“Thần Thần, mình nói cho bạn nghe nha! Em trai mình biết đi rồi đó, nhỏ xíu y như con gà con vậy, bé có nhiều đây thôi!” Kì An Chi quơ quơ bàn tay nhỏ mô tả.

Đường Mộ Thần buồn chán trở mình trợn mắt nhìn Kì An Chi, “Hôm trước mình đến nhà bạn đã nhìn thấy rồi!” Bất quá ngẫm lại, bé con có hơi không thích Tiểu Vận Phúc, “Nó còn chảy nước bọt ra người mình!”

Kì An Chi cười khanh khách, ghé vào lỗ tai Đường Mộ Thần cáo trạng, “Ba ba mình lúc nào cũng bảo em trai mình giống hệt như người kia hạ lưu vô sỉ!”

Đường Mộ Thần liếc nhìn Kì An Chi, “Người kia là cha cậu!”

Thiệt! Kì An Chi không thêm quen biết ông ta! Cấp tốc nói sang chuyện khác, “Cha cậu thì sao? Khi nào mới về?”

Đường Mộ Thần thở dài thườn thượt như người lớn, trong đôi mắt ngây thơ non nớt cũng bịt kín một tầng u buồn, “Không biết! Hy vọng mẹ mình sớm khỏe lại, bọn họ có thể về nhà rồi!”

Kì An Chi vươn bàn tay nhỏ bé an ủi Đường Mộ Thần, “Bạn đừng buồn mà, mẹ bạn sẽ rất nhanh rất nhanh khỏe lên! Vậy là có thể trở về sống với bạn rồi!”

Đường Mộ Thần cố sức gạt đầu, nhưng đem cái vuốt nhỏ trên người mình gạt ra, “Đừng có sờ lên người mình nữa mà! Nhột lắm!”

“Nhột ở đâu? Ở đâu?” Móng vuốt be bé càng thêm cố ý sờ loạn, tìm kiếm điểm mẫn cảm trên người Đường Mộ Thần!

“Đáng ghét!”

Tiếng cười thanh thúy như chuông ngân thật dễ nghe, nhưng lại phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong gian phòng ngủ.

Cô giáo nhẹ nhàng đi tới, dịu dàng răn dạy hai bé con, “Các con không ngoan nha, mau ngủ đi nào! Đánh thức các bạn khác rồi đấy!”

Được rồi, hai bạn nhỏ đều nhắm hai mắt lại. Cô giáo ngồi canh ở bên cạnh một lúc, thấy hai bé con hô hấp đều đều ngủ say mới nhẹ nhàng đi mất.

Thế nhưng... thế nhưng bàn tay của Kì An Chi vẫn còn nhúc nhích?

Đường Mộ Thần không dám mở mắt ra, nhưng bé con có thể cảm thấy được sức nặng của bàn tay Kì An Chi đặt ở trên người mình. Lúc này tay của Kì An Chi không có cù bé nữa, nhưng lại dẫn theo một tia tình tứ, một mạch cõi y phục của Đường Mộ Thần ra, vuốt ve từng phân da thịt.

An An, đừng mà! Đừng sờ nữa mà! Đường Mộ Thần âm thầm hò hét, lại không biết vì sao phát không ra một tí thanh âm nào.

Thân thể đơn giản đã bị khơi mào ***, giống như vùng đồng cỏ khô hạn thiếu nước, chỉ cần có một điểm hỏa liền lập tức bùng cháy.

Tứ chi rất nhanh giao triển cùng nhau, không có bất luận cái gì ngưng ngừng hay cố kỵ, chỉ bằng trực giác giấy dựa, hoàn toàn chìm sâu vào ***.

Bàn tay Kỳ An Chi đưa xuống dưới hạ thân của Đường Mộ Thần, cầm lấy phân thân nóng rực, tà tà cười hỏi, “Muốn sao?”

Muốn! Đường nhiên rất muốn! Đường Mộ Thần nói không nên lời, nhưng nâng thất lưng lên mà ma sát hạ thân với tay Kỳ An Chi.

“Mình cũng muốn vậy phải làm sao đây?” Xấu xa xoa nắn phân thân của Đường Mộ Thần, tay kia đã vẽ loạn bên ngoài hậu huyết.

Vậy thì cứ tiến đến a! Đường Mộ Thần nói không nên lời, chỉ cảm thấy hậu huyết trống rỗng đến khó chịu! Khẩn cấp cần thứ gì đó lấp đầy.

“Thần Thần rất muốn người tã đi vào đúng không?”

Liều mạng gật đầu. Mau tới! Nhanh lên một chút! An An, mau lên! Lúc này, Đường Mộ Thần bắt chấp bản thân trở nên *** đáng như *** thú, chỉ muốn thứ nóng rực cực đại của đàn ông lấp đầy cơ thể mình.

“Yên tâm, anh sẽ cho em! Cái này sẽ cho em! Vĩnh viễn đều cho em!”

Một trận đau đớn, thực sự có cái gì tiến nhập hậu huyết, cảm giác đau đớn khi bị xâm lấn nhưng đồng thời lại mang theo khoái cảm tột cùng, phía trước của Đường Mộ Thần lập tức chiếm được cao trào.

Đợi một hồi, y mới miễn cưỡng mở ra hai mắt thất thần nhìn chỗ trống bên cạnh, không rõ đâu là thật đâu là mộng nữa.

Trầm mặc một lát, khung cảnh quen thuộc xung quanh dần dần khiến cho y hoàn hồn lại. Từng chút từng chút nhớ ra, đây là nước Anh, trong ký túc xá dành cho sinh viên, y còn đang nằm ở trên giường, bàn tay vẫn đặt trên phân thân, đang ngủ mà có thể tự an ủi bản thân đạt đến cao trào.

Càng nhớ lại càng khiến cho Đường Mộ Thần xấu hổ xen lẫn giận dữ đến chết! Nếu như bảo là thân thể trẻ tuổi cần phải giải phóng dục vọng nên mới tự an ủi, vậy bàn tay còn lại đang sáp vào trong hậu huyết của chính mình là chuyện gì? Người đàn ông bình thường nào sau khi xong cao trào thì còn cần an ủi hậu huyết chứ?

Lại một lần nữa chạy ào phòng tắm, dùng làn nước trong vắt tẩy đi ô uế trên thân. Hài lòng ư? Tâm y bị sao vậy? Ai có thể đến xóa đi ký ức của y, để y có thể trở lại làm một người đàn ông bình thường?

Chu Ân ngày hôm nay thật sự vô cùng kinh hãi!

Đường Mộ Thần cầu hôn cô! Dùng chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng đỏ rực đẹp kiều diễm. Cô thấy anh như chàng hoàng tử đẹp trai nhất hoàn mỹ nhất đứng giữa sân trường, quỳ một gối xuống đưa lên cho cô chiếc nhẫn sáng chói!

Đường Mộ Thần dùng cách nguyên thủy mà các cô gái luôn mơ mộng về người sẽ cầu hôn với mình, vì vậy Chu Ân chỉ có thể nói một câu “Em đồng ý!”

Mê muội vì hạnh phúc khiến cho một cô gái thông minh không nhận ra được biểu tình cứng ngắc của “Vị hôn phu”, cô chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập vui sướng! Ngay cả vết thương lòng vì chuyện tối hôm qua tự dưng bị cự tuyệt cũng tan biến!

Đường Mộ Thần giải thích với cô rằng, “Anh không phải quá coi trọng chuyện trong trắng của phụ nữ, chỉ là muốn để dành lại khoảnh khắc đó cho đêm tân hôn! Dù sao chúng ta cũng sắp tốt nghiệp rồi, chờ về nước thì sẽ kết hôn ngay có được không?”

Được! Đường nhiên là được! Chu Ân đơn giản đồng ý với vị hôn phu. Ôm ấp giấc mơ tương lai hạnh phúc mà đếm từng ngày về nước.

Khi phụ nữ yêu thì chỉ số thông minh sẽ về không. Vô luận là cô ta có được giáo dục cao đến đâu, học qua bao nhiêu là âm mưu dương mưu. Chỉ cần thực sự động tâm thì nhất định sẽ mất đi cơ trí lẫn sự bình tĩnh.

Đường Mộ Thần nhìn cô gái cười tươi như hoa, trong ngực có chút không đành lòng. Nhưng y không thể vạch trần chân tướng, bởi vì y cũng cần một cái gì đó để có thể triệt để cắt đứt cơn nghiện do nam nhân kia gây ra cho mình!

Kì An Chi, năm đó anh buông tay để tôi đi, nên nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay đúng không?

45. Chương 45

Vừa về nước, Đường Mộ Thần không nghĩ tới lại nghe được tin Kì Hạnh Chi sắp kết hôn. Tiểu vương tử được nuông chiều từ bé cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc của mình rồi sao?

Đường Tùng Niên cười hiền lành, “Tiểu Vận Phúc thật may mắn đúng không? Người mà nó kết hôn cư nhiên là giảng viên đại học của nó! Đứa nhỏ kia tựa hồ cũng có bối cảnh lắm, hẳn là có thể dưỡng tiểu Vận Phúc được. Bất quá con cũng biết, ông Kì nhìn trúng không chỉ có điểm này. Chủ yếu là vì thái độ của thằng nhỏ kia thành thật hiền lành, mới bằng lòng đem đứa cháu trai bảo bối của ông giao ra cho nó. Hắc hắc, con còn chưa biết đi? Vốn ông Kì còn định chăm con làm cháu rể của ông cơ, nhưng vừa mới lộ một ít ý tứ ra cho ông thì Tiểu Vận Phúc đã tìm được ý trung nhân của nó rồi!”

Da đầu Đường Mộ Thần một trận tê dại, may là hai người ông không có loạn điểm uyên ương phổ! Bằng không không nói Kì An Chi, ngay cả y cũng không biết phải ứng phó ra sao nữa.

Chu Ân nghe mà không hiểu ra sao cả. Cái gì mà đứa cháu trai bảo bối, rồi lại chọn cháu rể? Chẳng lẽ là muốn đem một nam hài giới thiệu cho Đường Mộ Thần sao? Ông nội củavị hôn phu sao lại có suy nghĩ kì quái như thế?

Đã trở về nước được hai ngày, cô đương nhiên cũng đến Đường gia ở, đương nhiên, là gian phòng khách tốt nhất, cũng được mọi người đối xử rất tốt. Ông Đường đối với cô rất nhiệt tình, rất hiền lành, cô cũng nỗ lực làm một cô cháu dâu ngoan hiền mà hầu hạ ông. Thế nhưng, cô vẫn không thể thực sự dung nhập vào gia đình này. Không phải là bởi vì có sự kỳ thị, mà là bởi vì sự khác biệt trong bối cảnh sống và sinh hoạt tạo thành.

Chu Ân xuất thân trong gia đình bình dân, cha mẹ coi như cũng được trải qua giáo dục về giai cấp tư sản dân tộc, nhưng so với Đường gia thì lại quá mức bình dân. Đường Mộ Thần sống từ nhỏ chính là ở trong biệt thự, đi thì dùng xe hơi, máy bay, đi đến đâu cũng là tâm điểm của mọi người. Mấy ngày nay, hai ông cháu Đường gia nói chuyện đều là những chuyện mà Chu Ân hoàn toàn không hiểu gì, nhất là Kì gia mà bọn họ thường xuyên nói đến, chắc là có mối quan hệ rất sâu với Đường gia đi? Vì sao Đường Mộ Thần chưa từng nhắc đến với cô chứ?

“Cho em hỏi cái kia... người sắp kết hôn đó, có phải rất thân với anh không? ” Lấn cấn chuyện này trong lòng, Chu Ân đành phải hỏi thẳng Đường Mộ Thần. Bất luận là kẻ nào, đối với kẻ có khả năng trở thành “tình địch” của mình thì ai cũng không thể không cẩn thận, thanh mai trúc mã cũng được xem như một loại.

Đường Mộ Thần giật mình, chợt minh bạch ý tứ của cô, ôn nhu cười cười, “Đừng lo lắng! Bất quá là ông nội chỉ đùa thôi, tiểu Vận Phúc là anh nhìn nó từ nhỏ đến lớn, chẳng khác nào em trai ruột thịt, không phải là loại tình cảm đó đâu. Ông Kì yêu cháu như mạng, nhất định là do trước đó lo lắng vì cậu ấy không tìm được đối tượng thích hợp mới có thể nghĩ đến anh.”

Chu Ân cố dùng hết dũng khí hỏi một câu, “Nhưng cậu ấy không phải là một... người con trai sao? Nhà anh không ngại à?”

Đường Mộ Thần ghen lời, chuyện của Kì gia thật sự rất khó giải thích cho rõ ràng, suy nghĩ tìm cớ qua loa cho xong, “Sao vậy có khả năng không ngại? Bất quá tiểu Vận Phúc cũng là ông nội anh nhìn nó lớn lên, nếu như ông Kì kiên trì nói vậy thì ông anh cũng xuôi theo thôi. Bất quá hiện tại đã không có việc gì, cậu ấy đã tìm được... nửa kia của mình rồi, chúng ta không cần phải thảo luận vấn đề này nữa. Được rồi, khi nào thì anh mới có thể đi gặp mặt cha mẹ em?”

Mặt Chu Ân nhất thời đỏ lựng lên, “Dù sao thì cũng phải đợi anh tham gia xong hôn lễ đó đã chứ?” Cô cũng nhìn ra được, ông Đường rất coi trọng người của Kì gia, đã không ít lần thảo luận với Đường Mộ Thần, muốn đưa tặng quà gì, rất sợ không đủ trang trọng.

“Như vậy a...” Biểu tình của Đường Mộ Thần có chút cứng nhắc, y kỳ thật muốn lấy cớ đi gặp cha mẹ Chu Ân nhằm tránh né hôn lễ của Kì Hạnh Chi. Bởi vì y biết nếu y đến dự hôn lễ nhất định sẽ phải gặp mặt yêu nghiệt kia! Tuy rằng không phải sợ hấn, nhưng mà dù sao cũng phải gặp mặt, y không muốn gặp mặt hấn vào lúc này.

Nhận thấy được Đường Mộ Thần tựa hồ không tán thành, Chu Ân liền hiểu lầm, “Anh không muốn? Ân, chắc là anh nghĩ em không thích hợp để đến dự tiệc?” Trong đầu cô gái nhỏ bắt đầu suy nghĩ loạn thất bát tao, vì sao nhà giàu lúc nào cũng nhiều quy củ thế chứ?

“Sao lại như vậy?” Đường Mộ Thần cười nhẹ, “Đương nhiên là chúng ta phải cùng nhau đến dự tiệc rồi, nhân tiện để anh giới thiệu vị hôn thê xinh đẹp đáng yêu của anh cho mọi người biết.”

Mặt Chu Ân đỏ tựa ráng chiều, nhưng vẫn nở nụ cười ngọt ngào. Tuy rằng chênh lệch giữa cô và Đường Mộ Thần so với trong tưởng tượng còn lớn hơn, nhưng cô vẫn có tự tin rằng chỉ cần cố gắng bước từng bước một thì sẽ rút ngắn được khoảng cách giữa cô và anh.

Thật chờ mong nga! Không biết người của Kì gia là những người như thế nào nhỉ? Nếu như quan hệ giữa họ và Đường gia tốt đến như vậy, vậy cô nhất định phải tạo quan hệ tốt với họ mới được.

Hôn lễ của Kì Hạnh Chi được cử hành tại một trang viên rất đẹp, trong hoa viên nở đầy hoa rực rỡ như mùa xuân về. Giữa khu vườn xanh ngắt, có một cái cổng chào được dựng nên từ hoa hồng cùng hoa bách hợp, một tấm thảm đỏ rải đầy hoa được trải dài đến tận lễ đường được gắn vô số hoa tươi. Hai bên lễ đài là những chiếc bàn dài được sắp đầy thức ăn, toàn bộ tạo nên cảm giác nhẹ nhàng thoải mái mà vẫn không kém phần sang trọng.

Chu Ân thật không ngờ, “tình địch” trong truyền thuyết của cô cư nhiên là một người thanh niên vừa đẹp vừa đáng yêu đến thế. Khi cậu ta chớp chớp đôi mắt to trong suốt, hiếu kỳ quan sát cô thì cô cũng không nhận được mà sinh ra cảm giác yêu thích. Cô có thể hiểu được vì sao ông nội của cậu ta lại không yên lòng về đứa cháu này mà muốn tìm người có thể tin cậy được đến chăm sóc cho cậu ta.

Kì gia tựa hồ thật sự có di truyền kết hôn đồng tính, vợ của chú Kì là đàn ông, mà người con trai nhỏ tuổi nhất của họ cũng kết hôn với đàn ông, nghe nói từ ba năm trước đã cử hành hôn lễ. Chu Ân âm thầm lú lẫm, chẳng phải khi đó họ vẫn còn ở tuổi vị thành niên sao? Bất quá nhìn vẻ hạnh phúc của cả gia đình họ cùng sự hài hòa khi họ đứng bên nhau lại khiến cho cô không hề có chút cảm giác kì quái hay chán ghét nào.

“Hạnh Chi, chúc cả hai hạnh phúc!” Đường Mộ Thần khách khí bắt tay với chú rể Mục Sam, chúc mừng một câu, chủ động giới thiệu người con gái đang khoác tay mình, “Vị hôn thê của anh, Chu Ân, cũng là bạn học của anh. Ngày hôm nay chúng tôi đến tham gia hôn lễ của hai người, ít lâu nữa mời mọi người đến tham gia hôn lễ của chúng tôi nhé!”

Chu Ân hạnh phúc cúi đầu, nhưng vừa kịp nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Kì Hạnh Chi, giống như nghe được chuyện gì rất kinh khủng, cũng không thèm che giấu vẻ không thể tin được hiện rõ trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Cô gái nhỏ đột nhiên có một tầng bóng ma trong lòng, vì sao cậu ấy lại đối với chuyện hôn sự của họ sinh ra phản ứng như thế? Lê nào Đường Mộ Thần vẫn còn chuyện gì đó che giấu không cho cô biết sao?

“Chúc mừng!” Bỗng dưng, một người thanh niên lạnh như băng đi tới, lãnh đạm vỗ tay hoan nghênh chúc mừng vị hôn phu của cô. Chu Ân không hiểu sao vô thức trở nên căng thẳng, trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, người thanh niên này rất nguy hiểm!

Nhìn tướng mạo của anh ta, chỉ biết rằng anh ta nhất định là người của Kì gia, dù sao anh ta cùng chú Diêu kia trông rất giống nhau! Chỉ là hai người mang theo hai khí chất hoàn toàn bất đồng. Một người như gió mùa xuân êm dịu ấm áp, người còn lại thì như gió nam cực lạnh đến thấu xương.

Nhìn tuổi tác của anh ta, chắc hẳn anh ta là người con trưởng của Kì gia Kì An Chi đi? Ông Đường đã từng nói, đây là “bạn tốt nhất” của cháu trai ông. Nhưng sao cô một điểm cũng nhìn không ra? Chỉ cảm thấy giữa người này cùng vị hôn phu của cô lưu động một loại từ trường kỳ quái, trên mặt anh ta tuy rằng khẽ cười, nhưng trong ánh mắt lại mang theo một thứ gì đó mà Chu Ân không thể hiểu được, nhất là ánh mắt khi anh ta nhìn cô thì tựa như đang nhìn một thứ hạ đẳng vậy.

Mà khiến cho cô càng không hiểu chính là, vị hôn phu của cô.

Trong nháy mắt khi chạm mặt người thanh niên này, Chu Ân nhạy cảm cảm giác được một tia không thích hợp! Đường Mộ Thần vẫn là Đường Mộ Thần, nhưng khí thế anh tỏa ra lại không giống như bình thường nữa. Trong đôi mắt đen láy của anh tựa như đang tỏa ra quang mang, giống hệt như những vì sao vào lúc sắp tắt vụt sáng bùng lên, chói mắt khiến cho cô trở nên hồ đồ không hiểu chuyện gì đã xảy ra cả.

Lẽ nào người này mới chính là anh thật sự? Vậy người con trai ôn hòa nho nhã vẫn ở bên cô là ai?

Chỉ tiếc, Đường Mộ Thần không để cho cô có nhiều thời gian tìm hiểu, vội vàng kéo tay cô rời khỏi “chiến trường”.

Trong lòng Chu Ân kỳ thực thấy rất may mắn, uy thế của người thanh niên kia thật sự là quá cường đại, cường đại khiến cho cô không thể không sinh khiếp ý, nếu có thể tránh không đối mặt với anh ta thì tốt nhất là nên tránh.

Thế nhưng, đến khuya, trong bóng đêm yên tĩnh, từ đáy lòng vang lên một thanh âm nho nhỏ nhắc nhở cô, chuyện này, không thể để yên!

Kì Hạnh Chi nhìn Mộ Thần kéo tay bạn gái rời đi, lo lắng nhìn anh trai mình, “Anh cả... anh không...” Đuổi theo sao?

Kì An Chi có chút buồn cười xoa đầu cậu, “Đứa ngốc! Ngày hôm nay là ngày em kết hôn mà! Dù anh có thể nào đi nữa cũng phải ở cạnh em đến hết ngày hôm nay chứ?”

Dù sao thì người đã định trước là của anh thì nhất định sẽ là của anh, ai cũng không thể cướp được! Đối với chuyện này, Kì An Chi chưa bao giờ dao động.

46. Chương 46

Hôn sự từng bước được tiến hành.

Đương nhiên trong đó không thể thiếu một số chuyện phát sinh. Bất quá không phải đến từ Kì An Chi như Đường Mộ Thần lo lắng mà là từ Chu Ân.

Trở lại căn nhà nhỏ ấm áp mà quen thuộc, Chu Ân thật không ngờ chính là, cha mẹ cô cư nhiên đối với vị hôn phu không một chút khuyết điểm của cô biểu thị rất không hài lòng.

“Ân Ân, con là đứa con mà cha mẹ kiêu ngạo nhất, hạnh phúc của con chính là hạnh phúc của cha mẹ. Đường Mộ Thần đúng là một chàng trai rất tốt, nhưng chỉ là... cậu ta quá ưu tú!”

Đây là ý gì? Chu Ân không hiểu chút nào, “Lẽ nào ưu tú không tốt sao ạ?”

Bà Chu lo lắng, “Không phải là không tốt! Chỉ là Ân Ân à, con có nghĩ tới chưa, một chàng trai hoàn mỹ như vậy tại sao lại coi trọng con? Đương nhiên cha mẹ cũng tin tưởng rằng con gái mình rất ưu tú, đáng để được một người con trai tốt yêu. Vào thời đại này rồi, cũng không cần phải quan tâm đến chuyện môn đăng hộ đối. Thế nhưng con không cảm thấy cậu ta đối với con tựa hồ quá lý tính sao?”

“Cậu ta rất tốt, rất có lễ phép, nói chuyện rất hợp lòng người. Nhưng cha mẹ đều là người từng trải, khi thực sự yêu nhau sẽ cư xử ra sao cha mẹ đương nhiên nhìn ra được. Nhớ năm đó, khi cha lần đầu tiên ra mắt ông bà ngoại con thì cái loại cảm giác vừa khấn trương vừa mong đợi lại muốn liều mạng tìm cách lấy lòng đối phương đó đến bây giờ cha vẫn còn nhớ như in. Thế nhưng cậu ta...” Ông Chu lắc đầu.

Mới Chu Ân bắt đầu run run, bà Chu không đành lòng, ôm chầm lấy con gái trấn an, “Cha mẹ không phải bảo rằng cậu ta không thật tâm với con. Chỉ là cậu ta quá lạnh tính! Lạnh tính đến mức chúng ta nghĩ

rằng, cậu ta muốn kết hôn với con chỉ là vì cần phải kết hôn. Đối tượng có thể là con, cũng có thể là bất luận kẻ nào. Con có hiểu không?”

Không thể không nói, cha mẹ nhiều kinh nghiệm sống so với đứa con gái nhỏ đang chìm sâu vào bể tình thì sáng suốt hơn nhiều.

“Không phải!” Chu Ân kiên quyết phủ nhận, “Trong trường học có đông nữ sinh như vậy, nếu như chỉ vì muốn tìm người để kết hôn, anh ấy vì sao không tìm những cô gái có gia thế tương đương? Tính tình của Mộ Thần đúng là có chút lạnh lùng, thế nhưng con tin tưởng, sau khi kết hôn thì mọi chuyện sẽ từ từ tốt lên! Cha mẹ, chẳng phải cha mẹ thường nói với con, chỉ có một tình yêu đơn giản nhẹ nhàng mới có thể kéo dài được sao? Con không cần một mối tình oanh oanh liệt liệt, chỉ cần anh ấy vĩnh viễn đối tốt với con, cả đời chỉ cần như vậy là đủ rồi! Cha mẹ xin hãy tin tưởng bọn con, ủng hộ bọn con có được không?”

Ông bà Chu liếc nhau, bất đắc dĩ đành thỏa hiệp, “Cha mẹ đương nhiên vĩnh viễn đều ủng hộ con!”

Đương nhiên, những chuyện phát sinh tại Chu gia, Đường Mộ Thần tuyệt không hề biết.

Từ sau khi gặp mặt, toàn bộ lực hấp dẫn của y luôn luôn như có như không mà đặt lên một người khác. Cho dù người kia không đến cầu xin y, cho dù người kia ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi cho y, nhưng không có cách nào ngăn cản y càng ngày càng ... ăn không ngon, ngủ không yên. Suốt ngày cứ quanh quẩn trong đầu mấy câu hỏi, gia khóa kia đến tốt cùng đang làm sao? Hẳn rồi cuộc muốn như thế nào phá hư hôn lễ của y?

“Mộ Thần, anh xem em mặt bộ đồ này có đẹp không? ” Chu Ân đẩy còi lòng chờ mong từ phòng thay quần áo đi ra, trên người là một bộ áo cưới cổ điển nhiều tầng khiến cho cô trông hết như một nàng công chúa xinh đẹp.

Đường Mộ Thần gật đầu, “Đẹp lắm.”

Chỉ một câu tán dương nguội ngất cũng khiến cho Chu Ân cảm thấy ấm áp, “Vây còn bộ trước đó?”

Đường Mộ Thần ngẩn ra, “Bộ trước?”

“Chính là bộ đồ xẻ cổ chữ V!”

Suy nghĩ nửa ngày, Đường Mộ Thần không thể nhớ nổi bộ đồ vừa rồi là như thế nào, đành cười nhẹ, “Đều đẹp hết, em thích là tốt rồi.”

Rõ ràng là một câu nói cho có lệ khiến cho chút ấm áp vừa rồi biến thành băng. Chu Ân dù cho có tốt đến đâu cũng nhận không được mà phát cáu, “Mộ Thần, sao anh không thèm để tâm một chút nào vậy? Vừa nãy đi chọn nhẫn cũng thế, chỉ cần em thích là tốt rồi! Vây còn anh? Không phải anh muốn kết hôn với em sao? Hay là anh định để em kết hôn một mình?”

Đường Mộ Thần cả kinh, tỉnh ngủ lập tức, đã biết y gây ra chuyện. Chu Ân nói rất đúng, y rốt cuộc có đúng hay không muốn kết hôn với cô ấy? Đương nhiên là như vậy! Y vô thức tự tìm cớ cho bản thân mình, “Xin lỗi, vừa nãy anh đang suy nghĩ đến chuyện công ty. Em cũng biết, anh mới vừa về, cha anh giao cho không ít chuyện, mới đầu khó tránh khỏi bận rộn một chút. Nếu không, em thử lại một lần, anh nhất định sẽ gắng kỹ, được không?”

Nhân viên phục vụ đứng bên cũng vội vã tươi cười hoà giải, “Chu tiểu thư, cô đừng nóng giận! Rất nhiều người đến đây đều là như vậy, đàn ông nha, mười người hết chín đều không có hứng thú với mấy thứ này. Thậm chí còn có mấy cô dâu còn phải tự đến đây chọn đồ một mình nga! Vị hôn phu của cô như vậy đã rất tốt rồi, cô nhìn anh ấy một chút đi!”

Lời nói ngậm rất rõ ràng, không phải bất kì cô gái nào cũng đều có vận khí tìm được một chú rể kim quy như vậy đâu! Nếu cô không biết quý trọng, coi chừng người ta chạy mất thì lại hối hận!

Cơn tức của Chu Ân lập tức tiêu thất, trái lại cô có chút băn khoăn. Đường Mộ Thần bận rộn như vậy, còn muốn cùng cô đi lựa áo cưới, đã rất không dễ dàng rồi, có phải cô như vậy là cố tình gây sự không?

Cô vừa định xin lỗi, thì thấy Đường Mộ Thần lại lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm hồn như đi đến một nơi mà cô không thể nào đến được. Ánh nắng nhẹ nhàng xuyên qua cửa sổ, phủ lên trên gương mặt hoàn mỹ của

Đường Mộ Thần khiến cho toàn thân y như đang phát ra ánh sáng, lời cô đang định nói nghẹn lại trong cổ họng, không cách nào thốt nên lời.

Một cảm giác phiền muộn vô cớ dâng lên, cố gắng đem những thứ linh tinh vừa chợt thoáng qua đầu chôn chặt xuống đáy lòng, không dám trực tiếp đối mặt. Xoay người trở lại phòng thử đồ, nhìn bản thân mình trong gương, Chu Ân cảm thấy thật không cam lòng.

Một chàng trai tốt như thế, mình tuyệt đối không thể buông tay được! Chu Ân, đã đến nước này rồi, may nhất định phải nắm chặt lấy hạnh phúc đang có trong tay! Mộ Thần chỉ là có chút chưa kịp thích ứng, có khả năng anh bị mắc chứng sợ hãi trước hôn nhân mà thôi, đợi đến khi kết hôn xong, tất cả mọi chuyện sẽ ổn!

Chu Ân thở sâu một hơi, đem cảm giác khó chịu vứt ra sau đầu, tiếp tục thử áo cưới! Một đám cưới mỹ lệ như trong mơ đã hiện ra trước mắt, khiến cho cô trầm mê không chịu tỉnh lại.

Đường Mộ Thần thật sự không thể chịu nổi nữa rồi!

Đau dài không bằng đau ngắn! Có một số việc, nếu Kì An Chi không đến đối mặt, vậy thì để y chủ động chấm dứt đi!

Đem vị hôn thê đuổi về nhà, xin nghỉ ở công ty hai ngày, y đánh xe chạy thẳng đến thành phố nơi mà bọn họ đã từng cùng nhau phấn đấu. Kì An Chi vẫn chưa về nhà tiếp nhận việc kinh doanh của gia đình, vậy hẳn hẳn là còn ở nơi này, Đường Mộ Thần cũng không dám khẳng định, chỉ là dùng trực giác mà phán đoán.

Thời gian ba năm, mang đến không ít đổi thay cho thành phố, nhưng y vẫn có thể tìm được đường đi. Tựa hồ như con đường đến đó đã được khắc sâu vào lòng bàn tay, muốn quên cũng không quên được.

Đi qua hết con đường lớn này, sau đó quẹo vào một con đường nhỏ, đi hết đường chính là “Lucky Star” của bọn họ.

Khi nhìn thấy bảng hiệu quen thuộc, Đường Mộ Thần vô thức mà cong khóe miệng tạo thành một nụ cười nhẹ. Ba năm rồi, nguyên bản chỉ là một gian phòng nhỏ nhỏ nay đã thu mua luôn hai căn hộ bên cạnh, mở rộng thành một công ty rất có quy mô.

Nhìn bảng điện tử ở phía trước cửa, những thông tin ủy thác không ngừng cuộn cuộn kéo qua thì Đường Mộ Thần biết việc làm ăn của công ty vô cùng hiệu quả. Mà dòng chữ quảng cáo “Không làm hợp đồng nhiều tiền nhất, chỉ làm hợp đồng phù hợp nhất. Lucky Star mang đến cho quý khách cơ hội an cư lạc nghiệp!” do chính tay Đường Mộ Thần đề ra, đó là cống hiến cuối cùng của y dành cho công ty.

Khi đó, chính là lúc họ thành công trong hợp đồng với ông Vương, còn nhớ rõ vào cái ngày hôm đó, Kì An Chi đầy mãn nguyện nói với y, “Công ty của chúng ta rất nhỏ, khẳng định sẽ không cạnh tranh lại với những công ty hàng đầu, không bằng sau này cứ chuyên tấn công những ngôi nhà... nhỏ, xa, cũ, ...đồng thời có thể tạo nên bước phát triển đặc sắc cho chúng ta, em nghĩ thế nào?”

“Đương nhiên là tốt! Em cũng đang muốn nói với anh chuyện này a! Những ... mục tiêu này tuy rằng thoát nhìn thì nhỏ, nhưng đối với một thành phố đang phát triển như thế này lại chiếm đa số...”

Khóe miệng bất tri bất giác cong thành một độ cung, dứt bỏ cái khác, bình tĩnh mà xem xét, Đường Mộ Thần không thừa nhận cũng không được, y và Kì An Chi trong công việc hay trong cuộc sống, đều hoàn toàn vô cùng hợp nhau.

Tối nay, tinh quang xán lạn, đèn đuốc vẫn sáng trưng như xưa, chẳng biết bên trong “Lucky Star” có còn bóng dáng bận rộn của người kia hay không?

Đường Mộ Thần xuống xe, lưng thưng đi đến, không ngờ người ở bên trong vừa đúng lúc tan tầm, lục tục đi ra, một người con gái thon thả đi ở sau cùng, vừa đi vừa nói chuyện với hai người nam, “Kéo cửa sắt thì cẩn thận một chút, coi chừng đụng đầu đấy!” Một giọng nói không hiểu sao có phần quen thuộc.

“Biết rồi! Điên quản lý!”

Điên Tâm? Trong đầu Đường Mộ Thần bỗng dưng nhảy ra cô bé ba năm trước đây thường xuyên khóc sụt sùi, lại thích nhìn bọn họ đến đờ ra.

Ba năm không gặp, cô đã trở nên thành thực hơn, trên người đã bỏ đi nét trẻ con ngây ngô, giở tay nhấc chân đều hiện ra một mỹ nhân giỏi giang lẫn trầm ổn.

Điền Tâm sau khi kiểm tra cửa khóa kỹ càng, lúc này mới yên tâm xoay người ly khai. Nhưng vừa nhấc mắt, cô liền giật bắn người.

“Sao vậy? Không nhận ra sao?” Đường Mộ Thần tựa bên thân xe, cười đến xán lạn.

Sau khi phản ứng lại Điền Tâm lập tức kêu lên mừng rỡ, không để ý đôi giày cao gót dưới chân, lao thẳng đến bên người Đường Mộ Thần, dùng sức ôm cánh tay y mà lắc, “Đường quản lý! Cuối cùng anh cũng đã trở về!”

Những nhân viên đi sau nghen hòng nhìn trôn trối vị Điền quản lý nổi tiếng trầm ổn lộ ra vẻ trẻ con, nhìn đến mức Đường Mộ Thần cảm thấy ngượng, “Được rồi được rồi, gần đây ra sao rồi? Còn không có ăn cơm đi? Tôi mời!”

Một bữa cơm đơn giản, Đường Mộ Thần trên cơ bản đã nắm được tình hình hiện nay của công ty. Kì An Chi đã đem “Lucky Star” kinh doanh so với trong tưởng tượng của y còn tốt hơn, văn phòng này chỉ là một trong bốn chi nhánh của họ. Sáu nhân viên cũ trong công ty, ngoại trừ một người vì kết hôn mà phải rời đi. Còn lại mấy người đều trở thành thành phần nòng cốt trong công ty, phân tán tại các chi nhánh, đều tự kinh doanh độc lập.

Ngăn cản Điền Tâm muốn gọi mọi người đến ôn lại chuyện cũ, Đường Mộ Thần dùng ngữ khí mà y cho rằng là bình thản nhất hỏi đến người mà y quan tâm nhất, “Kì quản lý thì sao? Anh ta thế nào rồi?”

“Hắn là đang ở ‘ Hồng Nam ’ đi, đó là một quán bar, chủ quán từng là khách hàng của chúng ta, cùng Kì quản lý có quan hệ rất tốt, còn giới thiệu cho chúng tôi không ít khách hàng! Bình thường sắp hết giờ làm đều đến chỗ anh ta ăn uống.”

Mỗi ngày đều đến chỗ anh ta ăn uống? Trong lòng Đường Mộ Thần chợt trở nên căng thẳng, quan hệ tốt đến trình độ nào mà có thể khiến hắn hành động như thế?

Điền Tâm nhiệt tình cầm lấy điện thoại, “Tôi sẽ gọi điện thoại hỏi anh ấy dùm cho anh!”

“Không cần!” Đường Mộ Thần vội vàng ngăn lại, “Cô đưa địa chỉ cho tôi, tôi tự đi là được.”

Không lẽ mọi chuyện từ khi y thay đổi thì đối phương cũng thay đổi? Y muốn đến đó xem, nhìn xem mọi chuyện đến tốt cùng là như thế nào. Đường Mộ Thần nghĩ như vậy, nhưng tâm tình không hiểu sao vẫn rất khó chịu.

Điền Tâm chia tay Đường Mộ Thần xong, nghĩ nghĩ một chút, vẫn là móc điện thoại ra, mật báo, “Kì quản lý! Anh đang ở ‘ Hồng Nam ’ à? Đường quản lý tới tìm anh đó!”

Cái này không thể trách cô mật báo nga, thật sự là trên mặt Đường Mộ Thần thực rất giống như đang đi bắt gian, cô nhân viên nhỏ rất lo lắng. Chuyện của hai người lúc đó được mấy người nhân viên tự hiểu là chuyện bí mật không thể nói ra, nếu chia lìa đã lâu như vậy, nếu như đã gặp lại thì hy vọng quan hệ của bọn họ sẽ tốt lên.

“Vậy sao?” Kì An Chi dưới ánh đèn mờ ảo của quán bar nở nụ cười thỏa mãn, “Cảm ơn cô nhé, Điền Tâm!”

Đường Mộ Thần, rốt cuộc em cũng nhìn không được rồi sao?!

47. Chương 47

Hồng Nam là một quán bar rất bình thường.

Nói nó bình thường, kỳ thực là bởi vì nó trông giống như mọi quán bar khác, tức là ngoại trừ có vài thiết bị đặc sắc thì tam giáo cửu lưu, bất kì người nào cũng đều có thể đến đây được.

(*) Tam giáo cửu lưu: ý chỉ mọi loại người trong XH.

Mở những ca khúc đang thịnh hành, mọi người đều có thể hát theo. Có thể những người ưa thích sự tao nhã thanh tịnh sẽ không đến đây, nhưng những người làm việc bận rộn làm việc gò bó trong công sở cả ngày muốn tìm một nơi để giải trí thì đây là sự lựa chọn tốt nhất. Vì vậy mà Hồng Nam từ khi khai trương đến nay công việc làm ăn vẫn rất ổn định.

Một nơi kinh doanh ổn định đương nhiên sẽ có rất nhiều người. Cả trai lẫn gái, quen hay không quen, đều tụ tập năm tụm ba hút thuốc, uống rượu giữa một mảnh âm nhạc huyền ảo.

Đường Mộ Thần vừa mới bước vào cửa thì còn tưởng mình đi nhầm nơi. Trong ấn tượng của y, Kì An Chi rất ghét những nơi đông đúc náo nhiệt như thế này. Sao hẳn lại có thể chịu được nơi ồn ào như thế này? Lẽ nào tất cả đều là vì ông chủ kia?

Y nhìn quanh quất tìm kiếm thân ảnh quen thuộc, đồng thời, có người ngay từ đầu đã tập trung nhìn y.

Quầy bar được đặt trong một góc khuất u ám quanh quẽ, một người thanh niên đang không nhanh không chậm mà lau cái ly thủy tinh trong tay. Bởi vì ngọn đèn mờ ảo mà nửa người trên của anh ta chìm trong bóng tối, chỉ nhìn ra được dáng người cao ngất cùng những ngón tay thon dài, có vẻ như luôn được chau chuốt gọn gàng. Quan sát một lúc, anh ta mới quay đầu hỏi cái người ngồi bên ngoài quầy bar, toàn thân chìm trong bóng tối.

“Là cậu ta sao?” Thanh âm thuần hòa, trầm ổn mà đầy từ tính.

Người ngồi khuất trong bóng tối cười khẽ, “Sao nào?” Trong thanh âm pha lẫn vài phần huyền diệu cùng đặc ý, chính là Kì An Chi.

Người đứng trong quầy bar lắc đầu, trên mái tóc đen có một vòng ánh sáng, tựa như vòng sáng của thiên sứ, “Không quá giống loại người biết nấu cơm!”

Kì An Chi càng thêm đặc ý, “Tôi muốn ăn thì cậu ta liền làm!”

Tiếng cười khùng khục từ quầy bar truyền ra, “Vậy anh còn để cho cậu ta kết hôn với người khác?”

Kì An Chi còn chưa trả lời, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một nam hài, tuy rằng đang mặc y phục của nhân viên phục vụ, nhưng toàn thân như tỏa ra ánh dương quang, nhất là cái mũi cao cao cùng đôi mắt to giúp cho thần thái của cậu ta càng thêm sáng láng.

Mà lúc này, nam hài lại dùng ánh mắt bức bối nhìn Kì An Chi, giống như một con thú nhỏ đang đề phòng có kẻ xâm nhập vào địa bàn của nó, “Hai người đang cười cái gì vậy?”

Kì An Chi thiêu mi cười, “Người lớn nói chuyện, con nít đừng xen vào! Mau đi chơi đi!”

Tiểu nam hài trong nháy mắt bị lửa giận thiêu cho đỏ mặt, “Họ Kì kia! Anh có biết xấu hổ là gì không? Suốt ngày chạy đến nhà người ta gặt ăn gặt uống, còn muốn thông đồng với người đàn ông đã có chồng! Nếu là đàn ông thì theo tôi ra ngoài đánh một trận! Thua thì đừng có bèn mắng tới nhà của chúng tôi nữa!”

“NO!” Kì An Chi sạch sẽ lưu loát liền cự tuyệt, nhích người một chút, làm cho cả nửa người trên đều ghé vào quầy bar, ngọn đèn hồng nhạt vừa lúc chiếu rõ gương mặt tuấn mỹ mang theo vài phần yêu tà của hắn, khiêu khích tiểu nam hài đang tức giận ngút trời, “Ai nói người đã kết hôn thì không ai được quyền theo đuổi nữa? Tôi thích Khang Khang đấy, cậu quản được sao?”

“Anh... anh vô sỉ!” Tiểu nam hài rõ ràng vô luận là da mặt hay định lực đều không phải là đối thủ của Kì An Chi, nắm chặt nắm tay, mắt thấy sẽ thực sự lao lên rồi.

“Được rồi được rồi! Anh đừng có khi dễ cậu ấy nữa!” Người thanh niên tên là Khang Khang bắt đặc dĩ trừng Kì An Chi, buông cái ly trong tay ra, sùng nịch vô đầu tiểu nam sinh, ngữ khí mềm nhẹ xoa dịu, “A Khoa đã từng hứa gì với anh nào? Ở trong quán không được gây chuyện nga! Nếu không buổi tối về nhà, anh sẽ rất tức giận!”

Câu cuối cùng, anh ta cắn cắn vành tai nam hài tên là A Khoa mà nói, bàn tay trong lúc không ai để ý đã chuồn ra phía sau, hung hăng bóp cái mũi tròn tròn rần rần chắc một cái.

A Khoa thiếu chút nữa đã hét lên, lại bị vòm ngực ấm áp của nam nhân kia ngăn chặn.

Chỉ một cái chớp mắt, liền bị buông ra, gương mặt bầu bĩnh của nam hài đã đổ rục đến tận mang tai, dỏng về lưng hăng vọt rồi cũng tiêu thất vô tung.

Người thanh niên kia thoả mãn mà vỗ vỗ cái mông của cậu, “Được rồi, mau đi làm việc đi! Nếu không cần thận lại làm vỡ ly nữa thì anh sẽ cho em ăn củ cải trắng một tháng, đem em thành thử con mà nuôi luôn!”

A Khoa cắn cắn đôi môi hồng hồng, lo lắng trông Kì An Chi, không nhịn được mà lầm bầm, “Vậy anh cũng bảo hần ta đi đi!”

“Anh và A Kì không có gì đâu! Yên tâm, anh ta không phải là kiểu của anh! Anh chỉ thích em!”

Nam hài rất thoả mãn, cho Kì An Chi một ánh mắt thị uy, còn trẻ con mà giờ chiếc nhẫn sáng lấp lánh trên bàn tay trái quơ quơ trước mặt hần, “Có nghe thấy không? Khang Khang không thích anh, anh ấy chỉ thích tôi!”

Kì An Chi cười đến còng phát ra mị hoặc mê người, ngả ngón vươn một ngón tay như có như không lướt trên ngực người thanh niên kia, “Lẽ nào cậu chưa từng nghe? Không có đôi vợ chồng nào không thể chia tay, chỉ có kẻ thứ ba chưa nỗ lực sao? Tôi vẫn sẽ rất nỗ lực nga!”

“Anh ... Anh xem hần ta kìa!” A Khoa triệt để nổi giận, trong đôi mắt to gấp đến độ đều sắp phóng ra lửa.

Thanh niên thở dài một hơi, chỉ hướng Đường Mộ Thần đang đứng, “Kia mới là người yêu của A Kì, nhanh mang anh ta lại đây đi!”

Nam hài nửa tin nửa ngờ nhìn Đường Mộ Thần, “Thực sao?”

“Mau đi đi! Người kia chính là người yêu của A Kì nga, lẽ nào em không muốn nhìn thấy vẻ kinh ngạc của A Kì à?”

Đương nhiên muốn! A Khoa lập tức liền xông ra ngoài.

Kì An Chi lúc này mới lắc đầu, “Tôi thành thật khuyên anh nên mang cậu ta đi kiểm tra não lại một chút, mà hai người số 1 cùng một chỗ thì ra cái dạng gì? Suốt ngày phòng nhau như phòng cướp vậy!”

“Ai bảo anh lớn lên trông y như số 0 làm gì!” A Khang đằng sau lưng vợ, lập tức thi triển công phu lời nói ác độc, “Ghen tuông rất thích hợp để bảo trì nét mới mẻ trong hôn nhân, đồng thời mang đến vị ngọt ngào cho tình yêu, cái kẻ sắp bị đá bay như anh sẽ không thể hiểu được đâu!”

Kì An Chi có chút chua chua, đối với cái tên bạn bè ngoài nho nhã mà bên trong đầy gian tà cười nhạt, “Làm vợ của anh đúng là bất hạnh!”

A Khang vẫn như cũ thong dong bình tĩnh, ngoài miệng lại không chút nào tỏ ra yếu kém, “Anh cũng vậy!”

“Khách khí khách khí! ... Ít nhất ... Tôi không có lợi dụng bên thứ ba vô tội làm gì!”

“Ít nói đi! Đừng có làm cái vẻ mặt như oán phụ bị thiệt thòi nhiều lắm vậy! Anh bắt mẫn với thù lao làm gì? Bộ mỗi ngày tôi không cung cấp đủ cơm cho anh ăn sao hả?” A Khang khinh bỉ liếc nhìn Kì An Chi, quay ra nhìn Đường Mộ Thần càng lúc càng đến gần, thanh âm ép tới cực thấp, “Ngày hôm nay sẵn tâm trạng của tôi rất tốt, có cần tôi giúp anh cho cậu ta ăn ít gì không?”

Kì An Chi gãi gãi cằm suy nghĩ, chủ ý này không sai a! Hỏi lại một câu, “Anh muốn cái gì?”

Lấy sự quen biết bao lâu nay của hần với người này, anh ta chưa bao giờ làm chuyện gì không mang lại lợi ích.

“Ách... Chọc tức A Khoa một lần đi! Sau khi quay về tôi mới có thể ‘hảo hảo’ an ủi cậu ấy.”

“Anh thật đúng là hạ thủ được!” Càng thêm hèn mọn, Kì An Chi trước khi Đường Mộ Thần đến nơi thì nhanh chóng trả lời, “Thành giao!”

Hai người trao đổi một ánh mắt, đang suy nghĩ xem nên làm thế nào thì đột nhiên có một cánh tay trắng kiện từ đâu vươn ra, đưa một ly rượu đặt trước mặt Kì An Chi, “Mời!”

Cáp! Lại xuất hiện thêm kẻ nào nữa? Kì An Chi lười biếng tựa lên quầy, chờ Đường Mộ Thần đến “anh hùng cứu mỹ nhân”.

48. Chương 48

Khó chịu!

Thực sự rất khó chịu!

Đường Mộ Thần nhìn cái gã đàn ông mặc quần áo hoa không biết tốt xấu kia, ánh mắt háo sắc không kiêng nể gì mà nhìn khắp người Kì An Chi, trong lòng y khó chịu tựa như bị ai đó bóp nghẹt lại, cực kỳ khó chịu!

Gã đàn ông đó, cả người cao lớn thô kệch, vừa đen vừa to con, nhưng trên người lại mặc nguyên một bộ đồ hoa hòe hoa sói, trông giống hệt như con tinh tinh mặc đồ Hawaii vậy, trông buồn cười không thể tả, đã vậy lại còn mang một cái vòng trang sức bạch kim tinh xảo, càng khiến cho cái cổ của gã trông rất thô kệch. Toàn bộ cảm giác là một chữ, tục! Hai chữ, hèn mọn!

Kì An Chi của y sao có thể để cho loại như vậy thềm muốn? Không chút nghĩ ngợi, Đường Mộ Thần liền chen vào giữa áo hoa và Kì An Chi, chỉ nhìn Kì An Chi, “Đi thôi!”

Kì An Chi thiêu mi, từ chối cho ý kiến.

Hiện tại đến áo hoa khó chịu, “Anh là ai vậy? Rảnh quá đi phá chuyện tốt của người khác à? ” Tinh tinh nam nữ đều ăn thật vất vả mới phát hiện một mỹ nam còn đẹp hơn cả phụ nữ nữa, đương nhiên không chịu buông tha.

Đường Mộ Thần không để ý tới gã, vẫn nhìn Kì An Chi.

Kì An Chi vẫn ngồi nguyên một chỗ, trong đôi mắt trong trẻo không nhìn ra được đang nghĩ cái gì.

Ông chủ nho nhã âm thầm chuyển một ánh mắt, ý bảo A Khoa nhà anh ta lui đến địa điểm an toàn, còn anh ta vẫn ung dung đứng sau quầy bar xem kịch.

Áo hoa bị người ta làm lợ, rất mất hứng, lợi dụng hình thể cao lớn, đưa tay kéo Đường Mộ Thần ra.

“Tránh ra! Thằng chó...” Gã chưa kịp nói xong, thành linh Đường Mộ Thần trước mắt đã xoay người, áo hoa chưa kịp phản ứng thì gã đã thấy mình ngã chổng vó trên mặt đất.

Trong đám người phát ra tiếng kinh hô nho nhỏ, bởi vì động tác của Đường Mộ Thần thật sự rất nhanh và mạnh, còn không kịp phản ứng, liền đã chấm dứt chiến cuộc.

Áo hoa nằm bẹp dưới đất hoàn toàn không hiểu gì cả, gã đang định nhồm dậy thì đột nhiên nhận thấy một cổ lực mạnh, Đường Mộ Thần đã kéo gã dậy, giọng nói lạnh như băng cùng về mặt không chút biểu tình, “Mày biến được rồi đấy.”

Nếu như thức thời, áo hoa hẳn là nên lập tức rời đi. Thế nhưng gã giật mình, trong nháy mắt là hừng hực lửa giận! Cú quật vừa rồi không phải là quá đau, chỉ là quá mất mặt! Gã cứ như thế mà để cho một người thoát nhìn yếu đuối, hào hoa phong nhã đánh ngã! Vậy gã biết để mặt mũi đi đâu?

“Con mẹ nó...” Tiếng hét của gã chưa dứt, nắm tay trắng kiện cũng chỉ đánh ra phân nửa, liền có một cổ lực mạnh lần thứ hai kéo tới.

Lần này, Đường Mộ Thần dùng thêm ba phần lực, áo hoa lại tiếp xúc thân mật với sàn nhà lát đá cẩm thạch, thậm chí gã còn có thể nghe thấy tiếng xương kêu “rắc rắc”. Áo hoa đau đến mức kêu không được, chỉ còn cách nằm bẹp đó mà thở dốc.

Đường Mộ Thần không thèm kéo gã nữa, vẫn nhìn Kì An Chi, “Đi thôi!”

Kì An Chi mỉm cười, ánh mắt lại rơi về phía sau lưng Đường Mộ Thần.

Mấy gã đàn ông xông tới, một gã nâng áo hoa dậy, mấy người còn lại vây quanh Đường Mộ Thần, hung hăng bẻ ngón tay răng rắc.

Đường Mộ Thần nghe được nhưng vẫn không quay đầu lại, chỉ nhìn Kì An Chi.

Rốt cuộc là A Khoa nhịn không được nữa mà xông ra, “Không được quậy phá trong tiệm của tôi! Phá hỏng đồ thì phải bồi thường!”

Mấy người kia rõ ràng có do dự một chút, ông chủ nho nhã thở dài, vở kịch hay như vậy mà kết thúc lẹ quá. Áo hoa bị Đường Mộ Thần cho đo đất hai lần, dù có ngu ngốc đến đâu cũng nhìn ra được người này không dễ chọc đến. Mặt khác, có thể kinh doanh quán bar thì ông chủ cũng không phải là người đơn giản, lập tức nén giận nói, “Chúng ta đi!”

Tiểu nhân báo thù, ra ngoài chuẩn bị vũ khí, mai phục là hay nhất!

“Chờ một chút!” Ông chủ nho nhã vẫy tay, nhân viên phục vụ nhanh trí vội đưa hóa đơn ra, “Xin hỏi vị tiên sinh nào sẽ tính tiền?”

Mọi người nghẹn họng đứng trân trối nhìn ông chủ!

Chả phải trong TV sau khi đánh nhau xong, dù thắng hay thua đều có thể phũ phàng bỏ đi sao? Vì sao bọn họ còn phải trả tiền?

Áo hoa nhìn nhân viên phục vụ đến mức tóc ra lửa! Thế nhưng nhìn lại số nhân viên đông đảo trong quán, rốt cuộc cũng móc ví ra trả tiền, kể cả ly rượu gã đã mời Kì An Chi trước đó, thanh toán đầy đủ xong mới được đi ra.

Sự kiện nho nhỏ phát sinh tại một góc của quán bar rất nhanh đã bị quên đi, dưới ánh đèn mờ ảo cùng âm nhạc đỉnh tai nhức óc, rất nhiều khách hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, vẫn thoải mái vui chơi.

Ông chủ nho nhã lúc này mới giả vờ hiếu kỳ nhìn Đường Mộ Thần, hỏi, “A Kì, bạn anh à? Thân thủ thật tốt! Không định giới thiệu một chút sao?”

A Kì? Đường Mộ Thần lại có cảm giác ngứa ngáy trong lòng, giống như có con sâu lông đang bò, cắn y một cái đau nhói.

Thanh niên đứng sau quầy bar bước ra ngoài, tuần tú nho nhã, phong độ không thể chê vào đâu được, hình như có tâm, tựa như vô ý khoác lên vai Kì An Chi trông vô cùng thân thiết. Y không thích.

“Đường Mộ Thần.” Kì An Chi nhàn nhạt phun ra ba chữ, đưa tay vỗ vỗ bàn tay đang đặt trên đầu vai hắn, giống như đang bảo đối phương cứ yên tâm.

“Tần Khang.” Ông chủ nho nhã vươn tay, cười đến ôn hòa vô hại, “Đã sớm nghe qua đại danh của anh rồi, anh và Kì An Chi khi còn bé là bạn rất tốt, đúng không? Nghe nói anh sắp kết hôn rồi, chúc mừng a!”

Đường Mộ Thần trong lòng không được tự nhiên cực kỳ! Lời này là ý gì? Anh ta biết mình sao? Kì An Chi đã đem toàn bộ chuyện của họ từ đầu chí cuối đều nói cho người này à?

Tuy rằng rất không tình nguyện, nhưng xuất phát từ giáo dưỡng, y vẫn vươn tay ra, vừa chạm nhẹ vào một chút lập tức như chạm phải rắn độc mà rút tay về.

Tần Khang tự tiểu phi tiểu nhìn bàn tay mình, bàn tay anh vốn ấm áp khô ráo, trong khi đó tay đối phương lại đầy mồ hôi, rốt cuộc là bởi vì mới vừa rồi vận động mạnh, hay là do tâm động mà ra?

A Khoa tuổi còn trẻ chịu không nổi như vậy, vọt đến, kéo góc áo Tần Khang, mím môi “Khang...”

“A Khoa, mang hai ly ‘Hữu nghị lâu dài’ ra!” Kì An Chi vội cắt ngang lời của cậu ta, chăm chọc nhìn Đường Mộ Thần, “Nếu là bạn, đương nhiên uống cái này hợp với tình hình nhất!”

A Khoa quệt môi, không chịu nhúc nhích. Anh cho rằng anh là ai chứ, mắc mớ gì tôi lại bị anh sai bảo?

Tần Khang bất động thanh sắc thu tay về, nói với A Khoa, “Anh đã dạy em những gì, em quên hết rồi sao? Sao em không bao giờ nhớ những gì anh đã nói? Quên đi, để anh tự đi lấy!”

Kết thúc bằng tiếng thở dài, cái loại thất vọng này vừa đúng lúc khiến cho nam hài lập tức luống cuống, “Em sẽ đi! Em nhớ mà! Em nhớ ngay!”

Đẩy tiểu gia khóa rắc rối đi mới dễ nói chuyện được.

Tần Khang nghiêm nhiên dùng tư thái chủ nhân mà bắt chuyện, vất một chân qua, nửa ngồi lên tay vịn của cái ghế Kì An Chi đang ngồi, “Đường tiên sinh mời ngồi! Hôn sự chuẩn bị ra sao rồi? Anh định tổ chức ở đâu? Ngày hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây?”

Kì An Chi thuận lợi ôm ngang thắt lưng Tần Khang, nhìn Đường Mộ Thần đã hóa đá, tiếp lời, “Là mang thiệp mời tới cho tôi sao? Kỳ thực cũng không cần cậu tự mình đi một chuyến, đưa đến nhà của tôi chẳng phải ra được sao? Nga, chắc là cậu đến kiểm tra tình hình kinh doanh đi? Cậu yên tâm, phần tiền lời của cậu trong công ty luôn tính đầy đủ, ngày mai đến nói chuyện với bên kế toán, có thể chuyển tiền cho cậu ngay!”

“Kì AnChi!” Đường Mộ Thần không biết sao y lại thất thố như vậy, bỗng nhiên hét lên, khiến cho mấy khách hàng gần đó kinh ngạc nhìn qua, thanh âm của y liền giảm đi vài phần, tối nghĩa nói một câu, “Anh... Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện... Được không?”

“Cậu muốn nói chuyện gì với tôi? Ở chỗ này không được sao?” Kì An Chi liếc nhìn Tần Khang, nhân thần thật ôn nhu, khiến cho Đường Mộ Thần đau đớn không thể nào tả được.

49. Chương 49

Tần Khang thiêu mi, suy nghĩ một lát bèn đứng dậy, “VẬY A Kì anh cứ đi ra ngoài đi! Được rồi, ngày mai anh muốn ăn cái gì? Tài heo ngâm giấm đường có được không?”

“Được! Anh làm thứ gì tôi cũng thích ăn!”

Hai người không coi ai ra gì một hỏi một đáp, tựa hồ như một đôi tình lữ rất hiểu nhau. Trong lòng Đường Mộ Thần khó chịu tựa như ăn nhầm trái nho xanh vậy, vừa chua lại vừa chát.

Từ nhỏ đến lớn, Kì An Chi ngoại trừ ở bên cạnh y thì chưa từng thân thiết với bất kì ai. Vì vậy mà y cũng tự coi như mình là người thân nhất của Kì An Chi, nhưng mà bây giờ, Kì An Chi đang đứng trước mặt y, đối xử với người khác so với y càng thêm thân thiết, y mới biết được, tư vị này có bao nhiêu khó chịu!

Nhìn vẻ mặt của Đường Mộ Thần, Tần Khang nhìn sang A Khoa đang đứng sau quầy bar vẻ mặt không giấu được khẩn trương cùng lo lắng, ngầm huých nhẹ Kì An Chi.

Kì An Chi hiểu ý, lửa cháy đổ thêm dầu cười đến càng thêm xán lạn, “Khang Khang, chúng ta đã lâu không có hợp tấu qua, hay là đàn một bản nhạc coi như quà mừng chú rể đi! Coi như là chút tâm ý của chúng ta!”

“Được!” Tần Khang âm thầm thiêu mi, đáp lại! Xem ra hũ giấm ngày hôm nay nên để cho cả hai người bọn họ đều ăn no!

Tiếng Saxophone nhẹ nhàng phối hợp với tiếng piano du dương, cộng tấu nên bản nhạc Serenade To Spring cực kì êm tai. Đường Mộ Thần không hiểu ý nghĩa của bản nhạc này, nhưng y có thể thấy được hai người đang đứng trên sân khấu “thâm tình” nhìn nhau, có thể nghe được hai người “ăn ý” phối hợp đến thế nào!

Ngón tay thon dài trắng nõn của Tần Khang đang lướt như múa trên phím đàn piano, tạo nên cảm giác ưu nhã thông dong, mà tiếng Saxophone của Kì An Chi thì lại mang đến vẻ phong lưu phóng khoáng. Bản nhạc càng dần đến khúc kết thúc thì những gì mà Đường Mộ Thần muốn nói cũng đã tan biến, chỉ còn lại nỗi chua xót khôn cùng.

Còn có cái gì để nói đây? Kể xoay người bỏ đi trước là y, muốn kết hôn cũng là y. Đường Mộ Thần, dù không có mày, Kì An Chi vẫn sống tốt như xưa. Hắn đã có thể một lần nữa tìm được tình yêu, tìm được hạnh phúc mới. Mày vẫn cứ cho là hắn muốn đến phá hỏng hôn sự của mày, quả thật đúng là tưởng bở! Tự rước lấy nhục!

Cho tới bây giờ y chưa từng khổ sở đến như thế này, âm nhạc du dương hoàn mỹ, đối với y lại là một sự dằn vặt thống khổ, khóe môi càng ngày càng mím chặt e sợ sẽ tiết lộ bí mật trong lòng. Trong đầu y chỉ hy vọng bản nhạc nhanh chóng kết thúc, chỉ cần nó kết thúc thì y sẽ đi! Lập tức đi ngay!

Mà ở bên kia quầy bar, còn có một tiểu nam hài thương tâm đến hai mắt đỏ hoe.

Ô ô, Khang Khang của cậu cùng cái tên họ Kì chết tiệt kia đàn thật là hay nga! Đều chỉ tự trách bản thân quá ngốc, không biết chơi bất kì loại nhạc cụ nào, mỗi lần đều chỉ có thể nhìn hai người bọn họ ở đằng kia khanh khanh ta ta...

Cậu không muốn như vậy đâu! Còn như vậy nữa, Khang Khang của cậu sẽ bị kẻ khác xơi sạch mất! Sau này sẽ không có ai làm thức ăn ngon cho cậu ăn, nấu canh cho cậu uống, trời lạnh sẽ không có ai nhớ mà chuẩn bị thêm quần áo cho cậu, trời nóng cũng sẽ không có ai mua kem về cho cậu ăn...

Hảo thăm rồi!

“Xin lỗi!” Đường Mộ Thần liềm mạng đè nén nỗi chua xót khổ sở bốc lên trong lòng, nghiêng rằng đứng trước mặt Kỳ An Chi, trên mặt không còn chút huyết sắc, đôi môi run run nói, “Tôi nghĩ, tôi nghĩ tôi phải đi.”

“Không phải cậu bảo có chuyện cần nói với tôi sao?” Ánh mắt của Kỳ An Chi thật sắc bén, tựa như mũi tên ghim thẳng vào tim y.

“Đã... đã đã không cần nữa!” Đường Mộ Thần dứt khoát kiên quyết xoay người, bước nhanh ra bên ngoài phóng đi. Nếu như còn không đi, y cũng không biết là sẽ làm ra chuyện gì nữa, là khóc rống chảy nước mắt, hay là xông tới đánh một trận? Điều rất có thể!

Nhưng mà y không muốn cho Kỳ An Chi nhìn thấy trái tim vỡ tan của mình, bộ dạng khó coi đó, y kiên quyết không muốn!

“Mau đuổi theo đi!” Tần Khang ngoài miệng thì nói vậy, nhưng tay vẫn giữ lấy cánh tay Kỳ An Chi, đưa ly rượu qua, “Chúc anh mã đáo thành công! Đã có người trả tiền rồi, không uống thì phí!”

Kỳ An Chi quay đầu nhìn anh ta một cái, lại liếc mắt nhìn ly rượu. Bỗng cười, tiếp nhận rượu uống một hơi cạn sạch, “Cảm tạ!”

Tần Khang nhìn theo bóng lưng của hắn lắc đầu, tay trái xoay lại, lộ ra một vỏ thuốc con nhộng trống không, “Mắc cái gì mà lúc nào cũng tỉnh như vậy chứ? Thỉnh thoảng cũng nên để cho tôi có một chút cảm giác thành tựu được không?”

Quay đầu đi đến chỗ quầy bar, đem tiểu gia khóa về mặt ủ rũ ngồi một góc cụp tai như cún con đào ra, dùng về mặt thánh thiện như thiên sứ hiện thân cứu vớt chúng sinh mà nói, “Xảy ra chuyện gì? Sao A Khoa lại thương tâm như vậy? Được rồi, được rồi, đừng khóc, người ngoài nhìn thấy sẽ cười cho đó! Mau lau nước mắt đi nào, chúng ta về nhà nói chuyện tiếp có chịu không?”

Đường Mộ Thần lao ra khỏi quán bar, lập tức bị đám tên mặc áo hoa bao vây đón đầu. Cả đám giơ lên gây gộc cùng ống sắt, tàn bạo lao về phía y.

Tối vừa lúc!

Đường Mộ Thần vừa đứng lúc một bụng hỏa không có chỗ phát tiết, lập tức tay không nghênh đón, chụp lấy một cái ống tuýp kẻ nào đó đánh xuống, giật mạnh, cướp lấy làm vũ khí chiến đấu. Đòn tiếp theo đã cho kẻ đó nằm rạp dưới đất.

Y đã từng học võ, biết cách đánh không trúng chỗ hiểm của đối phương để tránh gây án mạng. Nhưng đối phương người đông thể mạnh, uy lực do nhiều người cùng động thủ nên dù cho y không dám khinh thường vẫn rơi vào thế bất lợi. Mắt thấy bản thân sắp bị đánh trúng, phía sau Kỳ An Chi đã đã đuổi tới.

Mẹ nó! Dám đánh quả táo của hắn, quả thực chán sống! Quả táo của hắn, ngoại trừ chính hắn, bất cứ ai cũng đều không thể đụng vào!

“Con mẹ nó cút hết cho tao!” Kỳ An Chi bay lên một cước, gia nhập chiến cuộc.

Áo hoa không ngờ tới, nguyên lai cái người thanh niên xinh đẹp kia cư nhiên có thể đánh nhau với bọn chúng! Từng quyền như gió xoáy, cước cước đao thật, xuất thủ cực kỳ ngoan độc. Có hắn giúp đỡ, chỉ cần mấy đòn đã đánh cho cả đám kia chạy trốn chết. Âm thầm ai thán, trêu chọc sai người rồi!

Ném ống tuýp, Đường Mộ Thần lạnh mặt không nói một lời đi đến chỗ để xe, Kỳ An Chi theo sát phía sau.

Đi đến nơi, ấn khóa điện tử mở cửa xe, thấy Kỳ An Chi cũng muốn đi theo lên xe, Đường Mộ Thần quay phát lại, “Anh đi theo tôi làm cái gì?” Cổ phiến muộn trong lòng không biết làm sao để phát tiết, chỉ có thể rống to.

Thình lình Kì An Chihung mãnh nhào tới trên người y, đè y lên trên thân xe, cấp tốc cướp lấy đôi môi của y.

Không! Đường Mộ Thần giãy dụa muốn cự tuyệt, lại bị Kì An Chi vững vàng kèm chặt trước ngực hần, cầm bị cánh tay mạnh mẽ nắm lấy, đôi môi nóng cháy của hần quần chặt lấy môi y không tha!

Cần nuốt lấy làn môi xinh đẹp, cướp đoạt đi hô hấp của đối phương, tất cả tất cả đều lộ rõ tính bá đạo của hần!

Đã bao nhiêu lâu không được hưởng qua tư vị như vậy rồi? Ba năm, hơn một ngàn ngày đêm, có bao nhiêu đêm nằm mộng mà nhớ đến hơi ấm này, nhớ đến vị đạo này, nhớ đến cảm giác này?

Cái cảm giác khiến cho ai cũng trầm mê không muốn thoát này, khiến cho Đường Mộ Thần muốn chạy trốn, lại càng khiến cho y muốn chìm sâu vào trong đó!

Cái lưỡi ẩm áp không ngừng ma sát hàm răng cắn chặt của y, tìm kiếm lối vào bên trong. Nhiều lần không được, hần tựa hồ đã mất đi kiên nhẫn. Một tay giật phăng cúc áo của y, trực tiếp nắm lấy tiểu thủ du mẫn cảm trước ngực, hung hăng nhéo mạnh!

“A ” nửa tiếng kinh hô còn chưa ra khỏi miệng thì cái lưỡi tham lam như mãnh thú đói khát đã lâu chạy ào vào bên trong khoang miệng của y, công thành chiếm đất.

Đường Mộ Thần cảm thấy cả người run lên, toàn thân dường như chìm trong biển lửa! Tình dục dồn nén quá lâu chỉ cần nhẹ nhàng trêu chọc thì tựa như củi khô bén lửa, bùng cháy không cách nào dập tắt được!

Thân thể hoàn toàn không nghe theo não bộ sai khiến, sợi dây thần kinh tên là lý trí cũng nhanh chóng đứt phụt. Hoàn toàn không thể suy nghĩ, không thể nghe, không thể nhìn thấy bất kì thứ gì. Chỉ cảm thấy mỗi một tế bào toàn thân đều đang liều mạng kêu gào, cuộn cuộn dâng lên, đem y nhấn chìm vào trong bể ***, khiến y không thể động đậy.

Theo bản năng ôm lấy người trước mắt, bức thiết muốn cảm nhận được triều dâng càng thêm kịch liệt. Hôn thật sâu, thất lưng trở nên hư nhuyễn, mà lửa *** lại bị câu dẫn càng thêm hùng hực thiêu đốt! Hoàn toàn không còn nhớ rõ mình là ai, đang ở đâu, cả đầu óc chỉ còn lại dục niệm muốn được cùng đối phương hợp lại làm một.

Hần là của mình! Đường Mộ Thần lần đầu tiên mới nhận ra y đối với Kì An Chi cư nhiên có dục vọng độc chiếm mãnh liệt như vậy! Mãnh liệt đến mức không muốn cùng bất kì ai chia sẻ, mãnh liệt đến mức khiến cho y chỉ muốn đem hần chiếm làm của riêng!

Cảm thụ nhiệt tình chưa bao giờ có từ Đường Mộ Thần, Kì An Chi nghĩ thầm, cái tên Tần Khang, thật đúng là mẹ nó kích thích được y rồi! Hũ giáms này, uống thật tuyệt!

50. Chương 50

Hoàn toàn không biết cửa xe làm sao mà được mở ra, chỉ biết là khi y và Kì An Chi đang không ngừng dẩy đưa, đột nhiên có tiếng người xì xào gì đó, Kì An Chi bèn đẩy y vào bên trong.

Vậy vào đi! Đường Mộ Thần hoàn toàn không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ là chăm chú vòng tay qua cổ Kì An Chi, ôm chặt lấy hần, không muốn rời xa nhau dù chỉ một khắc. Trong đầu chỉ có một tiếng nói mơ mơ hồ hồ, nhìn thấy cũng tốt! Người đàn ông này là của ta! Là của ta!

A Khoa mở to hai mắt nhìn hai người liên tục chiến đấu từ bên ngoài vào tận trong xe, cái tên đàn ông mạnh mẽ cuồng nhiệt kia chính là cái tên A Kì lạnh như băng thường xuyên đến nhà bọn họ ăn chực uống chực sao? Tại sao trông hần bây giờ dường như mới là hần thật sự?

Dù sao đi nữa thì loại chuyện này cũng không thể nhìn bề ngoài mà phán đoán được, tựa như cậu và Khang Khang, người người đều cho rằng cậu mới là công, ai biết cậu mới chính là kẻ bị ăn sạch sẽ chứ?!

Nhưng mà người đàn ông phía dưới A Kì kia thoát nhìn cũng rất là mạnh mẽ, hay là anh ta cũng giống như Khang Khang đều là công? Nói như vậy, chẳng phải đều là công chiếu có tiểu thụ sao? A Kì đã từng nói, là người kia nấu cơm cho hần ăn, và lại hần lớn lên trông yêu nghiệt như vậy, chẳng lẽ không phải là thụ?

Tần Khang buồn cười vỗ vỗ lên má A Khoa, “Người ta đã vào bên trong rồi, em còn nhìn cái gì?”

Hai người bọn họ mới ra khỏi cửa, đang định bắt xe, ai ngờ lại gặp phải một hồi đông cung sống như vậy chứ? Nếu không phải Tần Khang tiến lên nhắc nhở Kì An Chi một câu, phỏng chừng hắn sẽ đem vị kia “tử hình ngay tại chỗ” rồi. Tuy nói rằng nơi đỗ xe của họ ở chỗ khuất, không có đèn cũng không có cameras, nhưng bị người qua đường nhìn thấy thì chẳng phải rất bất nhã sao? Vạn nhất bị đưa lên internet thì đúng là một đêm tình thành thiên cổ hận ni!

Nhân tình này, anh phải nhớ kỹ! Hôm nào nhất định phải đòi gia hỏa kia trả đầy đủ.

Mà hiện tại, anh hắn là nên đem vị nào đó về nhà “hảo hảo an ủi” thôi! Nếu không, còn tiếp tục nhìn nữa thì e rằng anh cũng muốn chơi xe chiến quá!

“Nhưng hai người bọn họ rốt cuộc ai là mặt trên mới được chứ?” A Khoa bị tha đi nhưng vẫn còn lưu luyến tự hỏi vấn đề nghiêm túc này.

Cái này sao... tuyệt đối phải bảo mật! Nếu không sau này làm sao mà giữ “kích thích vừa phải” trong hôn nhân của họ được chứ? Tần Khang nghĩ như thế, mỉm cười ghé vào lỗ tai A Khoa nói nhỏ, “Không bằng em nghĩ lại, sau khi trở về em muốn ở trên hay là ở dưới?”

A Khoa đỏ mặt, nhưng thâm hạ quyết tâm, mặc kệ là trên hay dưới, nhất định phải khiến cho Khang Khang của cậu được thỏa mãn! Như vậy anh sẽ không vứt bỏ cậu được! Đúng, phải dùng thân thể này giữ chặt lấy anh ấy, anh sẽ không hồng hạnh ra tường, a không, để cho hồng hạnh khác tiến vào trong tường được!

Tiểu gia hỏa có phải rất thông minh không nào?

“A!” Tiếng thở dốc nặng nề phẳng phát như từ sâu trong đáy lòng truyền ra, ở trong chiếc xe nhỏ hẹp, có vẻ đặc biệt *** mỹ.

Đường Mộ Thần ngửa cổ, đem hầu kết mẫn cảm chủ động dâng lên đến miệng Kì An Chi. Cắn đi! Cố sức cắn đi! Toàn thân y từng tác da thịt đều bức thiết cần được an ủi, cần được Kì An Chi an ủi.

Áo của y không biết đã bị cởi ra từ khi nào, bị ném đi đâu cũng không ai quản, Kì An Chi cấp thiết rút ra dây lưng của Đường Mộ Thần, cởi quần của y ra hơn phân nửa.

Không cần nhiều lắm, thứ nhất là bởi vì không gian nhỏ hẹp trong thùng xe không tiện để làm ra nhiều động tác, thứ hai là giải quyết dục vọng kỳ thực có lúc cũng rất đơn giản, chỉ cần lộ ra bộ vị then chốt là được.

Khi cái mông cong cong rắn chắc lộ ra bên ngoài, Kì An Chi không thừa nhận cũng không được, có lúc nửa kín nửa hở như thế này so với hoàn toàn xích lõa lại càng kích thích tính dục dâng trào!

Thứ thuốc Tần Khang cho hắn uống đã bắt đầu phát tác, toàn thân nóng cháy tựa như bị hỏa thiêu. Không kịp làm nhiều tiền hí, Kì An Chi trực tiếp kéo quần ra, giải phóng dục vọng đã trướng đến đau nhức, đâm đâm phía ngoài mật động của Đường Mộ Thần, cất giọng khàn khàn mà hỏi, “Có nhớ anh không?”

Đường Mộ Thần không có trả lời, cúi đầu, tiếp tục cùng môi hắn quấn lấy nhau. Bởi vì y đang khóa cười ở trên người hắn, rất dễ chủ động dùng thân thể của mình đặt lên chỗ nóng cháy kia.

Cái gì có thể nhẫn chứ chuyện này không thể nhẫn! Kì An Chi đỡ lấy côn thịt của mình đâm thẳng vào huyết động bên trên.

Bởi vì động tình đến lợi hại, trên đầu nắm cực đại đã phân bố ra niêm dịch, mà hậu huyết đã từng ném qua tư vị *** biết bản thân có thể dung nạp được cự vật nóng rực kia nên cũng không sợ, trái lại hé ra hợp lại mà thúc giục, tham lam muốn một ngụm nuốt hết vào.

Đã như vậy, hắn sao có thể chần chờ được nữa? Thử vài cái, vừa chen vào nửa cái đầu, Kì An Chi giữ lấy thắt lưng Đường Mộ Thần tận lực vọt tới trước.

“A ngò!” Hậu huyết đã lâu không có bị tiến nhập, cứ như thế bị xỏ xuyên qua. Cho dù là rất bức thiết, Đường Mộ Thần cũng không thể không vì hậu huyết bỗng nhiên bị xé mở đau đớn mà kinh hô ra tiếng.

Đợi một hồi, đau đớn dần dần tan biến, trái lại, cảm giác trống rỗng do chỉ bị tiến vào phân nửa bắt đầu dâng lên, tựa như tâm linh tương thông, Kỳ An Chi đỡ lấy thất lưng Đường Mộ Thần, ấn mạnh xuống “Anh vào được rồi!”

Hậu huyết hoàn toàn bị lấp đầy trong nháy mắt, Kỳ An Chi chỉ cảm thấy tiểu phúc nóng lên, cúi đầu nhìn lên, cây táo nhỏ đã không chịu thua kém mà ở nơi nào chảy nước.

Cao trào tới rất mạnh mà cường liệt, hầu như chỉ trong nháy mắt đem Đường Mộ Thần nhấn chìm! Cả người đã vô lực bám trên người Kỳ An Chi, hậu huyết càng co thắt lợi hại.

SHIT! Kỳ An Chi tốn rất nhiều công sức mới không chế được dục vọng muốn bắn tinh. Ôm chặt lấy Đường Mộ Thần không dám cử động, chờ trăng bích đang kích động dần dần tĩnh táo lại không còn co thắt nữa, mới cẩn lấy vành tai của y, tà ác thì thầm, “Sao không nhìn được thế? Ân? Quả táo *** đang này! Có phải nhớ thịt heo bồng của anh lâu lắm rồi không? Có phải muốn bị anh thao đến chết mới thôi?”

Đôi mắt nguyên bản trong veo như nước của Đường Mộ Thần lúc này là một mảnh sương mù, tựa như được bao bọc bởi một tầng thủy tinh, mê hoặc nhân tâm, khiến cho bất kì ai cũng muốn xông lên phá nát lớp vỏ bọc bên ngoài, cướp lấy dòng cam lộ ở bên trong.

Kỳ An Chi chịu không nổi ánh mắt như vậy! Cuồng bạo ngậm lấy đôi môi của y, liều mạng chuyển động hạ thân, tự làm mình thỏa mãn, đồng thời hài lòng mà nghe thấy tiếng thét chói tai của y.

“Ân a...” Tiếng khóc nức nở hòa cùng tiếng rên rỉ từ trong xe truyền ra không ngớt.

Đường Mộ Thần nghĩ y sắp chết rồi! Điểm mẫn cảm trong cơ thể không ngừng bị tấn công, cảm giác thống khổ xen lẫn sung sướng đến tê dại khiến cho y hoàn toàn không thể phân biệt được cảm xúc của mình nữa. Có lẽ là có cả hai, mà cũng có thể là không phải, thôi thì mặc kệ nó!

Nói chung cảm giác đó khiến cho y đau đến hít thở không thông, rồi lại vui sướng đến mức thà rằng lập tức chết đi. Tựa như đang chịu cực hình, lúc này Kỳ An Chi chính là thượng đế của y, chỉ cần hần muốn tiếp tục thì y vô pháp thoát khỏi cảm giác đau đớn hòa cùng vui sướng đến cực hạn này.

May là, bất luận là cực hình gì cũng đến lúc phải kết thúc, khi một dòng dịch thể nóng hổi phóng vào trong thân thể của y thì Đường Mộ Thần thậm nghĩ cuối cùng cũng được giải thoát.

Thế nhưng, y cao hứng quá sớm, kết thúc này bất quá chỉ là món ăn khai vị mà thôi.

Kỳ An Chi khẽ vuốt ve tấm lưng trần lấm tấm mồ hôi của người đang vô lực ghé vào trước ngực mình mà thở dốc, cảm thụ nhịp đập kịch liệt của cả hai trái tim áp sát vào nhau, nỉ non, “Bảo bối nhi! Nghỉ ngơi một chút, đêm nay cần phải hảo hảo biểu hiện nga!”

Nhấn ga, chiếc xe phủ một thân đầy hương vị *** dường như phát giác bản thân nó vừa chìm trong mê loạn, gào thét mà chạy thoát khỏi hiện trường. Để lại phía sau hai ngọn đèn đỏ thắm như nói lên cảm giác thẹn thùng lẫn cấp bách của nó lúc này.

Đêm, dài dằng dặc, tay lái vẫn còn nằm trong tay người nào đó, nó biết chạy đến nơi đâu?

51. Chương 51

“Anh ta là ai vậy?” Nghỉ ngơi một lát, thần trí của Đường Mộ Thần cuối cùng cũng hồi phục lại bình thường, vì vậy mà bình tĩnh ngẫm tại, y mới phát hiện bản thân mình tựa hồ bị lừa.

Kỳ An Chi nhếch mép, không thèm che giấu mà tà mị cười, “Tần Khang a!”

“Anh ta không phải là tình nhân của anh!” Đường Mộ Thần có thể khẳng định, nếu như Kỳ An Chi có người tình mới, vậy thì nhu cầu đối với y sẽ không bức thiết mà cường liệt như vậy.

“Kia đương nhiên! Anh chỉ có một tình nhân, từ đầu tới cuối chỉ có một người!” Kỳ An Chi dừng xe tại bãi đỗ dưới lầu, nhìn Đường Mộ Thần, “Em muốn anh bế em lên hay là công em lên?”

Quần áo của Đường Mộ Thần tất cả đều bị rách hết, căn bản vô pháp gặp người. Mà Kỳ An Chi vẫn như cũ áo mũ chỉnh tề, ngoại trừ mới vừa rồi kéo khóa quần ra, hần thậm chí còn chưa cởi đến một cái nút áo.

Y khiến cho hần cơ khát đến thế sao? Đường Mộ Thần vì thế cảm thấy xấu hổ, quay đầu đi chỗ khác không để ý tới hần, “Lấy giúp tôi bộ đồ xuống đây!”

Kì An Chi không nói gì cho xe đi qua thanh khẩu trạm canh gác, sau đó xuống xe, đi tới bên phía y ngồi, một tay kéo y bế đi ra, “Lên lầu xuống lầu phiền phức lắm, để anh bế em lên cho rồi!”

Giống hệt như phụ nữ bị người dùng tư thế ôm công chúa mà bế lên, thật sự là quá mất mặt! Dù cho đang là đêm hôm khuya khoắt, Đường Mộ Thần cũng không chịu được! “Mau thả tôi xuống!”

“Đừng có tỏ ra xấu hổ như phụ nữ vậy chứ!” Kì An Chi ngậm lấy vành tai của y, “Dù có thay đổi y phục, em có thể đi được sao?”

Đi không được! Trong huyệt tất cả đều là bạch trọc của hần, chỉ cần khẽ động thì nó sẽ chảy ra. Đường Mộ Thần cắn môi, xấu hổ quay đầu đi, tùy ý Kì An Chi ôm y đi lên lầu.

Nhưng càng sợ gặp phải người thì lại hết lần này tới lần khác gặp phải người đi ngang qua.

Kì An Chi phản ứng rất mau, xoay Đường Mộ Thần lại vác lên trên vai, vỗ vỗ cái mông y khiển trách, “Đã uống yếu còn cậy mạnh! Thành thật chút đi!”

Mặt Đường Mộ Thần đỏ bừng, gắt gao vùi đầu vào người hần che giấu gương mặt đã đỏ chảnh khác gì quả táo chín.

Căn phòng nhỏ bé vẫn hệt như ngày y rời đi, một chút cũng không thay đổi.

Kì An Chi vừa vào cửa đã khấn cấp đem Đường Mộ Thần áp đảo lên trên tường, cấp bách mà bắt đầu tiếp tục dây dưa, “Thần Thần, anh hảo muốn ăn em!”

“Bỏ đi!” Đường Mộ Thần quay đầu đi, lời chuyện cũ ra, “Vì sao anh muốn gạt tôi?”

Kì An Chi không kiên nhẫn gì cả xé nốt chỗ y phục trên người y, trưng ra vẻ mặt rất vô tội, “Anh lừa em cái gì?”

Tỉ mỉ nghĩ lại, quả thật gia hỏa này chưa từng nói gì cả, chỉ là dẫn dắt y nghĩ theo hướng đó mà thôi. Đường Mộ Thần nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh cố ý khiến tôi hiểu lầm!”

“Sai!” Kì An Chi ấn nhẹ lên môi y, “Sao em không tự hỏi lại bản thân mình, vì sao em lại hiểu lầm?”

Đường Mộ Thần ghen lời, y đương nhiên biết vì sao y lại hiểu lầm, bởi vì y muốn độc chiếm Kì An Chi. Nhưng vì sao y lại muốn độc chiếm Kì An Chi? Đáp án chỉ có ba chữ.

“Thần Thần, thừa nhận có được không?” Ngữ khí của Kì An Chi càng ôn nhu, những nụ hôn vẫn từng chút từng chút rơi trên mặt y, “Thừa nhận anh, có được hay không?”

Đường Mộ Thần không biết vì sao, đột nhiên một trận chua xót khôn kể nảy lên trong lòng.

Đúng vậy, y yêu người đàn ông này, yêu đến phát cuồng! Mà người đàn ông này cũng khao khát được y thừa nhận tình yêu đó, nhưng nếu như y thừa nhận, cũng đồng nghĩa với việc phản bội lại gia đình y, phản bội lại tất cả đau khổ từ trước đến giờ nhằm duy trì mọi chuyện!

Điều này sao y có thể làm được? Làm sao mà lựa chọn được?

“Thần Thần, em nhìn anh! Nhìn anh!” Kì An Chi giữ lấy mặt y, cuồng dã mà hôn.

Hần biết nỗi khổ trong lòng y, biết y có bao nhiêu thống khổ lẫn mâu thuẫn, thế nhưng hần phải ép y đối mặt với tất cả, ép y đưa ra sự lựa chọn, nhưng đáp án duy nhất mà y được phép đưa ra, chỉ có thể là hần.

Nếu như tình cảm còn chưa đủ chiến thắng lý trí, vậy thì chỉ có *** mới hơn được! Dù cho có ân hận, Kì An Chi cũng phải đạt được mục đích!

“Thần Thần, em rất muốn đúng không? Rất muốn anh đúng hay không? Chỉ cần anh có đúng không?” Thân thể vừa mới trải qua *** một lần, rất nhanh chóng lại có phản ứng.

Đường Mộ Thần nói không nên lời, nhưng tiếng thở dốc ồ ồ là minh chứng rõ nhất cho những khao khát từ đáy lòng của y.

Bức tường sau lưng thật lạnh, thế nhưng nó không thể làm hạ được nhiệt độ phát ra từ nội tâm, mà ngược lại sự ma sát không ngừng với tường lại càng khiến cho thân thể bị kích thích.

“Không nên... .. đừng... .. ngô a!” Vết ô mai vẫn còn lưu lại trên cần cổ bị cắn mạnh như nghiêm phạt, cảm giác vừa như bị làm nhục lại xen lẫn thích thú.

“Anh muốn! Anh muốn em! Anh muốn đem Thần Thần, quả táo của anh toàn bộ ăn sạch!” Lời nói của Kỳ An Chi mang theo vài phần tính trẻ con nhưng đầy bá đạo khiến cho tim y đập thật nhanh.

Những nụ hôn không ngừng được hạ xuống, nhiệt liệt đến mức khiến cho toàn thân run lên. Mười ngón giao triền, ép Đường Mộ Thần đưa tay lên lướt trên ngực của chính y, vỗ về chơi đùa hai khóa thù du đã sớm sưng lên như hai hòn đá nhỏ.

“Đừng mà, Bình An!” Đường Mộ Thần ý loạn tình mê dùng chút lý trí cuối cùng mà cự tuyệt, y có thể tiếp thu chuyện cùng với hắn nhưng không có nghĩa là có thể tiếp thu chuyện âu yếm quá mức *** mỹ này để đạt được khoái cảm.

Kỳ An Chi không chịu buông tha cho Đường Mộ Thần, tựa như đang dỗ trẻ con mà thấp giọng đầu độc: “Không có việc gì đâu, Thần Thần! Tin anh, không có việc gì đâu!”

Bỏ chạy không thoát, rốt cuộc y bị hắn ép buộc tự dùng tay đùa bỡn đầu nhũ của chính mình, vừa xoa vừa nắn, thậm chí còn nắm lấy đầu nhũ cố sức kéo lên, lại buông tay ra cho bật trở lại. Rất nhanh hai khóa thù du đã sung huyết, cảm giác cũng càng phát ra cường liệt.

Lý trí nói với Đường Mộ Thần, đây là sai, là chuyện đáng xấu hổ! Thế nhưng bàn tay y lại hoàn toàn không nghe lời mà vẫn muốn tiếp tục chơi đùa. Đường Mộ Thần bị kích thích đến phát điên lên được. Chỉ cảm thấy đầu nhũ bị kéo càng lúc càng mạnh như muốn đứt ra, theo bản năng dùng tay không dám kéo nữa, chỉ dùng giọng nói nức nở khẩn cầu, “Đừng kéo nữa mà... .. Bình An!”

“Không! Thần Thần rõ ràng rất thích đúng không?” Kỳ An Chi đột nhiên xoay ngược Đường Mộ Thần lại, từ phía sau ôm lấy y, đem phần thân đã sớm cương cứng lại, thuận lợi nhờ dịch thể vẫn còn lưu lại mà cắm sâu vào trong cơ thể y, “Cũng như thích cái này có đúng không?”

Hậu huyết đột nhiên bị thỏa mãn sung sướng đến mức khiến cho dây thần kinh của Đường như bị đứt hết, trở nên dần dộn, vô lực mà ngưỡng cổ, kịch liệt thở dốc. Cả người xụi lơ dựa vào người Kỳ An Chi, mặc cho hắn nắm lấy tay y, dùng nó đùa giỡn khắp những chỗ mẫn cảm trên người mình.

“Thần Thần, em xem! Em mau nhìn xem!”

Chẳng biết từ khi nào, Kỳ An Chi đã kéo y đến trước tấm gương lớn trong nhà, bên trong tấm gương trung thực mà biểu diễn toàn bộ cảnh tượng lúc này.

Đôi mắt đang chìm trong sương mù của Đường Mộ Thần trong nháy mắt trừng lớn. Bên trong gương, người đàn ông có gương mặt đỏ ửng đầy tình sắc kia là ai?

Rõ ràng là thân thể đàn ông cứng nhắc, vì sao trong ánh mắt của người đó lại hiện lên vẻ mê đắm khiến cho bất kỳ ai nhìn thấy cũng đều hận không đem ra chà đạp đến chết? Hai tay còn đang ở trước ngực bản thân không ngừng xoa nắn đầu nhũ, mà đáng chết nhất là, y cứ nhiên ... y cứ nhiên bị đàn ông thao từ phía sau mà vẫn cương lên được!

“Thần Thần thật xinh đẹp!” Kỳ An Chi vừa nhìn vào gương, vừa liếm mút cần cổ của Đường Mộ Thần, cố sức để lại ấn ký của mình.

“Anh... ..anh rút ngay!” Đường Mộ Thần then quá thành giận, không biết khí lực từ đâu tới, giãy khỏi ôm ấp của hắn.

Thế nhưng Kỳ An Chi ép y đè lên tấm gương trước mặt, ghé vào lỗ tai y cười đến xấu xa, “Thần Thần, vừa rồi em tự sờ đến cao hứng có đúng không? Anh không hề động đến nhé, rõ ràng em tự an ủi mình mà! Mà bên trong người em cũng thật nóng, cái miệng nhỏ nhắn bên dưới cứ liêu mạng ngâm chặt lấy anh không tha ni!”

“Không phải! Không phải! Anh mau buông ra!” Đường Mộ Thần ra sức kêu gào, hậu đình lại theo bản năng siết chặt lại, khiến cho cái loại cảm giác này càng thêm cường liệt!

“Còn không thừa nhận? Chính em cũng có cảm giác mà! Nhìn này, thật là chặt!” Kì An Chi càng thêm phóng dăng kéo hai cánh tay y bắt chéo sau lưng, lúi y ra cho y nhìn rõ cảnh trong gương, lớn tiếng chỉ ra chứng cứ, “Em xem phía trước của em kìa, đã sắp bắn ra rồi! Là bị anh đâm đến sướng luôn đúng không? Em bị thao rất thỏa mãn đúng không? Thần Thần! Nếu như em kết hôn với người phụ nữ kia, cô ta sẽ làm cách nào mà thỏa mãn em đây?”

“Anh câm miệng! Câm miệng!” Khóe mắt Đường Mộ Thần ứa lệ, cho dù Kì An Chi nói ra đều là sự thật, nhưng vì sao, vì sao nhất định phải nói thẳng ra chuyện khó khăn như vậy chứ?

Y rất thích bị Kì An Chi đâm, thích bắn ở trong miệng hắn, thích đến mức có thể hoàn toàn không để ý đến tự tôn của đàn ông, ở dưới thân hắn mà vĩnh viễn mờ nhạt. Chỉ cần hắn không đi tìm người đàn ông khác, Đường Mộ Thần nghĩ, y có thể cam tâm tình nguyện vì hắn làm bất cứ chuyện gì! Thân thể này đã bị Kì An Chi đầu độc quá nặng rồi, ngay cả nằm mơ cũng đều muốn được hắn thao đến chết!

Thế nhưng, y như vậy, còn có thể coi như là đàn ông sao?

Kì An Chi bỗng đem Đường Mộ Thần ôm chặt vào trong lòng, “Thần Thần, em là đàn ông, vĩnh viễn là nam tử hán như anh! Em chỉ là quá yêu anh, yêu đến mức có thể vì anh làm những chuyện như thế này, em hiểu chưa?”

Đường Mộ Thần hai mắt nhắm nghiền nhìn hắn, ánh mắt của Kì An Chi nhu tình vô hạn, tựa như mặt đường ấm áp ngọt ngào, thoáng cái đã bao lấy trái tim gần vỡ nát của y.

Tên gia hỏa này, lúc nào cũng như vậy! Luôn biết y đang nghĩ cái gì, biết làm sao có thể khiến cho y cảm thấy thoải mái. Như vậy hắn, cũng yêu y, đúng không?

Vậy được rồi!

Dù cho anh là đàn ông, dù cho anh tính kế em cả đời, dù cho chúng ta ở bên nhau thì vĩnh viễn đều không có khả năng có đứa con mang dòng máu của mình, em cũng yêu anh, chỉ yêu mình anh.

Y yêu hắn như vậy thì sao có thể cùng người khác kết hôn? Trao lời hứa hẹn suốt đời với một người nào đó? Đường Mộ Thần cảm thấy đầu óc trở nên sáng suốt thanh tỉnh như vừa được tẩy rửa sạch sẽ.

Bên môi cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười, tựa như đóa hoa nở rộ vào mùa xuân, trong vắt không nhiễm một hạt bụi trần, “Anh nói, bây giờ em hối hôn có còn kịp không?”

Kì An Chi run rẩy, mừng như điên mà hôn y. Quả táo của hắn, thủy chung vẫn thuộc về hắn!

52. Chương 52

Tâm ý tương thông sau khi thân thể kết hợp thật tuyệt vời, bất luận dùng ngôn ngữ nào cũng đều khó có thể hình dung. Hai người tham lam không ngừng đòi hỏi đối phương, tựa như mãnh thú chẳng biết mệt mỏi, không một chút cổ kị gì nữa cả, chỉ muốn triệt để hòa làm một.

Nhu tình mật ý nồng đậm, hai người cùng nhau đi đến cực lạc, vui sướng tận hưởng hạnh phúc của riêng mình.

Đến ngày thứ hai, Đường Mộ Thần ăn xong bữa sáng, đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu, “Nguyên lai làm tình là như vậy a!” Lời vừa ra khỏi miệng, mặt liền đỏ bừng, cũng không phải lần đầu tiên, sao lại nói những lời ngây ngô như vậy?

Kì An Chi vui vẻ, ôm y lăn vài vòng trên giường, nhéo nhéo hai má y, “Thần Thần, em thật khả ái nga!”

“Cút!”

Đường Mộ Thần thẹn quá thành giận bị đốt thành quả táo đỏ thắm, Kì An Chi vừa thấy vận lòng liền ngứa ngáy, trái hôn một cái, phải hôn một cái, “Bất quá tối hôm qua anh cũng cảm thấy thật sướng nga! Em có thấy anh đặc biệt dùng mãnh phi thường không?”

Quả táo đỏ đến mức sắp bốc khói, “Đi chết đi!”

Kì An Chi ôm Đường Mộ Thần ngồi dậy, một chút một chút chỉnh sửa lại tóc tai cho y, “Được rồi được rồi! Khi nào thì em mang anh về nói chuyện với ông nội em?”

Nếu đã chấp nhận hết rồi thì nên đến gặp mặt gia trưởng cũng là chuyện phải làm.

Đường Mộ Thần có hơi do dự, “Nhưng còn chuyện Tiểu Ân thì làm sao bây giờ? Em không muốn làm cô ấy bị tổn thương! A! Anh làm gì vậy?”

Kì An Chi ở trên cần cổ y nghiêm phạt mà tạo ra mấy vết ô mai lớn, “Không được ở trước mặt anh gọi tên người phụ nữ khác thân thiết như vậy! Thành thật khai ra cho anh, em có từng lên giường với cô ta chưa?”

“Nói chuyện vô ích!” Đường Mộ Thần kỳ thực có chút âm thầm may mắn, nếu như y thực sự cùng Chu Ân xảy ra quan hệ, chỉ sợ không dễ thoát thân đâu.

Kì An Chi thoả mãn mà cho y một nụ hôn nồng nhiệt đúng tiêu chuẩn, thẳng đến khi hai người đều hít thở không nổi mới nhả ra, nhìn đôi mắt đã phủ một lớp hơi nước của Đường Mộ Thần, ngón tay bèn nhẹ nhàng mơn trớn lên làn môi đã sắp xuất huyết của y, “Anh đi gặp cô ấy, nói là anh câu dẫn em, như vậy cô ấy sẽ hận anh mà không trách em đâu.”

“Không!” Đường Mộ Thần lắc đầu, “Là em không nên lừa dối cô ấy, nếu như cô ấy muốn hận thì nên hận em, không có lý do gì để anh phải chịu trách nhiệm cho sai lầm của em.”

“Đứa ngốc!” Kì An Chi căn bản là không ngại, “Hai chúng ta còn phân biệt mấy chuyện đó sao? Em nghĩ đi, nếu như em đi nói với cô ấy rằng cho tới bây giờ em vẫn chưa từng yêu cô ấy, hay là so với việc anh đi nói là anh dụ dỗ em, việc nào sẽ khiến cho cô ấy bị tổn thương nhiều hơn?”

Chuyện này... Đường Mộ Thần do dự...

“Vậy thì để anh đi đi!” Khóe miệng Kì An Chi câu dẫn ra nụ cười tà, “Dù sao thì cái mặt anh trông cũng tương đối giống kẻ gây tai họa! Bởi vậy Tần Khang kia mới lợi dụng anh để làm cho A Khoa nhà hần ta ghen!”

Đường Mộ Thần trợn mắt trừng hần, “Đúng là chẳng có ai tốt lành!”

“Đúng đấy!” Kì An Chi không chút khiếm tốn xin vui vẻ đồng ý, “Còn bên nhà em thì tính sao?”

Đây mới là việc khó giải quyết, sắc mặt cả hai người đều có tia ngưng trọng.

“Để em về nói chuyện trước đi! Dù sao thì cha mẹ em cũng sắp trở về, em nói trước một tiếng sau đó anh hăng đến!” Đường Mộ Thần có chút lo lắng, nếu như cứ như vậy mà đem Kì An Chi về thì có phải sẽ khiến cho họ quá mức kích thích không?

“Anh cũng sẽ sớm nói cho người nhà của anh biết.” Kì An Chi ôm lấy Đường Mộ Thần tính toán, “Hạnh Chi, Nhạc Chi đến lúc đó khẳng định sẽ đứng bên phía chúng ta, cô chú yêu thương anh như vậy, tối thiểu sẽ không can thiệp vào. Cha thì không cần phải nói rồi! Từ nhỏ đến lớn ổng luôn cho rằng ổng thiếu nợ anh, sẽ không sao cả. Nhưng mà ba ba với ông nội thì có chút hơi khó!”

Đường Mộ Thần không khách khí thúc hần một cái, “Anh cũng thật là! Đã nhiều năm như vậy rồi, chú Kì luôn luôn yêu thương anh, vậy mà một chút cũng không biết cảm ơn!”

“Em mưu sát chồng a!” Kì An Chi khoa trương kêu to, “Lão bà sao em lại hiền lành như thế? Còn chưa có vào cửa đã biết điều hòa quan hệ cha con anh rồi!”

“Kì An Chi!” Đường Mộ Thần then quá thành giận bão nổi, nhào tới siết cổ hần, “Anh không được nói bậy nữa!”

Thuận thế đem y ôm lấy cưỡi ngồi trên người hần, một đôi móng vuốt rất là tinh sắc chui vào trong quần ngủ rộng thùng thình, xoa nắn cái mông căng tròn của y.

“Đi ra!” Đường Mộ Thần cố gắng kéo cái móng vuốt ra, đỏ mặt trừng hần, “Đúng là đồ cảm thú!”

Tối hôm qua lẫn qua lẫn lại cả một đêm, dù cho Kỳ An Chi mới nãy có chân chó mà xoa bóp cho y một lát, nhưng thắt lưng của y vẫn còn rất đau nhức, giữa hai cánh hông giống như bị nhét cái gì đó vào, khó chịu vô cùng.

Kỳ An Chi cười xấu xa vươn móng vuốt bò lên trên, đùa bốn đóa hoa cúc xinh đẹp vẫn còn chưa khép lại hoàn toàn được, “Vậy em mau thỏa mãn một chút dục vọng của cầm thú đi!”

“Anh đừng quá phận! Kỳ An Chi!” Đường Mộ Thần tàn bạo uy hiếp nhưng một chút hiệu lực cũng không có, thân thể do mệt mỏi quá độ mà mềm yếu vô lực lại càng không thể chống lại được tên cầm thú nào đó, chỉ cần vài động tác nhỏ, cái thứ nóng bỏng quen thuộc kia lại đâm vào trong người y.

Kỳ An Chi còn ngả ngón thổi khí vào tai y, “Quả nhiên là quen tay hay việc!”

“Anh... hửn... A! Nhẹ chút... ngô... đau!” Lời chưa ra khỏi miệng đã lập tức biến thành tiếng rên rỉ loạn thất bát tao lại mang đến tình thú, khiến cho tên cầm thú nào đó rất vui mừng.

Vừa tiến sâu vào bên trong, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Đường Mộ Thần phục hồi tinh thần lại, “Là của em... à...a... anh!”

“Không nghe! Em tập trung chút đi!” Kỳ An Chi giữ lấy thắt lưng y không chịu thả lỏng, “Tối chưa?”

Đường Mộ Thần cũng chẳng được nữa, nhu cầu của thân thể cấp bách mà cường liệt hơn, dù cho ông trời có xuống cũng không thể bắt họ dừng lại, “Sâu... sâu nữa... Sai! Bên phải... Ân hạnh!”

Cuối cùng tìm đúng địa phương, đương nhiên mà bắt đầu vận động pít-tông mạnh mẽ.

Nhưng tiếng chuông điện thoại di động không ngừng vang lên, dù cho cả hai có hưng trí đến đâu cũng đều suy giảm.

Đường Mộ Thần có chút không yên lòng, “Sợ là... có việc... a a!”

“Mẹ nó!” Kỳ An Chi ôm Đường Mộ Thần xoay người một cái, đặt y ở dưới thân rất nhanh chạy nước rút một trận, sớm kết thúc trận tính sự vốn nên ngọt ngào ấm áp mới đúng.

Cánh tay vươn ra, mò lấy cái điện thoại đáng ghét, nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình, bất chợt chợt dạ, mấy lời hùng hùng hổ hổ tính nói cũng không dám nói ra nữa, “Cha em!”

Đường Mộ Thần nhất thời giật mình, vội vàng cầm lấy cái điện thoại.

Kỳ An Chi im lặng không lên tiếng lấy gối đầu kê cho y, giúp y nằm thoải mái, còn hẩn tựa như con gấu koala nằm úp sấp ghé vào bên người y để nghe được điện thoại.

“Thần Thần, sao con chậm nghe điện thoại vậy?” Đường Lập Hiền rõ ràng có chút không vui, “Cha và mẹ con về rồi, đi tìm con khắp nơi mà không được! Đã sắp kết hôn tới nơi rồi mà sao vẫn còn chạy loạn?”

“Đưa điện thoại cho em!” Là Trầm Bích Vân đoạt đi điện thoại di động, “Thần Thần, con ở đâu vậy? Mẹ mang nhiều quà về tặng cho vợ sắp cưới của con lắm này, mau về xem đi!”

“A... Được rồi!” Đường Mộ Thần tỏ vẻ xin lỗi nhìn Kỳ An Chi, “Tối con sẽ về!”

Ngắt điện thoại, Kỳ An Chi vỗ vỗ mặt y, “Làm vẻ mặt thế này làm gì? Anh chở em về! Bọn họ nghĩ rằng em muốn kết hôn với cô gái kia, đương nhiên phải mang quà về, anh không keo kiệt đến thế đâu, em mau về nói rõ là được!”

Đường Mộ Thần gật đầu, suy nghĩ một chút, “Chu gia bên kia, em và anh cùng đi đi! Hai người cùng nhau nói rõ vẫn tốt hơn.”

“Được!” Kỳ An Chi hôn lên trán Đường Mộ Thần một cái, ôm y cùng đi tắm, sau đó rời khỏi nhà. Trong lòng hẳn vẫn có chút bồn chồn, sự tình thực sự có thể thuận lợi giải quyết sao?

53. Chương 53

Khi Đường Mộ Thần về đến nhà, không nghĩ tới ngoại trừ cha mẹ, còn có một đám khách không mời mà tới. Chu Ân và ông bà Chu đều được cha mẹ y mời tới, đang ngồi ở phòng khách uống nước xem quà.

Đường Lập Hiền nhìn thấy con trai trở về, không vui cau mày, tiến lên quở trách, “Con chạy đi đâu vậy? Ngay cả vị hôn thê cũng không nói một tiếng, vậy còn ra thể thống gì?”

Đường Mộ Thần có chút chột dạ, không được tự nhiên lui ra phía sau, cố gắng kéo áo che đi dấu hôn trên cổ, “Đi gặp mấy người bạn học cũ.”

“Là tổ chức tiệc độc thân sao?” Trầm Bích Vân nhanh trí, thấy ông chồng đang định mắng con, vội vàng như gà mái bảo vệ gà con xông ra yểm hộ, “Ông xã thật là, đám thanh niên có cách sống riêng của tụi nó, can thiệp nhiều quá làm gì?! Tiểu Ân còn chưa nói gì, anh lo lắng làm chi?”

Bà vừa nói vừa cười, khiến cho Chu Ân nguyên bản cũng muốn mở miệng hỏi không cách nào lên tiếng được. Mẹ chồng tương lai nói như vậy tựa hồ như có ý nhắc nhở cô, không thể quản đàn ông quá chặt, dù cho đó có là chồng mình thì cũng nên chừa cho đối phương chút tự do cá nhân.

“Đúng vậy! Con cũng tin tưởng Mộ Thần, anh ấy làm việc rất có chừng mực.” Chu Ân rất thông minh, lập tức tỏ vẻ ủng hộ mẹ chồng tương lai, làm một người vợ tốt nhu thuận.

Trầm Bích Vân rất là thoả mãn, trong lòng nghĩ thầm, dù sao thì cha mẹ luôn luôn cho rằng con của mình là đứa tốt nhất, tuyệt vời nhất thế giới, mà đối tượng có thể xứng với con mình đương nhiên phải có vẻ yếu thế hơn. Nhất là ánh mắt mẹ chồng đối với con dâu luôn luôn tràn ngập soi mói. Nhìn thấy Chu Ân hiểu chuyện như vậy, nhất thời ấn tượng dành cho cô con dâu tương lai này tốt thêm vài phần.

Kéo tay con trai, Trầm Bích Vân cười đến xán lạn, “Thần Thần, mau tới! Con xem mẹ mua cái gì cho mấy đứa nè?”

Bà đi an dưỡng ở nước ngoài nhiều năm, bỏ mặc con trai mình vào thời điểm nó cần được cha mẹ quan tâm chăm sóc nhất, vì vậy trong lòng luôn luôn cảm thấy có lỗi với con mình.

Lần này con trai kết hôn, bà đương nhiên muốn làm hết những gì tốt nhất cho con. Không chỉ mang về rất nhiều quà tặng, còn quyết ý muốn đích thân chuẩn bị hôn lễ cho con, bù đắp lại những thiệt thòi cho nó.

“Hai đứa xem, đây là những thứ dùng để bố trí tân phòng cho hai đứa, đây là bánh kẹo cưới mà mẹ nhờ bạn bè chuẩn bị, còn có đồ trang sức dành cho cô dâu nữa! Đồ cưới mẹ đã hẹn nhà thiết kế rồi, họ sẽ cung cấp các mẫu thiết kế đẹp nhất, hai đứa cứ việc chọn lựa thoải mái! Đây là phần thiết kế lễ phục dành cho Thần Thần. À, còn mấy thứ hai đứa đã đi đặt thì bỏ hết đi! Kết hôn là đại sự cả đời, đương nhiên cần phải dùng những thứ độc nhất vô nhị! Còn có xe hoa, bố trí sân khấu...”

Nhìn mẹ mình như vậy, Đường Mộ Thần không có cách nào nói đến chuyện hỏi hôn. Huống chi còn có ông bà Chu đang cùng mẹ y nhiệt tình thảo luận chuyện hôn sự nữa. Nhà bọn họ tuy rằng gia cảnh thường thường, nhưng nếu là gả con gái thì họ cũng không muốn làm cho qua loa, để tránh cho con gái gả chồng mà bị người chê cười, vì vậy những gì họ có thể làm thì họ sẽ dốc toàn lực.

Vô tình vô ý, Đường Mộ Thần không thể nào đứng trước mặt cả hai bên cha mẹ mà nói ra những chuyện khó khăn như vậy. Y phải làm sao đây? Mày kiếm chưa phát giác ra đã càng lúc càng nhúu chặt lại.

“Tiểu Thần, con làm sao vậy?” Ông nội vốn thân thiết với y nhất nhanh chóng phát hiện ra vẻ mặt kì quái của y, “Mệt lắm sao con?”

Ánh mắt mọi người liên tập trung trên mặt Đường Mộ Thần, đều nhìn ra vẻ bất an lẫn khó chịu trên mặt y.

“Không... không có gì!” Đường Mộ Thần miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Con cùng mấy đứa bạn uống quá chén, có chút đau đầu, thật ngại quá!”

“Sợ là con chê mẹ dài dòng có đúng không? Hay là chê những thứ mẹ chọn không đúng ý của con?” Trầm Bích Vân cười cười trên con trai, nhưng ít nhiều lộ ra vẻ không tự tin. Dù sao bà và con trai không phải sớm chiều ở chung, rất sợ những gì bà làm đều không hợp ý nó.

“Không đâu!” Đường Mộ Thần vội vàng thề thốt phủ nhận, rất sợ mẹ y lại nghĩ lung tung. Hiếm khi thấy mẹ vui vẻ tràn trề sức sống như thế, y sao có thể tạt cho mẹ một chậu nước lạnh. Trái lại mỉm cười cổ vũ, “Có mẹ làm tham mưu cao cấp như thế này là may mắn của con nha! Mẹ, con chỉ mệt quá thôi mà!”

Nghe ra ý làm nũng của con trai, Trầm Bích Vân rất vui, “Chắc là mấy đứa thanh niên như con chả thích nghe mấy việc chuẩn bị như vậy, nếu như mệt rồi thì lên lầu nghỉ đi! Được rồi, Tiểu Ân, con cũng tìm cái gì chơi đi, không cần phải ngồi nghe chung với chúng ta đâu. Ông bà thông gia à, chúng ta nghĩ danh sách khách mời đi, tính toán xem phải mời bao nhiêu người để còn đi đặt tiệc?”

“Được!” Ông bà Chu khách sáo đồng ý, trong ánh mắt có chút lo lắng. Chú rể tương lai này, phản ứng có vẻ như không tầm thường đâu.

Đường Mộ Thần trong lòng khê động, nếu như có thể cùng Chu Ân sớm nói chuyện một chút, biết đâu có hiệu quả hơn ni?

Mang Chu Ân lên lầu, ra ngoài sân thượng được trồng đủ loại hoa tươi ngời xuống, bưng ly trà lên, Đường Mộ Thần cẩn thận hỏi, “Tiểu Ân, em không muốn biết hai ngày nay anh đi đâu sao?”

Chu Ân kì quái nhìn Đường Mộ Thần, bỗng dưng nở nụ cười, nói một cách đầy ẩn ý với vị hôn phu, “Anh yên tâm, dù cho có kết hôn em cũng sẽ cho anh tự do mà! Hai người kết hôn cũng không nhất thiết phải luôn ở bên nhau, quan trọng nhất là sự tin tưởng có đúng không?”

Đường Mộ Thần suy nghĩ một chút, có ý thăm dò mà hỏi, “Nhưng hai người yêu nhau không phải sẽ luôn muốn giữ chặt lấy đối phương sao? Nếu như không có chút tính chiếm hữu nào thì loại tình cảm đó còn có thể gọi là tình yêu sao?”

“Sao anh lại nghĩ như vậy?” Chu Ân không hiểu gì cả, sao vị hôn phu luôn luôn trầm ổn lại có suy nghĩ như vậy? “Anh trách em không ghen tuông? Một chút cũng không lo lắng về anh à? Đó đương nhiên không phải! Em cũng rất quan tâm đến anh đi đâu, chỉ là nếu anh không muốn nói thì em sẽ cho anh tự do, em lựa chọn tin tưởng anh.”

Chu Ân nói ra cách nhìn của mình trong tình cảm, “Em hiểu rằng tình yêu của hai chúng ta thiên về lý trí nhiều hơn. Mộ Thần, anh yên tâm đi, em sẽ không để ý quá nhiều đâu! Xã hội bây giờ phụ nữ đã rất có tự chủ rồi, em sẽ không quấn lấy anh, em cũng không muốn làm một người phụ nữ sau khi kết hôn sẽ ở nhà mà chăm sóc chồng. Em biết gia cảnh nhà anh rất tốt, cũng có công ty riêng, nhưng sau khi kết hôn, em muốn được ra ngoài làm việc, dùng chính khả năng của mình mà làm việc. Nếu không, thật đúng là có lỗi với bao nhiêu năm học hành!”

Cô mỉm cười bổ sung, “Anh cũng đừng có nói với em là anh có tính gia trưởng nha! Cha mẹ của em cũng có ý tứ này, bọn họ cũng không muốn em làm con chim hoàng yến ở trong ***g sắt. Em cũng đã hỏi qua ông nội và cha mẹ anh rồi, bọn họ đều nói không thành vấn đề đâu!”

Đường Mộ Thần cười cười, hết chỗ nói rồi.

Nếu như đối tượng là Kỳ An Chi, nếu như y hỏi hần như thế, tám chín phần mười sẽ xông lên trực tiếp đem y áp xuống sàn nhà mà ăn y sạch sẽ, để cho y thấy tính độc chiếm của hần cao đến mức nào.

Nếu như có thể, Đường Mộ Thần không chút nghi ngờ, hần thậm chí có thể đem y một ngày đêm hai mươi tư tiếng đồng hồ trói bên người. Nếu như y làm ra những chuyện mà hần muốn biết nhưng không chiếm được đáp án thì nhất định người kia sẽ phát rồ lên ngay!

Tình yêu, có đôi khi thực sự rất tục khí. Tựa như phim truyền hình nhiều tập lúc tám giờ, nếu như người không ở trong đó thì sẽ cảm thấy nó rời rắm lẫn giả tạo, thế nhưng khi bản thân chân chính chìm sâu vào trong đó thì mới phát hiện bản thân làm như vậy vẫn còn chưa đủ.

Bất quá qua cuộc nói chuyện này ... ít nhất ... có thể giúp cho Đường Mộ Thần chân chính xác định, y đối với Chu Ân không phải là tình yêu, mà cô ấy đối với y cũng không phải. Có lẽ phải nói là, tình yêu này cũng không đến nỗi sâu đậm như cô ấy vẫn luôn cho là như vậy.

Hôm nào hẹn Chu Ân ra ngoài nói chuyện nghiêm túc một lần hần là sẽ ổn thỏa. Đường Mộ Thần nghĩ bụng, nhưng y không ngờ đến sự việc luôn luôn biến đổi khó mà lường trước được.

54. Chương 54

Kì An Chi vừa về nhà liền suy nghĩ, hẳn có nên đem chuyện của hẳn và quả táo nói trước với từng người một trong nhà không? Miễn cho nói cùng lúc thì mọi người đều sẽ bị kích thích quá độ, vậy không tốt lắm. Nhưng bắt đầu hạ thủ từ ai đây nhỉ?

Đã chọn thì phải chọn quả hồng nhuyển xử lý trước! Kì lão đại quyết đoán lựa chọn mở điện thoại ra gọi cho thằng em thứ hai vô dụng nhất, được yêu thương nhất nhà, dù sao thì thằng nhóc này đã sớm nhìn ra được rồi nên cũng dễ nói, “Vận Phúc, em...”

“Anh cả ạ? Em là Mục Sam! Vận Phúc hiện giờ không tiện nghe điện thoại, có việc gì ạ?”

Ách? Có chuyện gì nhỉ? Kì lão đại cầm điện thoại cau mày, không nghe thấy mấy tiếng âm a kì quái gì truyền đến cả, mà đang là ban ngày, sao nó lại không tiện nghe điện thoại?

“À, anh vừa về đến nhà, ông nội hỏi tối nay hai người có rảnh thì về nhà ăn một bữa.”

Đầu bên kia Mục Sam hình như có vẻ nhin không được mà giọng nói mang theo vẻ đắc ý xen lẫn vui mừng, “Vâng! Bọn em ở chỗ chú Ngưu làm kiểm tra xong sẽ về.”

Nga, được. Kì lão đại đang muốn ngắt điện thoại, đột nhiên nhận ra, chú Ngưu Kiến Minh sao? Vậy chỉ có một loại khả năng, “Em là nói Tiểu Vận Phúc...”

Hắc hắc! Anh cả thực sự là quá thông minh! Mục Sam ở trong điện thoại cười giống như hồ ly ăn vụng cá, “Kết quả còn chưa có, đừng nói cho ông nội và mọi người, nếu như có tin tốt, em nhất định lập tức gọi điện thoại về!”

Được rồi! Kì An Chi ngắt điện thoại nhưng không giữ bí mật cho họ, thần thần bí bí nói với ông nội và ba ba, “Tối nay lão nhị lão tam về đây ạ, còn có một vị khách đặc biệt có thể đi cùng đến nhà mình! Ba ba chuẩn bị thêm chút đồ ăn ngon nhé!”

“An An, là ai vậy?” Diêu Nhật Hiên nhất thời kích động đến hai mắt tỏa ánh sáng, hai đứa nhỏ đã kết hôn, Diêu Nhật Hiên rất hy vọng được nghe tin mừng từ đứa con lớn a!

“Nghĩ sai rồi!” Câu kế tiếp của Kì An Chi gạt phăng cái đáp án mới nảy ra trong đầu mọi người, không thêm quan tâm mà bỏ lên lầu.

Diêu Nhật Hiên nóng lòng nhìn lão ba đã hơn tám mươi tuổi, “Ba ba, ba nói! Có thể hay không là? Là...”

Kì Dân Hạo vẫn bình tĩnh mà suy xét, “An An bình thường không bao giờ lộ ra dấu vết gì đâu. Bất quá theo như cách nó hành sự thì rất có thể là chẳng nói chẳng rằng mà đem người về luôn.”

Diêu Nhật Hiên trở nên kích động, “Vậy... có khả năng lắm đúng không? Con gọi điện thoại bảo An Tu mau về, bảo anh ấy gọi thêm đồ ăn đến! A, không, hẳn là nên đến chỗ A Võ mang đồ ăn về! Không không, A Võ và An Na đi du lịch rồi! Bây giờ tìm ai? Ai nha không được! Bụng của con phải làm sao đây?”

Diêu Nhật Hiên đã mang thai được mấy tháng, bụng đã không che được nữa.

“Tiểu Hiên con đừng hoảng!” Kì Dân Hạo nghe Diêu Nhật Hiên nói năng lộn xộn cũng nhưc đầu muốn hôn mê, “Ai tới cũng vậy, chỉ là một bữa cơm thôi mà, không có gì đặc biệt hết. A Võ không có ở đây thì con cũng nấu được mà. Đến đến đến, chúng ta xem thử trong tủ lạnh còn có gì không, nếu như thiếu thì bảo An Tu gọi đồ ăn về là được!”

“Không được! Con lo lắng lắm! Nếu như nấu hỏng thì biết làm sao? Hay là bảo An Tu đặt đồ ăn ở nhà hàng nào đó về đi! Nên đặt bao nhiêu mới đủ đây?”

Không đợi Diêu Nhật Hiên tính toán xem nên đặt bao nhiêu đồ ăn, một cuộc điện thoại gọi tới đã làm sáng tỏ thân phận của vị khách thần bí, “Ba ba à! Vận Phúc có cục cưng rồi!”

Cái này... tuy rằng cũng rất vui mừng, nhưng dù sao cũng là chuyện đã dự liệu trước. Sau khi biết mình hiểu lầm, hưng phấn của Diêu Nhật Hiên rõ ràng đã giảm đi rất nhiều.

“Thối An An! Trêu ba vui lắm hả?” Suốt một buổi tối, Diêu Nhật Hiên đều phụng phịu không thèm để ý đến thằng con lớn nhất.

Kì An Chi cười nắc nẻ, chủ động đỡ Diêu Nhật Hiên tản bộ bồi tội, “Ba ba, con đã nói gì đâu, do ba ba tự hiểu lầm mà.”

Mặc kệ! Diêu Nhật Hiên ý mình là ba ba, gõ đầu đứa con một cái bạo lật, “Con đã bao nhiêu tuổi rồi? Loại chuyện này có thể nói lung tung hả? Nếu như là Tiểu Vận Phúc nói thì ba còn có thể tha thứ được. Cái đầu của con không phải là thiên tài sao? Con là cố ý trêu chọc ba ba!”

“Không dám! Không dám!” Kì An Chi vội vã xin khoan dung, bắt quá hấn cũng muốn thử một chút, “Ba ba à, vậy ba ba muốn con tìm người như thế nào?”

Lão đại chuyên tránh né nói đến việc hôn nhân hiếm khi lại chủ động thỉnh giáo, Diêu Nhật Hiên đương nhiên bày ra bộ dáng của người ba tốt, “Đầu tiên, nhất định là một đứa nhỏ tốt! Tâm địa thiện lương, hiểu kính trưởng bối!”

Không thành vấn đề! Kì An Chi nghĩ đến quả táo của hấn, cửa thứ nhất, qua!

“Còn có ni?”

“Thứ hai, cần...”

Diêu Nhật Hiên không nghĩ ra được nữa, “Thích là thích thôi, nào có nhiều điều kiện như vậy? Quan trọng là con thích người ta, người ta cũng thương con, như vậy là đủ rồi. Con yên tâm đi, ba ba tuyệt đối không có thành kiến, chỉ cần An An của ba tìm được người mà con yêu thương nhất, dù cho toàn bộ thế giới nói các con không xứng, ba vẫn sẽ chúc phúc cho hai đứa!”

Kì An Chi không nghĩ tới Diêu Nhật Hiên lại nói như vậy, trong lòng vô cùng cảm động, cổ lấy dũng khí nhọc nhọc tiết lộ một chút sự thật, “Người đó là đàn ông ba cũng không ngại sao? Con nói chính là đàn ông thật sự ư! Không thể sinh con được.”

Diêu Nhật Hiên quay đầu chăm chú nhìn con trai, “Có phải con có người trong lòng rồi không?”

“Nếu như... là thật? Người đó còn là con một nữa!”

“Con đừng có gạt ba! Ba không tin đâu!” Diêu Nhật Hiên vuốt vuốt ngực, ra vẻ giận giữ gõ đầu Kì An Chi một cái, nhưng lăm lăm một câu, “Nếu như là con một, vậy con gây tai họa cho nhà người ta rồi! Tuy rằng ba không có ý kiến gì, nhưng mà con cũng biết rồi đó, xã hội này không chấp nhận được những chuyện như thế này đâu. Hơn nữa nếu như con thực sự tìm đến một người là con một, e rằng nhà người ta sẽ tìm đến con liều mạng đấy! Nói đâu xa, như Mộ Thần đó...”

Kì An Chi trở nên căng thẳng, “Cậu ấy xảy ra chuyện gì?”

Diêu Nhật Hiên không để ý đến vẻ quái dị trong giọng nói của đứa con, cau mày kể lại, “Nói nhỏ cho con biết, ông Đường kì thật vẫn hoài nghi nó là đồng tính luyến ái. Mộ Thần lớn đến thế này rồi nhưng vẫn chưa từng có bạn gái, kể cả khi học đại học cũng vậy! Ông Đường còn nhờ thám tử tư điều tra thì biết được bạn cùng phòng của Mộ Thần là đồng tính luyến ái, hai người bọn họ quan hệ hoàn toàn trong sáng nhưng vẫn khiến cho ông Đường chết khiếp!”

“Sau đó Mộ Thần về nước, nói là muốn tự gây dựng sự nghiệp, cũng không chịu nói rõ cuộc là muốn làm gì, ai mà chả lo lắng! Sau đó nửa năm, đột nhiên bỏ chạy đến Anh quốc. Ông Đường bảo, tám chín phần mười là nó thất tình! May mà sau khi đến Anh, Mộ Thần bắt đầu có bạn gái, ông ấy mới yên lòng. Lần này về nước muốn kết hôn, ông Đường vui vẻ vô cùng ni!”

Diêu Nhật Hiên lắc đầu cảm khái, hoàn toàn không chú ý tới gương mặt tái nhợt của con mình, “Ai! Mấy đứa nhỏ các con nha, luôn thích sống theo ý mình, không muốn bị người lớn chúng ta quản, nhưng mà các con đâu có biết, trước mặt mọi người thì chúng ta kiêu ngạo vì các con, đằng sau thì lo lắng cho các con đến thế nào đâu?! Như nhà mình có ba đứa con trai còn được, nhưng mà như Đường gia, con thành đồng tính luyến ái sẽ khiến ông ấy thương tâm đến chết!”

Kì An Chi cảm thấy bản thân tựa như đang rơi xuống vực sâu không đáy. Hắn biết con đường của hắn và Đường Mộ Thần sẽ không bao giờ có thể bị cắt ngang được, nhưng không ngờ tới, bọn họ cẩn thận che giấu bao nhiêu năm như vậy mà người lớn trong nhà vẫn có thể nhận ra được.

Bọn họ tự cho là tình yêu của họ chỉ cần không hại đến ai thì họ phải được quyền yêu nhau, nhưng bọn họ lại quên mất, tình yêu của bọn họ, sớm đã định trước sẽ mang đến tổn thương cho những người thân thiết nhất của họ.

Nhất là quả táo của hắn, trên lưng em đeo nhiều gánh nặng như vậy, vậy mà anh từ trước đến giờ cứ nhiên chỉ biết trách em thiếu dũng cảm, anh thật sự là một kẻ vô tâm không biết cảm thông!

Nhưng mọi chuyện đã vô pháp vãn hồi, tương lai sắp tới, hãy để chúng ta cùng nhau chia sẻ gánh nặng đó đi! Kì An Chi chưa bao giờ dao động, vào cái ngày mà hắn lựa chọn tình yêu này, hắn đã quyết tâm lao vào địa ngục tàn khốc rồi!

55. Chương 55

Tựa lên bệ cửa sổ, Kì An Chi quyết định gọi điện thoại cho Đường Mộ Thần,

“Có việc gì không?”

“Không, chuẩn bị ngủ.” Lặng yên một hồi, y dùng giọng nói ngượng ngùng giải thích với hắn, “Ngày hôm nay cha mẹ mới vừa về, em định ngày mai nói chuyện với Tiểu Ân trước.”

“Không có việc gì. Không cần anh phải đi sao?” Không phải hắn nóng lòng, chỉ là muốn cùng y chia sẻ một chút.

“Không cần. Em nghĩ em có thể tự xử lý được!” Ngấm lại nói thêm một câu, “Ừm, nếu như không được, sẽ gọi anh đến.”

“Được!” Đầu đầu, Kì An Chi luôn luôn giải quyết mọi chuyện gọn gàng sạch sẽ lần đầu tiên có chút bất an, “Một mình em đi có được không? Thật sự không cần anh đi sao?”

“Không cần thật mà.” Khóe môi Đường Mộ Thần cong lên thành một nụ cười nhẹ.

Tình yêu đúng là có thể khiến cho con người thay đổi. Không chỉ có hắn, ngay cả y cũng vậy.

“Vậy... tắt máy nhé.”

“Vâng.”

Cúi đầu đáp một tiếng, nhưng ai cũng luyến tiếc dập máy trước.

Đường Mộ Thần bỗng nhiên nhớ tới một việc, “Bản nhạc hôm đó anh thổi bằng Saxophone tên là gì vậy?”

Kì An Chi bật cười, “Nghe êm tai lắm sao?”

Ách, cái này biết nói sao đây? Êm tai thì cũng đúng là êm tai, thế nhưng y không thích nhìn thấy Kì An Chi cùng người khác hợp tấu, dù cho biết rõ hắn và Tần Khang không có vấn đề gì cũng không được! Đường Mộ Thần lần đầu phát hiện, nguyên lai y cũng thật keo kiệt.

Tựa hồ nhận ra được tâm tình của y, nụ cười trên môi Kì An Chi càng thêm sâu, “Anh thổi một khúc khác cho em nghe được không?” Cũng không chờ y trả lời, đã cong môi lên huýt sáo.

Giai điệu nhu hòa thổi vào tận trong lòng Đường Mộ Thần, hòa cùng làn gió đêm mát mẻ thổi tung mái tóc ngắn của y, tâm tình chợt tốt lên rất nhiều.

Kì An Tu đột nhiên buông tờ báo trong tay, ngoáy ngoáy cái lỗ tai, “Hừ! An An sao lại có hứng quá vậy?!”

Diêu Nhật Hiên cũng ngẩng đầu lên, tắt TV, tỉ mỉ nghe một hồi, lộ ra nụ cười vui vẻ, “Thực sự nha! Đã lâu không có thấy nó có hứng như vậy, hôm nay tâm tình của nó có vẻ rất tốt nha? Không nhớ đã bao lâu không nghe nó thổi! Anh nói xem, có phải An An đang yêu không? Hôm nay nó còn hỏi em, muốn nó dẫn đối tượng như thế nào về đó!”

“Thật sao?” Kì An Tu mỉm cười, “Chỉ cần nó thích, chúng ta có thể nói gì được chứ?”

“Em cũng nói với nó như vậy đấy!” Diêu Nhật Hiền vuốt ve cái bụng, hạnh phúc tiếp tục nghe.

Thế nhưng Kì An Chi nhạy cảm phát hiện ra có chút vấn đề, An An sao lại vô duyên vô cớ hỏi như thế, “Vậy nó...”

“Bản nhạc này nghe thật hay a, tên gì nhỉ?” Diêu Nhật Hiền nhú mày, thoáng cái cắt đứt suy nghĩ của Kì An Tu.

“Forever In Love, là bản nhạc khi An An còn bé mới học Saxophone thì luyện tập nhiều nhất.”

Có lẽ là mình quá đa nghi đi? Kì An Tu do dự một chút, không có hỏi tiếp, có lẽ mình cũng nên để cho con nó có thêm nhiều tự do hơn nữa, khi nào nên nói thì nó sẽ tự nói. Chỉ là Kì An Tu không ngờ tới, khi chuyện đó xảy ra cư nhiên lại là thời điểm không nên nói ra nhất.

Đường Tùng Niên lặng lẽ đứng sau lưng cháu trai của ông.

Đêm khuya thanh tĩnh, tiếng huyết sáo truyền qua điện thoại di động rất rõ ràng, tuy rằng có nhỏ, nhưng cũng đủ để cho ông đeo máy trợ thính nghe được, rõ ràng là tiếng của một người con trai.

Mà cháu ông thì sao? Cười đến ngập tràn hạnh phúc, tựa hồ như trái tim hoàn toàn chìm đắm trong tiếng huyết sáo kia, vẻ ngọt ngào trong ánh mắt viết rõ hai chữ tình yêu.

Đường Tùng Niên bỗng nhiên cảm thấy vô cùng khó thở, trái tim già nua từng kinh qua bao phong sương như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt!

Lảo đảo lùi lại vài bước, nhờ đôi dép mềm cùng với tấm thảm lông dê trải sàn nên không phát ra tiếng động, cố gắng quay trở về phòng mình, nhưng vừa đi đến cửa thì ông không thể chống đỡ được nữa mà bám lấy giàn hoa bên cạnh cửa. Giàn hoa nhỏ bé yếu ớt không chịu nổi được trọng lực quá lớn, ầm ầm đổ ụp xuống, phát sinh tiếng động lớn trong đêm.

Đường Mộ Thần nghe được cả kinh, tiếng huyết sáo đầu bên kia cũng ngưng bật, “Sao vậy?”

Đi qua nhìn, nói nhỏ, “Ông nội ngã! Tắt máy!”

Kì An Chi căng thẳng, ông Đường có phải đã nghe được gì rồi không?

Đường Tùng Niên không có việc gì, chỉ là bệnh tim tái phát, uống thuốc nằm nghỉ một chút là ổn. May mà cú ngã vừa rồi cũng không nặng lắm, chỉ có vài vết bầm nhỏ thôi.

Mọi người trong nhà đều xúm lại, Đường Lập Hiền cùng Trầm Bích Vân khẩn trương hỏi, “Cha, sao đột nhiên lại bị như vậy? Bây giờ cha có còn khó chịu nữa không? Có cần bọn con gọi bác sĩ đến không?”

Đường Tùng Niên ha hả cười che giấu, “Không có việc gì, không có việc gì! Đều là bệnh cũ thôi.”

Đường Mộ Thần cầm rượu thuốc, thành thạo xoa nắn mấy vết bầm trên người ông, cũng oán trách, “Sao ông không để ý một chút để bị ngã như vậy? Do dép sao? May mà có tấm thảm dày chứ không thì động đến xương cốt rồi biết làm sao?”

Nghe thấy được những lời quan tâm đầy hiếu thuận lẫn thân thiết của cháu trai, thiếu chút nữa Đường Tùng Niên đã đem những câu hỏi trong lòng nói ra.

“Mộ Thần, để em làm cho?” Ông bà Chu đã trở về, Chu Ân còn phải ở lại chuẩn bị mấy việc nữa. Gian phòng của cô cách khá xa, lúc này mới chạy tới, định tiếp nhận công việc của Đường Mộ Thần, nào ngờ lại bị đối phương thẳng thừng cự tuyệt.

“Em chưa từng học qua huấn luyện chuyên nghiệp, không biết cách xoa bóp thế nào cho đúng đâu, để anh làm được rồi!”

Thấy Chu Ân ngưng ngừng rút tay lại, Đường Tùng Niên đem câu hỏi ghen ở cửa miệng nuốt trở lại, “Mấy đứa cứ về nghỉ đi! Để Thần Thần ở đây là ổn rồi.”

Biết hai ông cháu bọn họ tình thâm, Đường Tùng Niên quả thật cũng không có vấn đề gì, tất cả mọi người mới quay về phòng. Chỉ là Chu Ân hơi có chút cô đơn liếc nhìn bóng lưng Đường Mộ Thần, cái loại cảm giác cô và y thực sự không hợp nhau lại nảy lên trong lòng.

Mọi người đi ra, cửa đóng lại. Đường Mộ Thần xoa bóp đến khi vết máu bầm tan đi mới tạm thoả mãn, đột nhiên phát hiện ra không biết ông đã nhìn mình chăm chú như vậy từ bao giờ.

“Ông à, có chuyện gì sao?” Ánh mắt kia quá mức phức tạp, mang theo một loại tình tự mà Đường Mộ Thần chưa bao giờ thấy, khiến cho y không khỏi vô cùng kinh ngạc.

“A...không có gì?” Đường Tùng Niên từ ái nở nụ cười, biểu tình lại trở về như bình thường, “Ông chỉ là đột nhiên nhớ tới Thần Thần khi còn bé, chỉ lớn có thể này thôi, mỗi ngày cứ chạy theo sau ông, rất sợ không thấy ông đâu cả. Không nghĩ tới chỉ chớp mắt đã lớn như vậy rồi!”

Trong lòng Đường Mộ Thần như có dòng nước ấm chảy qua, từ nhỏ đến lớn, ông không chỉ có gánh trách nhiệm làm ông, còn đảm nhận trọng trách làm cha làm mẹ, làm thầy dạy dỗ y, tình cảm của hai ông cháu họ không có lời nào có thể nói hết được.

Cầm lấy bàn tay già nua của ông dán lên trên má mình, Đường Mộ Thần phát thệ, “Mặc kệ Thần Thần lớn đến đâu, cũng là Thần Thần của ông, vĩnh viễn đều là Thần Thần của ông!”

“Đứa nhỏ này! Ông đã nói gì đâu, sao bỗng dưng lại nói những ... lời như vậy?” Đường Tùng Niên vuốt ve gương mặt của cháu mình, “Ông chỉ hy vọng Thần Thần hạnh phúc, vĩnh viễn hạnh phúc! Ông biết, tuy rằng Thần Thần có cha mẹ, thế nhưng trong lòng của con, cái gia đình này thật sự không hoàn chỉnh, đúng không?”

“Ông...”

Đôi mắt Đường Tùng Niên cũng đã ươn ướt, “Vì vậy mà khi đó ông mới nói Thần Thần hãy mau lớn lên, sau khi lớn lên sẽ có một gia đình hoàn chỉnh thuộc về con, có vợ có con cái mới tạo thành một gia đình hoàn hảo được. Không phải bởi vì bất cứ lý do gì, chỉ là mong muốn Thần Thần không có gì tiếc nuối, luôn luôn phải nhìn những đứa trẻ khác có gia đình hoàn hảo.”

Đường Mộ Thần không khỏi nghẹn ngào.

Trên đời này người hiểu y nhất, yêu thương y nhất chính là ông nội. Ông nội yêu thương y như vậy, thế nhưng y lại sắp sửa ích kỷ mà nói cho ông rằng, y không thể có một gia đình “bình thường” như vậy nữa.

Xin lỗi, ông.

Sáng sớm đến công ty xử lý công sự, buổi trưa, nguyên bản hẹn Chu Ân cùng nhau đi ăn, sau đó cùng Trầm Bích Vân đi xem áo cưới và lễ phục.

Đường Mộ Thần dự định vào buổi ăn trưa này sẽ làm rõ chân tướng với vị hôn thê.

56. Chương 56

Đường Mộ Thần đến chỗ hẹn sớm hơn khoảng mười phút, đây là thói quen từ lâu của y, cũng giống như Kỳ An Chi vậy. Y muốn đến sớm một chút để chuẩn bị sẵn câu cú, đến lúc đó nói chuyện với Chu Ân có thể tự nhiên hơn một chút.

Nhưng mà không nghĩ tới lần này y vẫn đến trễ hơn.

Chu Ân đã đợi sẵn ở đó, dường như vừa đi mua sắm về, bên cạnh chỗ ngồi có đặt vài cái túi, thấy y đi đến, mỉm cười vẫy tay.

Cũng được. Đường Mộ Thần vẫn bình tĩnh, trong đầu suy nghĩ những lời sẽ nói, chậm rãi đi đến chỗ Chu Ân đang ngồi.

Vốn định mở đầu bằng vài câu khách sáo, nhưng Chu Ân đã giành mở miệng trước, “Anh muốn ăn gì? Nhà hàng này em chưa từng đến nên chẳng biết gọi gì cả! Anh biết ở đây có món gì ngon không thì gọi đi!”

Mấy lời khách khí không dùng được, Đường Mộ Thần chỉ còn cách cười trừ, “Được rồi. Ở đây có món thịt bò nạm phạn, mai thái chưng thịt bính cũng ngon lắm.”

“Vậy gọi hai phần mai thái chưng thịt bính đi! Nhanh một chút.” Chu Ân ngẩng đầu lên khỏi quyển thực đơn nói với bồi bàn.

Đường Mộ Thần lần thứ hai cố lấy dũng khí, “Tiểu Ân, anh có chút việc muốn nói với em.”

“Anh cứ nói đi!” Chu Ân không nhìn y mà vẫn tiếp tục coi thực đơn, “Không biết thịt nướng ở đây có ngon không nhỉ? Hay là em gọi thử một chút?”

“Sao cũng được.” Cứ bị cắt ngang nửa chừng, Đường Mộ Thần bắt đầu có chút bồn chồn, “Tiểu Ân, em có bao giờ nhận thấy... cái kia, chúng ta trong lúc đó... anh là nói hai chúng ta...”

“Thần Thần cũng đến đây à?!” Bỗng dưng, một giọng nói quen thuộc từ đằng sau vang lên.

Đường Mộ Thần lại càng hoảng sợ, Chu Ân lại là cười vui vẻ, “Chào đi!”

Trầm Bích Vân có vẻ như là vừa từ toilet đi ra, tiến đến gần, rất là tự nhiên xoa đầu con trai rồi ngồi xuống, “Gọi món ăn chưa?”

“Dạ rồi!” Chu Ân vội vàng trả lời, “Mai thái chưng thịt bính ạ, Mộ Thần gọi đó! Dì có muốn ăn thứ gì không?”

Trầm Bích Vân cười hiền lành, “Con cứ chọn đi, dì đều thích. Hỏi người ta có thể cho thêm ít rau không thì càng tốt!”

Đường Mộ Thần không thể thực hiện được mục đích đến đây, hơi có chút hậm hực, “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Trầm Bích Vân bực mình nhìn con trai, “Bộ mẹ không đến được à? Sáng sớm nay mẹ đi dạo phố với Tiểu Ân, ông nội con bảo nó không rằng đường phố ở đây, mà mẹ thì cũng nên đi dạo để tăng cường sức khỏe. Tiểu Ân mua nhiều đồ lắm, có mua giày với cravat mới cho con, khi nào về thì thử xem.”

“Mắt nhìn của dì thật là tốt nga! Vì vậy em mới nhờ dì chiều nay nhất định phải cùng chúng ta đi đặt áo cưới với lễ phục!” Chu Ân rất tức thời mà nịnh hót mẹ chồng tương lai.

Đường Mộ Thần không biết nên nói gì nữa đây, đành tới đâu hay tới đó vậy! Đợi đến chiều tối thử xem có cơ hội mở miệng hay không.

Kì An Chi lúc này đã tiếp nhận chức vụ công tác tại tập đoàn Vinh Huy, đang ở trong phòng làm việc nhận một cuộc điện thoại đường dài từ một người ngoại quốc.

“Cậu nói cái gì?” Hẳn quả thực không thể tin được cái lỗ tai của mình vừa nghe thấy điều gì!

“Chúc mừng cậu! Thành công rồi!” Đầu bên kia điện thoại Tom không che giấu được tiếng cười đắc ý, “Phải nói, chúng ta đều thành công rồi!”

“Thực sao?” Kì An Chi kích động đến thanh âm đều run rẩy.

“Ngô... Cái này không hẳn là thành công trăm phần trăm. Nhưng chúng ta cuối cùng cũng đã thành công được bước đầu tiên!” Tom thiện ý mà chế nhạo, “Tin tốt như thế này mau đi chia sẻ với tình yêu của cậu đi! Thấy cậu bỏ ra nhiều tâm tư như thế, chắc là cậu ta sẽ hảo hảo thưởng cho cậu!”

Đương nhiên! Chắc chắn là như thế!

Kì An Chi ném hết tất cả những lo âu bao ngày qua ra khỏi đầu mình!

Thư ký vừa đẩy cửa phòng hẳn thì chỉ kịp nghe một câu, “Tôi có chuyện cực kì quan trọng phải làm! Tất cả mọi lịch trình chiều nay hủy hết!” Bóng dáng hẳn đã hoàn toàn tiêu thất.

Sao lại gấp như vậy? Không lẽ ông tính đi cầu hôn ai à? Cô thư ký cười gian xảo, mở MSN gửi tin tức cho một người bạn tốt: Tiểu công xuất hiện dị động! Tình huống tùy thời sẽ thông báo!

Bạn tốt cấp tốc nhắn trả lời: Thật hả? Thật hả? Thật hả!!!!!!!

Đằng trước icon kinh ngạc là một cái tên lấp lánh – Điền Tâm.

Ở trong tiệm thử không dưới mười bộ lễ phục cuối cùng mới thỏa mãn được hai người phụ nữ đầy soi mói. Chỉ là Đường Mộ Thần có hơi tiếc nuối, y rất thích bộ lễ phục ám hồng sắc, thiết kế cũng vô cùng xinh đẹp, chỉ là không hợp lắm với áo cưới của cô dâu, vì vậy đành phải thay đổi sang một bộ màu đen.

Dù sao cũng sẽ không tổ chức lễ cưới, vậy bây giờ cứ để cho họ thỏa mãn đi! Bất quá Đường Mộ Thần nghĩ thầm, nếu như ngày nào đó có thể cùng hắn đi vào lễ đường, y thật hy vọng sẽ được mặc bộ lễ phục đó. Y biết, Kỳ An Chi nhất định sẽ rất thích.

Đi dạo suốt cả ngày, sắc mặt Trầm Bích Vân đã có vẻ có chút mệt mỏi.

Ngay cả Chu Ân cũng nhìn ra được, “Dì không sao chứ ạ?”

“Không có việc gì! Chỉ là hơi mệt chút, về nhà nghỉ ngơi là được.” Trầm Bích Vân miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Chu Ân tự trách không ngớt, “Đều là con không tốt, không nên kéo dì đi khắp nơi như vậy!”

“Thực sự không có việc gì! Các con không chê dì phiền phức thì dì đã rất vui rồi!” Trầm Bích Vân nói giỡn, nhưng bàn tay đã có chút vô lực mà khoác lên vai Chu Ân.

Chu Ân đỡ bà ra bãi đỗ xe, vừa thấy Đường Mộ Thần đánh xe ra, vội vàng đưa tay ra vẫy, đột nhiên cảm thấy sức nặng trên tay trái biến mất, Trầm Bích Vân không chút dấu hiệu đã té xỉu!

“Thần, em đang ở đâu? Anh có tin mừng muốn báo với em!”

Đường Mộ Thần vừa nhận được cuộc gọi của Kỳ An Chi thì đúng lúc đó nhìn thấy mẹ mình ngã xuống đất, nhất thời trái tim y như muốn vỡ nát!

Quên mất điện thoại di động làm sao mà rơi trên mặt đất, quên mất y làm sao mà lao ra khỏi xe bé mẹ lên, quên mất làm sao mà mang được mẹ đến bệnh viện, vào phòng cấp cứu, thậm chí quên mất bên người y còn có một vị hôn thê.

Khi điện thoại bị cắt ngang nửa chừng, tim Kỳ An Chi chùng xuống, đã xảy ra chuyện!

Đèn bên ngoài phòng giải phẫu mãi mà vẫn sáng rực, Đường Mộ Thần thực sự hy vọng nó nhanh chóng tắt đi để y được biết tình hình, đồng thời lại có cảm giác nó như là ngọn đèn sinh mệnh của mẹ y, chỉ sợ nó như ngọn nến leo lét trước gió vụt tắt vô tung vô ảnh.

Đường Tùng Niên và Đường Lập Hiền rất nhanh đã chạy tới, lúc này họ cũng chẳng có tâm tư mà hỏi chuyện. Đều là người một nhà, chỉ có thể yên lặng cùng nhau chịu đựng tất cả, mặc kệ số phận tương lai là hạnh phúc hay bất hạnh.

Cuối cùng đợi được ngọn đèn kia tắt đi, mọi người vội vàng đứng lên vây quanh cánh cửa, nhưng không ai dám tùy tiện mở miệng ra hỏi, chỉ dùng ánh mắt tha thiết nhìn bác sĩ.

Bác sĩ gỡ bỏ khẩu trang, thở một hơi dài, “Tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng nữa, nhưng chúng tôi phát hiện bệnh nhân có biến chứng nguy hiểm, cần phải tiến hành kiểm tra thêm nữa.”

“Bác sĩ, vợ tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đường Lập Hiền nghe thấy vợ mình lại vượt qua cửa ải khó khăn một lần nữa, nhanh chóng khôi phục trấn định như xưa.

Bác sĩ nhìn Đường Tùng Niên tóc bạc như ngân, không dám nói nhiều sợ gây kích thích cho ông cụ, “Mời ông vào phòng làm việc của tôi nói chuyện!”

Ung thư tử cung.

Những chữ đáng sợ đột nhiên rơi vào trong tai mọi người.

Bác sĩ chỉ bóng đen trong tấm X quang, “Hiện tại chỉ là hoài nghi, nhưng vị trí khối u này trông thật sự rất có nguy cơ. Trước đây bệnh nhân mang thai khi tuổi đã lớn gây tổn thương cho cơ thể, hơn nữa bệnh nhân đã từng có tiền sử sử dụng rất nhiều loại thuốc kích thích tố, vì vậy xác suất mắc bệnh so với người

bình thường cao hơn rất nhiều. Bất quá mọi người đừng quá lo lắng, hy vọng chỉ là phán đoán sai, còn cần phải trải qua xét nghiệm mới có kết quả chính xác!”

Bác sĩ tận lực an ủi bọn họ, “Nhưng mặc kệ là lành tính hay ác tính thì đều phải mau chóng giải phẫu! Các vị mau đi làm thủ tục nhập viện, tôi sẽ sắp xếp lịch khám cho!”

Tất cả đều là vì sinh ra y mà tạo thành thương tổn cho mẹ! Đường Mộ Thần siết chặt hai nắm tay run run, sắc mặt trắng bệch.

Đường Lập Hiền đi tới vỗ vỗ vai con trai, trong giọng nói mang theo chút ghen ngào nhưng đầy quan tâm, “Kỳ thực năm đó mẹ con khi muốn mang thai con đã từng nghe bác sĩ nói qua rồi. Nhưng mà mẹ con vẫn quyết định chọn có con, đây không phải là lỗi của con. Thần Thần, thật sự không phải là lỗi của con!”

Không!

Đây là lỗi của con!

Đường Mộ Thần gần như sắp không chế không được mà nói ra mọi chuyện!

Bởi vì con yêu người không nên yêu mới có thể gây thương tổn cho mẹ! Bằng không, vì sao hết lần này tới lần khác khi con nhận được điện thoại của anh ấy thì hết người này đến người khác trong nhà đều té xỉu chứ? Đây là ông trời đang cảnh báo con có đúng không? Tình yêu con dành cho anh ấy là sai, đúng không?

Nhưng vì sao người sai là con mà ông trời không trừng phạt lên đầu con, vì sao lại hành hạ người mẹ yếu đuối đáng thương của con chứ?

Khi Trầm Bích Vân tỉnh lại, bà cũng đã biết được tình hình.

Bà tiếc nuối lẫn hổ thẹn mà nhìn con trai, “Thần Thần, mẹ xin lỗi, mẹ là đồ vô dụng, ngay cả hôn lễ của con cũng phải bỏ lỡ!”

“Di! Chúng con dời hôn lễ lại, di sẽ đến dự được mà!” Chu Ân thật sự là một cô gái thiện lương, từ lâu đã khóc đến hai mắt sưng húp.

“Không!” Trầm Bích Vân cự tuyệt.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, nếu như bà cứ như thế mà ra đi, tuy rằng bây giờ không còn phải giữ những phong tục như xưa nữa, thế nhưng e rằng ít nhất là trong một năm, Đường Mộ Thần không thể kết hôn được.

“Mẹ muốn nhìn thấy các con kết hôn, còn muốn nhìn thấy con của các con chào đời, mẹ rất muốn được ôm cháu một lần, muốn được nghe cháu gọi mẹ là bà nội! Mẹ ... mẹ có phải quá tham lam không?”

“Không!”

Có người con nào lại có thể cự tuyệt mẹ mình khi bà nuốt nước mắt, dùng giọng nói run rẩy mà đưa ra những yêu cầu này? Đây rất có thể là tâm nguyện cuối cùng của bà.

Nước mắt rơi xuống, chảy tới trong miệng, thật cay, thật đắng!

Đường Mộ Thần nghe thấy giọng nói của mình run rẩy vang lên từ một nơi xa xăm nào đó, “Được! Mẹ, chúng con lập tức kết hôn! Chúng con lập tức sinh con! Mẹ rất nhanh sẽ được nghe thấy tiếng gọi bà! Mẹ chờ con, mẹ nhất định phải chờ!”

57. Chương 57

Kì An Chi biết Đường gia đã xảy ra chuyện, nhưng hần không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vì không cách nào gọi được điện thoại cho Đường Mộ Thần.

Hần biết rõ đối phương đã gặp phải chuyện rắc rối gì đó, có vẻ như việc rất nghiêm trọng, thế nhưng y hoàn toàn không chịu chia sẻ với hần, cái cảm giác bất lực này sắp bức hần đến điên rồi!

Ngồi chờ chết sao? Kì An Chi chưa bao giờ là loại người đó!

Gọi điện thoại thì y không tiếp, vậy cứ để cho ông nội gọi điện thoại cho ông Đường, tùy tiện tìm đại cái có gì đó, rất nhanh chóng đã thu được tin tức, “Con dâu của lão Đường bị bệnh, lão Đường tâm tình không tốt, ngày mai khẳng định tới không được, hôm nào mời bọn họ đến ăn cơm đi!”

“Chúng ta nên đi thăm mới đúng chứ ạ?!” Diêu Nhật Hiên ở một bên nghe thấy vậy, bụng đồ trong tay xuống, tỏ ra rất quan tâm.

Kì Dân Hạo lắc đầu, “Ba cũng bảo muốn đến thăm, nhưng lão Đường lại bảo không cần, nghe giọng của ông ấy, dường như không muốn có người ngoài đến quấy rầy con dâu ổng tĩnh dưỡng.”

Kì An Chi cau mày hỏi: “Là bệnh cũ tái phát ạ? Hay là chuyện gì khác?”

“Lão Đường chưa có nói, chỉ là nghe giọng của ổng rất tệ, dường như tình hình có thể nghiêm trọng lắm.”

“Bà ấy ở bệnh viện nào ạ?”

Diêu Nhật Hiên hiếm khi mới bắt được cơ hội dạy dỗ đứa con thiên tài, “Ngốc quá! Người ta đã không muốn bị quấy rầy thì sao lại có thể nói cho chúng ta biết đang ở bệnh viện nào?!”

Kì An Chi biết, ba ba hẳn mấy năm nay thường xuyên xử lý chuyện đằng sau hậu trường của ban quản trị công ty, vì vậy rất quen thuộc với các bệnh viện trong thành phố nhằm đề phòng gia đình của các thành viên trong ban quản trị xảy ra chuyện gì thì họ có thể tìm đến để nhờ giúp đỡ. Lập tức thỉnh cầu, “Ba ba, vậy ba có thể điều tra ra được mẹ của Thần Thần đang ở trong bệnh viện nào không?”

Diêu Nhật Hiên có chút lưỡng lự, “Người ta đã tỏ rõ thái độ không muốn cho người ngoài biết chuyện, chúng ta đi thăm dò như vậy hình như không được tốt lắm đi?! Đây là xâm phạm bí mật riêng tư rồi!”

“Nhưng mà chẳng phải ba cũng rất quan tâm sao? Ông nội cũng nói, chuyện có khả năng rất phiền phức. Nếu như chúng ta có thể giúp được chừng nào thì hay chừng nấy chứ ạ?!”

Kì Dân Hạo cảm thấy cũng có lý, “Hay là Tiểu Hiên con tìm hiểu một chút đi, như An An nói đó, nếu như chúng ta có thể giúp được họ bao nhiêu thì cứ giúp đi! Mộ Thần đã sắp kết hôn rồi, sao hết lần này tới lần khác lại gặp phải lắm việc phiền toái như thế? Đã vậy nó lại chẳng có anh chị em gì giúp đỡ cho một tay, thực là rất đáng thương!”

Được rồi! Diêu Nhật Hiên thấy cũng đúng, cầm lấy điện thoại gọi đi nhờ người tìm hiểu!

Nửa giờ sau, một bệnh viện phản hồi thông tin, “Tra được rồi, bệnh nhân ngài hỏi đang ở chỗ chúng tôi, bất quá tình huống không tốt lắm, hoài nghi là ung thư tử cung, đang chuẩn bị giải phẫu!”

A? Kì gia bị kinh hách không nhẹ, sao lại xảy ra chuyện lớn như thế?

Kì An Chi cắn chặt môi, đau lòng muốn chết!

Quả táo của hắn bây giờ đang phải trải qua tình huống khó khăn đến như thế nào? Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hẳn so với bất luận kẻ nào cũng hiểu Đường Mộ Thần yêu quý mẹ y đến mức nào.

Để sinh ra Đường Mộ Thần, bà Đường đã phải chịu không ít đau khổ, Đường Mộ Thần đều khắc ghi ở trong lòng. Khi còn bé, điều ước sinh nhật hàng năm của y chỉ có một: mong cho mẹ được khỏe mạnh! Mà bây giờ, bóng đen của tử thần lại đột nhiên phủ xuống người mẹ y, điều này làm sao Đường Mộ Thần có thể chịu đựng được?

“Bác sĩ phụ trách phẫu thuật đã chọn được chưa? Ba à, ba có thể tìm được bác sĩ tốt nhất không?”

Diêu Nhật Hiên lắc đầu, “Loại chuyện này rất khó nói, ngoại trừ tay nghề của bác sĩ thì may mắn của bệnh nhân cũng rất quan trọng. Nếu như mẹ của Mộ Thần là khối u lành tính thì sẽ không sao, nhưng nếu như là ác tính thì đúng là chỉ còn trông cậy vào ông trời. Nếu như nhà họ đã chọn bệnh viện này thì sao có thể tùy tiện để cho bác sĩ tay ngang đến mổ? Dù cho con có thay đổi bác sĩ, ai dám cam đoan giải phẫu nhất định thành công? Mà coi như là tạm thời thành công, ai có thể bảo chứng không còn tái phát? Đứa nhỏ này đúng là không hiểu gì cả! Bệnh viện này rất có tiếng tăm, tay nghề của bác sĩ cũng không thành vấn đề, độ khó của ca phẫu thuật cũng không lớn, chủ yếu là tùy vào tình trạng của cái khối u kia kia, ba nghĩ đổi bác sĩ là chuyện không cần thiết! Ba à, ba nói đi?”

Kì Dân Hạo gật đầu, “An An, ba của con nói đúng! Nhớ năm đó bà nội con giải phẫu kì thực cũng là do bác sĩ danh tiếng lắm, như nhau rất thành công. Ai ngờ vài chục năm sau lại tái phát, đó cũng là chuyện khó có thể dự liệu! Phú quý tại thiên, sinh tử do mệnh mà!”

Người đã lớn tuổi rồi, đối với những chuyện sinh tử cũng không còn cảm thấy quá đáng sợ nữa. Lúc này nhắc đến người vợ đã khuất, ông không còn quá thương tâm mà chỉ còn lại là hoài niệm.

Thế nhưng chuyện gì cũng không làm sao? Kì An Chi không cam lòng.

Kì Dân Hạo nói, “Thật muốn tận tâm tận lực cũng không tới phiên người ngoài như chúng ta nhúng tay, lúc này, như bác sĩ thường nói đó, bệnh nhân có tâm nguyện gì thì tận lực thỏa mãn là được.”

Nhưng tâm nguyện của mẹ y sẽ có một chỗ nhỏ nhoi dành cho hấn sao? Dùng đầu gối để nghỉ cũng biết không có khả năng! Kì An Chi tuy rằng cũng biết nên chờ ý trời, nhưng hấn vẫn tin vào khả năng của mình hơn!

Điện thoại gọi cho Tom, “Trong giới y học, bác sĩ với loại thuốc nào có khả năng trị liệu ung thư tử cung tốt nhất?”

Thế nhưng đáp án cũng chẳng khác gì những lời Diêu Nhật Hiền vừa nói, “Trên thế giới thuốc thang lẫn cách trị bệnh này ở đâu cũng giống nhau thôi, nếu như xác nhận tình huống xấu rồi thì chả có cách nào cứu được, còn nếu như điều kiện thích hợp thì cách đơn giản nhất chính là hoàn toàn cắt bỏ tử cung. Nhưng nguy cơ tái phát vẫn tồn tại, vì vậy bây giờ quan trọng nhất là xác định tình trạng của bệnh nhân trước đã.”

Như vậy, Kì An Chi chỉ còn lại có một việc duy nhất có thể làm.

Chờ.

“Anh muốn tổ chức hôn lễ sớm! Anh hy vọng có thể kết hôn trước khi mẹ phẫu thuật. Tuy là mẹ không thể tới dự hôn lễ trực tiếp nhưng vẫn có thể xem băng ghi hình.” Đường Mộ Thần trịnh trọng nói với Chu Ân, “Anh biết làm như vậy có hơi hấp tấp, nhưng mà người xưa chả phải có câu, nếu như trong nhà có chuyện không may xảy ra thì nên tổ chức hôn lễ để xung hỉ, lấy may mắn thay thế chuyện xui xẻo. Em hiểu ý anh chứ?”

Hiểu! Chu Ân cố sức gật đầu, “Em đồng ý! Cha mẹ cũng sẽ đồng ý!”

Vậy là tốt rồi! Đường Mộ Thần dừng một chút, bỗng dưng chăm chú nhìn thẳng vào mắt vị hôn thê mà hứa hẹn, “Anh biết làm như thế này có chút thiệt thòi cho em, nhưng anh thề, sau này anh sẽ bù đắp lại cho em!”

Chu Ân gạt nước mắt lắc đầu, “Ngốc quá, chúng ta đã sắp là vợ chồng rồi, cái gì mà bù đắp với không bù đắp?”

Đường Mộ Thần gật đầu, nhin đi chưa xót đang dâng lên trong lòng, “Cám ơn em!”

Chuyện thúc đẩy hôn lễ diễn ra sớm nhanh chóng được người lớn đồng ý, thế nhưng việc càng thực hiện được dễ dàng bao nhiêu thì tảng đá trong lòng cũng càng thêm nặng.

Y biết, có một người, y phải giải quyết cho xong mọi chuyện.

An Chi, xin lỗi! Có lẽ là chúng ta đã được định trước là không thể ở bên nhau, em yêu anh, nhưng mà em không thể để cho tình yêu này khiến cho mẹ em tổn thương, đặc biệt là vào lúc này.

Vì vậy, em chỉ có thể xin lỗi anh mà thôi.

58. Chương 58

Kì An Chi cuối cùng cũng nhận được điện thoại của Đường Mộ Thần.

“Hôm nay anh có rảnh không? Tối nay gặp nhau chút nhé!”

Đương nhiên là có! Kì An Chi quả thực là thụ sủng nhược kinh, “Ở đâu? Mẹ em sao rồi?”

“Ngô... gấp rồi nói sau! Em đặt chỗ xong sẽ gọi cho anh.”

“Được!” Ngắt điện thoại, Kỳ An Chi không kiềm chế được kích động trong lòng.

Tình nhân gặp nhau vào buổi tối, sau đó sẽ phát sinh chuyện gì được nhiên không cần nói cũng biết. Đúng là một bất ngờ đáng ngạc nhiên, nhưng bất ngờ nhất chính là, sao Đường Mộ Thần lại hẹn hẳn vào giai đoạn khó khăn này?

Hay Đường Mộ Thần đã quyết định làm chuyện gì đó sao? Hoặc là chỉ đơn thuần muốn tìm hắn để tâm sự giải tỏa áp lực?

Kỳ An Chi đứng bên cửa sổ trong gian phòng trên cùng của tòa cao ốc, nhìn xe cộ như nước xẹt qua bên dưới, tất cả đều lao đi vùn vụt không để lại chút vết tích nào phía sau. Hai hàng mi anh tuấn chau lại cùng một chỗ, mỗi một nếp nhăn trên trán đều thể hiện rõ tâm tình của hắn.

Quả táo à, anh không phải là thần thánh, anh không thể giải quyết được khó khăn của em. Nhưng nếu có bất luận trắc trở gì, anh đều sẽ cùng em gánh vác. Xin em, đừng bao giờ bỏ cuộc!

Ngắt điện thoại, Đường Mộ Thần thần thần thờ ngồi trên sofa, trong lòng là một mảnh trống trải. Tâm trạng ban đầu giống như đang ở trên mây, rồi sau đó bị xô ngã lao thẳng xuống đất.

Trầm tư một chốc, cầm lấy điện thoại nhắn tin cho Kỳ An Chi.

Nhà hàng kiêm khách sạn mà y chọn đã khá cũ, xưa kia cũng từng rất có tiếng tăm, chỉ là ở tại thành phố liên tục phát triển này, dần dần bị mai một.

Đặt bữa tối ở chỗ này chỉ vì Kỳ An Chi đã từng nói, thức ăn ở đây rất ngon, khi còn bé bữa ăn thịnh soạn và ngon nhất đầu tiên trong đời hắn chính là ở đây.

Coi như là có ý nghĩa kỉ niệm đi!

Ngày mai đã kết hôn rồi, Chu Ân đương nhiên không thể ở nhà Đường Mộ Thần mà quay về nhà mẹ đẻ.

Cha ở bệnh viện chăm sóc mẹ, căn nhà lớn chỉ còn lại có hai ông cháu, có vẻ đặc biệt quanh quẽ.

Bất quá rất nhanh, sẽ náo nhiệt lên thôi?

Đường Mộ Thần tưởng tượng đến cảnh mấy đứa trẻ chơi trò chơi trốn tìm trong phòng, nhưng rồi thoáng một cái, hình ảnh đó lại là y và Kỳ An Chi khi còn bé cùng nhau chơi đùa.

Y cùng Kỳ An Chi ở trong gian phòng này mà đánh nhau chỉ vì giành nhau viên ô mai cuối cùng;

Y cùng Kỳ An Chi đứng trên hành lang ra sức huấn luyện hai chú chó lông vàng giống hệt nhau so tài đứng thẳng trên hai chân sau;

Y cùng Kỳ An Chi trèo lên thanh vịn cầu thang tuột xuống, kết quả là ngã đến mặt mũi bầm dập;

Y cùng Kỳ An Chi ở sau vườn thi điều khiển máy bay mô hình, mục đích ban đầu là vì dễ dàng kiểm soát được đứa em trai Tiểu Vận Phúc của hắn vừa mới học đi hay chạy loạn...

Y cùng Kỳ An Chi của y, không thể sống cùng nhau!

Bỗng nhiên một trận chua xót cuộn trào mãnh liệt, khiến cho hai mắt Đường Mộ Thần cay xè.

Không sao cả!

Y liều mạng lập đi lập lại không sao cả, nhưng nước mắt như vỡ đê không tiếng động mà ào ạt tuôn ra, đến khi miệng y cũng cảm nhận được vị mặn chát, từng hơi thở giống như là bào mòn sinh mệnh của y.

“Thần Thần, con đến xem thử như thế này đã chuẩn bị tốt chưa?!” Đường Tùng Niên đứng dưới lầu gọi vọng lên.

Không được! Đường Mộ Thần thu lại tâm tình, bước nhanh xuống lầu.

Những thứ khác thì vẫn ổn, chỉ có rắc rối ở phần lễ phục, vì thời gian quá gấp nên những bộ đã đặt đều không lấy kịp, chỉ có thể chọn một bộ.

Lễ phục được đưa đến chính là bộ màu đen trước kia đã chọn, nhưng Đường Mộ Thần suy nghĩ một chút, điện thoại qua chỗ nhà cung cấp, “Tôi muốn bộ đồ ám hồng sắc.”

Nếu như không thể nắm tay người mình yêu đi vào giáo đường thì ít nhất y cũng muốn mình có cơ hội được mặc bộ đồ mà mình thích nhất. Cho dù biết rõ đám cưới này và lễ phục không hợp nhau, y cũng muốn dùng cách này để nhắc nhở bản thân mình. Mày đã từng cô phụ một người, một người luôn gọi mày là quả táo của hắn.

Mà sau hôn lễ, trên đời này sẽ chẳng còn quả táo của Kỳ An Chi nữa, chỉ có Đường Mộ Thần.

Khách sạn Thúy Hoa.

Kỳ An Chi đến sớm hơn Đường Mộ Thần một chút, hẳn hy vọng rằng khi Đường Mộ Thần đến, có thể cho y một cái ôm bất ngờ.

Hắn làm được rồi.

Đường Mộ Thần vừa bước vào phòng liền rơi vào một cái ôm ấm áp. Khuôn ngực rộng mà vững chãi tạo cho y cảm giác yên tâm muốn dựa vào. Trong một khắc này, Đường Mộ Thần thật muốn chìm đắm trong vòng tay này mà không cần quan tâm đến những sóng gió từ bên ngoài.

Nụ hôn mềm nhẹ rơi trên mặt y, không hề mang theo chút *** nào, chỉ đơn giản là một tình yêu say đắm thuần khiết, từng chút từng chút trấn an những âu lo trong lòng y, vỗ về trái tim đang đau đớn.

“Sao em lại đặt chỗ ở đây?” Tiếng cười nhẹ nhàng vang lên bên tai mang theo tia chế nhạo, hơi thở ấm áp phả vào trong tai, tựa như bị lông chim phất qua, khiến cho lòng y ngứa ngáy.

“Đừng nói nhiều!” Đường Mộ Thần nhắm mắt, tựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập, cố gắng hưởng thụ chút ấm áp cuối cùng.

Kỳ An Chi sủng nịch ôm lấy y, từ từ đỡ y ngồi lên trên ghế sofa. Không nói lời nào, chỉ là ôm lấy y, tựa hồ như muốn nói với y rằng hắn nguyện đem hết thấy sức mạnh truyền sang cho y.

Khách sạn này hắn đã từng đề cập qua một lần, không nghĩ tới Đường Mộ Thần còn nhớ rõ. Mà gian phòng nhỏ này hẳn là phòng VIP ở đây đi? Chỉ là những đóa hoa hồng vàng trang trí trong phòng này, sao lại mang đến một cảm giác đẹp đẽ nhưng xa lạ,... tựa như là đặc biệt chuẩn bị cho tân hôn.

Hồi lâu, Đường Mộ Thần chậm rãi mở mắt, mỉm cười, “Thích ở đây không?”

Kỳ An Chi nhìn biểu tình của Đường Mộ Thần, không hiểu sao cảm thấy căng thẳng, “Thích. Thích hơn cả việc cùng với em làm ở đây!”

“Khẩu thị tâm phi!” Đường Mộ Thần nhìn thẳng vào mắt hắn, chọc chọc ngực hắn nói ra bốn chữ, lớn mật biểu lộ, “Bất quá, em thích nghe anh nói cái này!”

“Thần...” Kỳ An Chi đầy bụng nghi vấn định mở miệng hỏi.

“Suyt!” Đường Mộ Thần đưa ngón trỏ lên môi, làm ra động tác im lặng, cười đến mị hoặc, “Ngày hôm nay em là đến tìm tình một đêm chứ không phải tới để tâm sự vớ vẩn. Anh chỉ cần chuyên tâm sắm vai tuyệt thế hảo tình nhân là được!”

Nụ hôn triền miên dâng lên nuốt trọn câu hỏi của Kỳ An Chi.

Trong lòng thở dài, Mộ Thần chắc là đã mệt chết rồi đi, không bằng để em ấy hảo hảo nghỉ ngơi vậy! Khi nào Mộ Thần muốn nói thì tự nhiên sẽ nói.

Nụ hôn trở nên chuyên tâm hơn, thân thể đã quá quen với *** nhanh chóng bị khơi mào dục vọng.

“Làm đi!” Đường Mộ Thần tự tay cởi áo, lại chủ động giúp Kỳ An Chi cởi đồ.

Một tia do dự cuối cùng biến mất, Kỳ An Chi liền đồng ý ngay, “Vào vào nhà tắm!”

Đường Mộ Thần không muốn rời khỏi người hắn, tựa như gấu koala mà bám trên người Kỳ An Chi, mặc hắn như ôm em bé mà bế y vào trong phòng tắm.

Bể tắm kim sắc rộng rãi đặt giữa phòng, sớm đã được đổ đầy nước nóng. Đủ loại đồ dùng tắm rửa được xếp trên cái giá bên cạnh, mùi hương quyến rũ không ngừng tỏa ra khắp phòng.

Quần áo đều đã bị giải khai, toàn thân xích lỏng đi vào bể tắm, dục vọng của cả hai người đều đang có dấu hiệu ngất ngưởng.

“Chúng ta còn chưa từng làm ở trong bồn tắm nha!” Đường Mộ Thần bỗng lộ ra nụ cười đầy mê hoặc, “Điều nói làm trong nước cảm giác rất đặc biệt, anh đừng có làm em thất vọng nga!”

Kì An Chi cúi đầu một chút, rốt cuộc lời nói đến bên môi biến thành một chữ “Được!”

Bởi vì Đường Mộ Thần rất phối hợp, hầu như không phí quá nhiều khí lực, Kì An Chi đã thuận lợi tiến nhập thân thể y.

Vẫn là tư thế ôm mặt đối mặt, Đường Mộ Thần cười đến càng sâu, “Cố sức! Thao em!”

59. Chương 59

Bồn tắm lớn hình hoa mai, khuôn mặt tuấn mỹ, thân thể thon dài, làn da nhẵn nhụi, tứ chi giao triển, tiếng ngâm nga thờ đờc khi nặng khi nhẹ. Tất cả đều khiến cho người nhìn thấy phải ý loạn tình mê, rồi lại khiến cho bản thân không thể không thanh tỉnh.

“Sao vậy? Thỏa mãn không?” Kì An Chi ôm lấy thắt lưng tình nhân, để cho y thoải mái ghé vào trước ngực hân mà thờ đờc, cười khê chế nhạo.

Cảm giác làm trong bồn tắm mặc dù rất tốt, nhưng bởi vì áp lực nước mà khiến cho cơ thể phải chịu thêm gánh nặng rất nhiều. Vì vậy mà sau khi một hồi tính sự thống khoái kết thúc, cả hai người đều mồ hôi nhễ nhại mà ghé vào thành bồn thờ đờc.

Nhất là Đường Mộ Thần, bị đối phương tiền hậu giáp công khiến cho thờ hồng học, quả thực giống như quả táo chín đỏ rực.

Hơn nữa gần như nói không ra hơi, nhưng hết lần này tới lần khác không sợ chết mà nói “Vẫn chưa ... đủ! Làm lại!”

Kì An Chi hiếm khi tỏ ra yếu thế hơn nhưng cũng phải mở miệng, “Có thể nghỉ ăn chút gì không? Nếu không ăn gì đó, không khéo mai khỏi đứng dậy nổi đấy. Không biết ở đây có còn bữa tiệc âm nhạc có suối phun, nhớ hồi đó còn bé lần đầu tiên nhìn thấy, anh đã thích mê đi.”

“VẬY...vẬY tạm thời, buông tha cho anh đó!” Đường Mộ Thần vừa thờ vừa nói, che giấu trứ rõ ràng miệng cộp gan thờ. Hai chân run rẩy muốn đứng cũng không xong, chỉ có thể bám lấy bờ tường để khỏi trượt chân té trở lại vào bồn nước.

Kì An Chi không nói gì, chỉ ôn nhu mà đem ngón tay thon dài với vào hậu huyệt của y, từng chút từng chút thanh lý hết chỗ bạch dịch ở bên trong, “Lần sau có muốn anh dùng áo mưa không?”

“Anh hảo tâm đến vậy à?” Đường Mộ Thần nở nụ cười, trừ phi có lúc tình huống thực sự không cho phép, bằng không hỗn đản này nhất định sẽ đem toàn bộ dịch thể trứ vào trong thân thể y, còn nói cái gì mà là bằng chứng cho tình yêu nữa!

Kì An Chi ngừng tay lại, nghiêm túc hỏi y, “Lẽ nào anh thực sự đối với em không tốt sao? Nếu như em không thích thì có thể nói với anh mà, anh có thể sửa.”

Đường Mộ Thần bị đôi mắt đen láy nhìn đến tim đập thành thịch, tên yêu nghiệt này, đúng là không thể nói chuyện với hân được! Kỳ thực thì y cũng không phải là không thích như thế, chỉ là đừng có hỏi một cách minh mục trương đảm như vậy có được không? Bảo y làm sao mà trả lời chứ?

Cúi đầu, nở một nụ cười, “Ai nói em không thích bắn vào bên trong? Chỉ là em muốn bắn vào cái mông của anh! Được không?”

“Được!” Hoàn toàn ngoài dự liệu của y, Kì An Chi cư nhiên lại đồng ý.

Đường Mộ Thần sững sốt hỏi lại, “Em không nghe lầm đó chứ?”

Kì An Chi nhìn y mỉm cười, như đóa hoa thủy tiên nở rộ chỉ trong một đêm, mang theo một phần mỉa mai hoặc yêu dị, “Nếu như ngày mai vào lúc anh tỉnh giấc, em có thể cho anh một nụ hôn chào buổi sáng thì anh sẽ cho em một cơ hội.”

“Được!” Đường Mộ Thần mở miệng đồng ý, nhưng lại buồn bã cúi đầu, đó là...chuyện không thể.

Kì An Chi vẫn mỉm cười, giống như đang an ủi đứa trẻ mà xoa đầu của y. Thấy y đứng rất khó khăn, liền ngồi trên thành bể, ôm lấy y để y ghé vào trên đùi mình, “Như vậy thoải mái hơn một chút chưa?”

Xác thực thoải mái hơn, nhưng cái miệng không hề che giấu mà bại lộ trước mặt Kì An Chi, Đường Mộ Thần có chút xấu hổ, “Ách...”

“Có gì mà ngại ngùng?” Kì An Chi vỗ nhẹ lưng Đường Mộ Thần trấn an, “Đều là anh làm ra, hẳn là anh phải chịu trách nhiệm rồi.”

Đây là lần thứ hai hắn nhắc tới hai chữ trách nhiệm, Đường Mộ Thần biết, hẳn là nghiêm túc. Dem mặt chôn ở trong ngực hắn, từ trong mũi thở ra một hơi dài, nhưng tuyệt không hé răng.

Kì An Chi cũng không ép hỏi, động tác thành thực thay y thanh lý sạch sẽ, sau đó lấy vôi hoa sen xịt nước rửa cho y, bồng cúi đầu, tại đầu nhũ của y cố sức hôn một cái, “Được rồi!”

Thân mật mang theo vài phần tính trẻ con như thế này hai người vẫn thường thường làm, tuy rằng không ai thấy, nhưng vẫn luôn khiến cho mặt Đường Mộ Thần đỏ như bị nấu chín!

Lầm bầm một câu, “Thật là!” sau đó đứng lên, trong ngực đã không thể kiềm chế được mà đầy ngọt ngào. Trong đầu bỗng nhiên hiện lên một câu nói: chỉ mong mỗi ngày đều trôi qua nhẹ nhàng như thế này, vậy là đủ lắm rồi.

Ước mơ thật đẹp! Bất kì ai cũng có thể nói như vậy, nhưng mà nó sẽ vĩnh viễn không thể trở thành hiện thực được. Trong lòng buồn bã, quên đi, không được nghĩ nữa.

Mặc quần áo đi ra ngoài, tốn không ít thời gian, tiệc buffet của nhà hàng đã gần kết thúc. Nhưng suối phun âm nhạc cứ nhiên vẫn chưa bắt đầu.

Ngồi xuống vị trí bên cửa sổ, cầm ít thức ăn, vừa ăn vừa xem. Thời đại đã tiến bộ, suối phun âm nhạc cũng đã có chút khác xưa, nhưng đối với những người đến xem vốn đã thấy quá nhiều thứ phồn hoa hiện đại thì cũng không mang đến hiệu quả mới mẻ gây kinh ngạc gì lắm.

Nhìn về hai phía trái phải, khách đến đây cũng chỉ là tập trung ăn uống. Thỉnh thoảng cũng có người liếc nhìn màn biểu diễn bên ngoài cửa sổ nhưng cũng chỉ đơn giản là ngắm cảnh đẹp, cũng không có bao nhiêu người chân chính lưu ý.

Chỉ trong một thoáng, Đường Mộ Thần bỗng nhiên cảm thấy y cũng giống như nhà hàng dần dần già đi này, dù có muốn liều mạng níu kéo thì thời gian cứ vô tình trôi đi, không có cách nào không chế được.

Kì An Chi bỗng chỉ lên dàn đèn treo trên trần nhà, rất là kinh hãi, “Nguyên lai dàn đèn này vẫn còn nha! Nhớ hồi còn nhỏ lần đầu tiên đi cùng ba ba đến đây anh không biết có bao nhiêu khiếp sợ! Em không biết, dàn đèn này so với căn phòng anh ở khi đó còn muốn lớn hơn. Không nghĩ tới đã bao nhiêu năm như vậy cứ nhiên nó vẫn còn nguyên!”

Hiếm hoi lắm Kì An Chi mới chủ động nhắc tới cuộc sống của hắn khi bé, một đoạn quá khứ đó Đường Mộ Thần có nghe nói qua nhưng không bao giờ dám hỏi đến. Ngày hôm nay hiếm khi mà tâm tình của hắn rất tốt nên mới nhắc đến, Đường Mộ Thần bèn hỏi dò, “Nghe nói khi đó sinh hoạt của anh rất khó khăn đi!”

“Đúng vậy!” Kì An Chi đáp, “Em biết ba ba anh vốn là cô nhi, khi có anh còn là một thiếu niên. Vừa phải làm công, vừa phải đến trường, mỗi ngày trôi qua vô cùng khổ sở! Bất quá kì thực anh rất khâm phục ba ba anh, dưới tình huống gian nan như vậy mà ba vẫn nắm chặt tay anh không buông. Em cũng biết, ba ba không phải là kiểu người có bản lĩnh như cha anh, nhưng hết lần này tới lần khác dũng cảm như vậy nỗ lực nuôi sống anh. Có đôi khi anh nghĩ đến, nếu như đổi lại là anh vào tình cảnh như ba ba, không chắc là anh có thể làm được như vậy.”

“Nhưng không phải cả hai người là ba con sao? Chú Diêu đâu có yếu đuối như anh nói! Ngay cả ông nội em cũng nói, kì thực chú Diêu là một người vừa kiên cường vừa đầy nghị lực lại rất cẩn thận. Anh xem mấy năm nay, ba ba anh giúp cho cha anh làm được bao nhiêu chuyện? Nếu anh là con của chú ấy thì ít nhiều gì cũng được di truyền chứ? Chú ấy có thể làm được thì em tin là anh cũng có thể làm được!”

“Không!” Kì An Chi lắc đầu, “Ba ba có thể làm được là bởi vì ba ba là người sống theo cảm tính. Gặp chuyện thì không cần lo lắng đến tiền căn hậu quả, chỉ cần làm theo ý muốn của mình là được rồi. Có đôi khi, anh cũng muốn bản thân mình giống ba ba nhiều một chút, giống như Hạnh Chi vậy, thế thì cuộc sống sẽ dễ dàng hơn rất nhiều! Nhưng hết lần này tới lần khác đều không phải, tuy rằng lớn lên trông anh giống ba ba như đúc, nhưng trong người anh lại chảy dòng máu Kì gianhiều hơn. Quá lý tính!”

“Lý tính, cảm tính, mỗi người đều khác nhau. Đâu hẳn là bên nào tốt hay không tốt. Chỉ cần vào đúng thời gian đưa ra sự lựa chọn chính xác là được.”

Kì An Chi nhìn y, nở nụ cười, “Nói hay lắm! Anh cũng sẽ nỗ lực đưa ra sự lựa chọn chính xác.”

Đường Mộ Thần bị ánh mắt của hắn làm cho kinh ngạc một chút, cảm thấy lời này đặc biệt có thâm ý.

Trở về phòng, *** đều đã tan đi.

Nhưng Đường Mộ Thần biết đêm nay là đêm cuối cùng, lần thứ hai bám trên người Kì An Chi, dùng một loại nhiệt tình khẩn cấp mà điên cuồng lưu lại ấn kí của mình trên người hắn. Thậm chí còn chủ động dùng tư thế cưỡi ngựa mà triển miên.

Kì An Chi nhìn y, đôi mắt vì *** mà càng lúc càng trở nên thâm trầm mang theo ma lực quyến rũ người khác, khiến cho Đường Mộ Thần không ngừng muốn trầm luân, thế nhưng lại không dám trầm luân. Chỉ có thể nhắm mắt lại, không nhìn tới, không nghĩ nữa, chỉ dùng thân thể mà cảm nhận khoái cảm tột độ.

Mồ hôi như mưa hạ xuống, thấm ướt thân thể của chính mình, cũng rơi trên thân thể hắn. Mùi hương của giống đực nồng đậm tỏa khắp gian phòng, trên chiếc giường lớn, hai thân thể không ngừng quấn lấy nhau.

“Mau! Mau lên một chút!” Tuyến tiền liệt bị kích thích ma sát nhiều lần khiến cho thân thể vô cùng sáng khoái. Cưỡi ngồi trên người hắn, đem những lời khiến cho bản thân thẹn đến chết không ngừng tuôn ra, chỉ vì hy vọng dùng cảm giác sáng khoái của thân thể mà quên đi tất cả, cố gắng đè nén cảm giác bị thương đang trào dâng trong ngực.

“Thần, hứa với anh, đừng kết hôn có được không? Đừng kết hôn với người phụ nữ đó!”

Vào đúng lúc sắp phát tiết, Kì An Chi đột nhiên ngừng động tác, còn đưa tay bắt lấy phân thân của y, ngăn không cho y bắn ra.

“Không!” Đường Mộ Thần tuyệt vọng thét chói tai, không biết là vì không thể phát tiết hay là vì vô pháp thực hiện yêu cầu của hắn, “Buông! Mau buông!”

Kì An Chi vô tình cự tuyệt, đột nhiên xoay người đem y đặt ở dưới thân, hung ác độc địa mà đâm vào điểm khiến cho y cảm thấy tiêu hồn nhất, nhưng đồng thời cũng là nơi khiến cho y cảm thấy thống khổ nhất, trẻ con mà đùa giỡn, “Em có hứa không? Có hứa không? Không hứa thì anh sẽ không thả đâu!”

“Anh hỗn đản! A ngờ...” Cảm giác thống khổ vì muốn phát tiết mà không được phát tiết bức bách Đường Mộ Thần rơi lệ.

“Hứa với anh! Hứa với anh là được!” Ngữ khí ôn nhu, mang theo vài phần sợ hãi vài phần khẩn trương, lời nói đã trở nên run rẩy, “Năm! Cho anh ... năm năm thôi có được không? Thần, hứa với anh ! Mau hứa với anh! Có được không?”

“Được! Được! Được!” Đường Mộ Thần bị thân thể cùng tinh thần song song dẫn dắt mà khuất phục, liên tiếp hét lên ba tiếng, mang theo nước mắt mà rống lên, “Kì An Chi! Anh hãy nghe cho kỹ đây, lời này em chỉ nói với anh một lần! Em yêu anh! Em muốn kết hôn với anh! Cùng nhau làm việc, cùng nhau sống, đời này chỉ ở bên anh! Em muốn cùng anh chăm sóc ông, khi mẹ bị bệnh em chỉ muốn có anh ở bên cạnh. Bởi vì em biết, trên đời này chỉ có tên khốn như anh mới có thể hiểu em! Ở bên anh, em rất hạnh phúc, rất vui vẻ! Anh đã thỏa mãn chưa, hài lòng chưa? ”

Kì An Chi buông tay ra, ôm chặt lấy Đường Mộ Thần, hận không thể đem y hòa tan vào trong thân thể mình!

Lần thứ hai thanh tỉnh, nhẹ nhàng khoan khoái nằm trên chiếc giường lớn, những lời vừa nói, những việc vừa làm, chỉ như là một giấc mộng, không ai chủ động nhắc tới.

Đường Mộ Thần bỗng nhiên nói ra một yêu cầu nho nhỏ, “Em muốn uống nước!”

“Anh đi lấy cho em! Muốn nóng hay muốn lạnh?” Kì An Chi không chút do dự xuống giường, đứng dậy đi đến chỗ tủ lạnh.

“Vừa vừa.” Đường Mộ Thần đưa ra yêu sách.

“Được!” Kì An Chi sững nịch rót ly nước đưa qua.

Uống phân nửa, Đường Mộ Thần cau mày đưa cho Kì An Chi, “Uống không được, anh uống đi!”

Kì An Chi nhìn y một cái, Đường Mộ Thần tránh né ánh mắt của hắn, có chút ảo não, “Nếu không uống...”

“Anh uống!” Kì An Chi tiếp nhận ly nước, uống một hơi cạn sạch.

“Ngủ đi!” Đường Mộ Thần ôm lấy hắn, nhắm hai mắt lại.

Trong ***g ngực quen thuộc tìm được tư thế an tâm, y rất nhanh liền chìm sâu vào giấc ngủ, tựa như trẻ con ôm chặt lấy hắn, rất sợ hắn ly khai.

Kì An Chi khẽ động khoe miệng, muốn cười, một giọt lệ lặng yên không tiếng động ứa ra khỏi khoe mi.

Ngày hôm sau, Đường Mộ Thần nhẹ nhàng ra đi, tựa hồ như sợ khiến cho Kì An Chi giật mình tỉnh giấc.

Trước khi chia tay, tại trên trán hắn nhẹ nhàng hạ một nụ hôn, “Buổi sáng tốt lành!”

Thế nhưng xin lỗi anh, em nghĩ em không thể đợi được nữa.

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, Đường Mộ Thần không biết, Kì An Chi lập tức mở mắt. Trong mắt hắn tràn đầy tơ máu, có lẽ là vì sợ y lên bờ đi mà một đêm không dám ngủ.

Nhìn cảnh cửa đã khép, thanh âm tuy nhẹ, nhưng ngữ khí đầy kiên định, “Đứa ngốc! Anh sẽ không để cho em tự phá hủy cuộc đời của mình!”

60. Chương 60

Trời xanh, mây trắng, nắng vàng, hoa hồng.

Trên mặt cỏ trước giáo đường phủ đầy hoa tươi, bồ câu bay rợp trời.

Một buổi hôn lễ đã được chuẩn bị đầu vào đầy sẵn sàng cử hành.

Duy nhất có vẻ bất an chính là người thanh niên đứng ở đằng trước kia. Rõ ràng là sở hữu một gương mặt ưu nhã, khí chất thanh tao xuất chúng, nhưng đôi mắt lại không ngừng đảo khắp nơi. Vẻ lo lắng không che giấu lộ rõ trên mặt, khiến cho ông chồng đứng ở bên cạnh Mục Sam rất là nghi hoặc.

“Hạnh Chi, em bị sao vậy?” Người ta kết hôn, sao em so với cô dâu chú rể có vẻ còn lo lắng hơn thế? Làm một người đàn ông đã có chồng, lại sắp lên chức cha người ta, biểu hiện như vậy thật sự là sẽ khiến cho anh ghen đó nha!

Kì An Chi không rảnh đáp lại ông chồng đầu gối, trong lòng của cậu đang đầy lo lắng.

Sao anh cả còn chưa đến? Nếu anh chưa đến thì anh Mộ Thần sẽ là của người khác mất! Rõ ràng ngày hôm qua cậu đã sớm nhắc nhở ông anh, hôn lễ của anh Mộ Thần sẽ được tổ chức vào ngày hôm nay, sao ông anh lại chẳng có chút phản ứng nào? Lẽ nào anh mình thực sự quyết định buông tha cho anh Mộ Thần sao? Không giống tác phong của ông anh a?

Mặc kệ đi! Kì An Chi bất chấp tất cả, tiến lên hỏi chú rể đang đứng lặng lẽ không có chút gì vui vẻ trong hôn lễ của mình, “Anh Mộ Thần, anh cả của em đâu? ”

Giương mặt của Đường Mộ Thần trở nên cứng đờ, “Anh ấy bảo có chút việc, không đến được.”

Tối hôm qua ở trong nửa cốc nước còn lại, y đã lén thả vào non nửa viên thuốc ngủ.

Rõ ràng là có tật giat mình! Đôi mắt bát quái của Kỳ Hạnh Chi thấy rõ, không sợ chết mà hỏi tiếp, “Anh Mộ Thần, anh thực sự muốn kết hôn sao? Nếu như anh của em biết, anh biết hậu quả ra sao không?”

Hắn khẳng định sẽ phát điên!

Vừa định khuyên Mộ Thần từ bỏ hôn lễ này, Đường Tùng Niên đã đi tới, thân thiết hỏi xem có chuyện gì.

Kỳ Hạnh Chi có cả gan làm loạn cũng không dám nói ra chân tướng với ông cụ đầu đầy tóc bạc trước mặt, thất bại lùi bước trở về. Trong lòng ai thán, anh à, đừng trách em không tận lực, quả thực em trai anh không có năng lực này a!

Dàn nhạc đã bắt đầu tấu lên khúc nhạc mừng hôn lễ. Cô dâu mặc chiếc váy cưới trắng muốt thấp thỏm hồi hộp đi về hướng chú rể của mình.

“Con đồng ý!” Nghe thấy tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng quyết tuyệt của Đường Mộ Thần vang lên, Kỳ Hạnh Chi ủ rũ cúi đầu, mặc niệm cho hạnh phúc của anh mình.

Biến cố luôn luôn xảy ra vào thời điểm mà không ai ngờ tới!

“Tôi phản đối!”

Cánh cửa giáo đường “rầm” một tiếng bị người hung hăng đá văng, Kỳ An Chi cuối cùng cũng xuất hiện!

Anh cả ngầu quá đi!

Trong đôi mắt nhỏ của Kỳ Hạnh Chi bắn ra vô số ngôi sao nhỏ sùng bái, dù cho ông anh mình vừa thò đầu vào đã bị anh Mộ Thần cho một đấm vắn đẹp trai đến kinh người!

Kỳ An Chi không thêm bận tâm phun ra một búng máu, “Một đấm này coi như là anh nợ em! Em đi theo anh hay là nói chuyện ngay ở đây?”

Chỉ có hai chọn một, tuyệt đối không có khả năng thứ ba!

Tên này điên rồi! Đường Mộ Thần cũng sắp bị hắn bức điên theo! Chuyện của bọn họ, hắn cũng không phải không hiểu được, ở chỗ này nói chuyện, rốt cuộc hắn muốn nói như thế nào?

Hít một hơi thật sâu, Đường Mộ Thần nhìn thẳng vào mắt Kỳ An Chi, mỗi chữ mỗi câu đều gần từng tiếng mà hỏi, “Anh rốt cuộc có hiểu không? Anh làm như thế này sẽ mang đến tổn thương như thế nào cho cả hai gia đình chúng ta? Sao anh lại ích kỷ như thế?”

Đôi mắt Kỳ An Chi thâm trầm như nước, “Anh đã nghĩ kỹ rồi, anh ích kỷ! Bởi vì anh không thể mở to mắt mà nhìn em nhảy vào hố lửa!”

“Còn nếu nói ra, đó là đem cả hai nhà đều đẩy vào hố lửa!”

“Sự tình không đến mức như em tưởng đâu!”

“Sao anh biết?”

“Bởi vì...”

Từ chỗ cửa giáo đường bỗng vang lên một giọng nam trầm ổn, “Các vị thân hữu, thực sự là không có ý tứ! Nhà của chúng tôi xảy ra một chút chuyện, hôn lễ hủy bỏ! Đắc tội với mọi người, xin mọi người thông cảm cho, ngày khác vợ chồng chúng tôi sẽ bồi tội!”

Đường Mộ Thần nghe thấy giọng nói này, sắc mặt nhất thời thay đổi. Giương mắt nhìn lên, thấy cha y đẩy mẹ y ngồi trên xe lăn tiến vào giáo đường!

Kỳ An Chi ngừng lại một chút, “Anh mời họ đến đây, bọn họ biết hết rồi!”

“Anh...” Đường Mộ Thần tức giận đến phát điên, tên khốn này sao có thể làm như vậy?

Đường Lập Hiền nhìn thẳng vào con trai, đẩy vợ mình tiến lên. Trầm Bích Vân luôn yêu thương Đường Mộ Thần nhất trên đời cũng lạnh lùng không buồn nhìn đến đứa con trai độc nhất! Đường Mộ Thần biết, mẹ y đang rất tức giận!

Hai vợ chồng đầu tiên đến trước mặt ông bà Chu, cúi gập người chín mươi độ, “Thực xin lỗi! Đã tạo thành tổn thương lớn đến vậy cho gia đình các vị, toàn bộ đều là do vợ chồng chúng tôi không biết dạy con! Nhất là tổn thương tạo thành cho lệnh ái, chúng tôi biết không thể nào bù đắp lại được. Thế nhưng việc này, Đường gia chúng tôi sau khi giải quyết xong mọi việc sẽ tìm cách bù đắp cho các vị!”

Ông bà Chu khiếp sợ nửa ngày mới hồi phục tinh thần, nhờ giáo dưỡng tốt đẹp mà vẫn bảo trì phong độ, “Bà Đường thân thể không tốt, xin đừng khách khí! Vậy ... Tiểu Ân, chúng ta đi trước thôi!”

Cô dâu bị bỏ quên nửa ngày Chu Ân cuối cùng cũng được nhắc đến! Mà vị hôn phu của cô, từ lúc Kì An Chi bước vào, toàn bộ tâm trí đều đặt trên người hấn. Quan hệ của hai người, không cần nói cũng biết!

Chu Ân đã được giáo dục tư tưởng hiện đại rất cẩn thận, không phải là loại người không biết buông ra! Người ta đã tỏ rõ muốn hối hôn như thế, cô vẫn còn dây dưa không đi thì còn ra cái thể thống gì nữa?

Muốn cô đi cũng được, thế nhưng trước khi đi cô phải làm cho rõ một chuyện!

“Đường Mộ Thần, vì sao anh muốn kết hôn với em? Có một chút nào là vì tình yêu không?”

Mặt Đường Mộ Thần trắng bệch im lặng một lúc, nửa ngày mới thoát ra được một câu, “Xin lỗi! Tiểu Ân, anh... anh thực sự nghĩ là sau khi kết hôn sẽ cố gắng yêu thương em...”

“Chát!” Chu Ân vung tay, sạch sẽ gọn gàng cho y một bạt tai!

“Anh không thương tôi! Vậy vì cái gì mà nói là có thể yêu thương được? Anh kết hôn với tôi mà trong lòng lại có người khác, anh như vậy thì bằng cách nào có thể mang lại hạnh phúc cho tôi?”

Cô nhìn thoáng qua Kì An Chi, tiếp tục buông lời trách mắng, “Anh vừa mắng anh ta ích kỷ, nhưng người ích kỷ nhất chính là anh! Anh làm như vậy, đối với tôi mà nói công bằng sao? Anh nghe cho rõ đây, tôi còn chưa nói qua ba chữ ‘con đồng ý’ trước Chúa, vì vậy bây giờ tôi hối hôn, tôi đá anh!”

Chu Ân lưu loát nói một hơi, không nhỏ một giọt nước mắt, kiêu ngạo đứng thẳng lưng, kéo cha mẹ rời khỏi.

Các tân khách cũng đều tán đi, trong giáo đường rộng lớn lúc này chỉ còn người của Kì Đường hai nhà, có vẻ đặc biệt trống trải.

Việc đã đến nước này, Đường Mộ Thần không biết nên nói gì nữa, quỳ xuống trước mặt người lớn, đều nói nam nhi hữu lệ bất khinh đàn (đàn ông có nước mắt nhưng không dễ gì rơi), thế nhưng lúc này, nước mắt của y lại tuôn như mưa, “Xin lỗi! Ông nội, con xin lỗi! Cha, mẹ, con sai rồi, con đã sai rồi!”

“Đúng là con đã sai!” Không do dự, Đường Lập Hiền vốn luôn luôn ôn hòa nho nhã bạo phát, hung hăng đạp con trai mình một cước!

Đây là chuyện mà bọn họ phải gánh chịu, Kì An Chi không dám can ngăn, chỉ là sau khi Đường Lập Hiền đá Đường Mộ Thần thì nhào tới ôm lấy y, cùng nhau quỳ xuống, “Chú Đường! Kể sai là con, chú đánh con đi!”

“Cậu cho rằng có mọi người ở đây, tôi sẽ không đánh cậu sao? ” Đường Lập Hiền đồng dạng đạp cho hấn một cước, quả thực tức sùi bọt mép!” Hai đứa chúng mày nhìn xem chúng mày đã làm việc gì? Chúng mày có lỗi với tao! Có lỗi với mẹ của Mộ Thần, có lỗi với ông nội của Mộ Thần! Có lỗi với hết thảy trên dưới Kì gia! Càng có lỗi với ông bà Chu và Tiểu Ân!”

“Lập Hiền!” Đường Tùng Niên ôm ngực chậm rãi ngồi xuống, bàn tay già nua, “Con trước đừng tức giận, rốt cuộc... rốt cuộc chuyện này là như thế nào!”

Kì Dân Hạo cũng lão đảo đi đến, “Nói! Hai cái đứa nghiệp chướng này! Nói mau!”

“Ba!” Kì An Tu kinh hô một tiếng, vội vàng đi lên đỡ lão nhân gia ngồi xuống, “Thuốc! Có mang thuốc theo không?!”

“Có!” Đứng xa ngay ngoài cửa giáo đường, Ngưu Kiến Minh vẫn đứng túc trực.

Ngưu Kiến Minh là do Kì An Chi mời tới, đây là việc riêng của hai nhà nên Ngưu Kiến Minh không tiện đi vào từ đầu, vẫn một mực ôm hòm thuốc đứng đợi ở ngoài. Nghe thấy tiếng thét ở bên trong liền vội vàng chạy vào, nhanh chóng cho hai ông cụ uống thuốc trợ tim, “Trước tiên đừng quá kích động, chờ bọn nhỏ nói cho hết lời!”

“Đúng! Hai đứa nói mau!” Diêu Nhật Hiền cũng vì biến cố thành linh xảy ra này mà hồn phách đều bay đi phân nửa, “An An, con và Mộ Thần... Hai đứa đến tốt cùng xảy ra chuyện gì?”

“Ba ba! Con xin lỗi!” Kì An Chi đem lệ trong khóe mắt bức ngược trở lại, nghẹn ngào nói, “Con yêu Mộ Thần, Mộ Thần cũng yêu con! Từ rất nhỏ đã bắt đầu rồi! Chỉ là chúng con không dám nói ra! Nhất là Mộ Thần, em ấy rất khổ sở! Ông Đường, cô chú, là con không tốt, mọi người đừng trách Mộ Thần, có trách thì trách con đi!”

“Tao đánh chết mày thằng súc sinh này!” Kì Dân Hạo run rẩy giơ tay lên muốn đánh đứa cháu, nhưng cái tát còn chưa hạ xuống thì ông đã bật khóc, “Thằng khốn nạn! Thằng tồi! Mày biết Thần Thần là huyết mạch duy nhất của Đường gia, mày còn đi trêu chọc nó! Mày là cố ý muốn hại chết cả nhà người ta sao? ”

“Phải! Là lỗi của con! Là con chủ động dụ dỗ Mộ Thần! Con là đứa khốn nạn! Thế nhưng ông nội, con yêu Thần Thần, con thương Thân Thân! Ông nội bảo con phải làm sao đây?” Cuối cùng Kì An Chi cũng không nhịn được mà ứa nước mắt.

Tình yêu như vậy, thực sự quá khó khăn! Đau đớn, thực sự rất đau đớn! Vì sao bọn họ lại không được phép yêu nhau? Vì sao tình yêu của bọn họ lại gian nan như vậy?

“Mày còn dám tranh luận?” Kì Dân Hạo tức giận đến muốn xông lên đánh người, liền choáng váng hoa mắt suýt ngã.

Ngưu Kiến Minh hoảng hốt mà vừa đỡ vừa xoa bóp ***g ngực cho ông, “Hay là hôm khác nói chuyện đi? Mọi người về nhà nghỉ ngơi một chút?”

“Không!” Đường Tùng Niên thở dốc cả buổi, chỉ cháu mình mà nói, “Thần Thần, con nói cho ông nội! Nói rõ cuộc chuyện của hai đứa là như thế nào? Nói thật đi!”

Đường Mộ Thần đau lòng đến độ sắp chết rồi!

Mang đến tổn thương nghiêm trọng như thế này cho ông nội và cha mẹ là chuyện mà y luôn luôn không muốn thấy nhất, y vẫn cố gắng mà tránh cho ngày này đến. Thế nhưng giấy không thể gói được lửa, bởi vì vẫn muốn yêu, vì thế ngày này không thể nào ngăn được cuối cùng vẫn đến.

“Anh ... anh ấy nói không sai! Bất quá, không phải là anh ấy dụ dỗ con. Là con! Con cũng không tốt! Con vẫn luôn yêu anh ấy! Từ nhỏ đã yêu! Con ... con không chế không được!”

Đường Mộ Thần nước mắt rơi như mưa, nói ra mọi chuyện, “Ông nội! Con thực sự muốn cùng Tiểu Ân kết hôn! Nhưng mà... nhưng mà cô ấy nói đúng! Con căn bản không có khả năng đem lại hạnh phúc cho cô ấy, con không có khả năng đem lại hạnh phúc cho bất kì ai!”

Chỉ một câu nói, đã biểu lộ trong lòng y chỉ có Kì An Chi, không thể dung nạp bất kì ai khác!

“Oan nghiệt! Oan nghiệt a!” Kì Dân Hạo ôm ngực khổ sở đến tê tâm liệt phế!

Ai có thể ngờ được, hai đứa bé trai lớn lên bên nhau từ nhỏ cư nhiên dưới mí mắt người lớn mà phát triển loại tình cảm như vậy? Mọi người luôn cho rằng tình cảm của hai đứa nhỏ rất tốt, nhưng lại không như một mà luôn có cảm giác như gần như xa, mơ mơ hồ hồ. Hóa ra lại là loại tình cảm như thế này.

Kì Dân Hạo không phải không thể tiếp thu chuyện như vậy, năm đó khi Kì An Tu muốn ở bên Diêu Nhật Hiền, ban đầu ông cũng không biết Diêu Nhật Hiền có thể chất đặc biệt nhưng vẫn là ngầm đồng ý.

Bởi vì ông còn có một người con gái, nói cho cũng vẫn không đến nỗi sợ tuyệt hậu. Nhưng Đường gia thì sao đây? Đường gia tam đại độc đỉnh, Đường Mộ Thần nếu như cùng với cháu ông, vậy không phải sẽ khiến cho Đường gia đoạn tử tuyệt tôn sao?

Đường Tùng Niên mặt xám như tro tàn, nhưng không có như bọn họ lo sợ, chỉ có vẻ tuyệt vọng vì chân tướng bị tàn nhẫn vạch trần!

Hắn là ông đã sớm đoán được, không phải sao? Trong lòng ông đã sớm nghĩ đến chuyện này, cháu ông lớn như vậy, bên người dùng nói đến bạn gái, ngay cả con trai cũng không có mấy người. Người con trai có thể khiến cho cháu ông buông tha hết thấy mà đến Anh quốc lưu lạc ba năm, ngoại trừ đứa cháu trai lớn nhất của Kì gia thì còn ai vào đây?

Ngày đó, khi ông nghe được tiếng huýt sáo của người con trai trong điện thoại thì đã mơ hồ có cảm giá quen thuộc, chỉ là ông vẫn không dám nghĩ, không dám cho rằng suy đoán của mình là sự thật mà thôi!

Mà hiện tại, tất cả đều đã chứng thực. Cháu trai của ông, thực sự yêu một người con trai khác, đó lại chính là cháu trai của người bạn tốt!

Đứa trẻ đó... đứa trẻ thông minh năm đó vẫn còn tên là Diêu Bình An, là do ông phát hiện ra ở siêu thị, sau đó chính ông mời họ đến dự buổi từ thiện, cuối cùng cũng là người đã chủ động giúp đứa trẻ này vào học cùng nhà trẻ với cháu trai ông!

Chẳng lẽ cái này chính là quả đắng do ông khéo tay gieo trồng hay sao? Điều này làm cho Đường Tùng Niên làm sao có thể chịu đựng được?!

Nửa ngày không nói gì, chỉ yên lặng rơi lệ, Trầm Bích Vân khó khăn mở miệng, “Thần Thần, mẹ thật sự rất thất vọng vì con! Thực sự rất thất vọng! Không phải vì con yêu đàn ông, mà bởi vì con quá nhu nhược! Con luôn miệng nói yêu người ta, nhưng vì sao lại không có dũng khí thừa nhận? Nếu như không phải hôm nay nó chạy đến đây phá hỏng lời nói dối từ trước đến giờ của con, lẽ nào con thực sự sẽ kết hôn với Tiểu Ân sao? Con không chỉ ích kỷ mà còn quá dễ tiện!”

Người mẹ đau lòng khóc không thành tiếng, “Mẹ mong con sớm kết hôn sinh con, nhưng đó là trên cơ sở tình yêu và hạnh phúc. Nếu như con không có, vì cái gì mà con có thể kết hôn sinh con? Hôn nhân không phải là trò đùa, không phải là trò trẻ con, đây là ràng buộc cả đời! Con không yêu người ta, sao có thể bảo đảm sẽ sống hạnh phúc với người ta vài chục năm nữa? Con cho rằng con làm như vậy là rất vĩ đại sao? Con cho rằng con hy sinh hạnh phúc của bản thân để thành toàn tâm nguyện của mẹ, mẹ sẽ cảm động sao? Con sai rồi! Con trai cả đời đều không được hạnh phúc, người làm mẹ há có thể hạnh phúc sao? ”

“Mẹ mẹ! Con sai rồi! Con đã sai rồi!” Đường Mộ Thần như đứt từng khúc ruột, hối hận không thôi! Bò lên ôm lấy chân mẹ mình, “Mẹ tha tội cho con, tha tội cho con đi mẹ?”

“Con đi đi!” Trầm Bích Vân thương tâm mắng, “Mẹ không có đứa con yếu hèn như con!”

Đứa con bị mẹ vứt bỏ tâm như vỡ nát, “Mẹ, đừng mà! Con van mẹ, đừng làm như vậy với con!”

“Cố!” Kì An Chi muốn tiến lên cầu tình, nhưng bị Đường Lập Hiền tức giận cực độ ngăn lại, “Đều là do mày! Cút ngay! Đừng xuất hiện trước mặt cả nhà tao nữa!”

Thấy anh trai mình bị người ta đối xử như vậy, Kì Hạnh Chi muốn lên tiếng nhưng cậu chỉ là vãn bối, không thể xen vào. Kì An Tu và Diêu Nhật Hiền làm cha mẹ lại càng không thể nói tiếng nào.

Kì An Na ngồi không yên, tuy rằng An An yêu thương Mộ Thần khiến cho bản thân rất là khiếp sợ, nhưng thấy hai người con trai đáng thương quỳ xin tha thứ như vậy, quả thực là không đành lòng, vì vậy Kì An Na bèn lên tiếng cầu tình, “Hai đứa nhỏ cũng không phải cố ý, chuyện tình cảm không phải nói muốn không chế là không chế được! Chuyện đã như vậy rồi, thành toàn cho bọn nhỏ có được không? ”

“Không được?” Đường Tùng Niên không thể chấp nhận được sự thật cháu trai duy nhất của ông yêu đàn ông, tức giận đến hất đổ ghế, “Hai đứa lập tức chia tay ngay!”

61. Chương 61

“Đúng! Bọn bây lập tức chia tay ngay!”

Người đầu tiên ủng hộ Đường Tùng Niên chính là Kì Dân Hạo, mặc kệ là ông đồng tình hay không chuyện tình cảm của cháu trai ông, nhưng mà rõ ràng là Đường gia trong chuyện này khó khăn hơn,... ít nhất ...,

ông vẫn còn có hai đứa cháu trai, Nhạc Chi sắp cho ông một đứa cháu trai rồi, Hạnh Chi cũng đang mang thai, nhưng mà Đường gia thì sao?

Lẽ nào chỉ vì ham muốn bản thân mà khiến cho Đường gia đoạn tử tuyệt tôn? Về tình về lý đều không thể như thế! Chuyện của hai đứa trẻ này, chỉ cần Đường gia không chấp nhận, Kì gia tuyệt đối không thể đồng ý!

Kì Dân Hạo đẩy Kì An Tu đứng cạnh, “Mau! Kéo An An về! Mang nó về nhà, lập tức đi về!”

“Ông nội!” Kì Hạnh Chi không thể khuyên ông Đường, nhưng có thể cầu xin ông nội cậu, “Anh cả là thật tâm yêu anh Mộ Thần! Xin ông...”

“Hạnh Chi con câm miệng đi!” Kì Dân Hạo dùng ngữ khí nghiêm khắc chưa từng có mắng đứa cháu mà ông yêu thương nhất, “Mục Sam, mang Hạnh Chi về nhà! Đừng để nó can thiệp vào chuyện này nữa!”

Ông Kì thật ra cũng có tư tâm, Hạnh Chi vừa mang thai, đang trong thời điểm không ổn định nhất, vạn nhất tâm tình không tốt mà nháo sự thì sẽ xảy ra chuyện.

Mục Sam đương nhiên hiểu tâm tư của ông, nhưng mà anh biết, lúc này ép vệt con rời khỏi thì cậu nhất định sẽ không đồng ý.

Thế là tiến lên ôm lấy Kì Hạnh Chi, thấp giọng nói, “Chúng ta cứ xem xét tình huống, đừng xen vào được không? Ông đang nổi nóng, đừng ... chọc giận ông nữa. Cần thận động đến thai nhi trong bụng em!”

Rồi sau đó kéo tai cậu, “Dù cho ngày hôm nay không được thì không phải vẫn còn có ngày mai sao? Đến lúc đó chúng ta nói giúp họ sau vẫn được mà!”

Kì Hạnh Chi nghe thấy có lý, gật đầu, mím môi ngồi xuống, không dám nói nữa, chỉ dùng ánh mắt đồng tình nhìn anh mình và Đường Mộ Thần, họ thật đáng thương!

Kì An Tu rơi vào tình thế khó xử!

Kì An Tu không ngờ tới con trai mình cứ nhiên vô thanh vô tức gây ra chuyện lớn như thế, bây giờ Đường gia muốn ép bọn nhỏ chia tay, giờ phải làm sao đây?

“An An, con đứng lên, theo cha về được không?”

Kì An Chi kiên quyết lắc đầu, ôm lấy quả táo của mình quỳ dưới đất, quyết không đứng dậy, còn uy hiếp, “Ông Đường! Mọi người nếu như không tha thứ cho chúng con, chúng con vẫn sẽ quỳ ở chỗ này!”

“Mày thích quỳ thì cứ quỳ đi! Thần Thần, về nhà!” Đường Tùng Niên nhìn hai người ôm nhau càng thêm tức giận.

Đường Mộ Thần khóc đến vô lực, đâu còn sức để đứng lên? Huống chi Kì An Chi ôm y rất chặt không thể động đây.

Đường Tùng Niên càng nổi giận, “Nhìn! Nhìn đi! Đây là hai đứa cháu ngoan mà cả hai nhà chúng ta dưỡng ra đấy! Nếu như vậy...” Ông đang muốn nói, vậy cứ để cho chúng quỳ ở chỗ này cả đời đi!

Diêu Nhật Hiên lúc này mới hồi phục tinh thần lại run run bờ môi hỏi, “An An! An An, con nói cho ba biết, vì sao lại là Đường Mộ Thần?”

Tất cả những lời phản đối khác, Kì An Chi đều có thể kiên cường chịu đựng, nhưng chỉ duy có nghe những lời này thì, cả người hấn rõ ràng run lên.

Lời nói như đinh đóng cột, “Bởi vì em ấy hiểu con, con cũng hiểu em ấy! Em ấy yêu con, con cũng yêu em ấy!”

“Không!” Diêu Nhật Hiên mở to mắt, nhìn con trai mình chằm chằm, “Con thành thật nói cho ba biết, vì sao nhất định phải là Mộ Thần?”

Mọi người đều bị câu hỏi này của Diêu Nhật Hiên khiến cho kinh hãi, lẽ nào Diêu Nhật Hiên biết ẩn tình trong chuyện này?

Người khác không biết, thế nhưng Kỳ An Tu đã hiểu ra, nhãn thần thống khổ đầy ân hận, “An An, đã nhiều năm như thế ... Lẽ nào con vẫn chưa tha thứ cho cha sao? ”

“Không liên quan đến chuyện của các người!” Kỳ An Chi bỗng nhiên tàn bạo ngẩng đầu, giống hệt như con thú bị thương, ôm chặt quả táo của hắn, tựa như đang bảo vệ địa bàn của mình, liều mạng không muốn để cho bất kì kẻ nào xâm nhập.

“Con yêu Mộ Thần rốt cuộc sai ở đâu? Pháp luật nào quy định con không được yêu em ấy? Nếu con yêu em ấy, em ấy cũng yêu con, vì sao không thể để chúng con ở bên nhau chứ?”

Trong câu hỏi mang theo ngọn lửa, vẽ một vòng tròn vô hình xung quanh, đem hắn và Đường Mộ Thần cắt đứt quan hệ với ngoại giới.

Diêu Nhật Hiền nhìn thẳng vào mắt con trai, đột nhiên khóc thành tiếng, “An An, là do ba không tốt! Ba là kẻ vô dụng, không thể bảo vệ được con! Con đừng như vậy mà, đừng là Mộ Thần! Đừng là Mộ Thần mà!”

Kỳ An Tu đè nén chua xót khổ sở trong lòng, nhìn đứa con mà cả đời mình luôn cảm thấy thiếu nợ, “An An... Trên đời này không ai vứt bỏ con! Cha năm đó... thực sự không phải cố tình mà!”

Người khác không rõ, chỉ có hai cha con bọn họ mới hiểu được hàm ý trong đó.

Kỳ An Chi khi còn là Diêu Bình An, tuổi còn nhỏ đã gánh chịu hết nhân gian lạnh lùng vô tình, vì vậy hắn cũng dùng thái độ đó đối xử với tất cả mọi người xung quanh.

Khi Kỳ An Tu tìm được hai người bọn họ thì, Kỳ An Chi căn bản không còn tin tưởng bất luận kẻ nào, ngoại trừ ba ba của mình, hắn đối với tất cả mọi người đều tồn tại bất an cường liệt cùng lòng căm thù sâu sắc.

Kỳ An Tu tổn không biết bao nhiêu tâm huyết mới có thể dạy cho đứa con này học cách sống chung với người bình thường. Kỳ An Tu cho rằng mình đã thành công hóa giải khúc mắc của con mình, lại không nghĩ rằng bản thân chỉ là hóa giải được bề ngoài mà thôi, còn điểm khúc mắc then chốt nhất lại bỏ sót!

Nhìn vào mắt Kỳ An Chi thì biết, hắn vẫn như cũ tạo một thế giới riêng của mình và sống trong đó. Chỉ bất quá là người lúc trước bị hắn bao bọc trong thế giới đó là ba ba yêu quý của hắn, mà hiện tại, người bị hắn chọn chính là Đường Mộ Thần.

Kỳ An Chi nhìn cha mình, trong ánh mắt có phần hận, có không cam lòng, cùng có đau thương khiến kẻ khác nhói lòng, “Cha không cố ý vứt bỏ con! Con cũng thừa nhận cha đã tổn không ít tâm huyết để bù đắp cho con, con thực sự không hận cha nữa! Thế nhưng cha à, cha đã mang ba ba của con đi mất rồi! Vào cái ngày mà cha tìm ra được con, con đã mất đi ba ba rồi! Sau đó hai người có Hạnh Chi, rồi có Nhạc Chi! Bọn nó đều là em trai của con, con đương nhiên rất thương chúng nó! Nhưng mà bọn nó cũng giống như cha đoạt đi ba ba của con rồi!”

Hắn cuối cùng nhịn không được rơi lệ, liều mạng hét lên, gào thét những điều mà hắn luôn giấu kín trong tim, “Vì sao tôi lại không được chọn Mộ Thần? Là các người, các người mang Mộ Thần đến bên tôi, các người ép tôi cùng học với em ấy! Các người bảo chúng tôi có thể làm bạn tốt! Tất cả các người đều nói như thế! Được! Tôi nghe lời các người, tôi cùng em ấy làm bạn tốt, tôi muốn cùng em ấy cả đời ở bên nhau! Vậy là sai à? Nếu như nhất định phải tìm ra kẻ sai thì đó là các người! Là lỗi của các người ngay từ đầu!”

Người lớn của hai nhà đều yên lặng, sắc mặt đều tràn ngập đau thương. Dù cho Kỳ An Chi chỉ trích không hẳn là đúng hết, nhưng quả thật vẫn có đạo lý của hắn. Nhất là Đường Tùng Niên, nghe được lời này tim như bị đao cắt. Quả nhiên, tất cả đều là lỗi của ông! Từ đầu là ông đã sai rồi!

Đường Mộ Thần khổ sở kéo áo Kỳ An Chi, nức nở khuyên can, “An An, đừng nói nữa! Đừng nói nữa mà!”

Y không chỉ yêu thương người trong nhà, càng yêu thương người con trai trước mắt này! Nếu để cho hắn nói tiếp nữa, hắn sẽ đào hết tim gan ra mà nói, xé mở vết thương khiến cho càng thêm máu chảy đầm đìa, chìm sâu vào quá khứ đau thương của mình!

“Vì sao không thể nói?” Kỳ An Chi hầu như sắp mất đi lý trí, nhìn cha mình đứng lặng người không nói được gì nữa, “Là do cha đó, là do cha đã mang đến cho con một đại gia đình. Con có ông nội, có cô chú, còn có Hạnh Chi, Nhạc Chi! Nhưng mà các người có ai chỉ hoàn toàn thuộc về một mình con không? Chỉ

thuộc về một mình con mà thôi? Con cũng sẽ tịch mịch, cũng sẽ cô đơn! Khi cha cô đơn cha có thể đi tìm ba ba, còn con biết tìm ai đây? Con không cần các người thương hại! Con chọn em ấy, em ấy em ấy chọn con, bọn con rút cuộc đã sai ở đâu? Vì sao không thể?”

Kì An Tu bao nhiêu năm chưa từng rơi lệ nghe đến đây cũng phải bật khóc!

Mỗi người ở trên đời này đều cô độc, bởi vì không thể chịu được cô độc mà hắn mới chọn Diêu Nhật Hiên bầu bạn cả đời. Bây giờ con hắn chẳng phải cũng chỉ chọn một người đàn ông bầu bạn giống như hắn, vì sao lại không thể được chứ?

Tâm tính của Kì An Chi quả thật có chút không giống người thường, nhưng có thể trách nó sao? Là lỗi của nó sao?

So với Hạnh Chi và Nhạc Chi không giống, hai đứa nó đều là mở mắt chào đời thì đã có một đại gia đình hạnh phúc hoàn chỉnh chào đón, vì vậy mà chúng nó có thể nhẹ nhàng chấp nhận đại gia đình như vậy, yêu cùng được yêu.

Nhưng Kì An Chi thì khác hẳn, nó vừa mở mắt, chỉ có ba ba nó ở bên cạnh. Cuộc sống tại một nơi hoàn toàn không mang đến cảm giác an toàn, thậm chí căn bản không thể gọi nơi đó là nhà. Cho nên đối với Kì An Chi mà nói, tất cả mọi người đều là người ngoài, là những kẻ xâm lược vào thế giới riêng của nó. Là tất cả bọn họ cùng nhau đoạt đi ba ba duy nhất của nó, không quản nó có muốn hay không, trả lại cho nó một đồng người được gọi là người nhà. Tuy rằng bọn họ cho rằng đã yêu thương Kì An Chi đủ, thế nhưng với nó mà nói, là hoàn toàn thiếu.

Bởi vì người nguyên bản chỉ yêu thương mình Kì An Chi đã bị hắn đoạt đi rồi, dù những người khác có yêu thương nó nhiều đến thế nào thì Kì An Chi cũng chỉ là một phần trong tình yêu của bọn họ, không ai cho nó một tình yêu hoàn chỉnh. Vì vậy mà phần tình yêu bị thiếu mất đó khiến cho nó sớm chọn Đường Mộ Thần để bù đắp vào, sao có thể nói là lỗi của Kì An Chi được chứ?

Giống như Kì An Tu đang chìm trong ân hận, Diêu Nhật Hiên cũng tự trách bản thân mình, “An An! An An, không ai trách con! Là do ba ba không tốt! Tất cả đều là lỗi của ba ba!”

“Con đã nói không liên quan đến chuyện của hai người mà!” Kì An Chi nghe thấy tiếng khóc của Diêu Nhật Hiên, người mà hắn yêu thương nhất trên đời, sao hắn có thể khiến cho ba ba mình khổ sở được chứ?

Hắn hận chính là mấy cái nguyên tắc đạo đức!

“Cái chó má gì mà đoạn tử tuyệt tôn! Con mẹ nó ai mà biết chuyện tám trăm năm sau sẽ như thế nào chứ? Bất quá chỉ là một dòng họ mà thôi, qua mấy thế hệ nữa máu nó loãng mẹ nó rồi, có phải giữ mãi được đâu! Nếu muốn duy trì huyết thống thì sao không đi nhân bản, đảm bảo trăm phần trăm huyết thống thuần khiết!”

Hắn nguyên bản còn muốn chửi tiếp, đập đổ tư tưởng phong kiến của Đường gia, nhưng “rầm” một tiếng, Đường Tùng Niên chịu không nổi kích thích, lăn đùng ra ngất!

Thế là trong giáo đường rối loạn thành một đoàn.

Nguyên bản chiều gió đang nghiêng về phía bọn họ thoảng một cái đã chuyển hướng, ngay cả Đường Mộ Thần cũng quát hắn, “Anh xem anh đã gây ra chuyện tốt gì!”

“Ông ơi! Lão Đường!”

Tiếng la hét liên tiếp khiến cho mọi chuyện càng thêm rối loạn.

Ngưu Kiến Minh gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, “Các người đứng giãn ra! Bệnh nhân cần không khí! Không khí! Mau tránh ra, ra ngoài gọi cứu thương ngay!”

May là Kì An Chi đã đoán trước, xe cứu thương lần dụng cụ cấp cứu đều đã sớm chuẩn bị.

Đúng đến tính mạng, tất cả mọi chuyện đều buộc phải gác lại hết.

Cấp cứu, đến bệnh viện huyền não gà bay chó sủa. Ai cũng không còn sức đâu mà truy cứu chuyện tình yêu say đắm của hai người trẻ tuổi, nhưng vấn đề này không vì vậy mà cho qua, phiền phức luôn luôn cần phải được giải quyết từng bước một.

62. Chương 62

Bệnh viện, không thể nghi ngờ là một nơi đặc biệt nhất tại xã hội hiện đại này.

Nói nó đặc biệt, là bởi vì đây là nơi mà hầu như mọi người trong xã hội này sinh ra và chết đi. Mặc kệ là người bần cùng hay giàu sang, chúng ta đều từ nơi này tiến nhập nhân thế, cuối cùng quay về ly khai nhân thế. Chúng ta ở bên ngoài dốc sức mà sống, nhưng chỉ cần bị thương tật hay ốm đau thì đều quay về đây chữa thương tĩnh dưỡng. Địa phương thuần một màu trắng trần ngập mùi thuốc khử trùng này luôn luôn là nơi mang đến nhiều tiếng cười hạnh phúc cùng nhiều giọt nước mắt đau thương nhất.

Đường Mộ Thần uể oải cực kỳ ngồi ở ghế đợi bên ngoài phòng giải phẫu, chờ ngọn đèn đỏ lại một lần nữa tắt đi, mang đến cho y tin tốt hoặc xấu.

Ba ngày trước, Đường Tùng Niên mới vừa từ nơi đó đi ra. Bệnh tim tái phát tuy rằng nguy hiểm, nhưng may có Ngưu Kiên Minh ở bên cạnh, coi như cũng bình an vượt qua.

Ngày hôm nay đi vào, là mẹ của y. Đây mới là thử thách khó khăn nhất cho Đường gia.

Bất quá mấy ngày này, bởi vì có Kì gia ở bên cạnh trợ giúp nên trọng trách đè nặng lên vai Đường gia cũng đỡ hơn rất nhiều.

Chuyện trong công ty có Kì An Tu tọa trấn chỉ huy, bên bệnh viện có Diêu Nhật Hiền trên dưới chuẩn bị, còn có Kì An Na và Trần Võ không ngừng tiếp tế đồ ăn đến bổ sung dinh dưỡng cho mọi người. Ngoài ra còn Kì Dân Hạo chỉ huy đám nhỏ bảo đảm công tác hậu cần, giúp cho hai cha con Đường gia có thể an tâm túc trực tại bệnh viện.

Nếu như không tính kỹ, chỉ bằng vào những điều kiện này mà nói, Đường Lập Hiền không thể không thừa nhận, với giao tình của Kì Đường hai nhà, có thể kết thành thông gia thật sự là chuyện rất tốt.

Nhưng mà vì cái gì mà hai thằng con trai lại yêu nhau chứ?

Tuy rằng trong đầu vẫn lo lắng đến bệnh tình của cha và vợ, nhưng mà chuyện tình cảm của con trai, ông vẫn không thể không nghĩ đến.

Tất cả mọi người Kì Đường hai nhà đều giống nhau, vẫn suy nghĩ về việc này. Đến tột cùng có nên giữ vững ý kiến không, hay là nên đồng ý chuyện của hai đứa trẻ này đây?

Ngay cả một trong hai đương sự là Đường Mộ Thần cũng không thể không tự hỏi bản thân, rốt cuộc có nên kiên trì tiếp hay không?

Y đã có đáp án rồi.

“Mộ Thần, giải phẫu còn phải mất nhiều thời gian lắm, con trước đi ăn một chút gì đó, nghỉ ngơi rồi hẵng quay trở lại đi!” Diêu Nhật Hiền dịu dàng xoa đầu Đường Mộ Thần mà nói.

Đường Mộ Thần ngẩng đầu, đã thấy cha mình cùng chú Diêu thay ca. Đường Lập Hiền liếc nhìn con trai, tuy vẫn còn chưa hết giận nhưng không còn tức giận ngập trời như mấy ngày hôm trước nữa.

Bên này có người lớn, Đường Mộ Thần cũng an tâm, sợ hãi nhìn cha mình rồi quay đi.

Nơi ăn uống cùng nghỉ ngơi ngay bên cạnh phòng bệnh của Đường Tùng Niên, bởi vì trong nhà có hai người song song nằm viện, họ bên thương lượng với bên bệnh viện, thuê thêm một gian phòng bên cạnh làm chỗ ăn nghỉ cho người đến chăm sóc.

Đẩy cửa ra, không ngoài ý muốn thấy Kì An Chi cũng ở bên trong.

Để không khiến cho người lớn trong nhà thấy bọn họ ở bên nhau mà khó chịu, mấy ngày này hai người rất có ăn ý mà tránh nhau ra.

Nhất là Kì An Chi, giống như chuột chạy qua đường mà tận lực đem bản thân thu lại, chỉ đứng đằng sau mà xuất lực, rất ít xuất hiện trước mặt người của Đường gia. Chỉ là thỉnh thoảng, vào những lúc nghỉ ngơi như thế này mới len lén chạy đến phòng nghỉ gặp nhau.

Chỉ là bọn họ không biết rằng, kì thực người lớn trong nhà hẳn đã sớm biết, họ chỉ không có nói ra, chừa cho nhau chút đường sống mà thôi.

Gặp nhau, cũng không hề nói gì nhiều, Kì An Chi nhanh nhẹn mang canh rót ra cho y, “Không nóng đâu!”

Không có khách sáo, Đường Mộ Thần tiếp lấy chén canh uống một hơi cạn sạch. Muốn chăm sóc người thì trước tiên phải tự chăm sóc bản thân đã, thân thể không thể nghỉ ngơi già xếp vị trí thứ nhất.

Yên lặng ăn cơm, hai người con trai rất nhanh gió cuốn mây tan xử lý hết phần cơm của mình.

Siêu đầu bếp Trần Võ rất có kinh nghiệm, dùng những hộp giữ ẩm khác nhau để phần cơm cho mọi người. Diêu Nhật Hiền phải an thai, Kì An Tu và Đường Lập Hiền ở tuổi trung niên, lượng thuốc bổ trong đồ ăn nhiều hơn một chút. Nhưng hai người trẻ tuổi bọn họ khí huyết tràn đầy, vì vậy đồ ăn phải ôn hòa, kích thích khẩu vị. Thức ăn của hai người bệnh nhân lại càng không giống, tuân theo thực đơn của bác sĩ.

Cơm nước của mỗi người bất đồng, nhưng mọi người chỉ cần tìm được hộp giữ ẩm của mình là được rồi.

Ăn no, Kì An Chi dọn dẹp xong xuôi, cũng không ngẩng đầu lên, “Em lên giường nghỉ một chút đi, mắt thâm quầng cả rồi.”

“Anh cũng có khác gì đâu? Không cần dọn của em, em tự làm là được.”

“Không sao!”

“Anh đi đi!”

Khi cùng thu dọn thì, đầu ngón tay của hai người vô tình chạm vào nhau, chỉ một chút tiếp xúc nhỏ thôi dường như cũng mang theo tia lửa điện, khiến cho hai người nhất thời giật bản mình.

Do dự một hồi, Kì An Chi nắm lấy tay Đường Mộ Thần, Đường Mộ Thần dùng tay còn lại vuốt ve mặt hắn. Bốn mắt nhìn nhau, thiên ngôn vạn ngữ lúc này đều không nói ra.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, gương mặt tuần mỹ của Kì An Chi đã gầy đi rất nhiều, có thể thấy được hắn đã khổ cực đến thế nào. Kì An Tu đến Đường gia giúp đỡ, đem toàn bộ chuyện làm ăn của nhà mình ném hết cho Kì An Chi. Hắn không chỉ bận rộn ở công ty, chỉ cần rút ra được chút thời gian còn phải chạy đến bệnh viện, quả nhiên áp lực song song lên cả thân thể và tinh thần đúng là liều thuốc giảm béo tốt nhất.

Đường Mộ Thần nhìn Kì An Chi, vừa đau lòng vừa xót xa.

“Em gầy đi rồi!” Người mở miệng trước là Kì An Chi, hơi thở dài, nhìn gương mặt tái nhợt tiêu tụy của y, “Có trách anh không?” Phá hủy hôn lễ của y, chọc ông Đường tức giận đến nằm viện, ngay cả cha mẹ y cũng không nhìn mặt y nữa.

Đường Mộ Thần nhẹ nhàng lắc đầu, “Là lỗi của em, đáng lẽ em sớm thẳng thắn thì tốt rồi.”

“Không! Lỗi là ở anh.” Kì An Chi nắm chặt tay y, mười ngón giao triền đặt ở trên ngực mình, “Anh giấu em, giấu cả nhà em làm một chuyện! Anh bây giờ có hơi sợ đến lúc đó cả nhà em sẽ truy sát anh tập thể quá!”

Đường Mộ Thần kéo kéo khóe miệng, lộ ra một nụ cười nhẹ, ánh mắt đầy ý cười, “Vậy không muốn nói cho em trước sao?! ...Ít nhất ... trước khi mẹ ra ngoài không muốn nói cho em à?”

Kì An Chi cũng cười, nhắm mắt lại cảm thụ độ ấm của bàn tay y đang ở trên mặt mình, “Được. Đợi đến tối nay, mẹ em đi ra, anh sẽ nói cho em biết, còn muốn mang em đi làm một chuyện.”

“Ừm.” Đường Mộ Thần không hỏi nhiều, chỉ đáp lại một tiếng. Chỉ cần mẹ không có chuyện gì, muốn y làm gì cũng được cả.

Thực sự, chuyện gì cũng đều được.

Ép Đường Mộ Thần lên giường ngủ, Kì An Chi đắp lại chăn cho y, nhìn đồng hồ trên tay, “Một tiếng nữa, ngủ một chút đi!”

Đường Mộ Thần nhìn hẩn không nói lời nào, đến khi một nụ hôn được đặt lên trán, mới an tâm nhắm mắt lại, nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

Thật sự đã rất mệt mỏi!

Kì An Chi mỉm cười, sợ một tiếng không đủ, đặt đồng hồ hẹn giờ hai tiếng, sau đó để lên bàn, rón ra rón rén rời khỏi.

Trong lòng không ngừng cầu khẩn, thần linh! Nếu như ngài có thật, xin buồn tha cho cô Trầm, buông tha cho chúng con đi!

Mục Sam đang dạy học, đột nhiên nhận được tin nhắn của Kì An Chi. Vội vàng kết thúc buổi học ra ngoài gọi điện “Anh cả, có chuyện gì sao?”

“Anh muốn nhờ em giúp, ở vùng phụ cận nước Đức tìm chỗ nào phong cảnh tú lệ, sinh hoạt tiện lợi, còn phải không bị ai quấy rầy. Có thể không?”

“Có thể!” Điều kiện này đối với người bình thường mà nói, thật là vô cùng khó khăn, nhưng Mục Sam là ai? Nhà anh sở hữu vô số bất động sản trên khắp thế giới nga!

“Nhưng chuyện này em phải thay anh bảo mật! Ngay cả Hạnh Chi cũng không được nói. Được không?”

“Được!” Mục Sam không cần hỏi hẩn muốn làm gì lập tức đáp ứng.

Đối với người của Kì gia, anh đều đối đãi như thân nhân của mình. Chuyện xảy ra với Kì An Chi anh đều nhìn thấy, anh biết khó khăn của họ, cũng biết anh cả làm như vậy là có dụng ý của mình. Dù anh không thể ở ngoài ánh sáng giúp đỡ bọn họ, nhưng những chuyện âm thầm như thế này thì đương nhiên không thành vấn đề.

Không lâu sau, một danh sách bất động sản phụ cận sông Danube xuất hiện trong điện thoại của Kì An Chi, bên cạnh còn có cách liên hệ.

Kì An Chi an bài một chút, bắt đầu chuyên tâm đợi tin tức từ bệnh viện. Cũng là phán xét cuối cùng mà ông trời dành cho bọn họ.

Chỉ mong ông trời sẽ không quá tàn nhẫn đối với họ!

63. Chương 63

Bóng đèn ngoài phòng giải phẫu vẫn sáng rực.

Người đến đợi càng ngày càng nhiều, Kì An Na và Trần Võ hết việc liền đến, Mục Sam hết giờ dạy cũng mang theo vịt con nhà anh đến ngồi chờ, Kì An Tu sau khi giải quyết việc ở công ty xong cũng mang Kì Dân Hạo đến

Kì Nhạc Chi không đến bởi vì Hà Gia Duyệt đã đến sát ngày sinh nở, không biết sẽ trở dạ vào lúc nào, bắt quá bọn họ liên tục nhắn tin cho Diêu Nhật Hiên để cập nhật tình hình liên tục.

Người của Đường gia tất cả đều nôn nóng bất an ngồi chờ bên ngoài, ngay cả Đường Tùng Niên cũng ngồi xe lăn đến.

Chỉ có Kì An Chi là vắng mặt, nhưng Đường Mộ Thần biết hẩn nhất định đang ở gần đâu đây, cùng y chờ đợi, chờ ông trời ra phán quyết cho tình yêu của họ.

Trời đã tối, Kì An Chi cô độc ngồi trên sân thượng của bệnh viện, bất an xoay xoay chiếc điện thoại di động trong tay.

Cuối cùng, một trận tiếng chuông phá vỡ bầu không khí yên tĩnh đêm đầu hạ.

Kì An Chi bị tiếng chuông vốn đã nghe không biết bao nhiêu lần làm cho sợ đến giật bắn người, thiếu chút nữa đem điện thoại ném đi.

Cuộc điện thoại này là từ hộ sĩ mà hấn đã mua thông tin, Kì An Chi nhắm mắt lại, thầm hy vọng thần linh sẽ nghe thấy lời nguyện cầu của mình.

“Thế nào?” Giọng nói khó tránh khỏi run rẩy.

“Tốt!” Đầu kia không chỉ truyền đến tiếng nói của hộ sĩ, còn mang theo tiếng reo hò mừng rỡ xen lẫn tiếng khóc của Kì Đường hai nhà. Cô hộ sĩ cũng không kiềm chế được kích động lẫn tiểu ý trong giọng nói, “Không có việc gì rồi! Giải phẫu rất thành công! Tình đường vài ngày là có thể xuất viện!”

Trong điện thoại không có tiếng trả lời cô, bởi vì hai hàng lệ đã không ngăn được mà trào ra khỏi khóe mắt Kì An Chi. May mà đang giữa đêm khuya nên không ai nhìn thấy được.

Miễn cưỡng khống chế tâm tình, hấn đang muốn cảm ơn hộ sĩ, thỉnh thoảng từ đằng sau có một bóng đen lao đến, lực đạo mạnh khủng khiếp, trực tiếp tông vào khiến cho hấn phải lảo đảo. Vất vả lắm mới giữ thăng bằng, nhưng điện thoại di động đã sớm rơi xuống đất vỡ tan.

Nhưng dù có như vậy, hấn cũng tận lực xoay tay lại bảo vệ người kia, sợ đối phương sẽ té ngã. Bởi vì không cần nhìn, chỉ bằng mùi hương, hấn đã lập tức nhận ra là ai.

“Mẹ không sao rồi! Không có việc gì rồi!” Đường Mộ Thần kích động nước mắt rơi như mưa. Ngay sau khi biết được tin mừng này, y liền không kiềm chế được nữa, lập tức lao ra ngoài. Muốn nói cho hấn biết, ông trời không có trừng phạt bọn họ, bọn họ đã được tha thứ rồi!

Bằng trực giác, y biết Kì An Chi nhất định đang ở đây, hấn quả nhiên là ở đây!

Kì An Chi mỉm cười xoay người lại, hấn đang khóc! Ôm lấy gương mặt của Đường Mộ Thần, không biết nên dùng ngôn ngữ gì để biểu đạt tâm tình của mình.

Vậy không cần phải nói!

Nụ hôn nóng bỏng mà đầy bao dung, có thể khiến cho hai người bọn họ an tĩnh lại.

Nụ hôn không dài, nhưng rất có hiệu quả, rất nhanh đã có thể giúp cho linh hồn của hai con người đang kích động lãnh tĩnh xuống. Hai người ôm chặt lấy nhau, cố gắng truyền hơi ấm cho nhau.

“Nói đi! Anh muốn nói với em chuyện gì?” Tâm tình của Đường Mộ Thần lâng lâng như đang bay đến tận cung trăng!

Kì An Chi ôm chặt y, tâm tình hấn cũng đã tốt lên, bản tính trẻ con lại quay trở về, “Vậy em phải hứa với anh, sau khi biết không được tức giận!”

“Vậy đánh mông anh được không?” Đường Mộ Thần hiềm khi có tâm tình mà đùa giỡn lại.

“Được chứ!” Kì An Chi giả vờ nghiêm túc gật đầu, “Bất quá hạ thủ không nên quá nặng, đừng thương anh, em lại phải chăm sóc cho anh!”

“Nằm mơ! Lão tử quần sát bất quần mai(*)!” Đường Mộ Thần sau một thời gian dài mới bật cười ha hả, trong lòng nhẹ nhàng thư thái, nhéo cái thắt lưng mẫn cảm của hấn, “Nói mau! Thằng thần sẽ được khoan hồng, che giấu sẽ bị nghiêm trị!”

(*) chỉ lo giết không lo chôn

Kì An Chi cố gắng nhịn cười, cuối cùng nói ra bí mật đã chôn giấu sáu năm qua, “Thần Thần, anh đã tạo ra một người... ách, là một quả táo nhỏ!”

Ách? Đường Mộ Thần cho rằng lỗi tai mình nghe nhầm, “Anh nói cái gì?”

Kì An Chi lấp bắp nói, “Cái này... cái này là thật!”

Đường Mộ Thần không thể không khẩn trương, “Anh rốt cuộc có ý gì? Lẽ nào anh lấy trộm tinh trùng của em...” Tìm một người để thuê?

“Không!” Kỳ An Chi lập tức phủ nhận, “Anh sao có thể để cho em có con với người khác chứ? Vậy chẳng phải anh tự tìm phiền phức cho mình à? Nếu như có thể, đương nhiên anh muốn có một đứa con của hai chúng ta, nhưng mà Tom bảo không thể được! Anh chỉ... anh chỉ...”

“Anh đã làm cái gì?”

Kỳ An Chi siết chặt hai vai của y, “Bình tĩnh, bình tĩnh a! Em có nhớ vào cuối mùa hè năm hai đại học không? Mẹ em đột nhiên bệnh cấp tính, anh đã đến chỗ em đó?”

Đương nhiên nhớ kỹ! Đường Mộ Thần dùng ánh mắt truy vấn, “Anh nói toạc ra có được không hả?”

Kỳ An Chi cân nhắc từng câu chữ, “Lần đó, ách... anh chỉ nhờ Tom giúp đỡ, từ cơ thể cha mẹ em chôn một ít tinh trùng với trứng, sau đó đem về phòng thí nghiệm để tạo ra em bé thôi mà!”

Đường Mộ Thần cả kinh cảm đã rớt trên mặt đất.

“Em biết mà, tinh trùng của đàn ông một lần xuất ra thì nhiều, nhưng mà trứng thì không như vậy, thân thể mẹ em không tốt, vì vậy lần đó bọn anh chỉ dám lấy có ba quả. Sau đó, cố gắng tạo ra một bé trai, em cũng biết tình huống của nhà em rồi đó, nếu như là con gái thì sẽ không chắc ăn lắm. Em yên tâm, những người phụ nữ để hộ anh thuê đều là người có tố chất rất tốt. Người phụ nữ đầu tiên mang thai thành công tốt đẹp, nhưng sau khi cấy phôi vào được hai mươi bảy ngày thì xuất hiện phản ứng bài trừ sau đó sinh non. Người thứ hai nhiều hơn một chút, sống được bốn mươi sáu ngày. Khi đó, chính là lúc em quyết định sang Anh quốc...”

Kỳ An Chi nói nhẹ nhàng, nhưng đủ để Đường Mộ Thần biết được suốt bao nhiêu năm qua hắn đã ăn bao nhiêu đắng cay khổ sở!

Người mang thai hộ ở các nước có tư tưởng cởi mở như phương Tây vốn đã rất khó tìm, càng miễn bàn đến chuyện tìm người phương Đông tóc đen da vàng.

Hơn nữa để tận lực khiến cho Đường gia thoả mãn, Kỳ An Chi đối với người được chọn yêu cầu tương mạo học vấn chỉ số thông minh đều không được thấp. Lại còn phải đảm bảo việc người phụ nữ đó sau khi sinh con sẽ không đổi ý mà tranh chấp đứa trẻ, vì thế mà hắn còn phải điều tra và chuẩn bị rất nhiều. Mỗi lần thất bại, phải đổi một người, tương đương với công việc phải bắt đầu lại từ đầu.

Chỉ có ba quả trứng nho nhỏ đã đủ dẫn dắt Kỳ An Chi suốt sáu năm trời! Vốn năm thứ hai nếu như thành công thì hắn định sẽ dùng đứa bé lưu Đường Mộ Thần lại, đáng tiếc lại thất bại khiến cho hắn bị dả kích nặng nề, nhất thời nản lòng thoái chí mà bằng lòng buông tay để Đường Mộ Thần ra đi.

Nhìn ánh mắt không thể tin được của Đường Mộ Thần, Kỳ An Chi mỉm cười nói tiếp, “Hiện tại, người thứ ba, thành công rồi! Đã sắp được hai tháng, Tom bảo tình trạng thai nhi rất tốt, đứa bé này rất có hy vọng sẽ bình an chào đời! Mấy ngày trước anh đã định nói với em, nhưng mà mẹ em đột nhiên xảy ra chuyện, khiến cho anh trở tay không kịp.”

Đường Mộ Thần vẫn cứ trợn tròn hai mắt mà nhìn Kỳ An Chi, hắn nói cái gì? Hắn tạo một đứa trẻ cho cha mẹ mình? Tức là em trai của mình?

Nhìn biểu tình của Đường Mộ Thần, Kỳ An Chi có hơi chột dạ, “Nếu nói ra trước anh sợ người nhà em không đồng ý, vì vậy không dám nói. Bây giờ thành công rồi thì anh không thể không nói. Dựa theo quy định, chờ cục cứng trong bụng người để hộ ổn định thì nhất định phải do người ủy thác, tức là anh đi chăm sóc cho người đó. Vốn đã sớm phải đi, nhưng mà bị một đồng chuyện loạn thất bát tao kéo dài quần chân, vẫn phải nhờ Tom giúp đỡ. Bây giờ không thể kéo dài được nữa! Anh đã nhờ Mục Sam tìm nhà giúp, chuẩn bị đi qua đó. Em cũng đi cùng với anh đi! Dù sao cũng là đứa nhỏ của nhà em, có em ở đó thì tốt hơn anh nhiều.”

Đó là đương nhiên! Nhưng mà gia khóa này, gia khóa này đúng là quá to gan lớn mật rồi! Tuy vậy sâu trong lòng Đường Mộ Thần đang có tiếng vỗ tay hoan hô: hắn làm thực sự quá tuyệt vời!

Y có em trai rồi, y không còn là con một của Đường gia nữa! Vậy y cùng tên hỗn đản này ở bên nhau có phải đã thuận lý thành chương rồi không?

“Việc này phải mau nói cho cha em và ông nội biết!”

“Chờ một chút!” Kì An Chi ngăn cản y lại, hai lần thất bại trước hiển nhiên giúp cho hấn bình tĩnh hơn Đường Mộ Thần nhiều, “Tuy rằng Tom bảo tình trạng thai nhi rất tốt, nhưng vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao? Hy vọng càng nhiều thì thất bại càng đau đớn! Việc cấp bách bây giờ của nhà em là phải tập trung chăm sóc cho ông nội và mẹ của em bình phục hoàn toàn. Mà chúng ta thì phải đi chăm sóc cho người mang thai hộ, chờ quả táo nhỏ bình an chào đời, kiểm tra tất cả bình thường, hoàn toàn không có vấn đề mới có thể mang nó về nhà, như vậy có phải rất tốt đẹp không?”

Có đạo lý! Thế nhưng nếu như cha phải chăm sóc cho cả ông lẫn mẹ thì công ty làm sao bây giờ? Không thể hoàn toàn trông cậy vào Kì An Tu đi? Hơn nữa Kì An Chi cũng ra đi, vậy thì công ty của Kì gia cũng không có người tiếp quản.

Cái này Kì An Chi đã sớm nghĩ tới, “Anh đã tìm công ty săn đầu người nổi tiếng tìm ra không ít tinh anh, sơ bộ đã chọn ra một nhóm rồi. Danh sách dự tuyển đã nằm trong máy vi tính để cho lão cha của anh có thể lựa thoải mái, cha em nếu như bận quá thì có thể mời thêm người về giúp luôn!”

Được đấy! Chỉ là Đường Mộ Thần vẫn còn một chút nghi vấn, “Chúng ta lấy có gì mà đi đây? Tùy tiện tìm đại một có là không được rồi! Cũng không phải đi ngày một ngày hai, dù sao cũng phải nói cho bọn họ tin mới được!”

Vấn đề này a?

Kì An Chi dừng lại một chút, con mắt len lén phiêu phiêu sang hai bên trái phải, sân thượng trống trải không có người bên ngoài nhòm ngó, đột nhiên quỳ một chân xuống, kéo vạt áo của y, giống hệt như một chú chó lớn không ngừng quẫy đuôi mừng chủ, “Thần Thần! Chúng ta bỏ trốn... A không! Là kết hôn có được không?”

A? Cái gì? Đường Mộ Thần tròn tròn mắt!

Gia khóa này! Hấn... hấn đang làm gì vậy?

Kì An Chi lần đầu tiên trong đời mới làm như vậy, cũng không giấu được gương mặt đỏ bừng, may mà nhờ có bóng đêm che giấu, từ trong túi áo móc ra một cái hộp, mở ra, bên trong là hai viên chocolate, chocolate hình hoa hồng.

Nguyên bản là hình hoa hồng tinh xảo nhưng vì bị nhét ở trong túi nửa ngày nên cánh hoa đã hơi biến dạng, trông vừa buồn cười, nhưng đồng thời lại mang theo vẻ khả ái.

“Em còn nhớ không? Khi còn bé anh đã từng đưa cho em...”

Oanh! Mặt Đường Mộ Thần lập tức biến thành một quả táo lớn, sao lại không nhớ rõ?

Hỗn đản này khi còn bé vào lễ tình nhân, cầm hai viên chocolate như thế này đưa cho y, còn nói rằng sau khi y ăn viên chocolate này sẽ biến thành “bạn gái” của hấn!

“Cút ngay!” Đường Mộ Thần then quá thành giận, quay đầu bỏ đi!

Kì An Chi không ngờ tới mình đã giỡn quá trớn nên trở tay không kịp. Vội vội vàng vàng đem người giữ lại, “Đừng tức giận mà! Người ta nói cầu hôn cần phải có hoa hồng với chocolate, anh thực sự không thể ôm cả đồng hoa đến đây! Chúng ta nếu phải đi, cứ thẳng thắn mà bỏ trốn đi! Cần gì phải tìm một đồng lý do vớ vẩn, miễn cho quay về mọi người lại mắng chúng ta là đồ lừa đảo! Nếu bỏ trốn thì chẳng phải là hay hơn sao? Sau đó hai chúng ta mang một đứa nhỏ về, mọi người đương nhiên sẽ nghĩ là...”

Cái... cái này gọi là lý luận kiểu gì đây!

Nhưng rốt cuộc, chocolate cũng được y ăn vào trong miệng, còn vì sao mà y ăn thì...

Chỉ có thể nói đôi khi dùng miệng so với dùng tay vẫn là tốt hơn.

Điều duy nhất có thể khẳng định chính là, sau buổi tối Kì An Chi bảo Đường Mộ Thần “bỏ trốn” thì, trên ngón áp út của hai người đều có thứ gì đó phát ra ánh sáng lấp lánh.

Sáng lấp lánh hệt như chòm sao Song Tử trên trời, mãi mãi ở cạnh bên nhau.

Kì An Chi làm việc rất lưu loát, đêm đó lập tức đem người bắt cóc đi.

Đường Lập Hiền sau khi nhìn thấy tường tận an bài chu đáo của bọn họ trước khi ra đi, muốn giận cũng không giận nổi. Bọn nhỏ đã bỏ trốn, ông nổi giận với ai bây giờ?

Trầm Bích Vân sau khi khỏe lên thì xuất viện, rất có tinh thần, cùng chồng mình nghiêm túc xem xét lại vấn đề, xem thử bọn họ rốt cuộc là nên dùng thái độ nào mà đối mặt với chuyện tình cảm của con trai mình.

Còn về phần Kì gia, thật ra họ đã sớm hiểu được tác phong làm việc táo bạo lẫn sự khuyết thiếu trong tình cảm của lão đại. Vì vậy trong chuyện này, bọn họ chỉ có thể bảo trì một loại tư thái không nói gì.

Đứa bé này từ nhỏ đã rất cá tính rồi! Không để cho bất luận kẻ nào có khả năng nắm được trong tay, nếu như nó nguyện ý kết hôn, cùng một người yên ổn mà sống, nói thật, Kì gia phải đốt pháo ăn mừng!

Chỉ là, Kì An Tu vẫn không nghĩ ra, có cần phải bỏ trốn sao? Lẽ nào bọn họ quả thật gia trưởng như vậy? Hắn luôn luôn quảng cáo rùm beng bản thân phi thường tiến bộ! Đây cũng quá đả kích tự tin của kẻ đứng đầu gia đình như hắn rồi!

Hai tháng sau, một chuyện khiến cho bọn họ ghen hờn nhìn trần trời đã xảy ra.

Kì Đường hai nhà đồng thời nhận được một bản giấy chứng nhận kết hôn, trên mặt ghi rõ:

Kì An Chi,

Đường Mộ Thần,

Hai người chính thức tuyên cáo kết hôn.

Đi kèm với giấy chứng nhận kết hôn còn có thư tạ lỗi của hai đứa cháu gửi riêng cho ông nội của mình, nội dung bên trong những người khác đều không được biết.

Chỉ là ông Đường và ông Kì sau khi xem xong đều không hện mà cùng bảo trì im lặng không nói.

Một người không phát bệnh tim, một người không tăng huyết áp. Coi mò lá thư đã xoay chuyển tâm tư của cả hai ông cụ.

Nhưng cả hai không mở miệng lên tiếng nói bọn nhỏ trở về, cũng không nghe thấy bọn họ nói thêm bất luận chuyện gì nữa. Hai ông lão nguyên bản cả đời giao hảo trở nên khách khí với nhau, dù cho gặp mặt cũng không nói được một lời, khiến cho đám con cháu gặp nhau cũng có chút xấu hổ.

Không hện mà cùng suy nghĩ, hai tiểu gia khóa kia rốt cuộc khi nào mới chịu về?

64. Chương 64

Bên bờ sông Rhein mỹ lệ, có một thị trấn nhỏ xinh đẹp nổi tiếng với khung cảnh tuyệt mỹ và những loại rượu ngon nổi tiếng, thị trấn Rüdesheim.

Những cánh đồng nho xanh ngát trải dài cho đến tận thung lũng sông Rhein. Thấp thoáng giữa các cánh đồng là những ngôi nhà nhỏ với những mảng dây leo phủ xanh mát. Bên trong thị trấn, dọc hai bên đường là những ngôi nhà bằng gỗ thời Trung cổ với các cửa hàng, quán rượu, nhà hàng nhỏ nằm san sát nhau. Phía trước là những giàn hoa xinh đẹp, dưới ánh dương quang tựa như đang phát sáng, mùi hương mê người lan tỏa khắp bốn phương; toàn thị trấn tựa như một bức tranh mỹ lệ.

Mà ở một tòa nhà cổ ven thị trấn, gần đây có mấy người lạ vào ở. Nói chính xác là, một người phụ nữ có thai và hai người con trai phương Đông đồng dạng tuần mỹ nhưng khí chất lại bất đồng..

Người phụ nữ có thai ngoại trừ sáng sớm và buổi chiều tà sẽ đi tản bộ trong trang viên, ngoài ra rất ít khi đi ra ngoài, nhưng hai người con trai kia thì lại thường xuyên sóng vai ra ngoài du ngoạn.

Ách, cũng không thể nói người ta đi ra ngoài du ngoạn, vì bọn họ rõ ràng là rất chăm chú mua đồ ăn như hoa quả rau dưa, thịt cá. Tất cả đều là những nguyên vật liệu dinh dưỡng phong phú nhất, chỉ là có vẻ không quá chuyên nghiệp mà thôi.

Chúng cứ sao, có thể từ đoạn đối thoại dưới đây mà xác minh.

“Sweetheart à, em xem con cá này đi! So với con cá em vừa chọn hoạt bát hơn nha!”

“Anh xách nó như vậy, nó có thể không quẫy mạnh sao?! Mau buông tay!”

Lời còn chưa dứt, TÔM! Con cá bị tóm lên rất mất hứng mà không ngừng giãy dụa, tử giữa không trung chơi trò nhảy cầu, trực tiếp lao xuống chậu nước, còn không quên quẫy mạnh đuôi làm nước bắn tung tóe lên kẻ vừa mới xách ngược nó lên để trả thù.

Ta tuy là thức ăn cho nhân loại, nhưng cũng không phải là đối tượng để trêu đùa! Lão tử là cá chứ không phải là đồ chơi!

Đường Mộ Thần đen mặt nhìn cái kẻ ướm sừng đứng bên cạnh, trong lòng có chút buồn bực! Vì sao cái tên gia khóa này lúc nào cũng phải trở thành tiêu điểm để mọi người chú ý?

Không phải bởi vì hắn đẹp trai, mà là bởi vì ngốc! Hơn nữa là một tên đại ngốc!

Kì An Chi bĩu môi, không cho là đúng lắc lắc cho nước trên người văng bớt đi, rồi lại nhanh nhẹn chụp tới, bắt chú cá bất hạnh kia ra, tà tà cười đe dọa, “Tiểu tử thôi! Dám đấu với bản đại gia, đêm nay ta sẽ đem người nướng lên! Ông chủ, lấy con này!”

“OK!” Ông chủ vuốt vuốt ria mép nhanh nhẹn đem con cá mổ bụng, cạo vẩy sạch sẽ.

Đây cũng là cách mà rất nhiều quốc gia phương Tây hay làm, không để cho khách hàng mua cá vẫn còn sống về, bọn họ sợ người không biết cách mà dùng những phương thức tương đối thống khổ giết cá, theo chủ nghĩa nhân đạo mà cho chúng nó cái chết không đau đớn, sau đó mới đem thi thể giao cho người.

Tuy nói nhập gia tùy tục, nhưng Kì đại gia nghĩ hoàn toàn là bị tay trộm chuông! Đằng trước là một đao, quay đầu cũng là một đao, trái phải đều là chết, chết như thế nào có gì khác nhau sao? Có gì khác đâu?!

Đáng tiếc vấn đề này hắn nói không được, cá nói cũng không được, luật bất thành văn nó đã như vậy rồi!

Sảng khoái tính tiền, đem con cá ném vào trong chảo, Kì An Chi mới sực nhớ ra quay qua hỏi ông chủ, “Con cá này đem nướng ăn có ngon không? ”

“OK!” Tiếng Anh của ông chủ râu mép có hạn, tiếng Đức của Kì An Chi lại ít ỏi trầm trọng, hai người nói chuyện với nhau chính là ông nói gà bà nói vịt, cố gắng lắm mới có thể hiểu đại khái.

Đường Mộ Thần bắt đắc đi lắc đầu, để cho người không biết nấu ăn đi mua nguyên vật liệu đúng là thảm họa!

Kì An Chi mỗi lần đi chợ đều là như thế này, không thêm quan tâm đồ mua về làm sao mà nấu, chỉ cần thấy thuận mắt liền mua hết. Đợi đến khi về nhà, khổ cực chính là mình!

Đúng là mặt trái của hôn nhân mà, đem toàn bộ những khuyết điểm của cả hai người hoàn toàn lộ ra, sớm chiều ở chung với nhau, dù cho người có muốn làm như không thấy cũng không được!

Bất quá may là, dù sao thì họ cũng đã quen biết nhau hơn hai mươi năm trời nên ít nhiều gì y cũng đã sớm biết rõ thói hư tật xấu của gia khóa này.

Vốn khi Mục Sam cung cấp trang viên này cho bọn họ cũng có chuẩn bị đầu bếp, nhưng mà một là bọn họ không muốn gây phiền phức cho người ta, hai là không muốn sinh hoạt bị quấy rầy, ba là người phương Tây nấu ăn cho ba người phương Đông bọn họ ăn không quen, vì vậy mà nhẹ nhàng gạt chuyện này đi.

Ngoại trừ một ít nhân viên vệ sinh đứng giờ tiến đến quét tước, bọn họ ở chỗ này sinh hoạt tất cả đều là tự gánh vác. Mà trong đó phiền phức nhất chính là nấu ăn.

Phụ nữ có thai tuyệt đối không thể đụng tay vào những việc này, năng lực của Kì AnChi thì lại vô cùng thâm. Chỉ còn có Đường Mộ Thần, không còn cách nào khác đành phải lãnh nhiệm vụ nuôi hai cái miệng ăn cộng thêm một quả táo nhỏ đang thành hình.

Y thường xuyên phiền muộn mà suy nghĩ, cái gã Kì An Chi này có phải là cái kẻ đã dùng đủ mưu kế mà gạt mình đến bên hắn không?

Cuối cùng cũng kết thúc một màn mưa sấm sét mặt trời ở chợ, về nhà thì người phụ nữ mang thai họ, Vận Tô Yến cười cười đỡ thắt lưng, từ trên sofa nhảy xuống, “Về rồi à! Có cần tôi giúp gì không?”

Nụ cười dịu dàng, có vài phần rất giống Trần Bích Vân.

Nói thật, lần đầu tiên khi Đường Mộ Thần nhìn thấy cô ấy cũng phải giật mình, nếu như không phải đã xem qua tư liệu của cô ấy trước đó, y còn tưởng rằng đây là chị em gì đó của mẹ y đi!

“Chị Yến, không cần đâu! Bọn tôi làm là được rồi!”

Ở chung đã lâu, Vận Tô Yến cũng thân thiết với họ hơn không ít, vẫn đứng dậy đi theo họ vào nhà bếp, “Tôi suốt ngày ngồi ngốc ở trong nhà, làm chút chuyện mới bớt buồn chán! Ôi hoa quả tươi ngon quá, rửa sạch đi rồi tôi sẽ cắt cho mọi người ăn!”

“Được! Vậy cực cho chị rồi!” Kì An Chi cười cười lấy đồ ra đặt lên bàn. Hắn cũng không phải quá vô dụng đi! Dọc theo đường đi chịu vô số cái trừng mắt của Đường Mộ Thần, có chút ủy khuất mà dùng ánh mắt u oán nhìn y, dù sao thì công tác thanh lý đồ nấu ra hắn vẫn làm rất tốt mà?

Đường Mộ Thần mặc kệ hắn, tự đi thu dọn thịt cá.

Vận Tô Yến háng hái cầm dao cắt hoa quả, chỉ chốc lát sau, từng ngôi từng ngôi sao nhỏ lần lượt thành hình.

Nhìn ra được, cô ấy quả nhiên rất có tư thái của bà chủ gia đình.

Vận Tô Yến 35 tuổi, sớm đã lập gia đình, có một trai một gái. Vốn có một gia đình êm ấm bình thường như bao người khác, cuộc sống bình lặng, vô ưu vô lo. Nhưng tai họa bất ngờ giáng xuống, đứa con trai trong một lần ngoài ý muốn bị bỏng diện rộng, nếu như muốn chữa khỏi hoàn toàn thì phải tốn rất nhiều phí giải phẫu, cộng thêm phí vật lý trị liệu về lâu về dài.

Mặc dù có một khoản tiền bảo hiểm cùng với tiền bồi thường từ bên gây tai nạn, nhưng mà làm cha mẹ không hoàn thành trách nhiệm trông nom con cái, vì vậy mà tòa án phán xét gia đình của Vận Tô Yến cũng phải gánh chịu một phần phí dụng.

Đối với một gia đình phổ thông mà nói thì đây đúng là tai ương ngập đầu!

Hai vợ chồng đau khổ đến chết! Vận Tô Yến cũng là cùng đường đi vay mượn khắp nơi, tình cờ tại một bệnh viện nghe nói có người muốn tìm người đẻ hộ, sau đó thì gặp được Kì An Chi.

Kì An Chi nghe được chuyện nhà bọn họ xong thì rất đồng tình, trước khi có kết quả xét nghiệm đã quyên giúp hai mươi vạn trước, khiến cho hai vợ chồng họ vô cùng cảm kích.

Khi kết quả kiểm tra đã có, độ tương hợp rất cao, hai vợ chồng không chút do dự nhất trí đồng ý giúp đỡ Kì An Chi. Hai vợ chồng họ đều là người thành thật, không cần thêm thù lao gì cả, chỉ cần có đủ tiền chữa cho con trai họ là được.

Nhưng thật ra Kì An Chi vẫn có chút băn khoăn, vì vậy sớm đưa tiền qua để cho họ yên tâm chữa trị cho con trai. Mà Vận Tô Yến sẽ phải theo hắn đi qua Đức để Tom cấy phôi vào trong cơ thể của cô. Chờ đứa trẻ bình an ra đời mới cùng nhau về nước.

Có lẽ là bởi vì trước đó đã có một phần thiện duyên, cuối cùng cục cựa cũng bình an lớn lên trong bụng của Vận Tô Yến! Toàn bộ thời gian mang thai không xảy ra vấn đề gì cả, tựa như thụ thai theo cách bình thường vậy.

Hiện tại cục cựa đã bước vào tháng thứ chín, phi thường khỏe mạnh, hiện tại có thể dùng phương pháp sinh mổ để bé chào đời. Nhưng vì muốn cho thân thể của bé thật sự khỏe mạnh nên Kì An Chi và Đường Mộ Thần quyết định chờ Vận Tô Yến tự nhiên sinh nở.

Ngày này, có lẽ, cũng không xa nữa.

Mặt trời chiều ngã về tây, như phủ thêm một lớp sa y hoàng kim cho thị trấn nhỏ, như thiếu nữ e thẹn, vô cùng dịu dàng. Đường Mộ Thần và Kì An Chi cuối cùng cũng kết thúc công việc một ngày gà bay chó sủa, tay trong tay tản bộ trong trang viên.

Côn trùng không ngừng kêu bên trong bụi cỏ, những chiếc lá rụng dưới đất vang lên sần sật theo mỗi bước chân. Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua, hít sâu một ngụm, nơi nơi đều bao phủ hương thơm của rượu nho, tựa như đang chìm trong một giấc mộng, chỉ mong say mãi không tỉnh.

“Anh nói xem, ông nội với mọi người có còn tức giận?”

Cục cựa gần xuất thế, ngày trở về nhà cũng đến gần. Đường Mộ Thần không thể không lo lắng, cứ như vậy mà mang em trai về nhà, cha mẹ có thể tiếp thu chuyện này không?

“Em yên tâm đi!” Kì An Chi siết chặt tay vợ, ngón tay cũng không an nhàn, miết lên chiếc nhẫn nho nhỏ trên ngón áp út, nghịch ngợm xoay tới xoay lui.

“Suốt thời gian qua cũng chưa nghe thấy tin họ phát giận, chắc là đã hết giận chúng ta rồi! Đợi chúng ta đưa quả táo nhỏ về nhà, bọn họ nhất định sẽ hoàn toàn nguôi giận thôi!”

“Thật sao?” Đường Mộ Thần có chút khấn trương.

“Nhất định là như vậy!” Kì An Chi rất khẳng định, “Em xem nhà bọn anh đó, khi mấy đứa em anh ra đời, không phải ông nội anh vui lắm sao? Còn có ba bam dù cho trước đó đang giận dữ gì lão cha, chỉ cần nhìn thấy cục cưng tâm tình liền tốt lên!”

Đường Mộ Thần ngẫm lại thấy cũng đúng, “Ai, vậy anh nói xem, em mang em trai về, Nhạc Nhạc nhà anh đã có con, anh lại có thêm một đứa em trai và một đứa em gái, còn có Hạnh Chi cuối năm nay sẽ sinh thêm một đứa, vậy là có năm đứa nhỏ! Trời ạ, bọn nó mà tụ lại một chỗ, chẳng phải sẽ quây ngất trời sao?”

“Quây ngất trời cũng không đến phiên chúng ta! Tự nhiên có người lo thôi!” Kì An Chi muốn phỉ tay sạch sẽ, không muốn bị đồng tử với bình sữa đè bẹp.

Đường Mộ Thần không đồng ý, “Vậy cũng quá vô trách nhiệm đi! Cha với ba anh tuổi cũng lớn rồi, chăm sóc hai đứa nhỏ đã rất khó khăn! Mẹ em cũng không được khỏe, táo nhỏ nhất định chúng ta phải chăm sóc. Anh cái gì cũng không quản, đúng là không thể nào nói nổi!”

“Được rồi được rồi! Tối đa hai chúng ta chỉ chăm hai đứa thôi, để cho bọn họ chăm đứa còn lại!” Kì An Chi không thể không đồng ý, ngẫm lại thấy mình hi sinh quá lớn nên có hơi không cam lòng, lén hôn Đường Mộ Thần một cái, “Anh nghe lời không! Lão bà đại nhân!”

“Anh gọi ai là lão bà?” Đường Mộ Thần lạnh mặt, không đẩy hấn ra được, liền tung một cước lên.

Kì An Chi khanh khách cười không ngừng, xoay người qua, chính diện ôm lấy Đường Mộ Thần, bàn tay đã xoa lên cái mông căng tròn, “Bộ em không phải lão bà của anh à?”

Hanh! Đường Mộ Thần cười nhặt liên tục, không cam lòng tỏ ra yếu kém cũng nhéo lại cái mông hấn, “Nếu em nhớ không lầm thì đêm kết hôn, người nào đó tự động dâng mình cho em khai bao mà!”

Kì An Chi cười đến con mắt loạn loạn thành hai tiểu nguyệt nha nhi, cũng không ngượng mà ôm Đường Mộ Thần càng chặt hơn, cựa cựa lên vai y, “Anh cũng nhớ người nào đó kỹ thuật quá kém, anh còn chưa đến cao trào thì người nào đó đã phun kem rồi!”

“Đó là do anh cố ý! Siết chặt như vậy!” Nhắc tới chuyện đó, Đường Mộ Thần vừa thẹn vừa giận. Bất quá chỉ nhất thời thao tác sai lầm, liền bị hỗn đản này mỗi ngày pha trò!

“Vậy giờ làm lại một lần, tôi không đem anh làm đến khóc cha gọi mẹ...” Thề không làm người bốn chữ còn chưa ra khỏi miệng, Kì An Chi đã che kín miệng y.

Nụ hôn triền miên nóng bỏng, đầu lưỡi thô ráp linh xảo thổi qua lỗ tai mẫn cảm, rất nhanh mang đến trận trận run rẩy. Cảm giác ngứa ngáy như bị cọng lông chim cựa qua, khiến cho y cảm thấy rối tinh rối mù.

Sau khi triệt để đem trái tim giao cho đối phương, mỗi lần thân thể kết hợp có vẻ đặc biệt bất đồng so với trước kia, giống như chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón áp út, mang theo một loại ánh sáng đặc biệt.

Không chỉ có tình yêu, còn có lời thề nguyện.

65. Chương 65

“Đừng...Đừng nên ở bên ngoài!”

Nhận thấy Kì An Chi có dấu hiệu động dục ngay tại chỗ, Đường Mộ Thần rất khẩn trương. Sắc trời tuy rằng hôn ám, nhưng còn chưa tối đen hoàn toàn.

Không, không phải! Dù trời tối đen cũng không thể ngang nhiên làm bừa tại đây được đúng không? Tuy nói đây là trang viên tư nhân, rất ít khi có người ngoài lai vãng, nhưng vạn nhất thì sao? Mọi việc luôn luôn có vạn nhất, vạn nhất bị người đi đường nhìn thấy, vậy có phải sẽ xấu hổ đến chết không?

“Không sao cả! Có ai đâu!” Tay Kì An Chi đã vói vào trong áo của y, đè y tựa lên thân cây, “Thử một lần đi! Chỉ một lần thôi!”

“Anh muốn làm súc sinh à? Đi vào!” Đường Mộ Thần vừa then vừa gấp, hạ thủ ngoan độc hơn ba phần, tấn công vào căn mệnh tử của đối phương.

“Không vào!” Kì An Chi tránh khỏi công kích của y, nghiêm trang nói, “Dám đánh vào căn mệnh của lão tử, lão tử cường gian em ngay tại chỗ!”

Đường Mộ Thần vừa bực mình vừa buồn cười, người này tại sao từ khi kết hôn liền khác hoàn toàn so với trước kia chứ?

Lúc trước tuy rằng luôn luôn lạnh như băng, nhưng ở trước mặt y không dám làm càn quá mức, trên cơ bản miễn cưỡng cũng có thể coi như là người bình thường. Nhưng từ khi chính thức kết hôn, từ từ biến thành lưu manh đánh đá cùng với đầu óc có xu hướngnhược trí, thường xuyên làm cho y dở khóc dở cười.

“Anh bị bệnh tâm thần hả? Trong đầu chỉ toàn là nước à? Vào trong nhà rồi làm!”

“Không muốn!” Kì An Chi tận lực mở to hai mắt giả ngây thơ, “Làm ở đây! Tận dụng thời cơ, hiếm khi mới có dịp! Em chưa nghe người ta nói, vụng trộm mới là cảnh giới cao nhất của tình yêu sao?”

Đó là cái lý luận quái quỷ gì? Nhưng Đường Mộ Thần còn chưa kịp phản đối thì Kì An Chi đã dùng động tác thần tốc túm chặt hai tay y giơ lên cao, rút dây lưng trói chặt vào thân cây.

“Anh muốn làm cái gì?”

Kì An Chi cười đến quỷ dị, “Nếu là cường gian, đương nhiên cần phải diễn cho giống một chút!” Hắn còn ngả ngớn cầm y, “Tiểu mỹ nhân, cứng cứ kêu đi, cứng có kêu đến rất cổ họng cũng không có ai đến cứu cưng đâu!”

Phụt! Đường Mộ Thần nhịn nửa ngày rốt cục cũng không nhịn được nữa, gương mặt tuấn mỹ trở nên vặn vẹo, ha ha cười không ngừng, “Kì An Chi anh đúng là ... Ngô...”

Đối phương đã cắn lên môi y, đem tiếng cười của y nuốt vào trong bụng.

Tình yêu vốn dĩ là như vậy, muốn làm cho đối phương vui sướng, sau đó phá hủy đi, rồi lại... khiến cho y vui sướng.

Khi đôi môi kia rời khỏi, Đường Mộ Thần cơ hồ nói không ra hơi nữa. Ồ ồ mà thở dốc, giống như tiếng mèo con nức nở, trêu chọc cho Kì An Chi toàn thân khô nóng, không nhịn được mà ngậm lấy vành tai mẫn cảm của y nỉ non, “Anh yêu em, yêu em!”

Kì An Chi tuy rằng nói không đứng đắn, nhưng hai bàn tay chỉ âu yếm trước ngực và hông của y chứ không có thâm nhập vào. Không phải hắn không dám mà đó là tôn trọng. Vui đùa thì vui đùa, nhưng từ đáy lòng hắn vẫn nhớ kỹ phải tôn trọng y.

Cảm thụ được thứ nóng cháy ở hạ thân của hắn chạm vào mình, còn có cả dục vọng đồng dạng bùng bùng phần chân của bản thân, Đường Mộ Thần đành cam chịu mà bỏ cuộc, tên đã lên trên dây rồi, sao có thể không phóng?

Tiếp tục phản kháng còn có nghĩa lý gì, chỉ dùng chút lý trí còn sót lại mà nhắc nhở một câu, “Động tác nhẹ... nhẹ một chút!” Đừng để cho ai phát hiện là được.

Kì An Chi được cho phép vui vẻ tặng cho y một nụ hôn cảm tạ, sau đó từng viên ô mai không ngừng được hạ xuống trước ngực y, cũng tiện để giấu đi.

Vận Tô Yến biết quan hệ của hai người họ, cô cũng là người được tiếp thu giáo dục hiện đại, vì vậy không tỏ ra phản cảm gì, nhưng dù sao cũng sống chung dưới một mái nhà, họ cũng phải có ý tứ một chút. Đây không chỉ là tôn trọng người khác mà cũng là tôn trọng lão bà, tôn trọng bản thân hẳn.

Thấy được dụng tâm nho nhỏ của Kì An Chi, Đường Mộ Thần không khỏi cảm động. Cùng là đàn ông, y biết vào lúc dục vọng mãnh liệt thì rất khó khống chế được bản thân, nhưng một trong những đức tính tốt đẹp nhất của Kì An Chi chính là khả năng khống chế.

Đây mới là tình yêu.

Vì vậy y rất yên tâm mà thả lỏng thân thể, mặc cho hẳn cởi quần của mình ra, còn phối hợp đưa hai chân vòng qua thắt lưng hẳn giúp cho hẳn dễ dàng tiến nhập.

Kì An Chi có một thứ luôn thủ sẵn giống như bao nhiêu người đàn ông khác, đó chính là áo mưa để tiện cho dã thú tùy thời tùy chỗ động dục. Không chỉ có một cái mà ít nhất là ba cái.

Xem đi, đây không phải là lúc nó phát huy công dụng sao?

Trước tiên lấy một cái bao lấy Tiểu Đường Đường, sau đó lấy một cái cho chính mình, cái còn lại cũng có chỗ hữu dụng, có thể dùng để bao lấy ngón tay đưa gel bôi trơn vào mở rộng bên trong trước. Dù sao cũng là đánh dã chiến, để cho bản thân bị bắn mà quay về thì trông rất khó coi.

Mỗi ngày mỗi ngày đều ngốc cùng một chỗ, ngoại trừ chăm sóc cho phụ nữ có thai, chỉ còn có mỗi một chuyện có thể làm. Cùng lắm thì từ xa điều hành “LuckyStar”, hai người rảnh rỗi đến mức mọc nấm, vì vậy đôi tân hôn phu phu đương nhiên có dư thời gian lẫn tinh lực mà làm tình thoải mái.

Tính sự diễn ra liên tục, một vài bộ phận trên thân thể đã sớm quen thuộc, không cần quá nhiều tiền hí Tiểu Kì Kì đã có thể thuận lợi tiến nhập.

Bên trong cơ thể Đường Mộ Thần nóng như lửa, nhưng nóng hơn cả thân thể y chính là ánh mắt nhiệt tình ấy, tựa như đánh khiêu khích hẳn, mị nhãn như tơ.

Xin tha lỗi cho Kì An Chi vốn từ quá hạn hẹp, lúc này hẳn đã tỉnh trùng thượng não, chỉ số thông minh của hẳn bây giờ chỉ có thể nghĩ ra bốn chữ này. Nhìn sâu vào mắt Đường Mộ Thần, tựa như bản thân rơi vào Động Bản Tơ, tình ý như thiên ti vạn lữ quấn lấy hẳn, chỉ cần nhìn sâu thêm một chút thì bản thân lại càng chìm sâu thêm một tầng.

Kì An Chi phát rồ, điên cuồng mà luật động, “Thần Thần! Anh muốn em! Cả đời chỉ muốn em!”

Bị những cú thúc như vũ bão trong cơn hưng phấn quá độ của hẳn khiến cho Đường Mộ Thần cơ hồ thở không nổi, không rảnh mà để ý đến những lời đầy tình cảm của tên cầm thú tự cho mình là đúng này, “Anh là thằng ngốc! Ngủ xuẩn! Nhẹ một chút đi... ngô a!”

Tuy không có cởi áo, nhưng vì dùng sức ma sát mà vỏ cây đằng sau quá thô ráp nên lưng y rất đau nhức.

“Không!” Kì An Chi càng thêm dùng sức tiến nhập, giống như lo sợ chỉ cần làm nhẹ một chút thì y sẽ lập tức biến mất, mỗi lần đều là đâm đến chỗ sâu nhất trong cơ thể của y.

Hắn hận, hận không thể đem y hòa tan vào trong thân thể của hẳn, từ nay về sau triệt để hợp lại làm một, khi đó hẳn mới có thể thực sự yên tâm hoàn toàn.

“Ồ điên! Anh đừng ... điên... ân ... ha!” Hai tay trói chặt, Đường Mộ Thần chỉ có thể gắt gao mà quần chặt lấy thắt lưng hẳn để ổn định thân hình.

Bên trong hậu huyệt, một cây côn thịt được bọc áo mưa không ngừng ma sát. Nói thật, y không thích dùng thứ này, tuy rằng đỡ được công đoạn thanh lý đằng sau, nhưng mà cảm giác không thích bằng chân thương thực đàn.

Nhưng dù sao thì cũng không thể bảo hẳn vứt áo mưa đi được, Đường Mộ Thần chỉ có thể yêu cầu, “Hôn em... mau...”

Mệnh lệnh không cần phải lặp lại đến lần thứ hai, một đôi môi nóng cháy động tình lập tức dâng lên. Được âu yếm chỗ khác, cảm giác khó chịu trong người giảm đi rất nhiều.

Kì An Chi ôm lấy Đường Mộ Thần, hai bàn tay không ngừng xoa nắn hai tiểu thủ du sớm đã dựng thẳng trong gió đêm, khi nặng khi nhẹ, khiến cho Đường Mộ Thần liên tục phát ra tiếng rên rỉ phóng dăng.

“An... An An...” Giọng nói bị *** nhuộm cho khàn khàn như mang theo tiếng khóc, âm cuối kéo dài ngân nga tên người yêu, đôi mắt vốn trong vắt nửa khép hờ, thoải mái vụn vụn thất lừng giãy dựa dưới thân hắn. Về quyền rũ vốn được che giấu kỹ lưỡng bất giác lộ ra, khiến cho Kì An Chi vốn đã chìm sâu vào dục vọng càng thêm quần ma loạn vũ.

Gầm nhẹ một tiếng, đem đôi chân thon dài của y từ bên hông gác lên vai mình, cổ sức thúc mạnh về phía trước. Thân thể vốn thường xuyên vận động nên rất mềm dẻo, động tác như vậy cũng không khiến cho y khó chịu, mà mập mạp như thế này càng khiến cho hắn tiến nhập sâu vào bên trong cảm địa.

Đường Mộ Thần mở to mắt, “An...”

Kì An Chi lúc này đã trở nên điên cuồng, “Lão tử phải cưỡng gian cương! Cưỡng gian cương có được không?”

“Anh... Á!” Đường Mộ Thần chưa kịp buông lời chửi mắng thì một khóa thủ du trước ngực đã bị tên côn đồ kia ngoạm lấy mà cắn, khóa thủ du đã sớm bị đùa bỡn đến sưng đỏ vô cùng mẫn cảm trong nháy mắt khiến y cơ hồ muốn tan vỡ.

Trong nháy mắt máu huyết toàn thân như bị ngàn vạn con kiến bò, cảm giác vừa đau đến tê dại lại vừa ngứa ngáy khiến cho y xụi lơ, những lời thoát ra khỏi miệng giống như là của kẻ nào khác nói, “Được... anh cưỡng gian em đi... mạnh lên!”

“Như vậy có đủ mạnh chưa?”

“Chưa... A! Được rồi! Được rồi!” Đường Mộ Thần đã sớm đem nỗi lo lắng ban đầu ném tuốt lên chín tầng mây, điểm mẫn cảm nhất trong cơ thể không ngừng bị tấn công, khoái cảm không ngừng lan tỏa khắp thân thể, triệt để lột bỏ lớp vỏ bọc rụt rè của y, chỉ biết thét chói tai theo từng tiết tấu của hắn.

Cho đến khi đạt đến cao trào, thở dốc một hồi mới thanh tỉnh.

Ngồi bệt xuống đất thở hổn hển, Kì An Chi mới ôm Đường Mộ Thần vào lòng, dịu dàng ghé vào lỗ tai y thì thầm, “Được rồi chứ? Khuy rồi, cẩn thận sinh bệnh, về đi!”

Cầm thú! Cuối cùng anh cũng biết phải quay về sao?

Đường Mộ Thần thật vất vả mới hồi phục tinh thần lại mở mắt ra, trừng hắn một cái, không ngờ lại bị bầu trời đêm hấp dẫn.

Sao chẳng biết đã hiện ra từ khi nào, khắp bầu trời toàn là sao, chỉ trong chớp mắt đã cuốn hút tâm trí của y, tựa hồ như một màn tình cảm mãnh liệt vừa rồi hoàn toàn chưa xảy ra.

“Thật xinh đẹp!” Không chút lưỡng lự thốt ra ba chữ, vì vẻ đẹp của thiên nhiên.

Kì An Chi hơi giật mình, nhìn theo ánh mắt y, cũng nở nụ cười, hôn nhẹ lên trán y, “Phải, đẹp như ánh mắt của Thần Thần vậy!”

Càng ngày miệng lưỡi càng trơn tru! Đường Mộ Thần khinh thường liếc nhìn hắn, định đứng dậy, nhưng chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn, cảm giác như không còn một cái xương nào trong thân thể.

“Để anh!” Kì An Chi cúi người, sửa sang lại quần áo cho y, sau đó công y lên trên lưng.

Đường Mộ Thần cũng không phản đối, ghé vào bờ lưng mặc dù không rộng lắm nhưng kiên cố hữu lực của đối phương, đột nhiên hỏi, “Không phải bởi vậy nên anh mới cố ý đặt tên cho con chó của mình là STAR đấy chứ?”

Hắc hắc, Kì An Chi cười cười không đáp.

Cắn một ngụm lên trên vai hắn, Đường Mộ Thần lại nhớ ra một việc, hỏi tiếp, “Anh nói xem, anh muốn nuôi Khang Chi và quả táo nhỏ với nhau, có thể sau này cũng dưỡng ra một đôi phiên phúc không?”

(Kì Khang Chi là em trai út của An An , trước khi hai người bỏ đi thì Diêu Nhật Hiên đang mang thai đôi, đó là Kì Ái Chi và Kì Khang Chi, Ái Chi là gái, Khang Chi là con trai bình thường, không phải song tính nhân)

Ách? Cũng có thể nga! Kì An Chi nhăn mày, “Hay là ôm em gái anh về nuôi đi? Bất quá không có khả năng thành công đâu, lão cha anh bảo mãi mới sanh được một tiểu thiên kim, khẳng định sẽ không để cho chúng ta ôm đi mất. Nếu như Khang Chi giống như Tiểu Vận Phúc thì tốt rồi, chỉ tiếc là không phải. Ai, nếu không thì đợi Vận Phúc sinh con ra, nếu như là một tiểu phượng hoàng thì sẽ gả cho quả táo nhỏ!”

“Anh đã sớm tính kỹ rồi nhỉ?”

“Đó là đương nhiên! Ai kêu anh ôm em chạy mất làm chi? Để cho Kì gia nhà anh trả lại cho nhà em một người là chuyện phải làm thôi, chỉ cần em trai em có đủ bản lĩnh, đừng để đến lúc đó lại bị người nhà anh ôm đi mất, anh không thể tạo ra thêm được một quả táo nào nữa đâu nga!”

Sau ót lập tức ăn một cú đánh bạo lật, “Nằm mơ! Người của Đường gia em dễ bị khi dễ đến thế hả? Em chịu theo anh là may mắn của anh! Đừng có mà đánh chủ ý lên em trai em!”

“Anh không phải chỉ đặt giả thuyết thôi sao?”

“Nói một chút cũng không được!”

“Được rồi được rồi!”

“Hanh! Trên đời này cũng không phải chỉ có nhà họ Kì mấy người, thế gian rộng lớn như vậy, em trai embộ sợ tìm không ra được một người hay sao!”

“Vận nhất nó coi trọng người của Kì gia thì sao? Anh biết sai rồi! Sao em đánh anh hoài vậy?”

“Em thích!”

“Được được được! Đánh là thương mắng là yêu, đúng không lão bà?”

...

Một người đi, hai người về, bóng của hai người đổ trên mặt đất, cước bộ chậm rãi mà vững vàng.

Tự nhiên chú ốc sên mang cái vỏ trên lưng, mặc kệ kẻ khác cười nhạo nó chậm chạp đến thế nào, nhưng chỉ cần nỗ lực, nó nhất định sẽ đi đến đích.

Bởi vì, nó có một mái nhà.

Đường Mộ Thần tâm tình rất tốt ghé vào trên lưng người nào đó, chỉ huy “ngựa” đi theo hướng mà y thích, không nghe lời liền gõ đầu của hắn, không cần khách khí.

Tình yêu không nhất định phải tranh ai trên ai dưới, ai thắng ai thua, chỉ cần vui vẻ, chuyện gì là không thể? Huống chi bọn họ hiện tại đã có một gia đình của riêng mình, vì vậy phải thông cảm và bao dung cho nhau.

Thế nhưng những thứ này không thể để cho tên hỗn đản kia biết! Tuyệt đối không được! Đường Mộ Thần gương mặt nhìn bầu trời đầy sao, lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

Hạnh phúc, có đôi khi chỉ đơn giản như vậy.

66. Chương 66

“Wow! Đây là em bé của nhà các cậu! Thật là một đứa bé trai xinh đẹp!”

Hộ sĩ ôm một đứa bé đã được tắm rửa sạch sẽ ra khỏi phòng sinh, đưa đến trước mặt Đường Mộ Thần và Kì An Chi.

Hai người trong nháy mắt đều lộ vẻ do dự, giống như nhìn người ngoài hành tinh mà quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn phía trước, bé con trông như một con mèo nhỏ vậy, bé... bé là quả táo nhỏ sao? Sao nhỏ xíu vậy?

“Ngốc ra như vậy làm gì? Mau đỡ lấy!” Hộ sĩ không nhịn được lên tiếng, bà vẫn còn rất nhiều việc phải làm.

Tom đứng bên cạnh là người đầu tiên có phản ứng, tiếp lấy em bé, lễ phép cảm ơn hộ sĩ, “Vất vả cho cô ạ!”

“Không cần khách khí!” Bác gái hộ sĩ đối với anh chàng dễ nhìn rất có khả năng miễn dịch, gật nhẹ đầu rồi quay đi.

Tom trợn mắt nhìn ông anh ngốc của bé con và “chồng” của y, đem em bé đẩy vào trong lòng Đường Mộ Thần, “Đây chính là em ruột của cậu đó! Mau cùng nó bồi dưỡng tình cảm đi!”

Đường Mộ Thần lúng túng ôm em bé mềm như đậu hũ non, ngơ ngác hỏi một câu cực kì ngu ngốc, “Nhân loại cũng có phản ứng chim non sao?”(tức là nhìn thấy ai đầu tiên thì sẽ tưởng đó là mẹ mình)

Thấy Kì An Chi cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn mình, Tom có chút hoài nghi hai thằng ngốc trước mặt này có phải thật sự là hai kẻ tinh anh đã học cùng một lúc ba khoa ở đại học hay không? Sao chỉ số thông minh lại thoái hóa nghiêm trọng như vậy? Xem ra hôn nhân không chỉ là một phần của tình yêu mà còn là phần mộ của chỉ số thông minh nữa!

Tom gãi cằm, dùng ngữ khí phi thường nghiêm túc nói với cả hai người, “Đương nhiên! Trẻ em không có cha mẹ ở bên cạnh rất dễ khuyết thiếu cảm giác an toàn. Vì vậy hai người trong khoảng thời gian này nhất định phải hảo hảo chăm sóc cho em bé, cùng bé thiết lập tình cảm sâu đậm!”

Thấy hai tên kia gật đầu như gà con mổ thóc, chàng bác sĩ Tom khoác trên mình chiếc áo blouse trắng nở một nụ cười thuần khiết nhất rồi như một đóa mây trắng mềm mại phiêu đi, đột nhiên cảm thấy nổi khổ bao nhiêu năm qua bị Kì An Chi cười nhạo phỉ nhổ châm chọc vô số lần đều đáng giá!

Trẻ sơ sinh rất dễ bám hơi người, nếu như bé đã quen hơi rồi, chắc chắn sẽ không dễ dàng thay người khác đâu. Cuộc sống sau này của hai tên ngốc đây chắc chắn sẽ rất náo nhiệt!

Hồn nhiên chẳng biết đã bước một chân vào bẫy, hai phu phu ôm cực cứng cấn thận trọng như đang ôm quả bom sắp phát nổ, cực kỳ cẩn thận mà đi vào phòng em bé.

Bởi vì gia đình này quá đặc biệt, vì thế nên bọn họ ngoại trừ chuẩn bị sẵn cho Vận Tô Yến một gian phòng để ở cũ, còn đặt thêm một gian phòng em bé ở sát vách.

Tuy rằng chưa từng chăm sóc “bà đẻ”, nhưng hai người đều biết thời gian ở cũ của phụ nữ rất quan trọng. Sở Vận Tô Yến không quen với phong cách của người phương Tây, tại đây đã cố ý mời một phụ nữ người Hoa đến chăm sóc cho cô, tiện thể cũng hướng dẫn cho hai người bọn họ chăm sóc cho em bé.

Dì Nga, hơn bốn mươi tuổi, sức khỏe tốt. Nguyên quán Quảng Đông, rất khéo tay, còn có thể nấu những thức ăn bổ dưỡng, có bà ở bên đúng là đỡ được rất nhiều việc. Chỉ là thỉnh thoảng cũng không tránh khỏi yêu cầu quá mức nghiêm ngặt, giống như vậy:

“Ai nha! Hai người sao lại ôm Tử Tử như vậy? Mau đổi lại! Dùng tay trái đỡ lấy đầu của bé, cánh tay nâng lên một chút, để đầu bé đặt lên gần trái tim mình! Đó, nâng lên một chút, thế... thế! Như vậy là được rồi!”

Không phải chỉ là ôm một đứa bé sao? Có cần chú ý đến vậy không? Nhưng chỉ cần họ tỏ thái độ thì bà liền đen mặt mà đòi bãi công, “Các cậu cho rằng chăm sóc trẻ con dễ dàng lắm sao? Không biết chịu trách nhiệm như vậy thì đừng có mời tôi!”

Quên đi! Tại nơi đất khách quê người tìm được người đến giúp thật không dễ dàng, hai phu phu đành nhận mệnh, dưới sự chỉ đạo nghiêm ngặt của bà mà luyện ôm em bé.

Thật vất vả mới đặt được quả táo nhỏ vào trong nôi, hai người nhăn nhó mặt mày mà xoa bóp cánh tay đau nhức, “Mỗi quả! Tiểu gia khóa này sao mà khó bế như thế chứ?!”

Mặt đối mặt xoa bóp cho nhau, Kì An Chi oán giận, “Gia khóa này rốt cuộc có phải là em trai em không vậy? Anh nhớ khi em còn nhỏ đẹp hơn nó nhiều! Em là mặt quả táo, còn nó là mông khỉ! Em nói coi, có phải có nhầm lẫn gì không?”

Lời này vừa lúc nói ra nghi hoặc trong lòng Đường Mộ Thần, “Em cũng thấy nó không giống em mấy! Khi còn bé em cũng không xấu như vậy nga!”

Dì Nga tức giận trừng hai người, “Nói bậy cái gì đó? Cậu có thể nhớ được hình dáng của mình lúc sơ sinh hả? Tử Tử nào có thể có làn da trơn bóng được chứ? Đợi thêm khoảng hai ba ngày nữa đi. Tôi thấy đứa nhỏ này lớn lên trông sẽ rất giống anh trai nó đấy!”

“Thật không?” Hai người song song cúi đầu nhìn cục cưng, nếu như nhìn chăm chú thì cũng coi như là có thể tìm ra được một hai điểm tương tự.

Bất quá với tư sắc này... Kì An Chi lắc đầu, may là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Đường Mộ Thần cũng đã là một tiểu mỹ nhân đúng tiêu chuẩn. Nếu không, có một số việc bây giờ thực sự rất khó nói! Nam nhân mà, háo sắc rất bình thường, có thể thông cảm! Tuyệt đối có thể thông cảm!

Dì Nga đem sữa bột lẫn tã em bé để trên đầu giường, dặn dò, “Cô Vận đã ngủ rồi, tôi đi làm cơm, nấu canh mang đến, sẽ quay lại ngay. Tử Tử hẳn là sẽ ngủ mấy tiếng nữa, vạn nhất tỉnh sớm thì hai người cứ đi hỏi hộ sĩ.”

Hai đại nam hài ra vẻ nghiêm túc gật đầu, trong lòng có chút khinh thường. Hai người bọn họ lớn xác như vậy không lẽ không chăm sóc được cho một đứa nhỏ sao?

Nhưng dì Nga vừa đi, vấn đề đã tới rồi.

Là do cái tội quá buồn chán khơi mào, Kì An Chi đột nhiên nghĩ đến một việc, “Em nói xem, có nên đặt tên cho em trai em không? Dì Nga cứ Tử Tử, Tử Tử hoài, cục cưng nghe quen thì sao bây giờ?”

“Gọi vậy cũng có sao đâu! Nó nhỏ xíu như vậy, làm sao mà hiểu được?” Đường Mộ Thần bĩu môi, “Chúng ta lên tạo ra nó đã to gan lớn mật lắm rồi, nếu như còn tự ý đặt tên cho nó, khi về nhà ông nội với cha mẹ nhất định sẽ tức chết. Cái tên thì cứ để dành cho họ đặt đi!”

Kì An Chi buồn chán gãi gãi móng vuốt be bé của táo nhỏ, “Tử Tử, vậy cứ gọi em là Tử Tử đi. Sao anh thấy giống gọi chó con mèo con vậy nhỉ?!”

“Tới địa ngục đi! Người Quảng Đông quen gọi bé trai như vậy! Chẳng phải có một diễn viên nổi tiếng cũng từng được gọi là Tử Tử sao? Mê chết cả đồng nữ sinh. Em trai em cũng gọi là Tử Tử, sau này nhất định cũng sẽ là một đại soái ca! Đúng không?” Ông anh trai cũng bắt lấy một bàn tay thịt thịt của em trai mình gãi gãi.

Đáng thương cho đại soái ca tương lai tiểu Tử Tử đang ngủ đến bất tỉnh nhân sự, co co hai chân lên như chú ếch con bị lật ngửa, cái bụng nhỏ phập phồng, hai tay nhỏ quơ quơ, bị hai ông anh vô lương biến thành món đồ chơi mà vô lực phản kháng.

Nhưng hai ông anh vô lương chơi còn chưa đã nghiền, nhất thời được một tắc lại muốn tiến thêm một thước.

Kì An Chi hỏi, “Em nói coi, cái chân của nó sao không thẳng được thế? Tương lai sẽ không thành chân vòng kiềng chứ?”

Ngư ngốc! Trẻ con mới sinh đều là như vậy mà! Người ta ở trong bụng mẹ cả chín tháng trời, đương nhiên đã quen như vậy! Đợi người ta lớn thêm một chút, chân sẽ thẳng nha!

Nhưng ông anh yêu quý của bé bị lão công nói một hồi, cũng có hơi lo lắng mà đem đứa em nhỏ lăn qua lăn lại, “Đem chân nó kéo thẳng ra thử xem!”

Hai cái chân ú na ú nần vốn đang cong lên thoải mái đột nhiên bị hai cánh tay mạnh mẽ ép thẳng ra. Thật là khó chịu nha! Quả táo nhỏ mơ mơ màng màng nhú mày.

Hai ông anh kia thì đang thỏa mãn nhìn thành quả của mình, “Xem đi! Có thể kéo thẳng ra mà!”

Thế nhưng chỉ cần buông tay, hô, hai cái chân ngắn ngủn lập tức như cái lò xo cong ngược trở lại. Kì An Chi gãi cằm nêu ý kiến, “Hình như anh nhớ đã từng đọc ở trong cuốn sách nào đó, khi người ta chăm em bé đều phải bó chân lại, sau này lớn lên mới thẳng và đẹp!”

“Vậy có thể những thứ này... người ở đây không hiểu?” Đường Mộ Thần lập tức liên tưởng đến khác biệt giữa Đông Tây, vạn nhất đem em trai chân vòng kiềng về nhà... Nhất thời y rung mình, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi a! Giờ phải làm sao đây?”

“Hay lấy sợi dây trói lại xem!”

“Được!”

Lục lại một lúc, một sợi băng gạc thật dài được quấn lên hai cái chân của quả táo nhỏ, cái chân liền thẳng ra, hai ông anh trai rất vui vẻ, thế nhưng quả táo nhỏ lại khó chịu lắm.

Mau buông! Buông! Chỉ tiếc Chu Công lão gia gia ôm bé con quá chặt, quả táo nhỏ quá yếu ớt, không giãy ra được, vẫn ngủ say như chết. Nhưng dù hai mắt bé không mở ra được, tay vẫn có thể công kích.

Chỉ thấy bé con vươn hai cánh tay béo múp quơ quào loạn xạ, biểu thị phản đối cường liệt. Nhưng cứ như vậy, lại làm phát sinh vấn đề mới.

“Xem kìa! Tử Tử có móng tay!”

“Móng tay dài thật nga! Coi chừng bé tự cào mình bị thương bây giờ!”

“Vậy chúng ta giúp nó cắt ngắn đi! Anh có kềm cắt móng tay không?”

“Có!” Kì An Chi vội vàng lấy cái kềm cắt móng tay được dính trên chùm chìa khóa đưa ra, ông anh ngốc của táo nhỏ vội nhận lấy bắt đầu cắt móng tay cho bé con!

Tiếng tách tách vang lên từ kềm bấm móng tay, ông anh lại cảm thấy rất có thành tựu, thế nhưng em trai lại cảm thấy thật đáng sợ nga!

Táo nhỏ sợ đến lạnh run, nhưng bé chưa kịp rút móng vuốt nhỏ trở về thì thảm án đã xảy ra.

“Nha! Nguy rồi, sao chảy máu rồi?” Đường Mộ Thần nhìn vết đỏ sẫm trên đầu ngón tay em trai, sợ đến tái mét mặt mày.

Kì An Chi tương đối trấn định, “Chỉ là vết thương nhỏ thôi! Đây, dùng khăn lau qua là ổn mà!”

Oa! Cực kỳ tàn ác nha! Không có thiên lương a! Táo nhỏ cuối cùng cũng bị đau đớn quá mà giãy khỏi trói buộc của Chu công gia gia, gào khóc om sòm! Có kẻ ngược đãi trẻ sơ sinh a! Ai cứu mạng a!

Tên này có thật là anh trai bé không a! Bé muốn thử máu! Xét nghiệm DNA!

Ô ô... Con muốn ba ba! Con muốn mẹ mẹ! Con không muốn hai kẻ ngu ngốc này chăm sóc con! Ông nội! Mau cứu con đi!

Tiếng khóc vang dội cuối cùng cũng giúp tiểu Tử Tử tìm được lối thoát, bác gái hộ sĩ thiện lương như một vị thiên sứ đã bay đến cứu bé.

Nhìn thấy hai người con trai đang luống cuống tay chân dùng khăn lau ngón tay cho cục cưng, trên mặt còn lưu lại vết máu rõ ràng thì bà vô cùng hoảng sợ, “Các cậu đang làm cái gì thế?”

Bọn họ đang tiêu hủy chứng cứ phạm tội! Quả táo nhỏ quơ quơ hai cánh tay thật thật, khóc đến rồi tinh rồi mù.

“Trời ạ! Sao hai người lại cắt móng tay cho cục cưng! Lỡ gây bệnh uốn ván thì sao hả? ” Bác gái hộ sĩ nghiêm khắc trách cứ hai ông anh vô trách nhiệm, cấp tốc đem cục cưng ôm đi cấp cứu.

Uốn ván? Có...có nghiêm trọng như vậy sao? Hai phụ phụ nhìn nhau, nhận ra mình đã gây đại họa.

Đường Mộ Thần vung tay, lập tức gõ cho Kì An Chi một cái bạo lật, ác nhân cáo trạng trước, “Anh là đồ ngu xuẩn! Em trai em có thể cắt móng tay sao? Không phải anh có tới hai thằng em trai bảo bối à? Sao chả có chút kinh nghiệm nào vậy?”

“Hình như động thủ chính là em mà! Anh chỉ đưa ra giả thuyết thôi!” Kì An Chi xoa xoa cái trán đau nhức, vô cùng ủy khuất.

Đường Mộ Thần càng tức giận, “Rõ ràng anh mới là chủ mưu! Đều là anh dạy em! Đúng là chả giúp ích được gì, còn gây thêm phiền phức!” Y vừa mắng vừa chạy ra ngoài, “Hộ sĩ! Hộ sĩ, em trai cháu không chứ ạ?”

Sao có khả năng không có việc gì? Táo nhỏ vì ông anh trai ngu ngốc, vô duyên vô cớ bị chích thuốc, đau quá đau quá nga!

Đến khi dì Nga mang cơm nước đến, lại lôi hai người ra thóa mạ, “Đúng là bậy hết sức! Trẻ sơ sinh sao lại đi cắt móng tay? Mà cái gì quần trên đùi bé vậy? Cái trò gì thế này? Sao các cậu có thể nghĩ ra cái cách ngớ ngẩn như vậy! Người lớn trong nhà đâu? Gọi họ đến đi!”

Ngay cả người đẻ hộ cũng nhìn không được nữa, Vận Tô Yến vừa tỉnh giấc nghe được tin dữ, dù sao cô cũng là hoài thai bé chín tháng mười ngày đau đớn sinh hạ, tình cảm không thể không có, uyển chuyển khuyên bảo, “Hay là các cậu gọi cha mẹ đến đi! Dù sao hai người không có chút kinh nghiệm nào, trẻ em mấy tháng đầu là khó chăm sóc nhất đấy.”

Hay hay! Táo nhỏ cũng rất mong chờ được gặp mặt cha mẹ mình.

Nhưng dù cho Vận Tô Yến kiên trì khuyên bảo, dì Nga quang quác quang thoá mạ, vẫn không tạo được kết quả tốt. Việc này rốt cuộc bị hai ông anh ngốc của bé vừa thề thốt vừa hứa hẹn đủ điều mà gạt phắt đi.

Đáng thương cho quả táo nhỏ a! Khi biết ít nhất ba tháng nữa mới có thể về gặp mặt cha mẹ thì bé con quyết định không thể yên lặng được nữa.

Quả táo nhỏ muốn nổi giận! Muốn phản kháng! Đừng tưởng rằng người ta tuổi còn nhỏ thì chỉ biết mặc cho mấy người bài bố! Hanh! Người ta phải báo thù! Báo thù! Biện pháp này có nhiều lắm, ví dụ như là, bé có thể đi ị vào lúc họ đang ăn cơm, khi bọn họ ân ái thì khóc nỉ non, khi bọn họ tính đi ngủ thì quấy ầm ĩ...

Nói chung, ân ân oán oán của hai anh em Đường gia từ giờ khắc này chính thức bắt đầu.

Cứ thế đến cuối năm đó, Kì An Chi nghĩ hẳn đúng là dụng tâm không gì sánh được, Đường Mộ Thần nghĩ y đúng là hao hết tâm sức, nhưng vẫn không hiểu tại sao quả táo nhỏ mà bọn họ hao hết thiên tâm vạn khổ mới có được vì sao luôn quấy phá bọn họ. Họ đã quên mất, cừu hận của bé con kì thực vào lúc ngón tay út của bé bị đứt đã được kết...

Ai! Đáng tiếc cho hai phu phu đời này không có cách nào đạt được giấc mộng có một gia đình yên ả. Nói thật, nếu có thể quay ngược thời gian trở lại lúc bắt đầu, đánh chết họ cũng không dám cắt móng tay cho quả táo nhỏ!

67. Chương 67

Ba tháng sau.

Khó có được một sáng sớm yên tĩnh, Kì An Chi rón ra rón rén ra khỏi toilet, đang muốn tặng cho lão bà một nụ hôn chào buổi sáng, thì Đường Mộ Thần thành linh mở mắt.

Đầu tiên là ngáp một cái thật dài, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động gì đó, vội vội vàng vàng che miệng mình lại, cảnh giác thấp giọng hỏi, “Nó tỉnh chưa?”

“Ân. Hẳn là còn có thể ngủ một lúc nữa!” Kì An Chi nhỏ giọng đáp.

Ánh mắt hai người không hẹn mà cùng tập trung quét về phía chiếc nôi màu lam đặt bên giường lớn, nhìn quả “bom hẹn giờ” còn đang vù vù ngủ say, hai người nhất thời đều thở phào nhẹ nhõm.

Mấy tháng nay, tên tiểu ác ma này đem họ lăn qua lăn lại gần chết! Thật kinh khủng, đúng là nghĩ lại vẫn còn rùng mình! Nói ngắn lại một chữ: thảm! Hai chữ: cựcthảm!

“Qua ngày hôm nay, chúng ta có thể được giải thoát rồi!” Kì An Chi siết chặt nắm tay, cố đè nén cảm giác hậm hực xuống.

Ngày hôm nay, là ngày bọn họ đặt vé máy bay quay trở về, cũng là kết thúc thời hạn thi hành án, ngày bọn họ được giải thoát!

Kì An Chi từ hơn một tháng trước đã đặt vé máy bay, không phải bởi vì giá rẻ hơn mà là bởi vì không thể chịu đựng được nữa! Hẳn phải làm một chút gì đó để cho bản thân có thêm hy vọng.

Chín mươi ngày qua, đôi tiểu phu phu quả thực sống một ngày bằng một năm, suốt ngày cứ nhìn quyển lịch để bàn, hận không thể lật đến tờ cuối cùng.

Thấy thằng em mình hiếm khi ngủ ngoan như vậy, Đường Mộ Thần cũng không dám lè mề, vội vàng đứng dậy, “Em đi rửa mặt, anh nhanh làm chút gì đó để ăn đi! ”

Được được! Kì An Chi kinh qua ba tháng huấn luyện ma quỷ, tài nghệ nấu nướng đột nhiên tăng mạnh. ... ít nhất ... đem bánh mì bỏ vào lò nướng, dùng lò vi sóng làm nóng bánh bao, đun nóng một ly sữa hần đều đã có thể làm được.

Cái gì? Còn muốn ăn thứ gì đó ngon hơn, mấy thứ kia chỉ có được vẻ bề ngoài, chắc gì đã có dinh dưỡng! Kì An Chi cầm thêm hai quả trứng bỏ vào trong nồi.

Tất cả đều phi thường hoàn mỹ.

Thời gian không dài, bánh mì bật ra khỏi lò nướng, được kẹp một miếng thịt hun khói, thêm bơ lạc phết lên trên! Hắc hắc! Hần cảm thấy thật có thành tựu, vừa thổi cho nguội bớt, vừa lột trứng gà đặt trên bánh mì, sau đó lấy sữa đã được làm nóng ra đặt ở một bên, đây là dành cho lão bà.

Kì An Chi hôm nay tự chuẩn bị cho mình một đĩa bánh bao, một ly sữa cùng một quả trứng gà. Dọn bữa sáng xong, nhìn nhìn, cầm một cái bánh bao đặt vào cái đĩa ở đối diện, sau đó xếp ba cái còn lại thành hình tam giác đặt ở chính giữa. Gật đầu, thoả mãn.

Sau đó lặng yên không một tiếng động đi vào phòng ngủ, “bom” còn chưa có dấu hiệu bạo tạc, hần yên tâm đi vào toilet.

Đường Mộ Thần đã rửa mặt rồi, tựa hồ như không nhìn thấy hần đi vào trong, còn đang đứng trước gương chờ ra.

Từ sau ôm lấy thất lưng y, đem cầm gác lên vai, hưởng thụ cơ hội thân thiết hiếm hoi, hiểu kì hỏi, “Em nhìn gì thế?”

Đường Mộ Thần hơi cau mày, quay đầu nhìn hần, “Anh cũng gầy đi rồi! Vành mắt chuyển thành màu đen, giống như hút thuốc phiện vậy! Một chút tinh thần cũng không có, ông sẽ mắng đấy!”

Kì An Chi nhìn vào gương, “Thật á? Anh thấy anh vẫn đẹp trai mà!”

“Đẹp cái đầu anh ấy!” Đường Mộ Thần cực kỳ khinh bỉ cái tên tự kỷ kia, giống như phát thệ mà hung hăng nói, “Về đến nhà rồi, em nhất định phải ngủ hần ba ngày ba đêm! Ông trời có xuống cũng không được quấy rầy em!”

Kì An Chi nịnh nọt cười, “Anh ngủ với em có được không?”

Ăn một cái cốc đầu, “Không!”

“Muốn không?!” Tay nhân cơ hội vói vào trong quần ngủ rộng thùng thình của y, trêu chọc tiểu Đường Đường.

Lại ăn một cú đánh, “Đừng đùa! Nhanh ăn đi, còn ra sân bay sớm!”

Vận Tô Yến hết tháng đầu đã về nhà, rời nhà cả năm trời, cô vô cùng nhớ chồng và hai đứa con, không muốn gốc cùng họ thêm chút nào nữa. Hơn nữa, cô cũng sợ ở lâu cùng cục cưng nảy sinh nhiều cảm tình, đến khi phải chia tay càng thêm thương tâm, thế là sau khi thân thể khôi phục liền sớm cáo từ. Chỉ là hện với bọn họ, sau này thường xuyên liên lạc để cô biết được chút tin tức về cục cưng.

Lão bà phát hỏa, Kì An Chi đành miễn cưỡng mà thu tay về, nhưng cắn cắn lỗ tai y mà lẽ thảng khí hùng yêu cầu, “Sau khi về nhà, em phải bù đắp cho anh!”

Có cái tên tiểu sát tinh kia ở bên, hai phu phu sống ba tháng trời y như hòa thượng, dục cầu bắt mãi không phải rất bình thường sao?

“Bù cái đầu anh!” Đường Mộ Thần tuy mắng vậy, nhưng thật ra cũng có hơi do dự. Đang được Kì An Chi ôm lấy, y bắt đầu cảm thấy có chút phản ứng, vội vàng đẩy hần ra, nói thâm, “Về trước hăng nói!”

Kì An Chi sao lại không hiểu? Vui vẻ ngoắc ngoắc đuôi sói không buông tay, “Đến hôn một cái đi! Bảo bối, hôn một cái thôi!”

Thấy môi hắn chu ra đến độ có thể treo một cái chai lên đó, Đường Mộ Thần vừa bực mình vừa buồn cười, cũng chủ động dang đôi môi ra. Bọn họ cũng không phải thực sự là hòa thượng, mắc cái gì phải cấm dục?

Một nụ hôn liền tạo hiệu quả kinh người! Dùng một câu thông dụng mà nói thì là thiên lôi câu động địa hỏa.

Ầm ầm ầm! Hai chàng thanh niên huyết khí phương cương chỉ cần hôn một cái, đã cầm giữ không được nữa. Dục vọng đều đã nghiêm túc ngẩng đầu lên, muốn giải quyết vấn đề nhân sinh lớn này ngay lập tức.

“Làm một lần đi!” Kì An Chi thở hổn hển buông Đường Mộ Thần ra, móng vuốt sói lại luồn vào quần y.

Đường Mộ Thần chớp chớp đôi mắt đã phủ một lớp sương mù, từ chối, “Không có thời gian đâu! Vạn nhất Tử Tử tỉnh thì phải làm sao?” Nhưng vẫn cầm chặt tay người ta không buông.

Rõ ràng chỉ từ chối cho có lệ, Kì An Chi sạch sẽ lưu loát lột quần y ra, “Không sao cả! Anh mau một chút là được!”

Vậy còn khách khí cái gì? Đến đây đi! Đường Mộ Thần trực tiếp ôm lấy hắn mà hôn.

Hai người như trẻ sinh đôi kết hợp kéo nhau ngồi lên trên bồn cầu, Kì An Chi tiện tay lấy lọ sữa tắm đưa vào hậu huyệt của Đường Mộ Thần tiến hành mở rộng.

Cấm địa đã lâu không được đụng đến vô cùng miễn cưỡng, đầu ngón tay mới vừa tiến vào, Đường Mộ Thần xém chút tiết ra, y cũng không muốn mất mặt đến mức bại trận ngay chiều đầu, “Anh... anh mau một chút! Tùy tiện lộn lộn... là được!”

Vậy không khách khí nữa, Kì An Chi đã sớm không nhịn được, qua loa mở rộng hai ba cái liền đem tiểu Kì tấn công.

Hô!

Tiến nhập quá gấp gáp khiến cho cả hai người không chịu nổi, cảm giác thư thích làm cho hai người trong nháy mắt toàn quân bị diệt. Cũng không dám lộn xộn, đợi cảm giác hưng phấn tạm lắng xuống, mới song song thốt ra ba chữ, “Con mẹ nó!”

Chăm trẻ con thật đúng là công việc không dành cho người sống làm mà!

Không cần nhiều lời, hai người tự phát tự động phối hợp cùng nhau luật động.

“Thật thích! Thần! Khi nào về chúng ta làm hắn ba ngày ba đêm nhé!”

“Anh có bản lĩnh sao? Muốn tinh tấn nhân vong hả? Tập trung đi! Đừng lộn xộn! Phía bên trái một chút! Ân hạnh... chỗ đó!”

“Thần, yêu anh không?”

“Yêu cái đầu anh! Ngô... Không được lộn xộn!”

“Yêu anh!”

“Anh ghen đến điên rồi à?”

“Yêu anh!”

“Đây là nghĩa vụ sinh hoạt hôn nhân! Kì An Chi nếu anh không khiến cho lão tử sướng khoái, lão tử ly hôn với anh!”

“Oa!” (tốt!) “Bom” có chút hã hê mà lên tiếng ủng hộ! Ly hôn rất tốt, người ta tuyệt đối ủng hộ! Mau làm đi!

“SHIT!” Hai phu phu ở trong toilet quả thực muốn phát cuồng! Tên nhóc kia có phải có khả năng thấu thị không? Luôn luôn quấy rối đúng lúc hai người đến thời điểm mấu chốt nhất, nếu còn tiếp tục nữa, cả hai không bị liệt dương mới là lạ!

Hai người liếc nhau, không hện mà cùng hạ quyết tâm, làm xong rồi tính! Để cho nó khóc đi!

Có một cái loa công suất lớn ở đằng kia kêu gào ầm ĩ, dù cho kim thương không ngã cũng kiên trì không được, vội vã kết thúc tính sự, Kì An Chi ôm Đường Mộ Thần đặt vào trong bồn tắm, “Em tự tẩy đi! Anh đi đỡ thằng nhóc!”

Lúc này không phải là lúc kén chọn, Đường Mộ Thần phiền muộn thanh lý dịch thể trong cơ thể.

Kì An Chi vội vội vàng vàng lao ra ngoài, đem tên nhóc thích gây sự ôm lên, “Khóc cái gì mà khóc? Suốt ngày chỉ biết khóc! Còn khóc nữa anh sẽ ném chú mày xuống đất!”

Tui thích khóc thì cứ khóc đấy! Quả táo nhỏ không cam lòng tỏ ra yếu kém khóc càng vang dội. Ách, khi bé con thấy Kì An Chi trần trụi nửa người dưới, đột nhiên ngừng khóc. Mở to đôi mắt đen tròn xoe như anh trai nhìn địa phương vẫn còn vương bạch trọc, tràn đầy hiếu kỳ.

“Chưa thấy qua thứ gì lớn như vậy đúng không?” Kì An Chi chẳng chút xấu hổ còn đặc ý dào dạt khoe khoang, “Chú mày coi như cũng là đàn ông? Có lớn bằng phân nửa lão tử không?”

Hứ! Khi ông ba tháng nói không chừng còn chưa lớn bằng lão tử ni?! Quả táo nhỏ rất là hèn mọn, song song nhận định, cái ông anh này khẳng định vừa cùng ông anh trai của bé tiểu nước tiểu, thứ trắng trắng đó chính là chứng cứ!

Không thể không nói, bé con sau này trưởng thành rất sớm cũng là do người lớn quá vô trách nhiệm.

“Đói bụng hay là tè dầm rồi?” Kì An Chi biết bé con không thể trả lời, nhưng bởi vì tâm tình rất tốt nên vẫn hỏi một câu. Vừa làm một lần, tuy rằng thiếu tận hứng, nhưng đủ để cho tâm tình vui vẻ rất nhiều.

Vừa huyết sáo vừa thành thạo cởi tã ra cho bé, một cột nước vàng óng ánh lập tức phun thẳng vào gương mặt tươi như hoa của Kì An Chi.

Hắc hắc! Quả táo nhỏ cười trộm, Kì An Chi thề rằng hẳn thực sự nhìn thấy thằng nhóc này cười trộm!

“Lão tử ngày hôm nay không chém người thành tám khối sẽ không mang họ Kì nữa!”

“Anh thôi đi! Ai bảo anh huyết sáo làm cái gì?” Đường Mộ Thần ra khỏi toilet, một lời nói ra đúng suy nghĩ của thằng em mình. Táo nhỏ âm thầm giơ ngón tay, âm hiểm nhìn Kì An Chi, nghe thấy chưa? Lão bà ông cũng không bênh ông! Đáng đời!

Thằng nhóc chết tiệt! Kì An Chi nỗ lực làm cho mặt mình tràn đầy sát khí, nhưng táo nhỏ buồn chán cho hẳn một cái liếc mắt rồi quay đầu đi, người ta không thêm quan tâm!

Đường Mộ Thần nhăn mặt nhìn cả hai người, “Anh còn đứng gốc ra đó làm gì? Mau đưa bé đi tẩy sạch, quần tã mới vào đi, đừng để lên máy bay thêm phiền phức! Em đi quấy sữa cho nó, nhanh lên! Coi chừng lát nữa trễ chuyển bay, em làm thật cả hai người luôn đấy!”

Vì đại sự, Kì An Chi quyết định chịu nhục, qua ngày hôm nay sẽ được giải thoát rồi! Nhất định phải nhịn xuống!

Ôm táo nhỏ nhanh như chớp chạy ào trong phòng tắm, cấp tốc đem thằng nhóc mắc dịch tắm rửa sạch sẽ.

Mi chờ đó! Đợi đến lúc về rồi, lão tử mà còn tiếp tục hầu hạ mi, liền đem chữ Kì viết ngược lại!

Nhưng người ta có câu việc không thể nói trước được.

Quả táo nhỏ mở to đôi mắt đen tròn xoe vô tội, lòng dạ hẹp hòi ác độc tính toán, viết tên ngược lại, chủ ý này không sai nga!

68. Chương 68

Một quãng đường về nhà gà bay chó sủa, loang lổ huyết lệ.

Khi hai phụ phụ một người ôm tảo nhỏ, một người khiêng bao lớn bao nhỏ gần như là đồ đạc của tảo nhỏ không, dùng vẻ mặt như chiến sỹ sắp hy sinh xuất hiện ở trước cửa Đường gia thì, rõ ràng cảm nhận được siêu áp suất thấp cùng áp bách cường liệt từ trong nhà phát ra.

Tảo nhỏ thấy tình thế không ổn, lập tức nhắm mắt lại giả chết, gì cũng không quản!

Lòng dạ hẹp hòi suy nghĩ, người ta không phải tự sinh ra nha, hồng liên quan tới người ta nha! Người ta còn nhỏ xíu hà, hông biết gì hết á~~!

Kì An Chi mang cặp kính đen liếc nhìn chiếc xe quen thuộc của nhà mình đang đậu trong sân, biểu tình kiên định gật đầu với Đường Mộ Thần, sau đó chớp mắt một cái, giơ cao nắm tay, ? E ON! Đi thôi! Đánh bại bọn họ!”

Anh nghĩ là đang chơi game à? Đường Mộ Thần lạnh lùng trừng hấn, đưa tay gạt cặp mắt kính trên mặt hấn xuống, nhét vào trong túi áo, hít sâu một hơi, dẫn đầu sải bước đi vào.

Phòng khách của Đường gia.

Nhân mã đã tề tựu đông đủ chia thành hai bên trái phải, a không! Là thông gia hai nhà. Ngồi ở trung tâm, mặt trầm như nước, đầu tóc bạc phơ chính là Đường Tùng Niên và Kì Dân Hạo.

Đường Mộ Thần tuy rằng rất dũng cảm, nhưng khi đứng trước mặt hai người ông cường đại thì chân liền hư nhược. Âm thầm cố gắng lên tinh thần, ôm chặt quả tảo nhỏ, nhóc connày có khả năng thay đổi tình thế không?

Còn mọi người lúc đó, khi nhìn thấy Đường Mộ Thần ôm một đứa bé đi vào thì sớm đã cả kinh cảm muốn rớt xuống đất rồi!

“Thần... Mộ Thần! Đây... Đây là!” Diêu Nhật Hiền nhin không được, là người đầu tiên kích động nhảy dựng lên, lẽ nào An An thật đúng là nghiên cứu ra nam nam sinh tử?

Kì An Tu vội túm lấy lão bà ấn xuống, “Nghe bọn nhỏ nói đã! Mộ Thần, đứa bé này...”

Đường Mộ Thần nghĩa vô phần cố tiêu sái đi đến trước trước mặt ông nội, “Ông nội, đây là cháu trai của ông!”

Ách? Cháu trai? Không phải là cháu trai sao?

Đường Tùng Niên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của đứa bé trong tay, sắc mặt lập tức thay đổi. Đứa bé này đúng là có vài phần giống như người nhà mình, nhưng ông chỉ có một đứa con trai, đứa con đó cũng chỉ sinh một đứa cháu cho ông, đứa cháu này ở đâu ra?

Kì Dân Hạo vội vươn cổ ra nhìn, đứa nhỏ này lớn lên béo béo nộn nộn vô cùng đáng yêu, có phải là con của An An không? Ông âm thầm quyết định, nếu như cũng có huyết thống của Kì gia bọn họ thì nhất định phải đoạt về!”An An, con mau nói chuyện đi! Nó có phải là... ?”

Bị người quên nửa ngày, Kì An Chi lúc này mới cười làm lành đi đến gần, “Đứa nhỏ này, đúng là cháu trai của ông Đường, con của chú Đường ạ!”

Cái gì? Trong đại sảnh một mảnh tiếng hút khí, tất cả mọi cặp mắt đều tập trung trên người Đường Lập Hiền. Trầm Bích Vân suốt thời gian qua đều ở nhà, đứa nhỏ này, chẳng lẽ là tác phẩm của ông ở bên ngoài ăn vụng?

Ánh mắt Trầm Bích Vân lập tức từ khiếp sợ biến thành u oán, rồi từ u oán biến thành đờ đờ sát khí!

“Nói bậy!” Đường Lập Hiền tức giận đến đỏ mặt, đập bàn đứng dậy, “Tôi... thời gian này đâu hề đi đâu!”

“Mang thai cũng không phải anh, anh cần gì phải trốn?” Trầm Bích Vân lạnh lạnh buông một câu, nhất thời vô hình giết người!

Kì An Chi đột nhiên phát hiện, nguyên lai lão bà yêu dấu có lúc rất lạnh lùng cũng là có di truyền nha.

“Mẹ à, đứa nhỏ này cũng là con ruột của mẹ mà!” Đường Mộ Thần sợ hiểu lầm càng sâu, thẳng thắn nói rõ, trừng Kì An Chi một cái, “Tất cả đều là anh ta làm! Tự anh nói đi!”

Hắc hắc! Kì An Chi trưng khuôn mặt tươi cười bắt đầu giải thích.

“Cái kia, năm bọn con học năm hai đại học, không phải mẹ đã phải nhập viện sao?” Cái tên chân chó này đã sớm nhìn ra vị trí của Trầm Bích Vân trong nhà, quyết định trước tiên lấy lòng mẹ vợ đã, “Lần đó, cái lần Tom làm kiểm tra cuối cùng. Ách, con nhờ anh ta lấy trứng của mẹ, với một tí tinh trùng của cha...”

Kì An Tu ngồi đối diện nghe vậy có chút là lạ, nghe con mình đi gọi người khác là cha, đúng là không được tự nhiên!

Đường Lập Hiền thất thanh kinh hô, “Trách không được!”

“Trách không được cái gì?” Trầm Bích Vân cấp tốc nắm ngay vấn đề trọng điểm, hoài nghi liếc mắt nhìn ông chồng, lẽ nào ông thật sự dám hồng hạnh ra tường?

Không dám! Đường Lập Hiền đỏ mặt, thì thầm vào bên tai lão bà, “Ngày đó sáng sớm em bị đưa đi, có một tiểu hộ sĩ đột nhiên tiến đến, cười với anh, sau đó một mùi thơm nức xông vào mũi anh, thoáng cái anh liền trở nên mơ hồ! Đến khi tỉnh lại, anh có cảm giác dường như đã bắn một lần...”

“Vậy sao anh không nói gì hết?” Trầm Bích Vân rất tức giận, “Lát nữa tính toán sổ sách với anh sau!” Lại hỏi Kì An Chi, “Sau đó thì sao?”

Kì An Chi đánh giá tình hình, trước giải thích, “Mẹ đừng hiểu lầm, là con thuê hộ sĩ làm, không liên quan tới cha đâu!”

Hắn còn cố ý dùng tay của Trầm Bích Vân, ý tứ là tinh trùng lấy như thế, hoàn toàn không nhờ tay ai khác.

Đường Lập Hiền thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn là bị phu nhân trừng mắt, “Tiếp tục nói!”

“Sau đó con tìm người để mượn, thí nghiệm tất cả ba lần, nhưng hai người trước không giữ được, đến người thứ ba mới thành công, chính là nó! Quả táo nhỏ!”

Kì gia nghe vậy mặt mày khẩu ngốc, lão đại nhà chúng ta thật sự rất đáng sợ! Ngay cả cha mẹ người ta mà cũng thần không biết quỷ không hay tính kế, lừa mọi người tạo ra một đứa nhỏ, có phải nó cũng từng len lén đặt bẫy chúng ta không?

Kì gia bắt đầu miên man suy nghĩ, suốt hơn hai mươi năm qua có từng phát sinh chuyện gì kì quái không. Trở về phải bức cung, nhất định phải bức cung!

Kì An Chi sau khi thay cha vợ rửa sạch tội danh, còn muốn thay lão bà tẩy trừ một phen, “Chuyện này thực sự một chút Đường Mộ Thần cũng không biết, tất cả đều là con làm hết! Vào lúc đó, sau khi mẹ phẫu thuật, con cũng không phải có ý định mang Mộ Thần bỏ trốn, là bởi vì bên kia cực cứng đã thành hình, phải có người chăm sóc phụ nữ có thai, con mới đành mang Mộ Thần đi. Không nói rõ với mọi người, tất cả đều là lỗi của con!”

“Vậy sao cậu không nói sớm?” Trầm Bích Vân vội vàng đem con mình đoạt về, trái nhìn phải ngắm, vẫn có chút không thể tin được. Đứa nhỏ này là con của mình sao? Là con trai của mình thật sao?

Đừng có hỏi con! Táo nhỏ nhắm chặt hai mắt tiếp tục giả chết, đề nghị mẹ hay nhất là đi kiểm tra DNA, con cũng rất hoài nghi cái người bị người ép tới gắt gao, rốt cuộc có đúng là anh trai con không?! Sĩ nhục của Đường gia chúng ta a!

Kì An Chi tiếp tục giải thích, “Ách... Khi đó con sợ cuối cùng cũng không thể thành công, vì vậy không dám nói.”

“Thần Thần, sao con cũng theo nó lừa mẹ vậy? ” Trầm Bích Vân rất tức giận, đứa nhỏ này rõ ràng đã được mấy tháng, sao giờ mới mang nó về chứ?

“Em trai quá nhỏ, không thể đi đường xa. Hơn nữa nếu con nói, sợ mọi người sẽ chạy tới đó, rất cực nhọc. Thân thể của mẹ chỉ mới ổn định, con thực sự không đành lòng, vì vậy mới đợi nó được ba tháng rồi...”

“Con còn biết nghĩ vậy sao?” Đường Lập Hiền tức giận xông lên cho con trai một đấm. “Con đúng là quá đáng, sao có thể giấu chúng ta làm ra chuyện này?”

“Cha, đừng trách em ấy!” Kì An Chi xông lên bảo vệ vợ mình “Việc này tất cả đều là con làm! Cha muốn đánh thì cứ đánh con đi!”

“Đương nhiên phải đánh mày rồi!” Đường Lập Hiền nhìn quanh, từ trong bình hoa rút ra một cây chổi lông gà, lập tức dùng nó quét xuống người Kì An Chi!

Đây ... phải làm sao bây giờ? Diêu Nhật Hiền muốn can ngăn, nhưng bị Kì An Tu cản lại.

Chính mình cũng muốn cho thằng con này một trận! Cái trò này mà cũng nghĩ ra được, may là nó đùa giỡn mà lại thành công, bây giờ Đường gia đã có người thừa tự, hẳn là có thể buông tay cho hai đứa nó rồi.

Hơn nữa, Đường Lập Hiền tuy rằng tức giận, nhưng không có phản đối Kì An Chi gọi mình là cha, đây là ý gì? Không cần phải nói cũng hiểu đi!

Dù sao cũng là con trai mình ôm con trai nhà người ta đi mất, ăn một trận đòn thì có làm sao đâu! Kì An Tu không tin đứa con của nhà bên đó sẽ không ngăn lại, trận đòn này, nhà trai bọn họ chỉ cần đứng ngoài mà nhìn thôi!

Hơn nữa, em xem hai người bọn họ kìa! Kì An Tu ngằm nháy mắt với lão bà.

Diêu Nhật Hiền nhìn theo ánh mắt đó, chỉ thấy Đường Tùng Niên và Kì Dân Hạo vốn yêu thương cháu mình đến tận xương tủy chỉ ngồi một chỗ vững như thái sơn, một trận đánh cho gà bay chó sủa mà ngay cả mí mắt cũng không chớp một chút.

Việc này có điểm khác thường a!

Kì An Tu vỗ vỗ tay lão bà, vào lúc này, chúng ta chưa có tư cách lên tiếng, chỉ nên yên lặng mà xem thôi.

“Được rồi!” Một lát sau, Đường Tùng Niên mới lên tiếng, “Lập Hiền, con không cần diễn khổ nhục kế cho cha nhìn đâu!”

Đường Lập Hiền đánh ra một thân đầy mồ hôi, thở hổn hển tiến lên, “Cha, con đâu có...”

Kì An Chi có thể làm chứng, cái gì khổ nhục kế? Hẳn rõ ràng thấy đau đến chết đi được!

“Đừng nói nữa! Dù sao chuyện cũng đã như vậy, hai đứa chúng nó cũng đã kết hôn rồi, chúng ta làm trưởng bối cũng đừng nên bồng đả uyên ương.” Đường Tùng Niên phẩy tay, tà nghệ nhìn Kì Dân Hạo, “Họ Kì, nói giá đi!”

Là ý gì? Có phải ông đã chấp nhận mở một con đường cho họ không?

Người khác không hiểu, nhưng Kì Dân Hạo đã sớm minh bạch, hắc hắc cười nhạt, “Lời này nói cho cùng, đương nhiên là nhà ông định giá mới đúng! An An, con đừng nói ông nội phiền diện, khi hai đứa em con kết hôn, ông nội đều tặng nhà cho chúng nó, các con cũng đi chọn một căn đi! Đương nhiên, phòng của con ở nhà vẫn lưu lại! Đợi mấy ngày nữa làm một bữa tiệc rượu đãi khách đi!”

Người khác còn chưa hiểu, nhưng Kì An Tu và Đường Lập Hiền đã hiểu ra, lập tức mục trừng khẩu ngốc, xong! Hai người cha ảo não, vấn đề này phải giải quyết làm sao đây?

“Nực cười!” Đường Tùng Niên cười nhạt, “Thần Thần đương nhiên kết hôn xong phải ở nhà! Dù là muốn đi ra ngoài ở cũng là Đường gia chúng ta trả tiền! Còn không đến nỗi phải để cho nhà các người tiêu pha!”

Ách? Hai phu phu chớp chớp mắt, không có phản ứng. Vì sao hai người ông lại để ý đến chuyện họ ở đâu như thế?

“Kỳ thực không cần! Tụi con cũng hợp tác làm ăn kiếm được chút tiền, có thể tự mua nhà...” Kì An Chi ý là muốn giải quyết mâu thuẫn, nhưng dưới ánh mắt sắc bén của hai người ông đã ngoài tám mươi tuổi, lời mới nói ra được nửa chừng phải nuốt ngược về.

“Mấy đứa từ trước có hợp tác à?” Kì An Tu vội vàng hỏi, cố gắng chuyển trọng tâm câu chuyện.

“Đúng vậy! Mở một văn phòng mua bán bất động sản, tuy rằng không kiếm được nhiều tiền nhưng rất ổn định. Lần đó học xong đại học về nước bọn con đã hợp tác mở ra, sau khi em ấy đi Anh thì con vẫn tiếp tục duy trì kinh doanh.”

Cáp! Đường Tùng Niên bỗng thiêu mi, hắc hắc nở nụ cười, “Nhìn không ra, An Chi con đúng là người vợ hiền nha!”

Phụt! Vợ hiền? Kì An Chi và Đường Mộ Thần hai mặt nhìn nhau, cuối cùng cũng nhận ra vấn đề mấu chốt ở đâu.

Nguyên lai! Nguyên lai hai người ông không phải đang tranh nhau mua nhà, mà là đang tranh “cưới ” hay “gả” !

Đúng là kẻ xướng người họa! Làm sao bây giờ?

Kì An Chi có muốn tự quyết định cũng không được nữa, bởi vì đây không còn là chuyện của hai người họ nữa mà đã là vấn đề mặt mũi của hai nhà. Hẳn nếu như không một bước, phỏng chừng sẽ bị ông nội từ mặt luôn.

Đường Mộ Thần lại càng không thể, sớm đã tiền trạm hậu tẩu tạo một đứa em ra rồi, nếu còn để cho ông nội biết y là kẻ bị áp, không chọc ông nội tức chết mới là lạ!

Dù sao làm cha luôn yêu thương con, Kì An Tu cẩn thận phát biểu quan điểm, “Kỳ thực bọn nó đã lớn như vậy rồi, để bọn nó tự lo liệu phòng ở cũng tốt.”

“Hay hay!” Đường Lập Hiền vội vàng phụ họa, “Coi như cho bọn nó cơ hội rèn luyện đi.”

Ấn? Bốn ánh mắt sắc như dao song song bắn qua, nhất thời hai người liền quăng mũ cưỡi giáp, quân lính tan rã.

Hai người cha đều quay đầu lại nhìn thoáng qua, con à, không phải lão cha không muốn giúp, thật sự là đối thủ quá cường đại, chúng ta không thể giúp nổi a! Hai đứa tự cầu phúc đi!

69. Chương 69

Cho tới bây giờ họ chưa hề lường được, kết hôn đại sự, cư nhiên lại xảy ra một chuyện cực kỳ nghiêm trọng lẫn vô cùng phức tạp trước mặt hai phu phụ bọn họ.

Nguyên tưởng rằng chỉ cần có giấy kết hôn thì coi như ván đã đóng thuyền rồi, nhưng không nghĩ tới, hai người ông càng nói, Kì An Chi và Đường Mộ Thần càng lúc càng ớn lạnh.

Hôn lễ này rốt cuộc làm sao đây?

Hai người trẻ tuổi đau đầu rồi. Thế nhưng bọn họ không được phép suy nghĩ nhiều, điều đầu tiên cần phải đối mặt chính là, đêm nay ngủ ở đâu?

Đường Tùng Niên vung tay lên, “Thần Thần con ngồi máy bay chín tiếng đồng hồ chắc mệt lắm rồi, mang An An lên lầu nghỉ ngơi đi!” Rõ ràng có ý tứ bảo cháu mình mang cháu dâu về phòng.

Nhưng Kì Dân Hạo chen ngang, “An An, khi biết tin con gần về tới nơi ông đã bảo chú con ở nhà chuẩn bị rồi, mấy đứa em con tất cả cũng đều quay về, Mộ Thần à, con cũng về cùng nhau đoàn viên đi!”

Đây... đây là như thế nào?

Kì An Chi và Đường Mộ Thần bốn mắt nhìn nhau, trao đổi nhãn thần, cười cười cầu hòa nói, “Ông nội, đã như vậy, con đi cùng ông về nhà!”

Về phần Đường Mộ Thần, đương nhiên là ở lại, ai về nhà nấy, vậy là ổn rồi chứ?!

Đương nhiên không được! Đường Tùng Niên mất hứng, “An Chi con mau mang hành lý lên lầu đi!”

Kì Dân Hạo cau mày, “Mộ Thần, con mau đến đây, theo ông nội về nhà!”

Đường Mộ Thần toát mồ hôi lạnh! Hung hăng trừng Kì An Chi, anh nói coi, giờ giải quyết kiểu gì đây?

Kì An Chi đảo mắt một vòng, “A” la hoảng lên, “Nguy rồi! Con để quên hành lý ở sân bay, con phải đi lấy về! ” Quay đầu nháy mắt với lão bà.

Đường Mộ Thần cũng vội vàng mặc áo khoác vào, “Sao anh không cẩn thận vậy? Ở trong đó còn có đồ của em! Em đi với anh!”

Rõ ràng là kẻ kim thiền thoát xác, đương nhiên hai ông lão đã tu luyện thành tinh chỉ cần liếc mắt là hiểu ngay, “Đứng đó! Không được chạy!”

Nhưng mà thanh niên đúng là sức khỏe rất tốt, chỉ trong chớp mắt đã chạy mất hút không quay đầu lại... khiến cho hai người ông đều tức giận đến râu mép dựng ngược, nhưng chả làm gì được, đều hừ lạnh một tiếng, đứng dậy bỏ đi.

Kì Dân Hạo đương nhiên là được Kì An Tu và Diêu Nhật Hiên đưa về nhà, Đường Tùng Niên đương nhiên là trở lại ôm cháu trai nhỏ của mình.

Táo nhỏ thông minh biết được nguy hiểm đã không còn, chớp chớp đôi mắt nhỏ, mở cái miệng nhỏ nhắn không có một cái răng nào, cười toe lấy lòng, là người mới mà, đương nhiên là phải hảo hảo biểu hiện một phen mới được!

Nụ cười nhu thuận dễ thương rất nhanh đã chiếm được cảm tình của ba người lớn.

Trầm Bích Vân ôm đến luyến tiếc buông tay, vừa vui mừng vừa muốn bật khóc.

Bà biết đứa bé này chào đời hoàn toàn không dễ dàng, tuy nói không được sự cho phép, nhưng dù sao cũng là máu mủ của bà. Thế nhưng bởi vì bà quá vô dụng, để cho nó phải ở trong bụng người phụ nữ khác chín tháng mười ngày, bà cảm thấy vô cùng có lỗi với đứa nhỏ. Rất sợ đứa bé này không chấp nhận người mẹ như bà, vừa ôm táo nhỏ vừa hôn hít không ngừng, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Cực cực ngoan, mẹ không phải bỏ mặc con, là mẹ không biết! Mẹ cái gì cũng không biết!”

Ngao ô ngao ô! Táo nhỏ quơ quơ hai cánh tay béo núc, y y nha nha! Không sao mà! Đừng khóc nữa, mẹ khóc làm ướt hết đồ con rồi.

Cơn giận còn sót lại của Đường Tùng Niên đã tan biến từ khi nào, “Thần Thần làm anh cái kiểu gì vậy? Đem em trai ném lại không quan tâm! Sữa của nó đâu? Tã đâu? Đứa nhỏ này sinh ra vào ngày nào? Đã đặt tên chưa?”

“Cha đừng nóng!” Đường Lập Hiên vội cầm điện thoại di động tiến lên giải thích, “Thần Thần có để lại một túi hành lý rất lớn, bên trong đều là đồ trẻ em, sữa bột, tã giấy đều có đủ! Nhóc con này còn chưa có đặt tên, Thần Thần không dám đặt bậy nên mang về chờ cha giải quyết! Nhũ danh của bé con là Tử Tử, nếu cha thấy không thích thì cũng có thể thay luôn. Nếu không như vậy đi, cha cứ nghĩ tên cho cháu, Bích Vân, em chăm con, anh đi thu dọn hành lý xem thử có gì cần sắm sửa thêm không.”

“Vậy anh mau lên đi!” Trầm Bích Vân liếc mắt nhìn lão công ý bảo mau làm đi, còn mình ôm táo nhỏ thương lượng với Đường Tùng Niên, “Cha à, Tử Tử đã ba tháng rồi, cái khác thì không kịp chuẩn bị nhưng ít nhất cũng phải làm tiệc một trăm ngày cho cháu, cũng mời bạn bè thân hữu đến để thông báo, cha thấy thế nào?”

Đường Tùng Niên cũng đang có chủ ý này. Đã bao nhiêu năm, Đường gia cuối cùng cũng có tin mừng, đương nhiên cần phải náo nhiệt rồi! Lập tức cùng con dâu bàn bạc chi tiết.

Sau khi Đường Lập Hiên kéo hết bao lớn bao nhỏ vào gian phòng sát vách, đóng cửa, len lén gọi điện thoại. “Thần Thần, mấy đứa đang ở đâu vậy?”

Đường Mộ Thần và Kì An Chi đúng là thăm, có nhà mà không thể về, trốn trong một khách sạn gần đó, “Cha đừng lo lắng, tụi con có tiền mà, trước tiên trốn ở bên ngoài một đêm, đợi ông nội hết giận, mai sẽ về! Nga, nếu như đã đặt tên cho em con rồi thì cứ nhờ cô Kì là được, cô ấy sẽ giúp chúng ta lo phần hộ tịch.”

Hiện tại đã thành thông gia rồi, không lợi dụng thì phí! Đường Lập Hiên không hề khách khí, “Được rồi, cha biết. Bất quá con nhớ cho kỹ, ông nội con chưa lên tiếng thì con ngàn vạn lần không được đến Kì gia! Bằng không đến lúc đó ngay cả cha cũng không cứu được con đâu.”

“Cái này con biết, bất quá cha à, bọn con đã kết hôn rồi, tranh những ... thứ này có nghĩa lý gì đâu ạ? Cha khuyên ông nội đi, đừng phân chia rạch ròi quá như thế, nếu như thật sự muốn thông tri cho mọi người biết

thì mở một bữa tiệc nho nhỏ là được rồi.”

“Con nói dễ nghe quá! Vậy tiệc rượu tổ chức ở nhà ai? Mấy đứa nhỏ các con a, đừng chuyện chưa bao giờ suy xét cho kỹ càng, cứ hành động theo ý thích, toàn là để cha mẹ đi theo đằng sau thu dọn cục diện!” Đường Lập Hiền hiêm khi mới có dịp giáo huấn con trai, trong lòng rất vui vẻ, ngữ khí cũng hòa hoãn hơn, “Được rồi, hai đứa cứ trốn tạm ở khách sạn đi. Ngày mai cũng không cần phải gấp gáp trở về, cứ gọi điện thoại về trước, xem thử thái độ của ông nội con thế nào đã rồi tính!”

Đường Mộ Thần le lưỡi, cha y nói trúng rồi. Cảm ơn cha xong, nhìn qua đối diện thấy điện thoại từ nhà Kì An Chi vẫn chưa ngắt, dường như đang bị mắng, y thật thương cảm, hẳn bị toàn gia luân phiên xử lý.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Đường Mộ Thần đi tắm trước. Ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ, không có khả năng không mệt. Bất quá cuối cùng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, nhất là đem tảo nhỏ an toàn tổng cho cả nhà, gánh nặng cuối cùng cũng được buông xuống, tinh thần cũng thư thái không ít. Ngâm mình trong bồn tắm nước nóng ấm áp, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Khi Kì An Chi bước vào, vừa bực mình vừa buồn cười mò y ra khỏi bồn, vừa mắng, “Sau này bồn tắm nhà chúng ta cần phải lắp đặt trang thiết bị an toàn, nếu không ngày nào đó em cứ như thế mà chìm luôn thì đúng là chuyện nực cười nhất thế giới ni!”

“Tới địa ngục đi! Đồ miệng quạ đen!” Đường Mộ Thần lăm bằm nhưng vẫn mặc cho Kì An Chiôm lấy y giúp tắm rửa, “Ai! Anh nói chúng ta phải giải quyết làm sao đây?”

Kì An Chi tuy rằng đã bị mắng cho một trận, nhưng cũng đã nói chuyện được với Kì An Tu, vừa chà xát lưng vừa ăn đậu hũ của lão bà, đồng thời bàn bạc cách hành động, “Cha anh bảo, ông chọn cho chúng ta một căn nhà ở bên ngoài, còn cuối tuần thì cứ mỗi ngày ở một nhà, miễn cho hai ông lại cãi cọ so bì. Cha nói chúng ta cứ đi xem nhà trước, sau khi quyết định rồi hãy trở về nói cho hai nhà, mỗi bên ra phân nửa tiền là tốt rồi. Bất quá ông cũng có nói, lần này chúng ta trở về thì ông sẽ triệt để về hưu. Em trai em gái của anh đều quá nhỏ, ông nội thì mỗi năm mỗi già đi, ba ba không thể kham hết tất cả. Anh phải quay về công ty thành thật đi làm, sau này không được phép chạy loạn nữa!”

Đường Mộ Thần gật đầu, “Cũng đúng! Nhà em có Tử Tử, cha em cũng phải ở nhà nhiều hơn. Hai chúng ta đúng là nên quay về thừa kế công ty rồi! Ai, vậy còn Lucky Star thì phải làm sao đây?”

“Đang muốn với thương lượng với em đây! Mấy người nhân viên làm cho chúng ta từ ngày khởi nghiệp rất có khả năng, anh nghĩ nên đem công ty đổi thành hình thức đầu tư cổ phần đi. Chúng ta nhượng lại phần lớn cổ phần cho bọn họ, sau này công ty sẽ triệt để giao cho bọn họ kinh doanh, bọn họ làm việc sẽ càng thêm tích cực hơn. Hai chúng ta chỉ cần làm cổ đông trong công ty, cuối năm xem một ít báo cáo, lấy một ít tiền hoa hồng là được rồi. Coi như lavi tiềnriêng của chúng ta có được không?”

Nghe tiếng cười đắc ý của hắn, Đường Mộ Thần cho hắn một ánh mắt xem thường. Quên đi, lưỡi tính toán cùng hắn. Bất quá chủ ý này thật không sai!

“Vậy bảo phòng kế toán xử lý số liệu một chút, chúng ta chờ một ít thời gian giải quyết chuyện này. Ngó, ngày mai chúng ta cũng đi chọn nhà luôn đi, miễn cho đêm dài lắm mộng!”

Kì An Chi hôn y một ngụm, “Anh cũng nghĩ như vậy! Chúng ta trước đặt lễ đính hôn, sau đó tìm cách làm cho hai ông vui vẻ, sớm ngày phóng cho hai ta một con ngựa!”

Ấn! Nói có lý. Đường Mộ Thần gật đầu, nhưng vẫn đánh bay cái tay nào đó không an phận lần mò trên đầu nhũ của y, lạnh lùng cầm lấy vòi sen rửa sạch bọt xà phòng trên người, trong mắt bắn ra hai thanh tiểu đao, “Cầm thú!”

Kì An Chi ủy khuất cực kỳ, “Trước khi quay về em đã hứa rồi mà!”

“Em hứa cái gì? Bị quay như chong chóng cả ngày trời mệt gần chết, anh còn có những ... tâm tư loạn thất bát tao này, thật không biết anh có phải là người không nữa!”

Kì An Chi lập tức trở nên *** tà lẫn đắc ý, “Anh có thể hiểu là em đang ca ngợi anh không?”

“Dichét đi!” Đường Mộ Thần ném vòi sen qua cho hắn, không lưu tình chút nào sải bước bỏ ra ngoài, leo lên giường, ngủ.

Kì An Chi tắm rửa xong đi ra, leo lên giường, nhéo nhéo cái mũi của Đường Mộ Thần, y hoàn toàn không phản ứng, âm thầm cười y giống như heo. Nhưng hắn vừa đặt lưng xuống chiếc giường lớn mềm mại thư thái, đầu cũng như dính vào cái gối lập tức ngáy khò khò.

Ba tháng a! Bị tiểu ma tinh dần vật suốt ba tháng chưa có được một giấc ngủ an ổn, cuối cùng cũng có thể thoải mái mà ngủ một giấc, đây là chuyện vô cùng hạnh phúc nha!

Nhưng tiểu ma tinh sở dĩ gọi là ma tinh thì há có thể dễ dàng chạy thoát như vậy sao?

Khi Đường Lập Hiền thu dọn xong đồ đạc cho đứa con nhỏ, tạm thời đem cục cưng an bài ở trong phòng của mình. Bé con này tỏ ra không sợ người lạ, cho bé con tắm rửa xong, uống một bình sữa liền ngoan ngoãn ngủ say.

Ba người lớn rất thoải mái, trong nhà có thêm một đứa nhỏ, bầu không khí trở nên vui vẻ hơn, ngay cả tiếng kim đồng hồ cũng có vẻ nhẹ nhàng không ít. Nhìn đứa bé này, mọi người có cảm giác như đang trẻ lại, giống như trở lại ngày Đường Mộ Thần còn bé vậy. Huống chi đứa nhỏ này lại nhu thuận đáng yêu như vậy càng khiến cho mọi người càng thêm vui thích không thôi.

Đường Tùng Niên không khỏi khen ngợi, “Đứa nhỏ này ngoan quá, ngoan hơn cả Thần Thần khi bé nữa!”

Nhưng người ta nói không nên khen trẻ con nhiều quá nga!

Táo nhỏ ngủ một giấc thẳng đến tối mới dậy, mở to đôi mắt đen láy nhìn lên, di? Đây là đâu?

Trẻ con trí nhớ không tốt, ngủ một giấc tỉnh dậy những vật mới làm quen cơ hồ đều quên sạch bách. Nhìn sang trái, là một di trưng niên đang ngủ, nhìn sang phải là một ông chú lạ hoắc cũng đang ngủ.

Ai vậy ta? Táo nhỏ hốt hoảng, hai tên người hầu của bé đâu? Bọn họ chạy đâu mất rồi? Lẽ nào hai kẻ vô lương tâm đó lại vứt bỏ bé?

Oa! Táo nhỏ thương tâm quá, phần nộ rồi! Mọi người ở chung với nhau lâu như vậy, sao có thể nói đi là đi oa oa! Người ta còn chưa vứt bỏ mấy người, sao mấy người có thể vứt bỏ người ta oa oa oa!

Tìm không được người hầu của mình, bé con khóc đến kinh thiên động địa! Trầm Bích Vân không cách nào dỗ được, dứt sữa cho bé, thay tã, làm sao cũng không ngăn được hành động kháng nghị hai kẻ hầu không chịu trách nhiệm kia của bé con.

Khóc đến mức cha mẹ của bé đều đau lòng, nhưng không biết phải làm sao. Hai người bọn họ tuy rằng đã từng có táo lớn, nhưng thực sự chăm sóc trẻ con thì đây là lần đầu tiên.

“Có phải sinh bệnh không? Có cần mang đến bệnh viện không?”

Cha mẹ thì đang suy đoán lung tung, lúc này Đường Tùng Niên đã bị đánh thức nhìn thấy tiểu quỷ vừa gào khóc vừa ngoảnh tới ngoảnh lui, ông liền hiểu được, “Không cần! Nó đang sợ người lạ, muốn tìm anh nó đó!”

Ách? Vậy thì dễ rồi!

Đôi tiểu phu phu đang ôm nhau ngủ ngon lành trong khách sạn, bỗng nhiên một tiếng chuông điện thoại cổ chấp vang lên.

Mặc cho nó réo hơn ba phút, Kì An Chi mới tỉnh tỉnh mê mê mở mắt, ấn nhận cuộc gọi.

“Thần Thần con đang làm gì vậy? Sao hơn nửa ngày mới tiếp điện thoại! Mau về nhà đi! Tử Tử không thấy con không chịu ngủ! Cứ khóc mãi!”

Kì An Chi vẫn mơ mơ hồ hồ, chỉ nghe thấy gọi Thần Thần, bèn đem điện thoại ấn vào tai lão bà, lẩm bầm mấy tiếng, “Của em.” Lại tiếp tục ngủ,

“A lô! A lô!” Đường Lập Hiền thì đang gấp muốn chết, sao con mình không chịu trả lời?”Nói đi! Thần Thần!”

Đường Mộ Thần ngủ rất say, chỉ cảm thấy có ai đó đang nói gì bên tai, còn tưởng là Kì An Chi, bực mình gắt lên, “Ồn muốn chết! Có biết phiền lắm không hả?”

“Cái thằng này nói gì hả? Đường Mộ Thần! Mau về nhà cho cha! ” Đường Lập Hiền gầm lên giận dữ, cuối cùng cũng kéo được con trai rời khỏi vòng tay của Chu Công lồi về.

“Cái gì? A? Cha? Sao trẻ thế này lại gọi? Xảy ra chuyện gì ạ? ”

“Cái thằng chết tiệt! Đem em của con ném lại rồi trốn mất! Con không nghe thấy nó đang khóc sao? Mau về nhà ngay! ”

A a! Đường Mộ Thần cũng nghe thấy tiếng khóc truyền đến từ đầu bên kia rồi, “Nga nga, con sẽ về ngay, về ngay mà!”

Buông điện thoại, y liền đá Kì An Chi một cước, hét vào lỗ tai hắn, “Hỗn đản, mau đứng lên! Tử Tử đang khóc! Đòi chúng ta về! Nhanh lên một chút!”

Kì An Chi ngủ như heo, lằm bằm hai tiếng lại xoay người ngủ.

Đường Mộ Thần nổi giận, một cước dùng sức đạp hắn lăn từ trên giường xuống đất, “Ngủ cái đầu anh ấy! Về nhà ngay!”

Cứ như vậy, Đường Mộ Thần lòng nóng như lửa đốt lay tỉnh Kì An Chi, hoàn toàn không có lo lắng hậu quả, hơn nửa đêm trở về Đường gia.

Cuối cùng cũng nhìn thấy kẻ hầu quen thuộc, táo nhỏ thiếu điều vọt từ trên tay mẹ xuống mà nhào tới. Nhớ chết người ta rồi! Hai tên vương bát đản vô lương tâm này, có muốn đi cũng phải mang người ta theo chứ!

Được rồi, cuối cùng thiên hạ cũng thái bình.

Đường Tùng Niên thấy vậy, liền nhếch mép lộ ra nụ cười xảo quyệt, “Nếu Tử Tử không chịu rời khỏi hai đứa, vậy hai đứa phải ở lại nhà rồi! Thần Thần, mang em con với An Chi về phòng đi. Lăn qua lăn lại hơn nửa đêm, mọi người mau đi ngủ đi!”

Được! Cứ như vậy đi, hai phu phu ôm táo nhỏ cuối cùng cũng chịu ngủ ngoan, ngáp một cái thật dài, như mộng du về phòng ngủ tiếp. Tuy giường của Đường Mộ Thần có hơi nhỏ một chút nhưng cũng đủ cho ba người ngủ. Vừa lúc bồi dưỡng tình cảm chủ tớ.

Chỉ có Đường Lập Hiền, cảm thấy có chút không đúng, nhưng dưới uy áp của lão cha thì nào dám lăm miệng?

Kì lão gia tử, xin lỗi! Coi như là hình phạt dành cho cháu trai nhà ông vì những tội lỗi trước đây đi. Nhà các vị cứ yên tâm “Gả” cháu nó về đây, Đường gia chúng tôi sẽ không bạc đãi cháu nó đâu!

Đường Lập Hiền cười xấu xa trở về phòng, sau đó không nhịn được mà ôm bụng cười lăn lộn!

Kì thực, gen tà ác của táo nhỏ cũng có xuất xứ nha!

70. Chương 70

Khi bên tai lại một lần nữa vang lên tiếng khóc quen thuộc của trẻ sơ sinh, Đường Mộ Thần nhíu mày, mắt cũng không mở, đá người nằm bên cạnh, “Mau! Tử Tử tỉnh.”

Kì An Chi ngủ mê mết không muốn động, kéo chăn lên trùm kín đầu, “Để anh ngủ thêm một chút nữa!”

Đường Mộ Thần cũng không muốn động, xoay người lại ôm lão công, cùng nhau rúc vào trong ổ chăn ấm áp. Nhưng tiếng khóc càng lúc càng lớn, dù có muốn làm như không nghe thấy cũng không được.

Người nói nếu như nó chỉ là cái đồng hồ thì tốt rồi, kêu một lát sẽ tự động dừng, nhưng đó lại là một đứa bé, sao lại phiền phức như vậy chứ?!

Đường Mộ Thần vung tay ra định đẩy nôi như khi còn ở nước ngoài,thế là vô tình đem vật nhỏ đang nằm bên cạnh hất văng xuống dưới giường.

“OA!” Tiếng khóc càng phát ra thê thảm! Ông anh ngu ngốc choàng tỉnh dậy, quay đầu nhìn xung quanh, xong đời rồi! Táo nhỏ đang nằm ngã chổng vó dưới đất!

May là giường của y chỉ cao có nửa mét, dưới sàn được lót một lớp thảm rất dày, vì thế bé con không bị gãy xương hay có vẻ gì như là bị chấn động não, chỉ là bị hoảng sợ quá độ. Táo nhỏ âm thầm ghi nhớ mối thù này!

Đường Mộ Thần cũng bị kinh hách không nhẹ, vội vội vàng vàng ôm em trai cởi quần áo kiểm tra. Hoàn hảo hoàn hảo! Không xảy ra chuyện gì cả, mới sáng sớm đã khóc chỉ là vì có một đồng thối thối đi ra, rất khó chịu.

Sợ tiếng khóc đánh thức ông nội và cha mẹ, vội vàng vào phòng tắm mở vòi nước để át đi tiếng động, hai là tắm rửa cho nhóc con một cái.

Dưới làn nước ấm áp, tâm tình của táo nhỏ cuối cùng cũng chậm rãi tốt lên. Chỉ còn dùng đôi mắt nhỏ đầy lên án trừng ông anh, anh là đồ ngu xuẩn! Nếu như làm người ta bị té hồng đi, anh cũng đừng mong có ngày được sống yên lành nữa!

“Ác ác! Tử Tử ngoan! Là anh không tốt, anh sẽ lập tức mua nôi cho em a!” Đường Mộ Thần tung hết tuyệt chiêu, vừa dỗ dành vừa hứa hẹn đủ điều với tiểu ma đầu cả buổi trời mới khiến cho bé con hết giận.

Tắm rửa sạch sẽ cho bé con xong đi ra, liếc mắt nhìn người nào đó vẫn ngủ như heo trên giường, cơn tức giận bùng lên. Nhắc chân đạp cho hấn một cú, “Đứng lên!”

Tôi không ngủ được thì anh cũng đừng hòng ngủ! Phu phu thì nên có nạn cùng chịu!

“Rầm!” Kì An Chi cũng lăn xuống dưới đất.

Táo nhỏ mở to hai mắt nhìn, bỗng nhiên khanh khách một tiếng, nở nụ cười! Cơn tức giận vì bị ném xuống đất lập tức tan thành mây khói, trái lại rất muốn tiến lên đá thêm mấy cái.

Đường Mộ Thần thấy em trai hiếm khi cười vui vẻ như vậy, bèn không thèm để ý đến Kì An Chi nữa, giặt rèm cửa sổ ra, ôm tiểu tổ tông đi uống sữa.

Khi Kì An Chi lồm cồm bò dậy, ánh nắng ban mai đã rọi vào trong phòng. Táo nhỏ đúng là sinh vật rất chuẩn, mặt trời mọc thì dậy, mặt trời lặn liền đi ngủ.

Nhìn xung quanh, ác, hấn nhận ra chỗ này, là khuê phòng của lão bà nhà hấn, từ nhỏ đến lớn hấn đã đến đây không biết bao nhiêu lần. Nhưng mà vì sao hấn lại ngủ ở đây nhỉ?

A a a!

Khi Đường Mộ Thần pha sữa xong, đang đút bình sữa cho em trai bú thì thấy Kì An Chi bận áo ngủ, đầu tóc rối bù, mặt cũng chưa rửa vọt từ trên lầu xuống, “Thần! Xong đời rồi! Chúng ta xong đời rồi!”

“Cái gì?” Hai quả táo dùng biểu tình kinh ngạc cùng nhìn hấn.

Kì An Chi gấp đến độ xoay tròn tròn, “Em nói chúng ta chạy về khách sạn ngay bây giờ có kịp không? Có ai đã biết chưa?”

Đường Mộ Thần chớp chớp mắt, cấp tốc phản ứng, sắc mặt cũng thay đổi, “Nguy rồi! Ông nội anh! Mau đi đi! Đừng về khách sạn, trực tiếp về nhà ngay! Về ngay, ngu xuẩn! Rửa mặt trước đã!”

“Àn!” Kì An Chi ba bước hai bước định vọt lên lầu, nhưng ở bậc thang cuối cùng, hấn thấy một vạt áo ngủ màu cà phê.

Ánh mắt nhìn xuống, Đường Tùng Niên tươi cười hòa ái nói với hấn, “Sớm a! An Chi, không nghĩ tới các con lại dậy sớm như thế, vậy theo ông đi tập thể dục đi!”

A ác. Kì An Chi cúi đầu, trở về phòng hét thảm một tiếng! Đi cùng ông Đường tập thể dục? Ai chẳng biết mấy ông già này luôn luôn cùng nhau tập thể dục chung trong một công viên chứ?

Chết rồi! Chết rồi! Lúc này đúng là chết thật rồi!

Đường Tùng Niên nghe thấy tiếng kêu rên trập trập từ trong phòng truyền ra, tâm tình thập phần sung sướng. Lững thững đi xuống lầu, “Ồi! Tử Tử sớm như thế đã uống sữa rồi à? Tối hôm qua ngủ có ngon không?”

Hắc hắc! Nếu như không tính đến cú đo đất vừa rồi thì miễn cưỡng cũng ngon ă! Táo nhỏ nhếch miệng lộ ra một nụ cười nịnh nọt. Bé con tuy còn nhỏ nhưng rất hiểu cách nhìn sắc mặt người khác. Thấy ông lão này chỉ cần dùng một câu nói đã đem “anh rể” kiêm người hầu giết không còn một manh giáp liền biết ông lão này không dễ chọc đâu, cùng ông ấy tạo mối quan hệ tốt vô cùng quan trọng!

Đường Tùng Niên ôm lấy đứa cháu nhỏ, chỉ huy đứa cháu lớn đang đứng đằng mặt ra đó, “Mau! Ra ngoài mua gì đó về cho An Chi ăn sáng, ông nhớ đứa cháu nhỏ này không thích ăn bánh mì và sữa, trong nhà cũng không có thứ gì nó thích ăn. lát nữa con nói với người giúp việc trong nhà một tiếng, An Chi thích ăn thứ gì để cho họ biết đường mà chuẩn bị. Đừng để cho người nào đó nói chúng ta ngược đãi cháu của ông!”

Đây... lẽ nào ý của ông nội là muốn bọn họ ở nhà luôn sao? Đường Mộ Thần bước ra ngoài, trên lưng nhịn không được đã đổ đầy mồ hôi hột.

An An à, không phải em không muốn giúp anh! Vấn đề này... em thực sự không thể giúp được anh!

Kì An Chi hưởng thụ bữa ăn sáng “đặc biệt” mà lão bà vì hấn mua về, sau đó dưới ánh mắt thương cảm của y mà ôm táo nhỏ leo đèo đi theo Đường Tùng Niên ra pháp trường, a không, là công viên tập thể dục buổi sáng.

Táo nhỏ vốn đã no bụng, rất muốn ở nhà ngủ tiếp, nhưng mà cha mẹ hôm qua trở tay không kịp, ngày hôm nay bắt đầu tình yên lan tràn, muốn chuẩn bị cho bé một căn phòng mới. Đương nhiên, còn có hai người hầu của bé cũng phải ở chung phòng với bé. Vì vậy cần phải tiến hành điều chỉnh rất nhiều, cần phải mời chuyên gia thiết kế nội thất đến trợ giúp.

Có bé con ở nhà thì mọi người không thể nào làm việc nhanh chóng được. Vì vậy mới đem bé giao cho “con dâu mới”, đi theo Đường Tùng Niên ra ngoài dạo chơi, chờ trong nhà sửa sang xong thì mới về.

Về phần Đường Mộ Thần, đương nhiên là nghĩa vô phần cố lưu lại. Thứ nhất là nơi phải chỉnh sửa chính là phòng của y, hơn nữa phải phù hợp với thói quen sinh hoạt của họ, vì vậy cần phải có y tham gia mới được.

Ngoài ra, nếu bảo y đi cùng Kì An Chi theo ông nội, đến trước mặt ông Kì mà thị uy thì...

Đường Mộ Thần rất không đành lòng, vì thế y muốn giảm cho ông Kì một chút kích thích mà chấp nhận ở nhà, để cho lão công thân yêu một mình giải quyết.

Táo nhỏ có một đặc tính, chỉ cần ở trên xe một hồi liền ngủ say. Khi đến công viên, tiểu gia khóa đều đã chảy đầy nước bọt.

Ranh con! Coi như nhóc cũng có chút nghĩa khí! Khi nào về cho nhóc thêm một chai sữa! Kì An Chi vội lên tiếng. “Ông nội, con ôm Tử Tử ở trong xe vậy!”

“Sao được chứ?” Đường Tùng Niên cười tủm tỉm chỉ phía đuôi xe, “Xe đẩy của Tử Tử đã mang theo rồi. Con mang nó đi dạo trong công viên một chút, hít thở không khí trong lành buổi sớm rất tốt. Hơn nữa, ánh mặt trời buổi sáng rất tốt cho trẻ con, để cho nó phơi nắng nhiều một chút mà bổ sung vi-ta-min D!”

Đúng là gừng càng già càng cay a!

Kì An Chi không cam lòng lấy xe đẩy ra, nhét táo nhỏ vào bên trong, phủ một lớp rèm che nắng bên ngoài, thế là bé con an an ổn ổn ngủ ngon lành.

Chỉ có Kì An Chi thê thê thăm thẳm đẩy xe nôi, trông hệt như cô vợ nhỏ, cúi gằm mặt đi theo Đường Tùng Niên vào công viên.

Một đường này, gặp không ít mấy ông lão quen biết với cả hai nhà Kì Đường. Chỉ thấy đứa cháu lớn nhất của Kì gia cư nhiên đẩy xe nôi đi theo sau lưng Đường Tùng Niên, đều rất hiếu kì.

“Lão Đường, đứa nhỏ nào vậy?”

“Cháu tôi! Đứa nhỏ nhất! Là em ruột Mộ Thần!” Đường Tùng Niên đem chữ “ruột” nhấn mạnh một chút.

“Nga yêu! Vậy cần phải chúc mừng ông rồi! Nhà ông có chuyện vui như vậy sao không thông báo cho mọi người biết?”

“Ôi, không phải con dâu tôi thân thể không tốt sao? Đứa nhỏ này phải do Mộ Thần và An Chi mang ra nước ngoài chăm sóc ni! Đợi lớn lên một chút mới mang về đây. Các ông nhớ chuẩn bị tiền lì xì đi, đến khi cháu nó được một trăm ngày xin mời mọi người đến uống rượu!”

“Đó là đương nhiên!” Mọi người đều khách khí dích cười cười, nhưng vẫn còn thắc mắc một câu. Cháu trai nhà ông sao lại do Kì gia lão đại chăm sóc?

Bất quá một màn từ hôm tổ chức hôn lễ rất nhiều người trong số họ đều nhìn thấy. Ai cũng sớm đoán được Kì gia lão đại và bảo bối kim tôn của Đường gia có chuyện rồi, bất quá nhìn thấy Kì An Chi cứ nhiên đi theo Đường Tùng Niên ra ngoài tức là nói hẳn bước vào Đường gia sao?

Ngô... Loại chuyện này không nên đoán bậy. Cứ chờ xem kịch vui đi!

Còn có người có chút hả hê cố ý chỉ cho bọn họ, “Lão Kì đang ở đằng trước kia! Các người mau qua đi!”

Đó là đương nhiên! Đường Tùng Niên ông ngày hôm nay là cố ý đến tìm lão già đó mà!

“An Chi, đi! Nhanh lên đi gặp ông nội con nào!”

Kì An Chi thực sự là hận không thể đào một cái lỗ mà chui xuống trốn! Bây giờ hẳn mới phát hiện ra ông Đường không chỉ có đánh đá chua ngoa mà còn vô cùng độc ác a! Quả thực muốn khiến cho hắn hôi phi yên diệt! Cứ như vậy đem hắn từng bước một đưa lên đoạn đầu đài!

Muốn nói Đường Tùng Niên không có ý xấu thì có ngốc tin được!

Đừng tưởng rằng ôm tảo nhỏ trở về thì vạn sự đại cát, tiểu tử thối! Dám ôm cháu của ta chạy mất, ta sẽ để cho ông nội mi xử lý mi!

Kì An Chi từ nhỏ đã rất thông minh đương nhiên là nhận ra, ông Đường là đang tiểu lí tàng đao dùng gậy ông đập lưng ông. Cả mâu lẫn thuẫn đều là Kì gia cả, bất luận bên nào bị hỏng thì tổn thất đều là Kì gia gánh.

Làm sao bây giờ?

Kì An Chi bó tay rồi. Trong lòng niệm Phật bốn phương tám hướng, Thái Thượng lão quân, Quan Thế Âm tử tử, Tây Thiên Như Lai, Chúa Giê-xu đại ca, các vị đều phải phù hộ cho con bình an a!

Hay nhất là đừng để cho con chạm trán ông nội, ông nội không nhìn thấy con, không nhìn thấy con!

Chỉ tiếc, Kì An Chi không biết ẩn thân thuật, Kì Dân Hạo cũng không bị mù. Công viên dù có lớn thế nào thì dưới sự nỗ lực của Đường Tùng Niên...

...cuối cùng, mọi người cũng phải chạm trán.

71. Chương 71

Cuộc gặp tại công viên lúc đó, sau này được Kì An Chi mô tả cho lão bà chính là : Điện quang thạch hỏa nhất tương phùng, tiện tiên khởi hỏa hoa vô số!

Thế là bị Đường Mộ Thần không ngừng cười nhạo cho! Anh đang kể về hiện trường vụ án nào vậy? Còn có hỏa hoa vô số nữa chứ! Bất quá sự thật đúng như lời hắn nói, ngay khi hai bên vừa chạm mặt nhau, đã có vô số những tia lửa tóe ra không ngớt.

Khi Kì Dân Hạo nhìn thấy đứa cháu đích tôn của ông đẩy xe nô em bé, giống hệt như một cô dâu nhỏ dịu ngoan đi đằng sau Đường Tùng Niên, ông tức đến dựng ngược cả hàm râu rồi!

Thằng nhóc chết tiệt! Đúng là có vợ liền quên mất mẹ!

Ngày hôm qua đã nói với nó như thế nào? Đã dặn đi dặn lại là tuyệt đối không thể ở lại Đường gia, thế mà đúng là khá khen cho nó, toàn bộ đều coi như là gió thoảng bên tai, nhìn cái bộ dáng không có tiền đồ thế kia, nhất định là bị vợ của nó quản gắt gao rồi!

Không thể không nói, Kỳ lão gia gia dù phần nộ đến cực điểm nhưng lý trí vẫn giữ vững. Ông hoàn toàn không cho rằng cháu mình là bị “chồng” cường bức không dám quay về “nhà mẹ đẻ”, vì vậy mà vẫn giữ được thái độ bình tĩnh.

Đường Tùng Niên thấy ông bạn già lộ ra vẻ kinh ngạc, tâm tình trở nên tốt vô cùng! Tiến lên vui vẻ vỗ vai Kỳ Dân Hạo, “Đứa nhỏ An Chi này rất là ngoan! Nó chăm trẻ con tốt lắm! Tử Tử nhà tôi ai bế cũng không chịu, chỉ cho An Chi bế mà thôi!”

Kỳ An Chi nghe vậy, khoe miệng không khỏi xệ xuống, coi mình là vú em à? Cái gì mà chỉ cần mình mà không chịu người khác chứ?

Kỳ Dân Hạo nghe vậy, lửa giận trong lòng càng bốc lên hừng hực, nhưng trên mặt hoàn toàn không lộ ra nửa vết tích, cười cười đáp, “Vậy sao? Không có biện pháp a! Cháu của tôi vốn là người gặp người thích mà! Nếu không, sao cháu của ông sống chết gì cũng phải ở bên nó chứ? Nhưng mà ông cũng nên cẩn thận một chút, dù sao thì đứa lớn nhà ông đã kết hôn với cháu tôi rồi, đứa nhỏ sau này đừng có những suy nghĩ không an phận với An An đấy!”

Ồi mẹ ơi! Kỳ An Chi nghe được câu đầu thì còn có chút đắc chí. Nhưng mà nghe đến nửa câu sau thì mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn ra ào ạt. Nhìn sang Đường Tùng Niên, quả nhiên đã tức giận đến hai mắt tóe lửa rồi.

“Hắc hắc! Nồi nào úp vung nấy mà! Nếu không có cháu của ai đó tự chạy đến giáo đường cướp người thì cháu của tôi làm sao mà cảm động, quyết tâm cùng nó ở bên nhau chứ? ”

Cuộc nói chuyện này tuyệt đối không thể để kéo dài nữa! Nếu còn tiếp tục dây dưa, không khéo sẽ trình diễn một màn đấu võ mồm!

Kỳ An Chi bật người đẩy xe nô lên trước, bị tảo nhỏ đang ngủ hung hăng khinh bỉ, mắc gì đem tui ra làm lá chắn chứ?

“Ông ơi!” Kỳ An Chi nở nụ cười cầu hòa với cả hai bên.”Con và Mộ Thần là thật tâm yêu nhau mà, tuyệt đối không có phân cao thấp gì hết! Bọn con đã kết hôn rồi, hai người còn tính toán làm gì nữa? Hai ông xem thử thế này, chọn một ngày hoàng đạo, hoặc là đợi đến trăm ngày của Tử Tử chúng ta làm một bữa tiệc nho nhỏ là được!” Hắn cái khó ló cái khôn, đem Tử Tử ra nói.

Kỳ Đường hai người liếc nhau, đều tự hừ lạnh, ông Kỳ nói trước, “Nói cái gì chứ, chuyện hôn nhân của hai đứa sao lại có thể tổ chức cùng với tiệc trăm ngày của đứa nhỏ nhà ông ta chứ! Nhà chúng ta không phải không ra được chút tiền đó, cần gì phải tổ chức chung? ”

“Nực cười! Đây chính là đề nghị của cháu ông mà, bộ ông tưởng rằng tôi muốn sao? Ông có tiền thì giỏi lắm sao? Nhà của tôi không có tiền hả? Ông nói giá đi, tôi liền ra tiền ngay!”

“Ai ai! Con không phải có ý đó!” Bộ não thiên tài của Kỳ An Chi lại dùng tốc độ xưa nay chưa từng có mà chuyển động, lại tìm được cái cớ khác, “Ông à, hai ông nghĩ xem, buổi tiệc trăm ngày của Tử Tử, lẽ nào con và Mộ Thần lại không đến sao? Nếu như chúng con đến dự, vậy chúng ta sẽ giới thiệu với quan khách như thế nào đây? Chẳng lẽ lại tiếp tục giấu diếm? ”

Đây đúng là một vấn đề. Cả hai người ông đều trầm ngâm không nói.

Kỳ An Chi nhân cơ hội thừa thắng xông lên, “Hay là cứ làm như vậy đi, chuyện tốt tổ chức song song! Chúng ta chỉ cần tổ chức bữa tiệc lớn hơn một chút! Vừa để mừng cho Tử Tử, vừa mừng cho bọn con luôn. Còn về chút tiền phí tổn thì cũng không cần phiền hai người phải nhọc tâm, con và Mộ Thần sẽ lo toàn bộ! Coi như là phạt bọn con đã bỏ đi lâu như vậy, thế đã được chưa ạ? ”

Hắn suy nghĩ kỹ rồi, nếu như đã tổ chức bữa tiệc hợp nhất như vậy, muốn hai nhà bỏ tiền ra, nhất định sẽ phiền phức vô cùng. Không bằng bỏ tiền túi ra cho rồi, dù sao thì bọn họ có tiêu hết tiền, hai nhà không thể ngồi yên không để ý đến. Đây đúng là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề.

Hai ông lão là người như thế nào chứ? Vừa nghe qua đã sớm đoán được ý đồ của Kỳ An Chi rồi.

Bất quá với cục diện hiện nay mà nói, đây cũng là không còn cách giải quyết nào tốt hơn, chẳng lẽ lại làm cho hai đứa nó một lần nữa bỏ nhà trốn đi sao?

Thế nhưng đồng ý thì đồng ý, nhưng hai người dứt khoát không nói ra miệng. Nếu đồng ý nhanh như vậy, chẳng phải là tiện nghi cho thằng nhóc láu cá này sao? Vì vậy bọn họ dùng tiếng hừ lạnh để đáp lại Kì An Chi.

Với bộ não thiên tài của Kì An Chi, đương nhiên cũng đoán được tâm tư của cả hai người ông, hần ha hả cười, nhìn sắc mặt của Đường Tùng, thoải mái nói với ông nội mình. “Tử Tử còn quá nhỏ, rất sợ người lạ, tạm thời con đến nhà Mộ Thần ở một thời gian. Vì vậy mấy ngày này ông cũng đừng nên tức giận! Đợi bên kia ổn định rồi con sẽ mang Mộ Thần về ăn cơm, thu dọn chút hành lý. Còn có chút chuyện trong công ty, cha nói muốn về hưu, có một số việc con cũng phải quay về học hỏi, được chứ ông?”

Đường Tùng Niên nghe được lời này tự nhiên là rất thoải mái, cái này biểu lộ “cháu dâu” đã chính thức vào nhà ông ở rồi.

Kì An Chi nhân cơ hội đến gần nói nhỏ với ông nội một câu, “Dù sao cũng là chiếm tiện nghi của người ta, ông à, nhà chúng ta cũng nên nhường một chút đi! Chẳng phải trước đây ông thường dạy con, được tiện nghi thì không nên khoe mẽ sao?”

Kì Dân Hạo vừa nghe, lại thấy cháu mình khề nháy mắt, liền hiểu được ý tứ của nó.

Hay cho lão Đường nhà ông, tự cho là chiếm tiện nghi của tôi sao? Tự nhiên lại đi dẫn sói vào nhà! Đem đứa cháu yêu quý của ông ở ngay trong nhà ông tặng cho cháu tôi, tôi có gì phải luyến tiếc chứ? Ông còn phải nuôi cháu của tôi!

Hắc hắc! Kì Dân Hạo càng nghĩ càng đắc ý, trên mặt nhưng cố ý làm ra vẻ mất hứng, tròng lão Đường một cái, bỏ đi!

Một màn này rơi vào trong mắt Đường Tùng Niên, khiến cho ông càng thêm vui vẻ! Lão nhân khoe khoang xong, tâm tình đã thư sướng rất nhiều, không buồn tập thể dục buổi sáng nữa, vung tay lên, “Đi!”

Giờ làm gì đây? Trước tính toán bất tự cho đứa cháu nhỏ! Sớm cho nó một cái tên mới được.

Đến khi họ về tới nhà, không chỉ có mua sắm không ít đồ cho táo nhỏ, ngay cả tên cũng đã nghĩ ra rồi.

Bất tự của đứa bé này rất tốt, không cần phải đặc biệt kiêng kỵ cái gì, nữ danh không cần đổi, tên tự thì đặt theo anh trai một chữ, gọi là Đường Mộ Dương. Chữ “Dương” này cũng đến rất là tự nhiên, lúc này trời đã sáng, đương nhiên thái dương phải lộ dạng rồi, thế là quyết định dùng chữ này đặt luôn cho táo nhỏ.

Đối với cái tên này, táo nhỏ tương đối thoải mái.

Bất quá với ý nghĩa của chữ “Dương” này, bé con hiểu hơi chênh lệch với nghĩa gốc một tí. Ách... cái kia nói ra không hay lắm, đợi bé con trưởng thành, để bé tự nói ra đi!

Đường Mộ Thần nghe Kì An Chi khoa trương kể lại hần làm sao mà trải qua “cử tử nhất sinh”, trấn an được hai người ông như thế nào, bèn khen thưởng mà xoa đầu hần, “Tốt lắm tốt lắm!”

Có thể an an ổn ổn mà sống, là hy vọng lớn nhất của y bây giờ. Nghìn vạn lần đừng ... lẩn qua lẩn lại nữa!

“Chỉ có vậy thôi à?” Người nào đó bất mãn đôi mắt cơ khát nhìn y.

Nhìn ra ngoài cửa, không có ai, vậy thưởng thêm một nụ hôn đi!

Để tiện cho đôi phu phu, cũng tránh cho người khác phải gặp tình huống xấu hổ. Đường gia cũng học như Kì gia, đem phòng của hai người bọn họ đặt ở trên lầu. Gian phòng trên lầu được sửa sang lại, bên trong là phòng ngủ, bên ngoài là thư phòng, tạo thành một không gian riêng cho hai người sử dụng. Phòng ngủ được bày trí một chiếc giường lớn, còn có phòng thay đồ và phòng tắm riêng. Cách giường không xa là một gian phòng nhỏ tạm thời dùng để chứa đồ của táo nhỏ.

Trong phòng là vô số đồ chơi lẫn quần áo của táo nhỏ, thực ra ban đầu cha mẹ của Đường Mộ Thần chỉ muốn cho táo nhỏ ở cùng Đường Mộ Thần và Kì An Chi một thời gian, đợi táo nhỏ quen với ngôi nhà mới này rồi thì sẽ do bọn họ chăm sóc.

Đáng tiếc không như mong muốn, táo nhỏ chỉ thích ở chung với hai người hầu của bé, sau khi ở chung với họ rồi thì kiên quyết không chịu đổi chỗ ở nữa.

Đương nhiên là, cũng sẽ phá hủy không ít thời gian phụ phụ ân ái rồi.

....

Đường Mộ Thần chỉ định hôn lướt qua mà thôi, nhưng Kỳ An Chi đâu có chấp nhận như thế được? Vừa hôn sâu vừa đem người mang lên trên giường. Nói đi cũng phải nói lại, Kỳ An Chi đối với căn phòng mới này rất thoải mái. Để thử nghiệm khả năng cách âm của gian phòng này, đương nhiên tốt nhất là nên làm chút chuyện không thích hợp với nhi đồng rồi.

Nhưng mà trước khi Kỳ An Chi thực hiện được ý đồ của mình, Đường Mộ Thần đã kiên quyết đẩy hẳn ra, “Lát nữa còn phải đến nhà anh! Đủ rồi!”

Kỳ An Chi nhìn bờ môi đã có hơi sưng lên vì bị mình hôn, cũng cảm thấy tạm thoải mái. Đồ ăn tốt nhất là nên ăn từ từ từng chút một. Buổi tối hôm nay, hắc hắc! Người nào đó tâm tư nhộn nhạo rồi...

72. Chương 72

Đây là lần đầu tiên Đường Mộ Thần dùng thân phận “người nhà” bước chân vào Kỳ gia, nói không khẩn trương đương nhiên là giả rồi. Bằng không y sẽ không hiểm khi mà đứng xoay tới xoay lui trước gương, thiên thiêu vạn tuyển ra một bộ đồ thoát nhìn quy củ nhưng không quá nghiêm túc để mặc.

Mặc vào rồi, lại tiếp tục xoay xoay trước gương, thật muốn hỏi Kỳ An Chi một chút, lại cảm thấy ngượng nên thôi. Sợ hẳn cười nhạo mình nên đành phải một mình đứng trước gương mà mãnh liệt xoay vòng vòng.

Kỳ An Chi đứng ở một bên thu hết vào đáy mắt, rất muốn cười, nhin không được từ đằng sau ôm lấy thắt lưng y, gặm gặm lỗ tai y trên đầu, “Trông chẳng khác gì cô dâu nhỏ sắp ra mắt cha mẹ chồng nhỉ?”

Oanh! Đường Mộ Thần mặt đỏ tới tận mang tai! Quả thật là y đang rất lo lắng là hẳn sẽ nói như vậy, kết quả đúng là tên hôn nhân này không phụ sự mong đợi mà nói toạc ra!

“Được rồi được rồi!” Thấy lão bà có dấu hiệu bạo phát, Kỳ An Chi vội vội vàng vàng xin lỗi, ôm chặt lấy Đường Mộ Thần, ngữ khí trở nên ôn nhu rất nhiều, “Em không cần phải khẩn trương như vậy đâu! Người nhà anh đâu phải em chưa từng gặp qua, chuyện của hai chúng ta, họ đâu phải là không biết! So với em, họ còn khẩn trương hơn đây. Cứ cứ xử thoải mái như bình thường, chỉ là thay đổi cách xưng hô thôi mà. Hơn nữa, nhìn thế nào thì cũng dễ dàng hơn chuyện anh bước chân vào nhà em rồi đúng không?”

Nghe hẳn nói như thế, Đường Mộ Thần cũng cảm thấy thoải mái hơn không ít. Quay đầu lại thì thấy Kỳ An Chi chỉ mặc một chiếc áo thun chữ T và quần jean bình thường. Trên mặt áo còn dính vết nước trái cây lẫn bánh kem do hầu hạ táo nhỏ, thậm chí còn có vài vết tích gì đó rất khả nghi. Nhìn nhìn lại bộ đồ trang trọng trên người mình, y không khỏi bật cười.

“Anh cũng đừng có tùy tiện quá! Trông hết như vừa chui ra từ ổ chó vậy! ” Đột nhiên nhớ ra có một bộ đồ rất hợp, nhưng đào trong tủ quần áo hết nửa ngày vẫn không thấy đâu, “Ai? Bộ quần áo đó đâu rồi?”

“Em hỏi bộ đồ nào?” Trong giọng nói có chút giả hoạt lẫn mong đợi.

Đường Mộ Thần làm sao nghe không hiểu? Biết ngay là bị hắn giấu đi rồi, bực mình nói, “Là cái bộ đồ mà tên phát tao nào đó mua đây!”

“Ừ ừ! Bây giờ anh lại muốn phát tao nữa rồi!”

“Đừng đùa! Còn giỡn nữa thì khỏi đi đâu hết!”

...

Rốt cuộc hồ nháo một trận, khi hai người từ trong phòng đi ra thì, táo nhỏ nằm trong lòng mẹ tròn xoe hai mắt nhìn qua, hai tên hầu cận của bé sao hôm nay lại ăn mặc kì cục như vậy nhỉ?

“Rất tuần tú nga!” Trầm Bích Vân không nhin được mà tán thưởng.

Trước mắt bà là hai chàng trai trẻ, mặc đồ tình lữ giống nhau. Cả hai đều mặc một chiếc quần jean màu đen bó sát lấy đôi chân thon dài, phía trên thì Kì An Chi mặc một chiếc áo đen cùng những họa tiết trang trí màu trắng, còn Đường Mộ Thần thì mặc một chiếc áo có cùng kiểu dáng như vậy, chỉ là không có họa văn gì hết mà là thuần một màu đen. Nhưng một chút khác biệt như vậy thôi không hiểu sao lại khiến người khác nhận ra quan hệ thân mật của hai người.

Đường Tùng Niên cũng liếc mắt nhìn sang, quả thực là cảnh đẹp ý vui. Nhưng mà ông vẫn là thích cái tên nhóc đứng đằng sau cháu ông ngực to hơn một chút, hông lớn hơn một chút, tóc dài hơn một chút, vóc dáng thon gọn hơn một chút thì có phải là rất tốt không?

Ông lão khẽ thở dài, nhưng vẫn làm đúng chức trách của trưởng bối mà phân phó, “Đem mấy thứ trên bàn đưa đi đi, An Chi con nhìn xem đồ còn thiếu gì không thì cùng Thần Thần đi mua thêm. Có một phần là dành cho mấy đứa nhỏ nhà bên đó, trên mấy hộp quà ông đều đã viết tên, lát nữa cẩn thận đừng nhầm đấy!”

“Cám ơn ông ạ! Đúng là ông vẫn chu đáo hơn tụi con!” Hai người nhìn thấy trên bàn nước trong phòng khách đầy những hộp quà rực rỡ, vội vàng vàng vọt mừng rỡ.

Đường Tùng Niên chẳng buồn để ý đến hai đứa đang nịnh nọt kia, “Đã trưởng thành cả rồi, sau này hành sự cần phải biết suy nghĩ! Đừng bao giờ đi tay không mà về nhà! Không cần mấy đứa phải mua những thứ đắt tiền, quan trọng là tâm ý! À! Đây là danh sách khách mời cũng như thực đơn cho buổi tiệc của Tử Tử với hai đứa! Hai đứa cầm lấy mà xem, đừng có mà làm sai, biết chưa?”

“Dạ biết! Cám ơn ông ạ!” Kì An Chi vội vàng tiến lên đem bản danh sách xem như bảo bối mà nhận lấy. Ông Đường lúc này đưa mấy thứ này cho họ, hẳn là muốn họ mang về Kì gia thương lượng. Tránh cho cả hai nhà không xảy ra sai sót, gây thêm chuyện chọc cười thiên hạ.

“Còn chuyện này nữa!” Đường Tùng Niên trầm mặc một lát, “Trước bữa tiệc, hai đứa phải đến Chu gia, thành thật nhận lỗi với ông bà Chu và Chu tiểu thư! Nháo ra chuyện lớn như vậy, rồi bỏ chạy hơn nửa năm, vứt lại mọi chuyện không thèm thu dọn, thật sự không có thể thống gì cả! Nếu như người ta không chịu tha thứ cho hai đứa thì có phải quỳ xuống dập đầu tạ tội với người ta cũng phải làm. Đừng để cho người ta nói là hai nhà chúng ta dạy dỗ ra những kẻ vừa vô lương tâm vừa không biết chịu trách nhiệm!”

Trầm Bích Vân cũng chen vào một câu, “Cha mấy đứa vừa gọi điện thoại về, bảo đã có nói chuyện qua với ông bà Chu rồi, hai đứa sắp xếp công việc rồi mai mốt gì đó đi đến đây một chuyến đi!”

Nga! Hai người cúi đầu đáp lại, trong lòng quả thực cảm thấy rất hổ thẹn. Đúng là bọn họ đã sai, nhất định phải xin lỗi Chu Ân một tiếng. Vốn họ cũng đã thương lượng đợi mấy ngày nữa sẽ đi một chuyến đến Chu gia, nếu như người lớn đã an bài rồi thì càng nên mau chóng đi đến xin lỗi người ta mới được.

Hài lòng nhìn vẻ hổ thẹn của hai người, Đường Tùng Niên phẩy tay, “Đi đi!”

Mắt thấy hai tên hầu cận muốn đi đâu đó, tảo nhỏ không thể nằm yên được nữa, ở trong lòng mẹ mà gào khóc thất thanh, đôi tay nhỏ bé quơ quơ, dùng sức hướng về phía trước, dùng đôi mắt to tròn ầng ậc ngược đầy trông mong mà nhìn hai tên gia khóa kia, nở lòng nào bỏ người ta lại a?

“Tử Tử ngoan! Chúng ta không đi theo nga!” Trầm Bích Vân dịu dàng dỗ dành cục cưng, “Ở nhà chơi với mẹ, chịu không?”

Tảo nhỏ hoàn toàn không hiểu “mẹ” là cái gì cả, bé chỉ biết là dì này tuy rằng rất tốt với bé nhưng dù sao vẫn là không thân thiết với bé bằng hai tên hầu cận kia.

Kì An Chi vội vàng lên tiếng, “Hay là để bọn con mang luôn em bé về đi? Dù sao thì nhà con cũng có rất nhiều đứa nhỏ, cùng một chỗ càng thêm náo nhiệt!”

“Không cần!” Đường Tùng Niên khoát tay áo, “Nhà của con nhiều đứa nhỏ như vậy đã rất ầm ĩ rồi, mang nó thêm nữa thì càng rối loạn! Hai đứa đi sớm về sớm là được rồi!”

Ách! Ông già này, nguyên lai là có chủ ý rồi! Kì An Chi hiểu ra, hẳn là ông sợ hai người ở lại bên Kì gia luôn, vì vậy mới cố ý không cho bọn họ mang tảo nhỏ theo, khiến cho hai người không sớm quay về không được!

Thế là, táo nhỏ bị mẹ ôm đi đến bể cá xem cá vàng, những chú cá màu sắc sặc sỡ tung tăng bơi lội rất nhanh thu hút được sự chú ý của bé con. Tranh thủ lúc này, hai kẻ hầu lạnh yên không một tiếng động chuồn mất.

Khi xe hơi của Đường Mộ Thần tiến vào cổng chính của Kì gia, đã thấy đằng sau tấm kính cửa sổ bằng thủy tinh của phòng khách lộ nhố mấy cái đầu nhỏ. Mấy đôi mắt nhỏ tròn xoe tràn đầy hiếu kì nhìn hai người chằm chằm, mấy cái miệng nhỏ thì chảy đầy nước miếng, hai cái anh đẹp đẹp mới đến là ai?

“Hello!” Kì An Chi ôm một đồng lớn quà tặng bước vào, thái độ nhiệt tình dào dạt khiến cho mọi người trong nhà hoảng sợ.

Kì Hạnh Chi quay đầu hỏi Diêu Nhật Hiên, “Ba ba à, ba nói coi có phải anh cả bị người xuyên qua rồi không?”

“Không thể nào?” Diêu Nhật Hiên nghĩ loại chuyện này không thể ứng vào đứa con thông minh tuyệt đỉnh của mình đâu. Muốn xuyên qua thì cũng chỉ có nó xuyên vào người khác chứ không phải để người khác xuyên vào mình đâu!

“Kì Hạnh Chi cái đồ ngốc này! Còn rảnh rồi nói lung tung a? Mau tới đây giúp một tay cái đi!” Kì An Chi bực mình rống to, nhưng Kì Hạnh Chi mới yên tâm là ông anh mình không bị ai nhập vào, nhích người đi qua hỗ trợ, còn hảo tâm quay đầu lại giải thích cho ba ba mình, “Anh cả không bị xuyên qua! Là bị tình yêu làm cho ngu đi thôi!”

“Không phải là cầm giúp anh, đỡ cho Mộ Thần ấy! ” Kì An Chi né qua một bên, lộ ra phía sau là lão bà đang đỏ mặt.

“Để em giúp cho!” Hà Gia Duyệt đặt cục cứng xuống, bây giờ vẫn còn sớm, mấy ông bố trong nhà vẫn còn đang đi làm, chỉ có mấy người đang kiêm nhiệm chức vụ làm mẹ là ở nhà thôi.

Hà Gia Duyệt và Đường Mộ Thần không quen biết nên cũng có hơi ngại ngùng, nhận lấy chỗ lễ vật trong tay Đường Mộ Thần, liền tiếp khách khí, “Mời ngồi! Mời ngồi!”

“Không cần khách sáo như thế!” Kì An Chi cũng đem đồng đồ trong tay đặt xuống, thân thiết ôm ấy lão bà, chào Kì Dân Hạo vẫn còn đang nhìn họ chằm chằm, “Ông nội!”

Đường Mộ Thần cũng đỏ mặt gọi một tiếng “Ông nội!”

“Ừ.” Kì Dân Hạo tuy cũng giống như Đường Tùng Niên không vừa mắt khi thấy Kì An Chi và Đường Mộ Thần đứng bên nhau, nhưng dù sao đứa nhỏ này cũng là “vợ” của cháu ông không phải sao? Đừng gây áp lực quá lớn cho nó vậy!

“Thần Thần a, con cũng đừng nên câu nệ, từ nhỏ ông vẫn xem con như cháu ruột của mình mà, bây giờ lại là người một nhà rồi, hẳn là nên thân thiết hơn mới đúng! Ngồi đi!”

Ông Kì nói như thế, giúp cho Đường Mộ Thần thả lỏng tâm tình không ít.

Diêu Nhật Hiên không nói nhiều, chỉ đưa ly nước trà qua, “Mộ Thần, uống trà!”

“Ba ba!” Đường Mộ Thần cố lấy dũng khí mở miệng, “Không cần khách khí, khi nào con khát con tự rót là được ạ!”

“Như vậy mới đúng!” Kì Dân Hạo cười tùm tùm ngoắc tay, “Làm quen với bọn nhỏ một chút, hai đứa đều chưa gặp tụi nó đi!”

“Để con đi ôm tụi nó đến!” Kì An Chi cũng hiếu kì không biết hai đứa em của mình bộ dạng như thế nào.

Kì gia tứ tiểu thư Kì Ái Chi mới sáu tháng không làm cho hấn thất vọng, một tiểu công chúa béo béo nộn nộn vô cùng đáng yêu xuất hiện. Cô bé con này trừ Kì An Chi ra thì là đứa nhỏ giống Diêu Nhật Hiên nhất, Kì An Chi vừa nhìn thấy đã rất có cảm tình. Dung mạo thì được rồi, nhưng mà...

Kì An Chi kéo chiếc mũ hoa trên đầu em gái ra, nhìn cái đầu chỉ lơ thơ vài cọng tóc liên cau mày, “Nhóc con sao cái đầu trọc lóc vậy?”

Kì Ái Chi đau lòng rồi! Ông anh thôi! Vừa vào cửa liền chọc vô vết thương của người ta, không thèm để ý đến anh nữa!

Mắt thấy tiểu công chúa méo xệch cái miệng nhỏ nhắn, trong mắt bắt đầu đã có nước mắt đảo quanh, Diêu Nhật Hiên vội vàng đội mũ lại cho con gái, tròng Kì An Chi một cái, “Bé gái phải là như vậy, không giống với mấy đứa bọn con! Bây giờ nó còn nhỏ, vì thế phải cạo tóc đi, đợi sau này lớn lên tóc sẽ vừa dày vừa đẹp!”

Hay hay! Kì Ái Chi cựa quậy trong lòng ba ba tìm tư thế thoải mái nhất dựa vào. Nếu không phải thấy hần lớn lên trông đẹp trai thì bé nhất định phải tuyệt giao với ông anh này!

Kì Hạnh Chi cũng ôm bảo bối nhà mình đến, “Anh Mộ Thần xem nè, bảo bối của em đó! Tên nó là Mộ Dung Cương! Thấy tên này sao hả? Có phải nghe rất hay, rất ngầu không?”

Kì An Chi nhìn đứa nhỏ trông giống Mục Sam như đúc, tự nhiên trong lòng có một cảm giác kì quái, hàm hồ đáp lại một câu, “Đúng vậy đúng vậy! Trông nó có vẻ không lớn hơn Tử Tử bao nhiêu nhỉ?!”

“Không phải là không lớn hơn bao nhiêu, mà căn bản là sinh cùng tháng cùng năm luôn!” Kì Hạnh Chi vốn rất hay đi nghe ngóng thông tin nên đương nhiên là biết sinh nhật của táo nhỏ.

“Hay vậy sao? Vậy sau này có thể đi học cùng nhau rồi!”

Kì Hạnh Chi ôm cục cưng, rất là kiêu ngạo hất cằm, “Tiểu Cương của em mới không cần... cùng...”

Cậu chưa kịp nói hết câu thì đột nhiên bị một thanh âm non nớt nhưng mang theo vẻ tức giận cắt ngang, “Ba! A... Ba!”

Kì An Chi cúi đầu nhìn, một bé con khoảng chừng một tuổi chập chững đi đến, bắt lấy ống quần của hần, cố sức nâng cao cái đầu nhỏ lên nhìn.

Ha ha! Kì An Chi cúi xuống bế bé con lên, “Đứa nhỏ này nhất định là đứa cháu lớn nhất của anh rồi! Hà Hải Trùng đúng không?”

“Vâng!” Hà Gia Duyệt có hơi đỏ mặt, nhưng vẫn là rất kiêu ngạo thừa nhận.

Tuy rằng đây là đứa chất trai đầu tiên của Kì gia, thế nhưng lo lắng cho tình huống đặc biệt của Hà gia nên Kì Dân Hạo rất hảo tâm mà để cho đứa chất này theo họ Hà, khiến cho ông bà Hà cảm động không ngớt.

“Trùng Trùng còn chưa biết nói mấy từ khác, gắp ai cũng gọi là ba ba!” Hà Gia Duyệt mừng yêu con nhưng ngữ khí tràn ngập hạnh phúc. Nhưng mà Kì An Chi nghe vậy lại có chút bối rối, Trùng Trùng, gọi như vậy sao chẳng khác gì Thần Thần thế nhỉ?

Quả cam lớn, quả cam nhỏ, cạc cạc! Kì An Chi càng nhìn càng thấy đứa nhỏ này thuận mắt, vì cái tên này, sau này bác nhất định sẽ chiều cổ cho con nhiều hơn!

Nhiều người náo nhiệt như thế, nhưng còn có một bạn nhỏ bị bỏ quên rồi, thân ảnh bé cô đơn ngồi một mình trong góc chơi đồ chơi. Mím mím cái miệng nho nhỏ buồn bã nhìn mọi người vui vẻ đằng kia, sao không ai giới thiệu bé chứ?

“Bé con là ai nha? Để anh đoán coi, em là Kì Khang Chi đúng không?”

Bạn nhỏ bị bỏ quên đang ngồi buồn bã trong góc, đột nhiên có một anh trai rất tuấn tú lại dịu dàng ngồi xổm xuống trước mặt bé, không chỉ có gọi đúng tên bé mà còn thân mật vươn hai tay ra với bé.

Ánh tà dương xuyên qua tấm kính cửa sổ phía sau lưng, ánh sáng tựa hồ như bao trùm lấy cả người anh. Dáng dấp này, trông giống một thiên sứ cực kì!

Oa oa! Kì gia lão ngũ Kì Khang Chi kích động nga! Vươn đôi tay thật thật nho nhỏ nhào tới! Đây là thiên sứ hộ mạng của mình! Thiên sứ của mình!

Một mối quan hệ mới rắc rối phức tạp đã vừa lộ ra.

73. Chương 73

Cái ngày “về nhà mẹ đẻ” của Kì An Chi này, coi như cũng thu hoạch được kha khá.

Không chỉ có sờ soạn được một đám tiếu bảo bối béo mập khả ái, hoàn thành công việc chọn lọc khách mời mà Đường Tùng Niên giao phó, còn thu được không ít quà mừng đám cưới.

Là quà cưới thật, bắt đầu từ Kỳ Dân Hạo, sau đó đến cha, ba ba rồi cô chú, cùng với đám em út trong nhà kể cả hai đứa em nhỏ nhất nữa. Đường nhiên là hai bé con vì quá nhỏ nên chỉ tặng cho họ hai nư hôn còn những người khác đều chi rất hào phóng.

Ông Kỳ ra tay hào sảng nhất, tuy nói bọn họ ở lại Đường gia, nhưng ông vẫn tặng cho họ một căn nhà, họ thích dùng để cho thuê cũng được, hoặc là để dành làm thể giới riêng của hai người thì tùy.

Kỳ An Na theo lão ba, tặng nguyên một bộ trang thiết bị nội thất, chú Trần Vô thì thay họ đặt trước công ty trang trí nội thất, họ muốn trang trí nhà cửa thể nào thì cứ thoải mái mà lựa chọn.

Hai đứa em trai cũng tặng chút lễ vật, cuối cùng thì Mục Sam thần bí hề hề kéo Kỳ An Chi qua một bên, “Anh cả, cái trang viên anh từng ở tại Đức có thích không? Em tặng anh luôn nhé!”

Thôi đi! Kỳ An Chi xin miễn thứ cho mình là kẻ bất tài, ở nước ngoài sở hữu một cái biệt thự đầu có đơn giản đầu, còn phải thuê người để ý giữ gìn, còn phải thỉnh thoảng đến nhìn qua một lần, hẳn đầu có rảnh dữ vậy.

“Em cứ giữ đi! Nếu như anh có việc đến đó thì mượn dùng tạm là được rồi!”

Nga! Mục Sam tặng lễ vật không thành, có chút hậm hực. Kỳ Hạnh Chi ngồi một bên đồng tai hóng chuyện, nghe được có một nửa bên hỏi, “Biệt thự gì vậy?”

Cái đầu nhỏ bắt đầu không an phận mà tưởng tượng bậy bạ, lẽ nào có người dám Kim ốc tàng kiều?

Đáng tiếc khiến cho cậu thất vọng rồi, đúng là chỗ đó đã từng giấu người thật, nhưng bây giờ mọi chuyện đã êm đẹp rồi. Bất quá chuyện mình từng âm thầm giúp bọn Kỳ An Chi bỏ trốn Mục Sam vẫn chưa dám hé răng, sợ mọi người mắng anh tội thông đồng, trợ Trụ vi ngược. Thế là đành nói quanh co rằng mình có một căn biệt thự định đem tặng, anh cả khách sáo không chịu nhận vân vân...

Kỳ Hạnh Chi bĩu môi, “Chuyện này có đáng gì? Nếu như anh không muốn thì anh cứ để lại cho Cương Cương! Nó sau này kết hôn cũng cần phải có cửa hồi môn vậy!”

Mục Sam hai mắt sáng ngời, đúng vậy, bây giờ anh cũng đã có con rồi, sau này mà sinh thêm mấy đứa nữa, gia sản cũng phải chia ra, không phải sẽ không có chuyện gì rồi sao? Nghĩ như thế, tâm tình tốt hẳn lên, ôm lấy lão bà lẫn con trai hôn mỗi người một cái thật kêu.

Đáng tiếc Kỳ An Chi chỉ nghe được đúng có hai chữ quan trọng của hồi môn, tại sao đứa nhỏ kia lại phải gả đi? Hắc hắc!

Mọi người tặng lễ vật tuy rằng đều là những thứ tốt, nhưng thứ mà Đường Mộ Thần thích nhất chính là cuốn album mà Diêu Nhật Hiền tặng.

Trong album ảnh đều là hình chụp Kỳ An Chi từ nhỏ đến lớn, tất cả đều là ảnh chụp tay, bên góc hình còn có vài dòng ghi chú ngắn gọn, người làm cuốn album này quả thật phi thường dụng tâm.

Ngay cả Kỳ An Chi vốn mặt lạnh băng sơn nhìn thấy, khóe miệng cũng phải câu dẫn ra một mặt tiếu ý, “Đúng là chỉ có ba ba mới làm như thế này! Bọn anh lớn đến thế này rồi, ảnh chụp mỗi người đều là do ba ba phân loại rồi lưu giữ. Hồi nhỏ anh thế nào em cũng biết đó, đầu có thích chụp hình họ gì đâu. Khác hẳn với đám Hạnh Chi, ảnh chụp chắc chắn đầy cả một cái rương!”

Đường Mộ Thần nhìn Kỳ An Chi dưới mỗi ngón tay lật hình của mình mà dần dần lớn lên, trong lòng không khỏi mềm mại xuống, “Sau này chúng ta hàng năm cũng làm một quyển album như vậy đi! Đợi đến khi già mở ra xem, hẳn là rất thú vị!”

“Được!” Kỳ An Chi vừa đáp vừa đem một sợi dây chuyền đeo lên cổ cho Đường Mộ Thần.

“Cái gì vậy?” Đường Mộ Thần kéo sợi dây trên cổ, biết đây là món quà Kỳ An Tu gọi Kỳ An Chi lại đưa riêng.

Kì An Chi nghiêm trang đáp, “Đây là đồ gia truyền của Kì gia! Sau này em nhất định phải gìn giữ thật kỹ nga!”

“Không đúng!” Đường Mộ Thần không tin, “Khối ngọc bích hình phượng hoàng mà Hạnh Chi đeo mới là đồ gia truyền thì có.”

“Hạnh Chi đúng là giữ cái đó, nhưng cái này cũng vậy!” Kì An Chi đeo dây cho y xong, mới cầm một sợi dây khác đưa cho y, “Em đeo cái này cho anh!”

Đường Mộ Thần nhìn lại, nguyên lai là một khối cầu bằng vàng chạm rồng, trên mặt nổi rõ chữ “Thần”, chính giữa là một viên kim cương có thể tùy ý xoay tròn ở bên trong, vô cùng sang trọng, nhìn lại sợi dây trên cổ mình giống y hệt ngoại trừ trên mặt là khắc chữ “An”.

Kì An Chi mỉm cười giải thích, “Đây là thói quen của cha, trên chiếc nhẫn của ông với ba ba đều đính một viên kim cương mười ca-ra, ngụ ý là hai người ở bên nhau thì thập toàn thập mỹ. Sau này Nhạc Chi và Hạnh Chi kết hôn, ông cũng đều tặng cho hai đứa nó mỗi đứa một đôi kim cương mười ca-ra. Nhạc Chi và Gia Duyệt thì đem đính lên hoa tai, Hạnh Chi thì thích mấy đồ trang sức màu mè nên cùng Mục Sam làm một đôi vòng tay. Cha biết tính anh lười để ý mấy chuyện như vậy, nếu như trực tiếp đưa kim cương cho anh thì nhất định anh sẽ đem về ném vào trong tủ, vì vậy ông mới đặc biệt đi làm cho hai chúng ta một đôi dây chuyền, thích không?”

“Rất thích! Cảm ơn!”

Kì An Chi cười ha hả, “Lời này em hẳn là nên nói với ông mới đúng!”

“Thì em có cảm ơn anh đâu! Ít tự mình đa tình đi!” Miệng thì nói cứng nhưng trong lòng đã mềm mại như bông rồi.

Tình yêu của mình, cuối cùng cũng có thể được như ý nguyện, chân chính trở thành người một nhà với họ. Còn có điều gì hạnh phúc hơn nữa đây?

Vui vẻ ở lại ăn cơm tối, sợ táo nhỏ ở nhà làm ầm ĩ, thấy trời đã tối rồi nên hai người bèn chuẩn bị đi trở về. Chỉ là đám tiểu bảo bối trong nhà đã rất thân thiết với hai ông anh đẹp trai, vô cùng quyến luyến không muốn chia tay.

Kì An Chi làm bộ muốn đem bé con Kì Khang Chi lúc này đang giống hệt như gấu koala bám chặt trong lòng Đường Mộ Thần không chịu buông ra mang về luôn, “Theo anh về bên kia có chịu không?”

“Ya!” Kì Khang Chi tìm được thiên sứ hộ mệnh của mình nên rất đồng ý, hướng hồ ông anh cả này trong mắt bé cũng là một vị thần hộ mệnh khác! Bé con rất muốn đi theo bọn họ!

“Được rồi!” Diêu Nhật Hiền đem lão ngô bé xuống, “Con nít là vậy đấy, mới đầu thì thích mấy thứ là lạ, nhưng đến chỗ lạ rồi, nửa đêm tỉnh dậy liền khóc không ngừng cho xem. Lần trước nó đòi theo Hạnh Chi về, mới đầu còn tốt, đến nửa đêm bắt đầu khóc nháo, cuối cùng bọn Hạnh Chi phải mang nó quay về.”

Aiya! Bị ba ba kể xấu khiến chi Kì Khang Chi mắc cỡ lắm, cúi gằm cái đầu nhỏ vùi vào trong lòng ba ba, Kì An Chi cũng nhớ đến cái đêm táo nhỏ quậy một trận liên rùng mình. Thôi ... mấy cu cậu này muốn ẵm đi đâu thì cứ đợi lớn hơn một chút nữa vậy!

Đến tối, thấy họ đúng giờ về nhà, Đường Tùng Niên rất là hài lòng. Sau khi nhìn thấy danh sách khách mời đã được họ thương lượng tốt với Kì gia, tất cả đều đã dàn xếp thỏa đáng, ông lão mặt rồng đại duyệt, quyết định thả cho bọn họ vài ngày thư giãn, xong xuôi tiệc rượu nghỉ ngơi vài ngày mới phải quay về công ty đi làm.

Vừa bước vào phòng, tên háo sắc nào đó liền bổ nhào vào người lão bà, đòi hỏi phúc lợi sáng sớm nay chưa giải quyết xong.

Liếc mắt nhìn sang táo nhỏ đã ngủ say ở phòng em bé bên cạnh, Đường Mộ Thần mới thả lỏng người, sau đó kéo tên sắc quỷ kia vào phòng tắm.

Nước nóng được xả đầy bồn tắm, hơi nóng rất nhanh tràn ngập khắp phòng, không biết là vì hơi nước hay vì ***, nói chung, rất nhanh, trên mặt Đường Mộ Thần liền phủ một lớp màu hồng làm say lòng người.

Trong lúc y chưa nhận ra thì đã sớm bị Kì An Chi ấn ngồi lên bồn rửa tay, lưng tựa vào cái gương, toàn thân trần trụi dưới mắt hần lẩn trong gương, mặt Đường Mộ Thần càng đỏ bừng, “Anh đừng có quá phận!”

Nhưng mà ánh mắt thẹn quá thành giận của y, dưới ánh mắt của đại sắc lang thì lại mang ý, anh cứ quá phận đi! Anh có thể quá phận!

Kì An Chi nguyên bản dự định hảo hảo làm một đoạn tiền hí, muốn khiêu khích lão bà chủ động mở rộng hai chân, cầu mình chủ động làm gì gì đó. Nhưng bây giờ không thể nhận được nữa! Tiết mục này yêu cầu cần phải có lực nhấn nạy rất cao mới có thể trình diễn được, mà hần thì tuổi còn trẻ, chỉ có thể qua loa mở rộng một chút liền đem hai chân y gác lên đầu vai mình, trực tiếp đề thương ra trận.

“Á ” xâm nhập bất thành linh khiến cho dũng đạo vẫn có chút khô khốc chịu không nổi, Đường Mộ Thần đau đến hút một ngụm khí!

Cái tên khốn! Tại sao từ khi kết hôn càng ngày càng háo sắc chứ? Giống như đã tám trăm năm không được làm, chẳng biết thương hương tiếc ngọc gì cả!

A! Sai! Đường Mộ Thần rất nhanh sửa lại lời vừa nói, cái câu thương hương tiếc ngọc này tuyệt không thể dùng tại trên người mình được!

“Hô! Thần Thần, em đừng có siết chặt như vậy! Anh không chịu không nổi!”

Đường Mộ Thần căng thẳng, Kì An Chi cũng chẳng được dễ chịu. Cảm nhận được dũng đạo nóng rực đang bao trùm lên phân thân, khiến cho hần sẵn đến độ không nhận được mà muốn động ngay lập tức!

“Anh dám động một chút thử xem?” Đường Mộ Thần lập tức đe dọa, hung hăng cắn một phát lên vai hần.

Cảm giác đau đớn từ vai truyền đến khiến cho phân thân của Kì An Chi lại lập tức trưởng lớn hơn thêm! Đường Mộ Thần vất vả lắm mới tạm thích nghi liền đau đến cong lưng, hỗn đản này, quả nhiên không phải hỗn đản bình thường mà!

“Anh nhịn không nổi nữa!” Kì An Chi ôm lấy thân thể mềm nhũn của y, giữ lấy thắt lưng y, tận lực khắc chế bản thân mà trùu sấp một cách từ từ.

Hần vừa khẽ động, Đường Mộ Thần ngay cả khí lực để mắng chửi cũng không còn, ngoại trừ há mồm thở dốc, tận lực thả lỏng, hoàn toàn không có cách nào phát sinh một thanh âm nào cả.

Cảm giác đau đớn như bị lửa thiêu từ trong cơ thể truyền ra, Đường Mộ Thần muốn lùi bước, nhưng đằng sau lại bị cái gương, không những không lùi được mà trái lại càng khiến cho tên kia đem hung khí đâm càng sâu.

“Bảo bối! Em giỏi quá! Quả thực đúng là trời sinh ra cho anh thao! Con mẹ nó chặt quá!” Trái ngược với Đường Mộ Thần đang khổ sở thì Kì An Chi lại sẵn khoái đến cực điểm! Hai mắt lim dim hưởng thụ khoái cảm tốt bậc, miệng thì không ngừng tuôn ra *** từ lẳng ngữ.

Đường Mộ Thần tức điên! Nhưng ngoại trừ rên rỉ theo tiết tấu của hần thì không cách nào thoát nên lời.

“A! Kháo! Em siết chặt quá! Không được sướng một mình vậy chứ! Chẳng biết quan tâm đến anh!”

Cái gì mà sướng hả? Đường Mộ Thần phần hận không gì sánh được! Rõ ràng là đau nhức có được không?

“Không cho em sướng một mình! Không được sướng một mình!” Kì An Chi ác nhân tiên cáo trạng, chỉ huy hung khí, liên tục công kích điểm mẫn cảm nhất trong cơ thể y.

Lần này, Đường Mộ Thần thực sự chịu không nổi nữa! Cảm giác vừa đau vừa sướng kích thích y đến cực điểm khiến cho y không biết nên khóc hay nên cười, chỉ có thể ân ân a a rên rỉ không ngừng.

Theo từng cú thúc dũng mãnh, khoái cảm bắt đầu dâng lên như sóng triều, cảm giác đau đớn đến chết lặng từ hậu đình dần dần tan biến, thay vào đó là khoái cảm vô tận, làm cho Đường Mộ Thần vô thức mà chìm sâu vào.

Nhận thấy thân thể y đã bắt đầu phối hợp với mình, động tác của Kì An Chi càng không cần phải kiêng kỵ gì nữa. Trong gian phòng tầm nho nhỏ, nhất thời vang lên tiếng thân thể va chạm đầy *** mỹ hòa cùng

tiếng rên rỉ tiêu hồn. Thanh âm ấy lại càng khiến cho hai con người đó quên hết tất cả mà động tác càng thêm điên cuồng.

“Đinh...” Tiếng chuông vô tình vang lên kéo hai con người đang chìm trong bể dục giết mình tỉnh giấc.

Đường Mộ Thần giật bắn mình, toàn thân căng cứng lại, siết chặt lấy hung khí ở bên trong khiến cho Kỳ An Chi đang đồng dạng không hề phòng bị phải nộ vũ khí đầu hàng.

Khoảnh khắc bản tình đáng lẽ là lúc thống khoái nhất, cảm giác đó tựa như ăn được mỹ vị tuyệt nhất thế gian, nhưng đột nhiên bị người đoạt ngang, thay bằng một chén nước sôi, là ai thì cũng không thể nhận được!

“Ai gọi điện thoại vậy?” Kỳ An Chi muốn phát cuồng rồi!

Tiếng chuông còn đang cố chấp vang lên, nhìn quanh quất, nguyên lai là máy nội bộ trong toilet. Nhắc máy rống to, “Ai đó? Có chuyện gì?!”

“Hai đứa đang làm cái gì vậy hả?” Trong microphone truyền đến tiếng rống giận của Đường Lập Hiền!” Gõ cửa đã nửa ngày, chẳng có đứa nào thèm trả lời! Không nghe thấy tiếng Tử Tử khóc sao hả? Cả nhà đều bị đánh thức rồi, vậy mà chỉ có hai đứa là không có phản ứng! Trốn ở trong WC làm cái gì?”

Lỗi tại Kỳ An Chi cơ hồ bị chấn diết! Không cần thuật lại, tiếng hét lớn như thế Đường Mộ Thần đương nhiên cũng nghe được. Hai người lúc này mới nghiêng tai lắng nghe, đúng là trừ bỏ tiếng nước chảy róc rách, tựa hồ ngoài cửa thực sự truyền đến tiếng khóc nhỏ vụn như mèo con đang kêu.

Chết! Kỳ An Chi cấp tốc cúp điện thoại, tắt vòi nước đi, thế là tiếng khóc nhất thời trở nên vang dội, vừa mở cửa, liền thành đình tai nhức óc rồi.

Bên ngoài còn có tiếng gõ cửa lẫn giọng nói lo lắng của Trần Bích Vân, “Thần Thần! An Chi! Mở cửa nhanh! Mở cửa nhanh đi!”

Hai người liền choáng váng, thằng nhóc kia không phải đang ngủ ngon giấc sao? Sao tự nhiên lại náo loạn? Cả hai đều biết phải mau đi ra thôi! Vội vã tách nhau ra, cũng không kịp tẩy trừ, kéo đại cái khăn lau qua loa thân thể, quần lót cũng không mặc, khoác đại áo choàng tắm vào, liền vội vàng vàng lao ra ngoài!

Hai người rất có ăn ý một người mở cửa, một người đi ôm tiểu ma tinh.

Đường Mộ Thần vừa mở cửa ra, chỉ thấy mẹ mình làm vẻ mặt oán trách, ông nội đầu đầy hắc tuyến đứng ở ngoài cửa. Lập tức xấu hổ đến không biết nói gì hơn, đành né qua cho bọn họ đi vào, cảm thấy may mắn vì không có làm ở trên giường, chứ không chẳng biết thu dọn làm sao.

Đầu kia, Kỳ An Chi đã tìm được nguyên nhân táo nhóc khóc nháo, giờ miếng tã ướt sũng lên làm chứng, “Nó tiểu rồi!”

Nói chuyện vô ích? Trẻ con đang yên đang lành thì sao lại khóc nháo, chỉ có thể là bởi vì đi tiểu hoặc đói bụng thôi. Vấn đề là sao hai đứa lại trốn trong nhà tắm cả buổi không ra? Nhưng dù nghĩ vậy, rốt cuộc thì người lớn trong nhà vẫn không nói ra miệng.

Cần gì phải hỏi nữa? Nhìn cả hai người từ đáy mắt đến đuôi lông mày đều lộ ra mặt xuân ý, còn có mặt mày đỏ ửng, người từng trải đều hiểu là chuyện gì đã xảy ra rồi.

Nhưng mà nói vậy nghĩa là có thể tha thứ sao? Đương nhiên không!

Nhìn đứa cháu nhỏ khóc đến thê thảm, ánh mắt ủy khuất không gì sánh được, tâm tình vừa tốt lên mấy giờ trước của ông Đường liền bị mây đen che phủ.

Âm trầm ra lệnh, “Mau đi nghỉ ngơi! Bữa tiệc xong xuôi, Thần Thần hạn cho con trong vòng một tháng phải xử lý hết sự vụ trong công ty! An Chi cũng thế! Đã lớn như vậy rồi thì cũng nên học tập ý thức trách nhiệm một chút đi!”

Đây... đây không phải là biến tướng của xử phạt về thể xác sao? Nếu làm vậy, suốt ngày tăng ca cũng không kịp, còn cái gì mà tính phúc cuộc sống gia đình nữa chứ? Đôi tiểu phu phu đáng thương hề hề cúi đầu không dám phản bác.

Đáng đời! Táo nhỏ ở một bên hít hít cái mũi nhỏ, không thèm tỏ ra thương xót cho hai ông anh. Lòng dạ hẹp hòi xấu xa nghĩ, lần tới để cho tui xem đông cung sống chẳng phải tốt hơn sao? Mặc mớ gì cứ luôn trốn trốn tránh tránh chớ? Đều là đàn ông, có gì mà phải ngại! Tui còn không ngại, mấy anh ngại cái gì chứ?

Ai! Kì An Chi đóng cửa xong, nghĩ tới những ngày tháng bị thảm sau này, thở dài một hơi.

Đường Mộ Thần còn tức giận hơn, gõ cho hắn một cái bạo lật! Hồn đản này tốt xấu gì cũng đã bắn, y còn chưa kịp bắn, vậy chẳng phải còn đáng thương hơn sao?

Cứ như thế này, có thể bị bệnh liệt dương hay không a? Đôi tiểu phu phu có hơi lo lắng. Hai người song song nghĩ đến, xem ra ông Kì mua cho họ căn nhà là việc rất đúng, phải dọn ra ngoài ở thôi!

74. Chương 74: Pn

Thời gian dùng để cảm khái không nhiều, đôi tiểu phu phu “số khổ” Kì An Chi và Đường Mộ Thần nhanh chóng bị vô số chuyện ép đến góc đầu lên cũng không nổi.

Đến Chu gia xin lỗi so trong tưởng tượng thuận lợi hơn rất nhiều, dù sao thì họ cũng là gia đình gia giáo, hơn nữa có một khoảng thời gian dài thanh tĩnh để suy nghĩ, Chu Ân cũng đã sớm khôi phục lại vết thương.

Cô đã tìm được việc làm, đồng thời đang cùng một người đồng nghiệp bồi dưỡng tình cảm. Ông bà Chu lần này tỏ vẻ phi thường thoải mái, họ đều nghĩ người thanh niên này mới là đối tượng thích hợp với con gái mình hơn.

Khi nhìn thấy đôi tiểu phu phu đến xin lỗi thì cả gia đình đều tỏ ra khoan dung lẫn đồng tình. Việc này khiến cho Kì An Chi và nhất là Đường Mộ Thần phi thường cảm kích.

“Kỳ thực anh không cần phải cảm ơn em!” Khi tiễn bọn họ về, Chu Ân chân thành nói, “Nếu như không có đoạn thời gian ở bên cạnh anh, cô lẽ cách nhìn của em đối với thế này vẫn còn có chút không thực tế, thời gian tới cũng phải đi rất nhiều đường vòng. Thế nhưng bây giờ, em đã nhận ra rồi, so với điều kiện bên ngoài, tình cảm của hai người mới là quan trọng nhất. Hơn nữa, nếu như ngày đó em có thể lý trí hơn một chút, có lẽ em đã sớm nhận ra, bạch mã hoàng tử của em, không phải là anh Đường Mộ Thần.”

Có thể nói ra những lời như vậy, Đường Mộ Thần cũng không còn cảm thấy lo lắng nữa.

Cuối cùng, Chu Ân nghịch ngợm chế nhạo Kì An Chi, “Hoàng tử bạch mã là động vật quý hiếm đấy, anh cần phải hảo hảo quý trọng nga!”

“Đó là đương nhiên!” Kì An Chi nhìn Đường Mộ Thần, thiêu mi cười đến tự tin, “Hoàng tử điện hạ, sau này xin chiếu cố nhiều hơn!”

“A! Hai người hẳn là nên chiếu cố lẫn nhau mới đúng! Anh cũng là hoàng tử mà!” Chu Ân bỗng nhớ tới, cười ha hả, “Hoàng tử và công chúa là một quốc gia, hoàng tử và hoàng tử, lại càng là một quốc gia lớn hơn!”

Gánh nặng trong lòng được lấy đi, đôi tiểu phu phu cảm thấy thật nhẹ nhõm. Thế rồi thoáng chốc, bữa tiệc mừng của hai người đồng thời là lúc táo nhỏ được trăm ngày đã đến.

Ngày hôm nay là ngày rất quan trọng, táo nhỏ từ sáng sớm đã được cho ăn no, sau đó mỹ mỹ ngủ một giấc ngủ no đủ, dưỡng đủ tinh thần, bé muốn trở thành nhân vật nổi bật nhất!

Những chuyện khác thì không nói, chỉ có một điều làm cho táo nhỏ không thích lắm. Mọi người làm theo truyền thống Trung Hoa, mặc cho bé một bộ đồ lót đỏ thắm, còn đội một cái mũ quả dưa trên đầu, nhìn buồn cười không chịu nổi!

Xem đi! Cái tên người hầu không biết cái gì gọi là tôn trọng lãnh đạo của bé không phải đang ngồi ở đằng kia cười đến ngã trái ngã phải sao?

“Thần Thần mau coi nè! Ăn mặc thế này là sao? Vừa đủ để che cho tiểu kê kê của em trai em! Mặc cười quá! Em xem, nhỏ quá nga, nằm úp sấp nè, ha ha! Em nói coi, có phải cả ngày hôm nay cu cậu đều phải để lộ tiểu kê kê cho mọi người tham quan không? A ha ha ha!”

Người nào đó xoay quanh tảo nhỏ cả buổi trời, thích thú xem xét, còn chụp ảnh liên tục, sau đó đưa cameracho vợ như hiến vật quý, cộng thêm tràng cười nhạo không ngớt.

Tảo nhỏ phát hỏa rồi! Có gì buồn cười hả? Người ta tuổi còn nhỏ, đương nhiên chỗ đó cũng phải nhỏ chứ! Khi anh một trăm ngày không lẽ chỗ đó đã phát dục rồi sao? Đúng là yêu quái mà!

“Anh đừng có phá nữa!” Một ông anh trai nào đó miệng thì nói như vậy, nhưng vẫn xem hết trơn mới đem camera trả lại cho hắn, “Chính chế độ chụp tự động đi, chúng ta chụp chung một tấm!”

“Được!” Người nào đó càng ngày càng có tư thái “thê nô”, đặt máy ảnh lên giá, sau đó lại bắt đầu vô lương đem tảo nhỏ lật tới lật lui, đáng thương cho bé con lại bị ép chụp cả đồng hình.

Chỉ thấy trong ảnh chụp Kì An Chi thay đổi vô số tư thế khác nhau, tấm nào cũng cười xán lạn, chỉ là bé con trong lòng tấm thì bị banh to mắt, tấm thì bị kéo hai má... Bé con lòng dạ hẹp hòi lắm bầm tính toán: Dám chụp hình người takieú đó nha, mai một tui lớn coi tui quay lên đôi phu phu mấy người sao nè!

Đợi đến khi Đường Tùng Niên và Đường Lập Hiền cùng Trầm Bích Vân ăn mặc tử tử xong đi xuống lầu thì thấy đôi tiểu phu phu đã chuẩn bị sẵn sàng, đem em trai cũng ăn mặc sắc sỡ, chờ kiểm duyệt.

Bởi vì là giữa hè, tuy rằng bữa tiệc tổ chức ở một nơi mát mẻ, nhưng mà nếu mặc tây trang đeo cravat như đi dự họp, vậy quá khoa trương. Vì thế Kì An Chi và Đường Mộ Thần sau khi thương lượng tốt thì quyết định mặc áo sơ mi cùng quần tây. Chỉ là trên mặt được thêu họa tiết cực kỳ xa hoa, trang trọng, ống tay áo và nút áo đều dùng đá quý khảm lên. Vả vậy trông sẽ không có vẻ thất lễ với khách khứa.

Thấy hai người quần áo nón nẩy chỉnh tề, ngọc thụ lâm phong giống nhau đứng đó, tuần mỹ tú dật nói không nên lời. Người lớn trong nhà rất thỏa mãn, mà cực kì thỏa mãn là trang phục của tảo nhỏ.

Trầm Bích Vân vui tươi hơn hử ôm lấy đứa con nhỏ, “Xem này, Tử Tử hôm nay ăn mặc có giống tiểu địa chủ không?”

“Giống! Hệt như chiêu tài đồng tử vậy!” Đường Lập Hiền nhin không được hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai.

“Ya! Ya!” Tảo nhỏ dùng móng vuốt nhỏ kéo kéo quần áo mới của mình, con không chịu! Mặc cái đồ này ra ngoài, mọi người sẽ cười chết mất!

“Mọi người xem! Tử Tử rất thích bộ đồ này! Đúng là cha chọn không sai a!”

“Đương nhiên! Ông nội lựa mà, đương nhiên là đồ tốt nhất!”

Thấy cha mẹ dịch sai ý mình, còn nhân cơ hội vỗ mông ngựa ông nội, làm cho ông vui mừng đến mặt mày rạng rỡ, phi thường đắc ý. Tảo nhỏ đáng thương, vô pháp câu thông ngôn ngữ với mọi người, bé con bức thiết sinh ra ý niệm muốn lớn lên thật nhanh.

Con người mà, luôn luôn bị hoàn cảnh buộc phải trưởng thành!

Rất cuộc tảo nhỏ phải ăn mặc y như một tiểu địa chủ đi tới yến hội.

Không thể không nói, năng lực làm việc của Kì An Chi và Đường Mộ Thần không thể chê vào đâu được, địa điểm tổ chức buổi tiệc được chọn thật hoàn hảo.

Giữa trưa hè nhưng hoàn toàn không có cảm giác nắng nóng, nhờ những hàng cây xanh tỏa bóng mát, hoa tươi rải khắp nơi trên mặt đất, gió thổi miên man, bướm bay dập dờn, cảm giác vui vẻ thoải mái, không phải lo nắng nóng. Nếu như các quý bà quý cô vẫn sợ bị đen da thì bên cạnh đã được họ cố ý bố trí một hội trường rộng rãi có điều hòa mát mẻ.

Tuy rằng là đám cưới của mình, nhưng đôi tiểu phu phu không phải là loại người ưa thích phô trương kệch cỡm. Hôn lễ của họ đã từng được tổ chức một lần ở nước ngoài, một lễ cưới đơn giản, một mặc mới là mong muốn của họ.

Vì thế ngày hôm nay, bọn họ thiết kế yến hội không giống một hỉ yến mà giống như một buổi hoạt động truyền thông kinh doanh ngoài trời hơn. Dù sao kết hôn là chuyện của hai người, báo một tiếng cho thân bằng quyến hữu là được rồi. Mà thời gian tới bọn họ còn phải tiêu hao rất nhiều tinh lực cho công ty nữa.

Vì vậy, tại buổi tiệc mừng, hai người đi theo trưởng bối trong nhà, chào hỏi các bậc cha chú trên thương trường, bàn luận chút chuyện kinh doanh.

Kì Đường hai nhà với phương thức tổ chức tiệc này của bọn họ, đúng là có hơi ngạc nhiên. Bất quá khứu giác nhạy cảm của những người từng trải trong thương trường giúp họ ý thức được, tuy rằng hai nhà kinh doanh trong hai lĩnh vực bất đồng, nhưng sự kết hợp giữa hai gia tộc mạnh mẽ vẫn là vô cùng có ích cho công việc kinh doanh sau này. Nó giúp cho công ty nhà họ càng thêm nổi bật trong giới kinh doanh.

Thế là việc hai người con trai kết hôn, việc ra đời đột ngột của tảo nhỏ, loại tin tức đủ để cho mọi người soi mói này dưới sự thiết kế tỉ mỉ của hai người họ, cứ như có như không bị che giấu.

Ngang dọc thương trường mấy chục năm, Kì Dân Hạo và Đường Lập Hiền vô cùng hài lòng vì biểu hiện kiệt xuất của cháu mình. Đem chuyện tổ chức tiệc mừng giao cho hai người bọn họ cũng là một sự thử thách khả năng đối phó với mọi tình huống của họ. Xem ra hai thằng nhóc này ở bên nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Hai ông lão đều không hện mà cũng nghĩ đến, cuối cùng thì bọn họ đã có thể an tâm buông tay dưỡng già rồi. Liếc nhìn nhau, hôm nay có người ngoài, hai ông mặc dù trong lòng vẫn thấy chướng mắt nhau nhưng bề ngoài thì tỏ ra đoàn kết lẫn hòa thuận.

“Lão Đường à! Mau mang cháu ông ra đi!” Kì Dân Hạo nghĩ mình dù sao cũng là nhà trai, cần phải rộng lượng một chút, chủ động tiến lên bắt chuyện với ông bạn già, “Mấy đứa cháu nhỏ và chất trai của tôi đều đang ở bên trong rồi, để cho cháu ông làm quen với bọn nó một chút!”

Đường Tùng Niên âm thầm mắng, lão già mắc dịch! Dám ở trước mặt tôi khoe khoang! Có chất trai thì giỏi lắm hả?! Nhà tôi sớm muộn gì cũng sẽ có! Một đứa cháu trai của tôi bị cháu trai nhà ông bắt cóc rồi, thôi coi như đó là nhất thời mất cảnh giác. Tôi không tin nhà ông còn có thằng cháu nào dám chạy đến ôm cháu tôi đi mất nữa! Nếu đứa nào dám thì tôi không đập gãy chân nó mới là lạ!

Đứa cháu trai duy nhất còn độc thân của Kì Dân Hạo, Kì Khang Chi đang ở bên trong không hiểu sao bỗng rét run. Ai đang mắng con vậy nhỉ? Con đâu có làm chuyện gì xấu đâu mà!

Bất quá thấy Kì Dân Hạo chủ động như thế, coi như cho ông một chút mặt mũi đi! Đường Tùng Niên tỏ ra vui vẻ, “Vậy chúng ta cùng nhau vào đi thôi! Ông cũng thật là, tuổi đã cao như vậy rồi, còn hay cậy mạnh! Ông bị cao huyết áp đấy, còn đứng phơi nắng một lát nữa, sợ là huyết áp sẽ tăng vọt lên!”

“Huyết áp của tôi cao tới đâu cũng đâu có xấu bằng bệnh tim của ông! Ai, lần trước ông bệnh nặng một chập, bây giờ cảm giác ra sao rồi hả?”

“Đương nhiên là tốt hơn ông rồi! Nếu không tin thì so hai chiêu thử xem?”

Hai ông lão cứ có cơ hội là lại đâm chọc lẫn nhau, vì vậy mới nói người già tính tình càng giống trẻ con a! Tiểu phu phu len lén nghe hai người bọn họ nói, thấy cả hai người vừa đi vừa nói móc nhau, nhìn nhau bật cười. Có người làm bạn đến già như thế cũng là một loại phúc khí.

Tảo nhỏ đi vào gian phòng khách mát mẻ, lập tức thành sao kim số một, xưng là chúng tinh phủng nguyệt (sao quanh trăng sáng) cũng không quá đáng. Không có biện pháp, ai kêu ngày hôm nay là tiệc mừng tuổi của người ta chứ!

Rất nhanh liền bị một đám người vây công, trên mặt bị hạ xuống vô số nụ hôn của sắc lang.

Nhưng mặc dù bị bao vây trùng trùng, bằng vào khả năng quan sát trác tuyệt, tảo nhỏ cũng có khứu giác nhạy cảm có mùi sữa, nhanh chóng chú ý tới trong một góc của gian phòng khách đặc biệt này có một đám đồng loại, toàn là cục cưng chỉ nhỉnh hơn bé có một chút.

Thấy cháu nhỏ nhìn sang phía đồng loại, hai tay nhỏ quơ quơ, miệng y nha y nha gọi, Đường Tùng Niên biết ý, ôm cháu mình đi qua. Ngày hôm nay Kì Đường hai nhà là chủ nhân, đại đa số mọi người đều phải tản ra khắp hội trường mà bắt chuyện, chỉ có Kì Hạnh Chi và Hà Gia Duyệt là ở lại trông một đám bé con.

Thấy bọn họ đi qua, Hà Hải Trường bám lấy cái ghế, nhìn ông lão đang đi đến cười toe toét lộ ra hai cái răng nhỏ, ý đồ muốn chạy qua.

Hà Gia Duyệt sợ bé té ngã, vội vàng ôm lấy con mình, “Chậm một chút! Cẩn thận ngã!”

Thấy chất trai vui mừng lao về phía mình như thế, Kì Dân Hạo đi nhanh vài bước, ôm chất trai lên, nét mặt già nua cười nở hoa, “Tiểu Trường Trường, chơi vui không?”

“Y ya!” Hà Hải Trường tỏ vẻ cũng không tệ lắm, một đôi mắt to đen lúng liếng nhìn cái tiểu địa chủ kia, bé này là ai vậy?

“Đến! Làm quen một chút!” Kì Dân Hạo bảo Đường Tùng Niên cũng ngồi xuống, chỉ táo nhỏ trong lòng ông, “Đây là Tử Tử, tuy rằng tuổi nhỏ hơn con, nhưng theo bối phận là chú của con đó nga!”

A? Hà Hải Trường nhìn nhìn táo nhỏ, còn nhỏ hơn mình, sao lại là chú của mình được nha?

Đường Tùng Niên đối với mấy bé con hoàn toàn không còn vẻ nghiêm khắc thường ngày nữa, “Không sao cả! Cần gì phân ra như thế! Đến! Nắm tay, sau này làm bạn tốt nha!”

Được rồi! Hà Hải Trường coi như tạm thời không cần tính toán bối phận với “chú” mà nắm tay, còn rất có lễ phép hôn bé kia một ngụm.

Đã có một người lên đầu, kế tiếp, Kì Ái Chi, Kì Khang Chi cũng vươn bàn tay thịt thịt, chọc chọc em trai này mấy cái, đồng dạng cũng hôn bé một mặt đầy nước bọt.

Oa oa! Táo nhỏ rất bất bình! Tại sao người lớn hôn bé, ngay cả đám nhóc này cũng đến hôn bé? Đã vậy cái đám này không giống như người lớn còn khen bé là đáng yêu vô cùng gì gì đó mà chỉ biết chiếm tiện nghi thôi!

“Ê a!” Đừng hiểu lầm, người ta hôn mi, chỉ là phép lịch sự. Hà Hải Trường khách khí nói như thế.

“A y!” Em trai à, nụ hôn của chị em cần phải hảo hảo quý trọng nga. Kì Ái Chi cười gian nói như thế.

“Ngô a!” Vì nể tình anh trai của chú em mà anh mới cố mà hôn nhẹ chú đó! Kì Khang Chi làm ra vẻ bố thí mà nói.

“Y nha nha!” Mấy người tưởng tui muốn cho mấy người hôn hả? Táo nhỏ tức giận! Không được! Người ta phải hôn trả lại!

Thế nhưng, cơ hội hôn lại không có, bởi vì lấy tình huống hiện nay mà nói, táo nhỏ thật sự là quá yếu ớt, hoàn toàn không có cách nào tự do hành động.

Thế nhưng, cơ hội có nụ hôn đầu tiên của bé đã tới rồi!

Kì Hạnh Chi đắc ý dào dạt ôm tiểu bảo bối nhà mình lên sân khấu, “Tử Tử! Đây là bảo bối nhà anh, gần tuổi với em nhất đó nga!”

Ách? Táo nhỏ nhú mày quan sát người trước mặt. Bé con này môi hồng răng trắng, quả nhiên phấn phấn béo béo nộn nộn, toàn thân tỏa ra hương vị ngọt ngào, khiến cho người ta rất muốn cắn một ngụm. Chỉ là thần tình nghiêm túc, ánh mắt lấp lánh, táo nhỏ đột nhiên có một loại cảm giác rất quỷ dị. Biết nói sao ta? Nói chùng là thằng nhãi này khiến bé có cảm giác không cùng một loại với mình!

Kì Hạnh Chi từ khi sinh cục cưng, giống hệt như mấy bà mẹ rất thích khoe khoang con mình, kiêu ngạo mà tự phụ nói, “Em có thể hôn nhẹ một cái nhưng mà chỉ được hôn mặt thôi nga!”

Vì sao? Táo nhỏ không hiểu, thế nhưng có thể được hôn người khác một chút, thỏa mãn một chút cảm giác toàn bị “ngược” luôn luôn tốt. Vì thế táo nhỏ được người lớn đỡ ở dưới, vội vàng nhào qua.

Không thể không nói, bé con này quá xảo quyết, không chịu hôn lên mặt người ta mà là hôn lên môi! Hắc hắc, biết sao được, bé không cố tình mà, chỉ là cố ý học xấu theo hai tên người hầu của mình! Vì thế mà bé nhắm ngay cái miệng nhỏ nhắn của Mộ Dung Cường mà hôn lên.

“Nụ hôn đầu tiên của Cương Cương nha!” Cái kẻ khởi xướng lại là người đầu tiên thương tâm, cậu thiên tân vạn khổ thay con trai bảo tồn nụ hôn đầu tiên a! Cứ như thế bị một thằng nhóc mới một trăm ngày tuổi trộm mất rồi.

Từ đó về sau, ánh mắt Kỳ Hạnh Chi nhìn táo nhỏ thủy chung vẫn có lửa. Tiểu bại hoại! Nhỏ thì đúng là nhỏ thật, nhưng lại có lòng lang dạ sói mơ tưởng đến bảo bối nhà mình, sau này cần phải càng thêm “nghiêm mật” bảo hộ mới được!

Mà Mộ Dung Cương im lặng từ đầu đến cuối thì sao ni? Ánh mắt nhìn táo nhỏ càng thêm hữu thần!

Ách... Táo nhỏ không biết làm sao tự nhiên lại cảm thấy chột dạ, không dám ... nhìn thẳng vào đôi mắt kia nữa. Ba bạn nhỏ kia đột nhiên cũng bảo trì không khí yên lặng quỷ dị, rồi sau đó làm ra ba cái biểu hiện bất đồng.

Kỳ Khang Chi chắn ở đằng trước cháu trai mình, nhìn chằm chằm tiểu sắc lang kia. Kỳ Ái Chi ở một bên cười trộm. Hà Hải Trừng suy nghĩ một chút, kiếm một món đồ chơi nhét vào trong tay Mộ Dung Cương.

Mộ Dung Cương cầm món đồ chơi, yên lặng cúi đầu, thu hồi ánh mắt, ai cũng không biết, làm “người bị hại”, bé con lòng dạ hẹp hòi đang nghĩ cách.

Sau khi tiệc tan, buổi tối về đến nhà, Kỳ An Chi và Đường Mộ Thần mệt đến nằm vật ra giường. Vẫn còn đang tính lên tinh thần để hầu hạ tiểu tổ tông, không nghĩ tới ngày hôm nay tiểu ma tinh ngoài ý muốn vô cùng an tĩnh, sớm đã ngủ yên rồi.

Thực sự là hiếm hoi a! Kỳ An Chi ôm Đường Mộ Thần nằm trên giường cảm khái, “Cuối cùng cũng đã giải quyết xong!”

Đường Mộ Thần đương nhiên hiểu được ý của hắn. Cuối cùng thì bọn họ đã gạt bỏ hết mọi chướng ngại, từ nay về sau có thể quang minh chính đại tiêu sái nắm tay nhau đi dưới ánh mặt trời rồi. Bây giờ nhớ lại mọi chuyện, đúng là cứ như một giấc mộng thật dài.

Không tiếng động nắm lấy tay hắn, mười ngón giao triền, từ này về sau, anh và em, sẽ là hai cái cây cùng mọc một chỗ, cành lá giao triền, bộ rễ giao nhau, cứ thế, đi suốt một đời.

Kỳ An Chi đột nhiên nhớ đến những lời hôm đó Chu Ân nói, nhẹ nở nụ cười, “Ai! Người ta bảo hoàng tử và công chúa ở bên nhau, từ đó về sau sống một cuộc sống hạnh phúc mãi mãi, còn chúng ta thì sao? ”

“Bệnh à?! Anh nghĩ cái khỉ gì thế! Ngày mai phải đi làm rồi đấy!”

Vươn cánh tay ôm lấy y, “Anh nghĩ, hoàng tử và hoàng tử ở bên nhau, cũng sẽ có một cuộc sống hạnh phúc! Bởi vì, hoàng tử so với công chúa lợi hại hơn... ít nhất ... khi hoàng tử chiến đấu với những kẻ khác thì công chúa không thể giúp đỡ, nhưng hoàng tử thì có thể!”

“Ít nói nhảm! Ngủ!” Không khách khí đem chân gác lên bụng hắn, nhắm mắt lại, khóe miệng không tự giác cong lên. Ngực hiện ra hai chữ ... đương nhiên!

Miết nhẹ lên khóe miệng y, siết chặt vòng tay, Kỳ An Chi cũng nhắm hai mắt lại, hoàng tử và hoàng tử cuối cùng cũng được ở bên nhau rồi, thật tốt!

Ánh trăng dịu dàng rọi qua khe cửa, táo nhỏ đang ngủ hơi có chút tâm thần không yên.

Bé hôn rồi nha! Không biết gia khảo kia sau này có thể đòi bé chịu trách nhiệm không?

Ách... Quên đi, từ ngày mai bắt đầu, hôn thêm mấy người, cả trai lẫn gái luôn, miễn cho thằng nhóc kia dây dưa với mình, vậy phiền phức rồi!

Nếu như thằng nhóc kia nhất định chạy tới cái cọ, mình cũng có thể nói... Cái kia kỳ thực cũng là nụ hôn đầu tiên của mình nga! Ai cũng đều là lần đầu tiên, coi như huê!

Đêm tối dần qua đi, một ngày mới lại đến. Một ngày lại một ngày, một năm lại một năm, tuần hoàn đi qua, sinh sôi không ngừng.

It's the Circle of Life,

And it moves us all.
Through despair and hope,
Through faith and love,
Till we find our place,
On the path unwinding,
In the Circle,
The Circle of Life. trích dẫn The Lion King Bài hát chủ đề.
~Hoàn
~Phiên ngoại

75. Chương 75: Pn1 Một Năm Sau Ngày Kết Hôn

Cạo râu xong, Kì An Chi đứng trước gương ngả ngón huýt sáo, sờ sờ mặt mình, tốt lắm! Như trước anh tuần tiêu sái, mị lực mười phần.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, ánh nắng chiếu lên người hắc làm cho làn da trắng nõn càng thêm ónh nhuận như ngọc, khiến cho nam nhân này càng có vẻ như không giống con người. Mà ngay cả mấy vết ô mai dưới cổ đều có vẻ hết sức đáng yêu cùng đúng lý hợp tình.

Khóe môi gợi lên ý cười hạnh phúc, miệng không ngừng huýt sáo. Mở vòi nước, rửa mặt, trong lòng tính toán, hôm nay là ngày kỷ niệm một năm kết hôn, không biết nên làm gì đây.

Hoa tươi thì không cần rồi. Từ khi có táo nhỏ, nhạc mẫu đại nhân Trầm Bích Vân về nước định cư. Thân thể của bà đã điều dưỡng không tồi, nghe bác sĩ khuyên, cố ý làm một vườn hoa nho nhỏ ở hậu viện, trồng rất nhiều loại hoa cỏ. Vì vậy mà mỗi căn phòng trong nhà bốn mùa đều cắm đầy hoa tươi, nếu mà còn chạy ra ngoài mua hoa nữa thì đúng là ngớ ngẩn.

Chocolate? Cái này... chắc cũng thôi đi. Hôm lễ tình nhân đã ăn rồi, mặc dù chocolate ở trong miệng Thần Thần hương vị quả thật rất ngọt ngào, nhưng mà cứ chơi trò này hoài cũng chẳng có ý nghĩa. Huống chi, táo nhỏ đã lớn hơn một chút rồi, cứ nhìn thấy đồ ngọt liền xông đến. Lần trước mua được một hộp chocolate, phu phu bọn họ chỉ ăn được có một viên, còn lại đều bị cu cậu vừa khóc vừa nháo đoạt đi, cuối cùng ăn đến tiêu chảy, còn làm hại bọn họ bị trường bối mắng cho một trận. Vì vậy cái này liền miễn đi!

Suy nghĩ một chút, hình như chả có cái gì làm được cả. Không phải là bọn họ không muốn, mà vốn cả hai người họ đều là điển hình của cuồng công việc, muốn dành ra chút thời gian để nói chuyện yêu đương, chín mươi chín phần trăm cũng sẽ chuyển thành bàn chuyện làm ăn. Có lẽ dưới góc nhìn của người ngoài thì có chút không thú vị, nhưng đây là cách mà bọn họ chung sống với nhau.

Lại nói tiếp, hình như đã lâu không cùng nhau đi dã ngoại. Nhưng mà dù sao hôm nay cũng không phải lễ hay ngày nghỉ, bọn họ đều phải đi làm, thật sự là đi không được. Nghĩ lại thì cả năm qua, cơ hồ là bọn họ đều bị chôn trong đồng công việc.

Công ty của hai nhà dưới áp lực của song phương cha mẹ, cơ hồ trong vòng một tháng liền được ném vào tay của bọn họ, Kì An Chi vẫn không thể nào quên được đoạn thời gian thê thảm đó.

Cả ngày tăng ca làm thêm, bận rộn đến tối mịt, nhật nguyệt vô quang. Suốt ba tháng trời, hắc cùng lão bà không có chút thời gian rảnh để làm chút chuyện yêu đương. Hình như từ sáng sớm mở mắt ra, đến tối trước khi nhắm mắt lại ngủ đều không nhìn thấy mặt của đối phương. Chỉ có sau khi ngủ mới có thể cảm thụ một chút nhiệt độ cơ thể của nhau.

Kì An Chi biết, đây là do cha mẹ của cả hai bên cố tình trả đũa! Bất quá họ cũng không dám phản kháng. Dù sao thì cũng là con ngoan mà, chỉ có cách càng thêm ở trước mặt họ tỏ ra ngoan ngoãn thôi chứ làm sao bây giờ?

Nửa năm sau đó, cha mẹ hai bên mới tạm nương tay cho họ, Kì An Chi và Đường Mộ Thần cuối cùng cũng có thể tạm thở một hơi mà ổn định cuộc sống gia đình. Còn nhớ đến lần đầu tiên cùng nhau trang hoàng nhà mới...

Ừng ực! Nuốt nước miếng, không thể nghỉ nữa, nghỉ nữa thì sẽ nhịn không được muốn đi khi dễ lão bà nhà hần mất.

Nhẫn! Trải qua một năm đau khổ, Kì An Chi cảm thấy trình “nhẫn thuật” của mình đã tăng level không ngừng, trên cơ bản có thể làm được “Phát hồ tình, chỉ hồ lễ”. Chính là nhịn không được, cũng chỉ có vào thời gian nghỉ trưa chạy đi đánh lén, kéo tổng giám đốc của Đường thị vào văn phòng làm chút chuyện “trao đổi kinh doanh” mà thôi.

Dù sao thư ký đại tỷ ở bên kia cũng thật thông minh, mỗi lần hần đặt lịch hẹn, cô ấy cũng rất thức thời mà đem lịch trình của tổng giám đốc hoãn lại một giờ. Chính vì vậy, vào tiệc mừng năm mới, Kì An Chi cố ý tự xuất tiền túi, tặng cho cô nàng thẻ VIP mua sắm ở hệ thống siêu thị của tập đoàn Vinh Huy. Thư ký đại tỷ vô cùng vui mừng, rất có nhân tính mà hoãn thêm cho hần mười lăm phút.

Vốn Kì An Chi còn muốn không ngừng cố gắng, tiếp tục đi tận thu nhân tâm, kết quả bị lão bà cảnh cáo, còn dám có lần sau, sẽ tịch thu hết tài sản cá nhân của hần.

Đàn ông mà không có xu nào trong túi thì thực thảm, Kì An Chi không muốn ngay cả chút tiền cà phê cà pháo cũng không còn, thế là thời gian “trao đổi” chỉ có kể không chế trong vòng 75 phút.

Nghĩ nghĩ, hay là tối nay đi xem phim đi! Hôm qua họp cơ quan, tình cờ Kì An Chi có nghe mấy người quản lý nói gần đây rạp chiếu phim đang chiếu bộ Cướp biển vùng Caribbean 4, có một đoàn mỹ nhân ngư cũng không tệ lắm. Mặc dù là kết hôn đồng tính, nhưng chuyện này cũng không gây trở ngại việc bọn họ thích vẻ đẹp của người khác phái.

Đương nhiên, điều này cũng giới hạn dưới hình thức thấy được sờ không được như trên màn ảnh, nếu ngày nào đó Đường Mộ Thần dám ở trước mặt hoặc là đằng sau lưng Kì An Chi nhìn cô gái nào đó lâu hơn vài phút thì...

Hừ hừ! Vô công Kì An Chi luyện từ nhỏ cũng không phải là để cho vui đâu!

Cái gì? Hần rất bạo lực? Có lắm không? Hần là đang hợp pháp bảo vệ chủ quyền thần thánh của mình trong hôn nhân có được không? Đánh là thương, mắng là yêu mà, bảo vệ tình yêu thì có dùng tí vũ lực cũng là rất bình thường. Nhìn vô số gia đình trong xã hội mà xem, loại chuyện này có gì là hiếm đâu!

Kì An Chi còn từng thân thiện khuyên mọi người xung quanh mình, bất kể là đàn ông hay phụ nữ xin chớ quấy rầy lão bà của tôi!

Còn về buổi tối nay, còn cần phải nói sao? Đương nhiên là trở về gian nhà ẩm cúng của hai người mà làm chút vận động tình yêu rồi. Tối hôm nay có nên làm chút gì đó đặc biệt không nhỉ? Vậy nên làm gì đây?

Hần đang ngồi nghĩ miên man, chợt nghe ngoài cửa có tiếng móng vuốt nhỏ cào cào cửa xen lẫn tiếng gọi mơ hồ, “Khả khả! Khả khả!”

Kì An Chi nhanh chóng hoàn hồn, vội vàng ra mở cửa, rõ ràng trong lòng bực mình muốn chết, trên mặt lại bày ra vẻ tươi cười giả dối, “Tử Tử sao tỉnh dậy sớm thế?”

Táo nhỏ chớp chớp đôi mắt to mơ màng, buồn ngủ mông lung kéo kéo ống quần của hần “Hư hư!”

Bé con một tuổi ba tháng đã có thể đi lẫm chẫm từ giường đến phòng tắm. Từ ngày tiểu gia khóa có thể hoạt động nhiều đến nay, tần suất được bảo vệ càng phải tăng thêm để tránh cho bé con từ trong nôi trèo ra bị ngã. Cu cậu té đau thì không sao, nhưng mà toàn bộ trách nhiệm đương nhiên đều đổ lên đầu hai ông anh đáng thương.

Ai bảo mấy người ở gần người ta nhất! Đáng đời!

Sau khi Kì An Chi một phen nghiên cứu, vì bảo đảm an toàn cho táo nhỏ, cũng vì để lấy lại bình yên cho hai cái lỗ tai đáng thương, quyết định thay đổi cách chăn nuôi, đem nôi đổi thành nệm, trực tiếp trải nệm ở trên sàn, vô luận nhóc con lăn lộn cỡ nào cũng đều an toàn.

Vốn đã ở trên mặt đất,nó còn có thể gây sức ép đến chỗ nào đi?

Đương nhiên là chuyện này phi thường có lợi cho bé con, việc này được mọi người trong Đường gia nhất trí thông qua. Nhưng mà chuyện gì cũng phải có mặt tốt mặt xấu, mặt xấu chính là, sau khi táo nhỏ có thể hành động tự nhiên hơn thì việc tiểu phu phu thân thiết liền càng thêm khó khăn .

Kỳ thật vốn cả hai không dám nghĩ đến việc ở trong nhà trình diễn một màn cảm trẻ em, nhưng mà ngay cả ấp ấp ôm ôm một cái, hôn nhẹ sờ sờ linh tinh cũng không được .

Bởi vì táo nhỏ có thể nói chuyện rồi. Chỉ cần hai người bọn họ hơi thân thiết, còn có một cái loa công suất lớn ở bên cạnh dùng sức mà hét, “Hôn nhẹ! Hôn nhẹ !”

E sợ cả nhà không biết, cu cậu còn đẩy cửa ra, hướng phía phòng khách ngao ngao cổ họng, hận không thể đem mọi người kéo đến xem. Vì muốn triển lãm cho rõ động tác của họ, tiểu ma tinh còn đem cái miệng nhỏ trẻ môi ra, phát ra tiếng chụt chụt vang dội làm mẫu, hoàn toàn không để ý đến hai diễn viên chính đang xấu hổ đến chui xuống đất!

Thế là ba vị trưởng bối bắt đầu phê bình giáo dục bọn họ , “Ở trước mặt trẻ con, hai đứa cũng nên chú ý một chút!”

Kì An Chi khóc không ra nước mắt, các vị có thể rủ lòng thương mà thu hồi gia khóa này về không? Bọn con thật sự là vô phúc tiêu thụ a!

Nói đến chuyện này cũng là, táo nhỏ dường như dính chặt lấy bọn họ. Rõ ràng cha mẹ lẫn ông nội dụ dỗ không biết bao nhiêu lần, chỉ cần vừa ngủ, vẫn là tự phát tự động chui vào phòng của họ. Ngẫu nhiên hai người bọn họ tăng ca không trở về nhà, đương nhiên, kia hơn phân nửa là trốn đi bàn chuyện yêu đương. Bé con cũng nhất quyết không đi chỗ khác ngủ, chính là trèo lên giường tiểu phu phu, còn cha mẹ cũng phải chạy qua ngủ cùng.

Hiện tại bé con đã lớn hơn một chút, vì vậy đã biết giữ vệ sinh, không đại tiểu tiện bừa bãi nữa, biết muốn hư hư thì phải tìm buồng vệ sinh, thế là được mọi người khen ngợi không dứt.

Kì An Chi kì thật rất muốn bấu môi, cún con hồi trước hẳn nuôi, chỉ cần mấy tháng đã biết tự tìm chỗ đi vệ sinh rồi. Chỉ số thông minh của nhóc tì này ... hừ hừ!

Mới vừa giúp táo nhỏ kéo quần con xuống, đỡ lấy bé, vừa mới kéo tiểu kê kê thì một cổ nước vàng óng đã lập tức bắn lên ống quần Kì An Chi.

Bộ quần áo mới của tôi! A a a! Kì An Chi gào thét trong lòng, nhưng không thể không hàu hạ tiểu ma tinh trong lòng đang nhắm mắt vừa ngủ bù vừa hư hư.

Hư hư xong rồi vẫn không thể kéo quần lên, Kì An Chi hàu hạ bé con một năm trời sớm biết ý mà nhẫn nại chờ đợi.

Gia khóa này vô cùng cà chớn, chỉ cần có hai người bọn họ ở nhà, đi vệ sinh nhất định không chịu tự mình đi mà bắt cả hai phải ôm mới được. Nếu như hai người họ đi làm hoặc là không có nhà, cu cậu lại biết điều mà tự mình ngồi ở bồn cầu nhỏ chuyên dụng.

Thế là Kì An Chi, mà ngay cả Đường Mộ Thần cũng không chỉ một lần nghi hoặc, rốt cuộc thì chúng ta đắc tội nó khi nào? Sao nó cứ tìm cách gây khó dễ cho chúng ta chứ?

Cái này ...ngày đầu tiên khi người ta mới ra đời, một ngón tay bị đứt, thù liền được kết. Không thể nói cho bọn họ biết! Tuyệt đối không nói cho bọn họ biết! Bé con nào đó xấu xa nghĩ.

“Bùm ” táo nhỏ rất là mang thù trước thả ra một quả bom thúi ùm, sau đó mới ư ư a a dùng sức, bắt đầu sự nghiệp đi ị.

Kì An Chi mày nhăn đến độ có thể kẹp chết ruồi! Cố gắng đem đầu né ra xa tránh mùi hôi, chỉ hồi hận vừa rồi không kịp mở quạt thông khí.

Đột nhiên, trên vách buồng vệ sinh vang lên tiếng ầm ì của quạt thông gió, Đường Mộ Thần đứng ngoài cửa nhìn thoáng qua, chỉ lắc đầu sau đó quay về giường tiếp tục nằm, ngáp một cái rồi lằm bằm mắng, “Ngu ngốc! Đã nói không biết bao nhiêu lần rồi! Sáng sớm nhất định phải mở sẵn quạt thông gió!”

Có cái quạt thông gió trợ giúp, không khí bên trong toilet nhất thời thông thoáng đi rất nhiều. Kì An Chi cuối cùng cũng không cần phải vất vả như trước, có thể lên tiếng, lập tức than thở oán giận, “Không phải vì anh sợ động đến giấc ngủ của em sao? ”

Đúng là đồ ngốc! Đường Mộ Thần đương nhiên biết nguyên nhân, cũng bởi vì biết, mới càng muốn mắng hần. Mình có phải phụ nữ đâu, cần gì phải chăm sóc cẩn thận đến vậy?

Mỗi ngày mặc kệ thức dậy lúc mấy giờ, nhưng Kì An Chi nhất định sẽ dậy sớm hơn y mười lăm phút, trước rửa mặt, rồi mới gọi y rời giường. Nếu là sáng nào mình dậy sớm hơn, hần liền làm vẻ mặt u oán, dường như bị mình chiếm đại tiện nghi vậy.

Hai phu phụ, có cần phải như vậy sao? Đường Mộ Thầ thật sự muốn mắng hần thêm một chút, nhưng mà trong lòng không khỏi cảm thấy ngọt ngào.

Sáng sớm, đầu óc còn mơ hồ không biết làm sao đột nhiên nhớ tới một truyện cười, nói là một đôi vợ chồng, vốn cực ân ái, nhưng bởi vì thói quen sinh hoạt không giống mà luôn cãi nhau, cuối cùng chia tay . Nếu là như vậy, vậy có lẽ tình cảm của bọn họ không khéo thì cũng...

Đường Mộ Thần nghĩ thầm, mình tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm như vậy. Quên đi, ngu ngốc kia thích dậy sớm thì cứ để cho hần dậy sớm hơn đi! Mình cũng chẳng có thói quen bởi hần ăn bánh quẩy uống sữa đậu nành theo kiểu Trung Quốc vào bữa sáng.

Yêu, chính là bao dung, sẵn sàng nhường nhịn nhau mới đúng. Chuyện này không liên quan đến nam nữ gì hết.

Kì An Chi vất vả lắm mới hầu hạ tảo nhỏ tẩy trừ sạch sẽ xong, Nhìn lên đồng hồ thấy còn sớm, bèn đưa bé về giường ngủ tiếp. Bản thân thì thay bộ đồ dơ ra, sau đó mới gọi lão bà dậy rửa mặt.

Đường Mộ Thần đột nhiên sinh hứng thú, cứ như thế nằm trên giường vươn tay ra với hần, phối hợp với đôi mắt nửa nhắm nửa mở mơ mơ màng màng, giống hệt như một cô vợ nhỏ đang làm nũng muốn được chồng ôm một cái vào buổi sáng.

Kì An Chi vốn đã có chút xuân tâm nhộn nhạo, này còn làm sao nhịn được? Thế là nhanh như hổ đói nhào lên, cắn cắn đôi môi y ụ ụ hiếp, “Muốn câu dẫn anh? Hửm?”

Hai cái chân dài kẹp lấy thắt lưng hần, Đường Mộ Thần cố ý giả ngu, “Nào có? Ôm em dậy đi! Miễn cho lát nữa Tử Tử nhìn thấy lại kêu bậy.”

Kì An Chi quả thật muốn tru lên rồi! Người nói coi nếu không có thằng nhóc kia, đôi tiểu phu phụ bọn họ sẽ có cuộc sống tốt biết bao nhiêu.Sáng sớm như thế này, lang tình lang ý, có thể làm được biết bao nhiêu chuyện? Kết quả, hết thấy đều bị thằng nhóc kia bóp chết từ trong trứng a!

Rất là không cam lòng, nhưng vẫn là ôm y vào phòng tắm, mới đòi hỏi một cái hôn nóng bỏng. Kì An Chi dùng ánh mắt ủy khuất như cún con nhìn y, “Anh muốn dọn ra ngoài ở!”

Biết hần cũng chỉ là oán giận một chút, Đường Mộ Thần cười ha hả vỗ vỗ mông hần, “Có nó cũng rất tốt mà! Ít nhất tránh cho người nào đó bởi vì miệt mài quá độ, chưa già đã yếu! Anh mau đi ra đi, nói chuyện với ông nội một lát, em sẽ ra sau!”

Kì An Chi cúi đầu cụp đuôi, hữu khí vô lực lết ra ngoài.

Đường Mộ Thần nghĩ nghĩ, vốn không muốn nói cho hần biết sớm như thế, nhưng nhìn thấy bộ dạng đáng thương của hần, vẫn là ôm lấy hần từ đằng sau, ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng nói, “Hôm nay sớm chấm dứt công tác một chút, buổi tối đi ăn nhé.”

Ách? Đôi mắt Kì An Chi liền sáng lấp lánh.

Đường Mộ Thần lại nghiêm mặt, gõ đầu của hần một cái bạo lật, “Sau này ngày kỷ niệm một năm ngày cưới tính vào ngày chúng ta đến giáo đường! Ngày hôm nay chỉ được tính là ngày kỷ niệm một trăm ngày của Tử Tử thôi! Đầu óc càng lớn càng tệ!”

Đầu óc của Kì An Chi không phải càng lớn càng tệ đâu! Hần lập tức phát hiện ra trọng điểm trong lời nói của đôi phương:

Thứ nhất, ngày kỷ niệm kết hôn của bọn họ chỉ có một, bọn họ đều phải là duy nhất của nhau cả đời. Hai, tuy rằng như thế, nhưng lão bà của hắn đã biết tâm tư của hắn, vẫn là nguyện ý cùng hắn trải qua một bữa tiệc chúc mừng lãng mạn một chút.

Ha ha! Lão bà yêu quý, em đúng là rất đáng yêu !

Ở trên mặt y hạ xuống một nụ hôn, Kì An Chi cười xán lạn mà đi ra ngoài.

Đường Tùng Niên thấy tiểu tử này thần thanh khí爽 đi ra, nửa cảm khái nửa không vui.

Cảm khái chính là, đúng là đôi vợ chồng son sau ngày kết hôn, khí sắc rõ ràng tốt rất nhiều, có vội có mệt cũng không thấy bọn chúng có nửa điểm oán giận. Không vui chính là, hai đứa bây giờ ân ái tối ngày như thế, liệu có sanh con được không? Chả phải Kì gia nhà người đàn ông có thể sinh con được sao? Sao Kì An Chi mi không được di truyền khả năng đó chứ?

Ông Đường cả ngày phải nhìn ông Kì suốt ngày trái ôm phải ấp đem chất trai ra khoe, cực kỳ đổ kị. Mà người trực tiếp gánh hậu quả chính là “An Chi a, ông thấy con gần đây cũng không bận quá, xí nghiệp Đường thị gần đây vừa vận có một mối đầu tư tương lai ở nước ngoài, vậy không bằng liền giao cho con đi! Dù sao cũng không phải là người ngoài, ông nội rất tin tưởng vào con a...”

Kì An Chi nghe xong sắp học máu!

Trong lòng không tiếng động mà hò hét: ông nội a! Tuy rằng con không phải là cháu ruột của ông, nhưng mà ông cũng đừng gây sức ép cho con như vậy được không? Nếu là đầu tư cho tương lai, có cần phải đến tay con giải quyết không?

Đi Phi Châu, còn khảo sát một tháng? Kết quả khảo tra của con, trong vòng mười năm tới ngài có cần dùng đến đâu? Nếu không dùng được, mười năm sau chẳng phải lại phải chạy đi khảo tra lần nữa sao? Đây là điển hình của việc lãng phí nhân lực vật lực a! ! !

Chính là lúc này, Kì An Chi đã nghĩ sai rồi.

Chuyến đi đến Phi Châu lần này thật sự rất kỳ diệu! Kết quả, đúng là thành công ngoài mong đợi!

76. Chương 76: Pn2 Thuộc Tiên

Diện tích của Phi Châu rất rộng, chứa đựng vô số điều huyền bí, cũng là nơi bắt nguồn của nền văn minh nhân loại.

Nếu như là du khách, có thể ngồi trên thuyền độc mộc, rong chơi ngắm khung cảnh tú lệ ven bờ sông Nile, ngắm nhìn những Kim Tự Tháp hùng vĩ, nghiên cứu nền văn minh Ai Cập cổ đại;

Hoặc là bạn có thể cưỡi lạc đà, thong thả đi dạo trên nền cát vàng của sa mạc Sahara thưởng thức hoàng hôn đỏ như máu, cảm thụ được thế giới rộng lớn đến nhường nào;

Hay là đến khách sạn nổi tiếng Treetops để qua đêm, tại công viên quốc gia tham quan những bầy sư tử, ngựa vằn, voi... cảm nhận được thiên nhiên hoang dã... Sau đó đi ngắm đỉnh núi Kilimanjaro quanh năm phủ tuyết trắng...

Nhưng mà không được như vậy, Kì An Chi số khổ, cả ngày phải chạy như con thoi trong thành phố đang phát triển này để đi tìm cái gọi là “Cơ hội kinh doanh tiềm năng!”

Ô ô, bị Đường Tùng Niên một cước đạp đến đây, Kì An Chi đúng là khổ đến nói không nên lời!

Không chỉ có như vậy, đáng thương hơn là hắn còn bị ép mang theo hai trợ lý lúc nào cũng nhìn hắn trừng trừng, mỗi ngày đều đúng giờ mà gọi điện báo cáo cho ông chủ tiến triển công việc.

Hai cái kẻ dở hơi kia, không biết là ông Đường tìm ở đâu ra, tuổi đều xấp xỉ ba mươi, đúng là lứa tuổi sung sức nhất, đã vậy còn là một đôi công tác cuồng.

Từ sau khi nhận được nhiệm vụ, dưới cặp mắt lạnh lùng của họ chỉ còn lại có hai chữ công việc!

Thế là Kì An Chi có muốn hồi lộ một chút để giảm bớt gánh nặng công việc cũng không được. đành phải mượn thời gian đi ngủ mỗi tối dành ra một chút thời gian mà gọi điện cho lão bà thân yêu, lao thao oán giận không ngớt.

“Thần, anh rất nhớ em! Em có nhớ anh không?”

Hít một hơi thật sâu, cố gắng bảo trì ngữ khí bình tĩnh, “Được rồi a! Cả ngày đều là một câu nói đó, anh có phiền hay không hả?”

“Nhưng mà người ta muốn về nhà lắm rồi! Đồ ăn ở đây khó ăn muốn chết, trời thì lại nóng, bây giờ anh vừa đen vừa gầy, đáng thương lắm mà! Em mau đi xin ông nội cho anh về đi!” Rên rỉ hết như oán phụ.

Hít một hơi, lại hít sâu một hơi! Trong giọng nói đã có vẻ nghiêng răng nghiêng lợi, “Đó cũng là do anh mà ra! Ai mượn cứ lượn lờ trước mặt ông nội khoe khoang? Xí nghiệp Đường thị ra tiền cho anh đi khảo sát, anh lo mà làm cho nghiêm túc! Nếu không còn chuyện gì thì em cúp đây!”

“Đừng! Đừng nhăn tâm thế mà!”

Da gà rớt đầy đất, nhưng điện thoại vẫn là chưa ngắt, “Có chuyện nói mau, có rắm mau thả!”

“Đừng... kỳ thật, vẫn có chút chuyện có thể làm.” Người nào đó không biết có nên nói hay không, bởi vì hấn dùng tiền của Đường thị, nhưng vẫn để ý tìm hướng kinh doanh mới cho Kì thị.

Phi Châu tuy rằng có hơi lạc hậu, còn có vài nơi vẫn còn chiến tranh, nhưng ở những thành phố đang phát triển, kinh tế vẫn là rất năng động. Kì An Chi đã sớm chọn được vài địa chỉ, muốn đem vài siêu thị thuộc tập đoàn Vinh Huy của Kì gia mang qua bên này. Công việc cụ thể hấn đã phát qua mail thông tri cho nhân viên, để bọn họ nhanh chóng phái một đoàn đến nghiên cứu thị trường.

Còn về Đường thị là chuyên làm công nghệ cao, mà đối với Phi Châu mà nói, máy tính cùng network đều chưa có phát triển mấy, tiến vào quả thật là có cơ hội, nhất là internet ... rất có tương lai. Nhưng Kì An Chi cũng thẳng thắn mà nói ra ý kiến của mình, “Dù sao nói thật thì cũng quá phiêu lưu đi, Nhất là giai đoạn ban đầu, chi phí sẽ rất cao, nếu như không có chính phủ trợ giúp thì anh không biết là với tài lực của hai nhà chúng ta có thể kham nổi không?! Tương đối mà nói thì anh càng xem trọng mảng máy tính phục vụ này hơn. Bất quá em cũng biết, mỗi đầu tư này sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn từ dân bản xứ lẫn phong tục tập quán ở đây, nói chung nếu như không bỏ ra ít nhất bảy tám năm thì sẽ không hiệu quả.”

“Vô nghĩa!” Đường Mộ Thần y chẳng lẽ ngay cả đạo lý này cũng không hiểu?” Ông nội nếu không biết chuyện này, cũng sẽ không gọi nó là đầu tư cho tương lai. Nếu anh đã đi rồi thì tốt xấu gì cũng nên đóng góp chút ý kiến gì đó hay ho hơn được không?”

Bằng không, ngay cả em cũng chẳng biết làm sao! Dầu gì cũng là “chồng” của tổng giám đốc, còn tự mình dẫn đội đi khảo sát, ban quản trị công ty trên cơ bản cũng biết chuyện này, nếu Kì An Chi thật sự hai tay trống trơn trở về, vậy chẳng phải sẽ bị mấy ông già kia cười đến rụng răng sao?!

Đường Mộ Thần cũng không biết ông nội đang nghĩ cái gì, sao lại đem việc trong công ty nhà mình ném cho Kì An Chi chứ? Dù thế nào đi nữa thì hấn cũng vẫn là “người ngoài”, nhưng bây giờ lại biến thành nhân viên ngoài biên chế, chẳng phải sẽ để cho người ta chê cười công tư chẳng phân biệt được?

Nhưng y cũng không dám đi chất vấn ông nội, chỉ có thể hy vọng người yêu làm được, đừng để người khác có cơ hội nói xấu. Dù sao cũng là người của mình, tuy rằng biết rõ hấn đi lần này vô cùng khó khăn, nhưng nếu không giao cho hấn làm một việc gì đó thật khó, Đường Mộ Thần cũng sợ người ta sẽ xem thường hấn. So với việc bản thân bị xem thường thì càng thêm khó chịu.

“A... anh nhất định sẽ cố gắng!” Thanh âm trong điện thoại hữu khí vô lực, có vẻ không mấy tin tưởng.

Đường Mộ Thần ần ần có chút lo lắng, ra đề nghị, “Vậy anh xem thử xem có nơi nào có thể làm thí điểm không. Mặc kệ đi, trước cứ làm thử đã, còn vấn đề bản địa thì tới đâu hay tới đó. Cho dù có mất tiền cũng không sao, dù sao thì ban đầu luôn luôn là thời điểm khó khăn nhất. Nhưng anh cần phải đưa ra vài phương án, tận lực điều nghiên trước rồi mới được làm biết không?”

“A, Được.” Kì An Chi đáp ứng, trong lòng rạo sức nhin cười. Đùa sao! Hấn là ai chứ? Có thể nộp giấy trắng cho nhà mẹ đẻ của lão bà đại nhân sao?

Nên làm cái gì, không nên làm cái gì, trong lòng hắn đương nhiên đều đã tính toán. Phương án đã sớm vạch ra mười mấy cái, đang nằm chờ sẵn trong máy, chỉ cần hắn ra lệnh là có thể thực hiện.

Chính là hắn không nói! Hắn chính là không nói! Cứ để cho lão bà thân yêu lo lắng. Y lo lắng, vậy không phải có thể chứng minh một vài chuyện rồi sao?

Không thể không nói, trong lòng của Kỳ An Chi vẫn là có chút đen tối.

Đường Mộ Thần nghe hắn đáp lại không mặn không nhạt, trong lòng càng thêm lo lắng, nhưng lại sợ tạo áp lực cho hắn, chỉ nói, “Em cúp máy trước đây, anh đi ngủ sớm một chút đi!”

“Ừ.” Giọng mũi nghèn nghẹt lộ ra bất mãn. Vậy là xong rồi sao? Xong rồi sao?

Đường Mộ Thần đương nhiên nghe ra sự khác biệt trong giọng của hắn, tạm dừng một chút, mới nhỏ giọng nói, “Anh phải chú ý thân thể, cho dù là không hợp khẩu vị cũng phải miễn cưỡng ăn một chút, đừng quá kiêng ăn, biết không?”

“Ừ” vậy còn nghe được. Xem đi “lão bà” của ta đó, hiền lành biết bao nhiêu a!

Nghe rõ ràng ngữ điệu của hắn đã vui vẻ hơn, Đường Mộ Thần lại có chút hối hận mấy lời vừa rồi, hung tợn bồi thêm một câu, “Đừng biến thành dân Phi Châu chạy nạn trở về! Còn có, chú ý không được sinh bệnh! Miễn cho bị mắc chứng bệnh gì đó mà nhập cảnh không được! Được rồi, cứ như vậy đi!”

Cúp một cái cúp điện thoại, Đường Mộ Thần vẫn không thể bình tĩnh. Gia khóa kia, thật sự biến thành vừa đen vừa gầy? Một đêm đó, y cứ lăn qua lộn lại rồi cuộc ngủ không ngon.

Táo nhỏ thiếu mất một tên hầu thật sự không quen. Ăn no cơm, đang cân nhắc xem có nên cưới lên cổ Kỳ người hầu ra ngoài đi dạo không, nhưng đẩy cửa, mới nhớ ra, ngựa của bé chạy mất tiêu rồi.

Trong nhà trừ bỏ Kỳ người hầu, không ai chiều bé như thế, anh cả cũng không! Cha thì nhiều lắm chỉ cho bé cưới trong nhà chứ ra ngoài thì nhất định không. Dù sao thì tuổi cũng đã lớn, có thương đứa nhỏ đến mấy thì cũng phải chú ý đến vấn đề mặt mũi. Hơn nữa, bả vai của cha cũng không thể gánh được bé lâu như thế.

Nhìn em trai đột nhiên xông tới, ngơ ngác nhìn trong phòng chỉ có một mình y, hai cánh tay nhỏ bé khựng lại giữa không trung, bộ dáng thất vọng, Đường Mộ Thần bỗng cảm thấy một cổ chua xót trào dâng.

Nỗi nhớ giống như một sợi dây thừng không nhìn thấy được đầu bên kia. Người ở đầu bên này khê kéo, đầu bên kia truyền đến chút động tĩnh gì cũng đều khiến cho người ta cảm thấy đau lòng.

Thế là Đường Mộ Thần bèn ra quyết định, mà sau đó y vì quyết định trong lúc nhất thời xúc động này mà bị “trừng phạt”.

Kỳ An Chi không biết người yêu đang có quyết định gì, bản thân hắn cũng mới vừa ra một quyết định can đảm. Đường Tùng Niên cho hắn thời gian một tháng, hắn quyết tâm tận lực dùng hiệu suất cao hoàn thành công tác để sớm ngày về nhà! Trời biết, hắn có bao nhiêu tưởng niệm lão bà của mình! Để cho đôi phu phu vừa mới kết hôn bọn họ chia lìa một tháng, thật sự là quyết định cực kỳ tàn ác!

Cần phải dấn động hai cái tên cấp dưới tận chức tận trách, liên thể nào cũng phải xuất ra thành tích hơn người! Cho nên, công tác mấy ngày này vô cùng bận rộn trình độ cực cao là vì nguyên nhân đó.

Chính là hiện tại hết thấy thu dọn xong xuôi rồi! Chỉ cần làm thêm chút việc nữa là ngày mai có thể trở về nước.

Kỳ An Chi lộ ra nụ cười giả tạo mà lại chờ mong, đợi mình đột nhiên hiện ra trước mặt lão bà, chắc hẳn là y sẽ kích động đến mức nhào đến đi? Hoặc là không thừa nhận mà đổ mặt, còn muốn đánh hắn một quyền, đá hắn một cước, mắng hắn một chút, lấy phương thức đặc biệt này để biểu thị tình yêu?

Hắc hắc! Đều không sao cả! Kỳ An Chi là một người yêu rất dễ tính, mặc kệ là cái gì, chỉ cần là người trong lòng làm, hắn toàn bộ toàn bộ đều chấp nhận cả!

Công việc hôm nay xong sớm, Kỳ An Chi thấy không còn việc gì cả, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, mời hai vị cấp dưới, “Cùng nhau đến quán bar ngồi một chút, uống một chén đi, tôi mời!”

Mặt trời dần dần ngã về tây, phát ra ánh sáng vàng óng mê người, giống như nụ cười nhiệt tình của thiếu nữ Phi Châu, vừa sang sảng mà lại có chút thẹn thùng, trong vắt diễm lệ, lay động lòng người.

Dưới khung cảnh xinh đẹp này, được đi đến quán bar uống một ly thì ai có thể cự tuyệt được. Hai vị cấp dưới công tác cuồng cũng vui vẻ nhận lời, “Vâng, cảm ơn!”

Hô! Thật sự là không dễ dàng a! Kì An Chi âm thầm thở ra một hơi, đồng hành một thời gian dài như thế, đây là lần đầu mới mời được hai người họ đến cái nơi “lãng phí thời gian” này.

Ba cốc bia vàng óng ánh được đưa lên, mấy xâu thịt nướng chờ được ăn, ngồi ở bàn bên ngoài dưới chiếc dù tạm che nắng, ăn uống, tâm sự ... vẫn là rất có ý vị.

Đang lúc uống vui vẻ thì đột nhiên có mấy đứa nhỏ bần xứ mang theo chút đồ dân tộc chạy đến chào hàng. Kì An Chi bọn họ cũng mua giúp cho chúng nó một ít, xem như là chút tấm lòng ủng hộ đi!

Đám trẻ vô cùng cao hứng mà rời đi để tìm khách mới. Kì An Chi mỉm cười bảo nhân viên phục vụ lấy hộ một cái túi để bỏ đồ vào, tính toán đem về tặng cho lũ nhóc ở nhà chơi.

Lúc này, một người trẻ tuổi sắc mặt có chút tiêu tụy thấy bọn họ ra tay hào phóng, cũng vui vẻ ra mặt chạy đến chào hàng. Trong cái túi đồ của người nọ là vô số chai thuốc đủ loại kiểu dáng đen tuyền.

Người trẻ tuổi không biết là làm sao, một hơi huyền thuyên không ngừng, mọi người chẳng hiểu gì cả. Theo lời nhân viên phục vụ nói tiếng Anh không sôi lắm phiên dịch lại thì người nọ là từ một vùng nông thôn đến, đi không biết bao nhiêu ngày mà vẫn không bán được đồ, thật sự có chút túng quẫn.

Lời này tuy rằng không biết thiệt giả, nhưng Kì An Chi thấy nụ cười xán lạn của anh ta, cũng đồng ý mua giúp vài thứ. Còn cố ý bảo nhân viên phục vụ hỏi người nọ, “Tôi muốn mua quà tặng cho người yêu, có thứ gì tốt không thì giới thiệu?”

Cứ tưởng người nọ liền giới thiệu một ít cái gì như là xuân dược linh tinh gì đó, không nghĩ tới người kia nghe hẳn nói thế, rất là thận trọng từ bên trong áo lấy ra một cái túi vải màu đỏ hoa văn kì dị, bên trong là một viên thuốc màu đen. Theo nhân viên phục vụ phiên dịch, đây là thuốc tiên trong tộc của họ, có thể giúp cho hẳn và người yêu của hẳn có được kết tinh tình yêu.

Kết tinh tình yêu? Của hai người đàn ông chúng ta à? Kì An Chi bật cười ha hả, “Vây được! Tôi mua cái này!”

Người kia còn thông qua nhân viên phục vụ khuyên y, loại thuốc này vào đêm trăng tròn cho người yêu dùng thì được hiệu sẽ tăng gấp bội.

Tốt lắm a! Kì An Chi khép mắt tà ác mà mơ màng, vào một đêm trăng tròn, đem tấm khăn kéo ra, hẳn hóa thân thành sói, đem lão bà thân yêu, ở dưới ánh trăng một hơi một hơi ăn luôn...

Khắc khắc! Nghĩ đến đây, Kì An Chi hận không thể ngay lập tức mọc cánh mà bay về nhà. Tâm tình tốt lên liền không thèm cò kè mặc cả mà vung tay mua luôn viên thuốc.

Bọn họ ăn uống no đủ trở lại trong khách sạn nghỉ ngơi.

Tên bán thuốc kia mới vừa khai trương bán mở hàng được một món, đang cũng cố niềm tin sẽ phát huy được sự nghiệp y dược của mình, nhưng không ngờ đột nhiên lao ra vài người dân tộc, đuổi theo vừa đánh vừa mắng người đó! Phiên dịch lại thì là như vậy.

“Cái thằng nhóc chết tiệt này! Chôm thuốc của pháp sư thì thôi, còn dám trộm cả thuốc tiên trong tộc? Thuốc kia người thường có thể tùy tiện ăn hả? Đó là thuốc dành cho vợ chồng không sinh được con ăn vào! Người ngoài không biết ăn bậy, lỡ xảy ra chuyện gì thì giải quyết làm sao? Mau đưa tiền trả lại cho người ta lấy thuốc về!”

Bây giờ biết đi đâu mà tìm vị khách kia đây? Đánh chết gã cũng không nói nên lời nha!

Thế là viên thuốc tiên quý giá đó, ở trong tay Kì An Chi hữu kinh vô hiểm.

Ngửi ngửi mùi hương, có rất nhiều mùi thảo dược kì dị, cái này ăn được không trời? Hẳn cũng không biết. Cũng chả biết có nên đưa cho Đường Mộ Thần thử không, lỡ như xảy ra vấn đề thì sao?

Hắn đang ngồi thừ ra cân nhắc thì chuông cửa vang lên. Trễ vậy rồi là ai nhỉ? Mở cửa, Kì An Chi sợ ngây người.

“Tránh ra!” Đường Mộ Thần một tay đẩy hắn ra, tự cố tự mục đi vào, trong bụng thì cố gắng nhịn cười vì vẻ ngây ngốc vừa rồi của hắn. Lại hồn nhiên không phát giác bản thân trong khoảnh khắc vừa nhìn thấy hắn thì tất thấy mỗi một của chuyến hành trình bất giác trở thành hư không .

Tùy tiện ném hành lý xuống đất, bản thân cầm quần áo đi vào trong toilet, “Hồi muốn chết! Em trước tắm rửa một cái trở ra nói chuyện!”

Chờ y vào phòng tắm, Kì An Chi mới phục hồi tinh thần lại, lập tức hạnh phúc tràn ngập toàn bộ thể xác và tinh thần!

Sao phải đợi chứ? Ha ha! Chân chó liền hướng trong phòng tắm chui! Ách? Cửa bị khóa trái. Đây là thói quen từ khi ở nhà, sợ táo nhò đột nhiên đánh lén, cho dù là một người, đi vào toilet cũng nhất định phải khóa trái cửa. Nếu không, trời biết thằng nhóc kia nhìn thấy cái gì không nên nhìn rồi lại hú hét tùm lum.

Mười phút sau, Đường Mộ Thần đem chính mình tẩy trừ sạch sẽ, khoác áo đi ra. Không đợi y ra lệnh, Kì An Chi đã đem laptop mở ra, thành thành thật thật khai báo thành tích, chỉ thiếu chút nữa là nói một câu “Cung thỉnh ngự lãm” .

Tiểu phu phu sống với nhau đã lâu nên vô cùng hiểu nhau, mặc kệ là bao nhiêu ngày xa cách, gặp lại có bao nhiêu cảm xúc nhưng đều phải kết thúc công việc đã rồi mới tính đến chuyện tình cảm.

“Em từ từ xem, anh đi tắm rửa! Trên bàn có điểm tâm hoa quả, em có đói thì lấy mà ăn, không đủ thì điện thoại đặt cơm!” Kì An Chi nhanh như chớp liền lao vô phòng tắm.

Tính toán thời gian đem mình tắm rửa sạch sẽ, mới có thể làm tốt một số chuyện nha! Chưa nghe qua câu nói kia a? Tiểu biệt thắng tân hôn!

Đường Mộ Thần coi như vừa lòng thái độ của hắn, trên máy bay đã có ăn chút đồ ăn rồi, bây giờ chỉ có hơi đói, thế là cũng không nói nhiều, ngồi xuống vừa ăn vừa xem chứng từ.

Mà cái viên thuốc kì lạ kia bị Kì An Chi tiện tay vứt trên bàn cũng cứ như vậy bị y xơi luôn. Nhú nhú mày, hương vị trái cây ở đây có hơi quái quái, trách không được gia khóa kia oán giận mấy ngày liền.

Đến khi Kì An Chi đi ra, Đường Mộ Thần đã xem xong công văn.

Từ đằng sau ôm lấy thắt lưng, đem cằm gác lên vai của y, “Sao nào? Có đáng được thưởng chút gì đó không?”

“Hừ! Nếu đã sớm làm xong , sao không nói sớm? Còn bày trò!” Đường Mộ Thần trừng hắn một cái, nhưng thả lỏng người dựa vào trong lòng người yêu.

Đã lâu không gặp, đến khi tái ngộ, đương nhiên động tình không chỉ có Kì An Chi, cười xấu xa ôm lấy y, đóng sập màn hình laptop, tha y lên giường, “Anh không bày trò thì em có thể chạy đến đây sao? ”

“Đó là em sợ anh thê thảm trở về, ông nội Kì sẽ chạy đến mắng nhà của em khi dễ anh!” Người nào đó cố gắng biện giải, cái lỗ tai lại khả nghi càng lúc càng đỏ.

“Ha ha! Vậy em sẽ để cho anh bị khi dễ sao? Hay là em muốn anh khi dễ em ngay bây giờ nào?”

Hai người ôm nhau lăn lên giường, bức màn còn chưa kéo lại để lọt qua một mặt ánh sáng nhu hòa.

Ngoài cửa sổ, một vầng trăng tròn treo lơ lửng giữa trời, tựa như một ngọn đèn xinh đẹp, nhưng không hiểu sao tối nay lại mang theo một chút gì đó ách... quỷ dị?

77. Chương 77: Pn3 Thế Giới Này Quá Điên Cuồng

Chẳng lẽ thật là tiểu biệt thắng tân hôn?

Đường Mộ Thần không biết, y chỉ biết là thân thể của hai người đều lộ rõ khát vọng cùng tình cảm mãnh liệt với đối phương, cao trào lần đầu tới quá nhanh. Giống như chơi trò chơi trượt ống trong công viên nước

vậy, vừa mới lên đến được đỉnh thác, chưa kịp có cảm giác gì thì đột nhiên phát hiện bản thân mình đã lao xuống tới nơi tự khi nào.

Kì An Chi giơ tay lên, triển lãm bạch trọc trong tay, tà mị cười mà đưa đầu lưỡi ra liếm, “Bảo bối nhi, đặc quá!”

Nhìn cái lưỡi hồng hồng mềm mại của hắn lướt trên mấy ngón tay trắng nõn, hấp dẫn nói không nên lời, khiến cho máu huyết trong người Đường Mộ Thần đều bắt đầu sôi trào lên!

“Vậy sao?!” Đôi mắt xinh đẹp trở nên thâm thúy, vì có chút tức giận mà bàn tay càng thêm dùng sức, ngón tay còn xấu xa bấm vào trên đỉnh thứ đang cương cứng trong tay, rướn người lên vươn đầu lưỡi đi liếm hầu kết của hắn.

“Đừng...” Kì An Chi phát ra tiếng rên rỉ, rồi mới buông súng đầu hàng.

“Em chơi xấu!” Hai thân thể vừa mới phát tiết một lần càng thêm chặt chẽ quấn lấy nhau, Kì An Chi giống như con nít mà bấu môi chỉ trích, “Anh rõ ràng là có thể nhịn được đến khi tiến vào người em mà!”

“Vô nghĩa!” Đường Mộ Thần liếc mắt khinh thường nhìn hắn, nếu không phải hắn công kích điểm mẫn cảm của mình trước thì mình có dễ bắn sớm như vậy sao? Cầm giận nghiêng rằng, không cam lòng bồi thêm một câu, “Chơi xấu cũng là do anh dạy mà!”

Kỳ thật ở vì cấm dục đã lâu nên Kì An Chi muốn phát tiết một lần trước, như vậy sau khi tiến vào mới không quá cuồng nhiệt mà làm tổn thương Đường Mộ Thần.

Nhưng mà lại chọc cho táo lớn đỏ mặt, biểu tình thẹn quá thành giận này đúng là vô cùng đáng yêu nga. Ôm y ở trên giường lăn lộn, cắn cắn cái lỗ tai, ra vẻ vô tội thuần khiết mà thổi khí vào bên trong tai y, “Anh dạy em cái gì? Dạy cái gì nào? ”

“Cút ngay!” Bị hắn đặt ở dưới thân cọ xát, dục vọng lại rục rịch ngẩng cao đầu.

Ách... Đường như không chỉ có đằng trước, mà ngay cả cái chỗ phía sau ngày hôm nay cũng nhiệt tình đến bất thường, không hiểu sao lại tự phân bố niềm dịch, còn bắt đầu tự phát tự động co thắt, thật sự là dọa người!

Tất cả đều là do vương bát đản này hại! Đường Mộ Thần vô cùng xấu hổ, một cái xoay người, đem Kì An Chi đặt ở dưới thân, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn, “Hôm nay em muốn làm anh!”

Kì An Chi nở nụ cười, cười đến mị hoặc, nhẹ nhàng nói, “Được!”

Đôi mắt kia sâu không thấy đáy, tựa như một kho báu bí ẩn, không ngừng mê hoặc kẻ khác nhảy vào.

Đường Mộ Thần nhịn không được, cúi người liếm lên mí mắt của hắn, hỗn đản này luôn nói hai mắt của mình đẹp, kỳ thật ánh mắt của hắn mới thực sự câu hồn.

Có một lần, hắn chạy đến công ty của mình lêu lổng, mà lần đó thang máy chuyên dụng dành cho khách quý đang được bảo trì, thế là hắn đi bằng thang máy thường, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi thôi đã giết không biết bao nhiêu trái tim trong công ty. Chuyện này y cũng biết, chỉ là không nói gì mà thôi.

Kì thật thì cũng có nói, làm bộ lơ đãng tiết lộ, “Hắn nha, sớm đã kết hôn ...”

Rồi mới bí mật thông báo cho thư kí, nếu như Kì An Chi đến thì nhất định phải đảm bảo thang máy hoạt động tốt, có bảo trì cũng phải dời lại!

Đây không phải là do y đồ kỵ hay keo kiệt gì! Đường Mộ Thần kiên định cho rằng, y chỉ không muốn người nào đó chiêu dụ ong bướm, rước lấy phiền toái vô vị mà thôi. Là bạn đời của hắn, đây là nhiệm vụ của y, không phải sao?

Mà chỉ có khi hai người động tình, Đường Mộ Thần mới có thể thừa nhận, kỳ thật y không muốn để cho bất luận kẻ nào chú ý tới hắn, hắn là của y, chỉ có thể để một mình y độc hưởng!

Kì An Chi phối hợp để cho y hôn lên mí mắt mẫn cảm của mình, bàn tay lại luôn xuống xoa nắn bờ mông của y, theo khe hở giữa hai cánh mông trượt xuống.

Bối rối định gạt đi cánh tay đang tác yêu tác quái kia lại, thì Kì An Chi đã tách hai đùi của y ra, đem phân thân của mình cọ cọ bên ngoài.

“Không được! Em làm mà!” Trong thanh âm chỉ hơi hoảng hốt mà đa phần là chột dạ.

Ý cười bên môi Kì An Chi càng sâu, lộ ra hàm răng trắng tinh, tiếng nói lại thấp trầm giống như khiêu khích, “Biết không? Cứ mỗi lần mà em nói muốn làm anh là lúc em muốn bị anh làm nhất!”

“Nói hươu nói vượn!” Đường Mộ Thần liều chết không chịu thừa nhận, mặt lại ở trong bóng đêm hồng tới tận mang tai.

“Bốp!” Bỗng dưng, thanh âm thanh thúy do bàn tay đánh vào mông đột ngột vang lên, khiến cho người ta cảm thấy ngượng.

Kì An Chi cười xấu xa dùng ngón tay dính gel bôi trơn đảo một vòng quanh huyết khẩu, “Không thành thực, không ngoan ngoãn!”

“Anh ” Đường Mộ Thần xấu hổ giận dữ muốn chết, nửa ngày mới nghẹn ra một câu, “Không được, không được đánh chỗ đó!”

“Sao thế?” Kì An Chi cố ý trêu chọc y, “Anh đánh như thế nào? Bốp!” Lại là một tiếng bàn tay thanh thúy.

“Kì An Chi!” Đường Mộ Thần tức giận bốp cổ hắn, nhưng ngón tay của Kì An Chi đã xâm nhập vào thân thể của y, tựa như rắn bị nắm ở cổ, cả người trở nên mềm nhũn.

Kì An Chi vừa đảo ngón tay vòng quanh ở bên trong, dù bận vẫn ung dung hỏi, “Gọi anh làm gì? Ân?”

Sao tôi lại đi yêu một tên vô lại đến thế này chứ? Đường Mộ Thần khóc không ra nước mắt, thân thể lại không nghe lời mà bị ngón tay của hắn gọi lên từng trận tê dại, còn có thứ dính dính gì đó từ trong hậu huyết trượt ra.

“Chảy nước?” Kì An Chi không phải đang khẳng định mà là nghi vấn. Không tin được mà rút ngón tay ra khỏi hậu huyết của Đường Mộ Thần, giơ ra trước mặt ngơ ngác nhìn, “Thần, sao hôm nay em hưng phấn thế? Còn chảy cả nước nữa?”

Mẹ nó cái đồ biến thái! Anh không nói không ai bảo anh bị cầm đầu!”Không làm ! Không có hứng!”

Người nào đó căm giận muốn tránh ra để che dấu bất an lẫn chột dạ.

“Nhưng em đã chảy nước đến vậy rồi làm sao đây?” Người nào đó tiếp tục giả khờ, hai bàn tay cứng như thép giữ chặt lấy thắt lưng không cho y đào tẩu.

Đường Mộ Thần rít gào , “Lão tử thích đấy có được không?”

“Được!” Kì An Chi cười tủm tỉm ngồi dậy, nói như đúng rồi, “Em thích chảy nước thì cứ chảy, anh thích giúp em trị cái chứng này nha!”

“Lão tử không cần anh trị!” Giây dựa muốn chạy, rõ ràng là thân thể rất hoan nghênh đối phương.

“Có bệnh không trị, sẽ làm bị thương thân thể!” Dịu dàng của Kì An Chi cho tới bây giờ chỉ dành cho một người, đồng dạng, tình cảm mãnh liệt của hắn cũng chỉ lưu cho một người.

Dùng sức đem cái mông y tách ra, không phải tốn nhiều sức đã đem phân thân sưng đến lợi hại của mình thật nhanh vùi vào bên trong thân thể nóng như lửa của y. Đường Mộ Thần hoàn toàn thuận theo, không hề phản kháng. Trừ bỏ nhúm mày hừ hai tiếng, liền thuận lợi để cho hắn vào được.

Ôm lấy y, hôn lên khắp mặt y, “Thần Thần, em đối với anh thật tốt!”

Những lời này là phát ra từ tâm can, nếu không phải toàn tâm toàn ý yêu thương thì sẽ không có người đàn ông nào lại để cho một người đàn ông khác đặt ở dưới thân, để mặc cho hắn cười trên người mình tác uy tác phúc.

Đường Mộ Thần không quen nghe những lời ngọt ngào như vậy, tựa như nói y hy sinh vĩ đại gì lắm. Tuy rằng sự thật cũng gần giống như vậy nhưng mà cần gì phải cường điệu đến thế?

Cho nên, y vẫn là kia nghĩ một đằng nói một nẻo “Cút!”

Kì An Chi đương nhiên sẽ không cút, đem y ôm chặt, nụ hôn đang từ nhẹ nhàng chuyển sang cuồng nhiệt “Anh yêu em! Rất yêu em!”

Này còn miễn cưỡng nghe được! Đường Mộ Thần nhiệt liệt đáp lại, cho dù là đàn ông nhưng nghe những lời đầy tình ý như thế, trong lòng cũng không phải không cảm thấy hạnh phúc.

Y biết, dù cho mình không cho Kì An Chi tiến vào thân thể thì gia hỏa này vẫn sẽ yêu thương y. Thậm chí cho dù y có muốn hắt thì Kì An Chi cũng sẽ đồng ý.

Chỉ là mình để cho hắn tiến vào, nếu như mình cũng đồng dạng cảm nhận được hạnh phúc, tại sao nhất định phải cố chấp vấn đề mặt mũi chứ? Tận tình hưởng thụ chẳng phải hơn sao?! Dù sao kỹ thuật của gia hỏa này càng ngày càng tốt ...

Chính là hôm nay, Đường Mộ Thần cảm thấy có chút không giống như bình thường, thân thể y dường như so với bình thường càng thêm mãnh cảm lẫn nóng rực. Khoái cảm so với mọi khi cũng mãnh liệt hơn, rõ ràng là tư thế vẫn như thường, tại sao lại mang đến cảm giác kì dị như thế?

Kì An Chi cũng nhận ra sự khác biệt, đem Đường Mộ Thần tựa vào đầu giường, gắt gao giữ lấy thắt lưng y, mỗi lần đều là dùng hết sức lực mà rút ra rồi đâm vào nhưng vẫn không cảm thấy đủ! Không đủ! Trong thân thể của y dường như có thứ gì đó đang kêu gọi mình, hấp dẫn mình càng thêm cuồng dã tiến vào.

Thanh âm *** mỹ từ hai thân thể đang *** vang lên, trừ bỏ tiếng thở dốc, không ai nói được lời nào. Rõ ràng phải cảm thấy thỏa mãn mới đúng, nhưng tại sao cảm giác bất mãn càng thêm mãnh liệt?

Hai người có chút phiền táo, điều hòa đã muốn hạ đến mức thấp nhất, nhưng vẫn là không thể làm giảm đi dục hỏa đang cháy hừng hực. Tắm nệm bị cọ xát liên tục dần nóng lên khiến cho họ bức mình. Bọn họ bức thiết cần một thứ gì đó mát mẻ để hạ bớt hỏa dục.

Kì An Chi ôm Đường Mộ Thần lên, dùng tư thế mập hợp mà mang y hướng về phía ánh trăng đang rọi qua cửa.

“Rầm!” Cánh cửa bị đẩy tung ra, ánh trăng không bị ngăn cản mà trút hết vào trong phòng, phủ lên khắp phòng một lớp ánh sáng bàng bạc, cảm giác mát mẻ không sao tả được.

Nhìn khoảng không gian được ánh trăng rọi sáng bên ngoài, hai người nhất thời ngây ngẩn, bên ngoài khách sạn là một cánh đồng bát ngát, không có những ánh đèn nên ông khiến cho người ta tâm phiền ý loạn, càng không có những ngôi nhà cao tầng cản trở tầm mắt. Chỉ có một cánh đồng bát ngát được ánh trăng bao phủ, u tĩnh thong dong.

Nếu như mãi mãi không thay đổi vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, cứ như thế mà tồn tại thì tốt biết bao...

Nền đá cẩm thạch lạnh lẽo dưới chân giúp cho hai cỗ thân thể nóng cháy dễ chịu không ít.

Đường Mộ Thần nhìn người yêu, mái tóc đen bóng vì mồ hôi mà dính bết vào trán, có chút lồi thoi, lại làm lộ rõ hình dáng của hắn. Thân thể trắng nõn được phủ thêm một lớp ánh sáng bạc, đẹp như vị thần trong thần thoại Hy Lạp làm cho người ta mê say.

Ma xui quỷ khiến vươn tay gạt đi mái tóc lòa xòa trên trán hắn, Kì An Chi cũng đồng dạng vươn tay, tựa hồ như bị một lực lượng thần bí nào đó điều khiển vuốt dọc theo gương mặt của y.

Trong nháy mắt, trong lòng hai người đều có chút cảm xúc khác thường, nói không nên lời là cái gì, chỉ có thể hành động theo bản năng.

Đường Mộ Thần ôm lấy lưng Kì An Chi, Kì An Chi giữ lấy thắt lưng y, miệng lưỡi giao triền, lòng say thần mê, cùng làm hành động nguyên thủy nhất của con người, có cảm giác hai người tựa như cùng thiên nhiên kết hợp làm một thể.

Thân thể là cực độ mãnh liệt cùng sung sướng, trong lòng lại là một mảnh yên tĩnh, vào khoảnh khắc bùng nổ cuối cùng, dường như có thứ gì đó, ở trong cơ thể mọc rễ nảy mầm.

Trận tính sự mãnh liệt trôi qua, hai người không nguyện tách ra, thậm chí cũng không quan tâm đến chuyện tẩy trừ, tựa như trẻ sinh đôi giao triền ngũ bên nhau, trắng đến sáng ngày hôm sau mới tỉnh lại.

“Kì An Chi!” Đường Mộ Thần mơ màng mở mắt, nhớ ra tối hôm qua đã xảy ra cái gì, y liền bão nổi, “Anh không mang em đi tắm rửa!”

Bình thường hẳn đều đã làm tốt! Bây giờ ở trên người dính dính khó chịu, thật không biết tối hôm qua bọn họ sao mà ngủ được!

Loại thời điểm này, mặc kệ lý do là cái gì, làm công nhất định phải nhận sai, “Anh sai lầm rồi! Anh sẽ đi ngay bây giờ!”

“Không cần!” Đường Mộ Thần đá văng hẳn ra, chính mình đứng dậy. Tuy rằng thất lưng có chút bủn rủn, nhưng còn không đến nỗi hành động không thể tự nhiên.

Kì An Chi đứng nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, trong lòng đầy nghi vấn. Kỹ thuật của mình giảm sút sao? Bình thường nếu làm kịch liệt hết sức thì sáng hôm sau Đường Mộ Thần tuyệt đối không thể nào thoải mái như thế. Nhưng sao hôm nay y lại tỏ ra vô sự như vậy?

Chạy qua, ôi, lại theo thói quen nuôi tảo nhỏ mà khóa cửa rồi.

Vẫn là chân chó hời, “Thần, có cần anh giúp không?”

“Không cần!” Đường Mộ Thần cũng cảm thấy hôm nay không giống như mọi khi, giặt sạch khăn tắm, lau rửa thân thể, cư nhiên một chút hậu di chứng cũng đều không có, này thật đúng là rất tốt.

Đi ra thấy Kì An Chi dùng vẻ mặt khấn trương nhìn mình, Đường Mộ Thần đột nhiên có suy nghĩ xấu xa, ngữ khí buồn nôn vô cùng, nói ra lời nói đả kích người nào đó, “Thần mến à, em phát hiện, sức chiến đấu của anh dường như giảm xuống...”

Kì An Chi lo lắng nhất chính là điểm này! Lập tức có một cổ khí nghẹn trong họng, âm lãnh cười nói, “Chúng ta tái chiến ba trăm hiệp!”

“Nằm mơ!” Đường Mộ Thần vênh vác tự đắc vỗ vỗ lên mặt hẳn, “Gia hiện tại đã đói bụng, muốn đi ăn cơm! Còn có hai người công nhân kia nữa, anh mặc kệ nhưng em thì để ý!”

Y ngênh ngàng tiêu sái rời đi, lưu lại Kì An Chi suy sụp đứng đó. Bất quá khi hẳn đem mình tắm rửa sạch sẽ, đuổi tới nhà ăn thì Đường Mộ Thần đã cho hẳn một cái kinh hỉ. Dù sao người ta ngàn dặm xa xôi chạy tới, họ cũng không cần sớm về nước. Vì thế để tưởng thưởng cho mọi người làm việc vất vả, y quyết định mang theo mọi người đi du ngoạn vài ngày thưởng ngoạn phong cảnh Châu Phi rồi mới về.

Hai người nhân viên thực thức thời từ chối, nói là về nhà nghỉ ngơi cũng giống nhau. Không có bóng đèn, tiểu phu phu liền ở chỗ này thư giãn, an tâm khanh khanh ta ta.

Kì An Chi mừng đến mặt mày hớn hở, “Lão bà à, em muốn hưởng tuần trăng mật cứ việc nói thẳng, không cần hàm súc như thế!”

Đường Mộ Thần gõ cho hẳn một cái bạo lật, “Còn nói lung tung sẽ đem anh đóng gói ném về!”

Nhưng trong lòng mặc niệm: ông nội, đây cũng không phải là bọn con ham chơi, thật sự là lão nhân gia ngài quá gây sức ép! Chúng con một năm mới buông thả một lần, chắc hẳn ông sẽ không đến truy giết chúng con đâu nhỉ?!

Tự cho mình một cái đáp án, Đường Tùng Niên sẽ không tới Châu Phi đuổi giết họ. Bất quá sau khi trở về sẽ bị bắt làm thêm nhiều việc mà thôi, không sao cả!

Tiểu phu phu thống thống khoái khoái chơi vài ngày, sau đó thành thành thật ôm đồ trở về đi làm.

Hai tháng sau.

Vào một buổi sáng sớm, Đường Mộ Thần vừa rời giường thì không ngừng nôn khan.

Kì An Chi thực lo lắng, “Có phải ăn nhầm cái gì không? Có cần đưa em đi bác sĩ không?”

“Cần gì rắc rối như vậy?” Đường Mộ Thần phẩy phẩy tay, “Có một chút khó chịu thôi, không sao cả!”

Chính là ngày hôm sau, ngày thứ ba... Một tuần trôi qua...

Đường Mộ Thần trừ bỏ nôn khan, còn có dấu hiệu buồn nôn chán ăn ngủ nhiều linh tinh...

Ngay cả bản thân y cũng có chút lo lắng, Kỳ An Chi quyết định không chiều ý y nữa mà cứng rắn lời y tới bệnh viện, “Mẹ nó, em phải bồi lão tử cả đời đấy! Mới trẻ tuổi như thế này mà đã bệnh tùm lum, sau này ai sẽ hầu hạ lão tử?”

Tới bệnh viện, nói xong bệnh trạng, bác sĩ dùng ánh mắt nghi ngờ đánh giá Đường Mộ Thần từ đầu đến chân, lại từ chân nhìn lên đến đầu, Kỳ An Chi ở một bên như hổ rình mồi, ghen tuông đùng đùng, “Mắc cái gì ông nhìn người yêu của tôi kỹ dữ vậy?”

Người yêu? A! Bác sĩ hiểu ra, đúng là năm nay đàn ông không giống đàn ông, phụ nữ không giống phụ nữ. Mở bệnh án ra ghi vài dòng, “Đi làm xét nghiệm máu đi! Cái đó chuẩn nhất!”

Lời của bác sĩ là lời vàng ngọc, không ai dám cãi lại. Kỳ An Chi đóng tiền xong, mang Đường Mộ Thần đi xét nghiệm máu, rồi ngồi một chỗ chờ kết quả.

Mấy tiếng sau, trên màn hình chờ hiện tên Đường Mộ Thần yêu cầu đi lấy kết quả.

“Em ngồi đi, anh đi lấy!” Kỳ An Chi vỗ vỗ tay lão bà, sau đó lao vọt đi. Trong lòng đầy bất an, ông trời xin phù hộ cho ThầnThần của con không có việc gì, Thần Thần nhất định sẽ không sao cả!

“Xoẹt!” Đường Mộ Thần lặng yên không một tiếng động đi lên, từ bên cạnh giật lấy tờ giấy xét nghiệm mà hắn đã nắm trong tay cả nửa ngày trời, trợn mắt, “Anh rề rà cái gì đó? Còn phải đi làm nữa đấy!”

Vừa nói vừa mở tờ xét nghiệm ra.

Tạm dừng mười giây sau, Đường Mộ Thần mặt không chút thay đổi đem tờ xét nghiệm đẩy vào bên trong, “Hộ sĩ, kết quả bị sai rồi!”

Hộ sĩ tiểu thư nhát gan, nghe vậy giật mình, tiếp nhận lấy đem đổi chiếu một lát, khuôn mặt nhỏ nhắn âm trầm ném ra, “Đúng mà!”

“Sai rồi!”

“Rõ ràng là đúng!” Hộ sĩ tiểu thư xuất ra mẫu máu, “Anh coi đi, hai cái này có mã giống nhau như đúc! Còn mẫu máu thì tự anh đưa tới, chẳng lẽ máu của anh mà anh cũng lấy nhầm hả?”

Bực mình trừng mắt nhìn Đường Mộ Thần, “Đã là đàn ông thì phải biết chịu trách nhiệm với việc mình làm. Nhìn bộ dạng dễ coi như vậy mà sao lại tệ đến thế?! Cùng lắm thì đưa người ta đi giải quyết đi, có cần phải phủ nhận quyết liệt như vậy không? ”

“Vâng vâng, đúng vậy!” Kỳ An Chi hóa đá nửa ngày mới tỉnh hồn lại, đoạt lại tờ xét nghiệm, “Thực xin lỗi, là tôi không tốt! Cô đừng mắng em ấy, Mộ Thần, về thôi!”

Một đường yên lặng không nói gì.

Tới bãi đỗ xe, Đường Mộ Thần đi về hướng xe của mình. Kỳ An Chi quay đầu không thấy người, nhất thời luống cuống, “Em muốn đi đâu?”

“Đổi bệnh viện kiểm tra!”

“Anh đưa em đi!”

“Không cần!”

“Vẫn là anh đưa em đi đi!”

“Em nói không cần là không cần!” Đường Mộ Thần rít gào, “Anh cái con heo chết này mau cút đi cho tôi! Nói! Có phải anh ở trên người tôi động tay động chân cái gì đó phải không? Hoặc là cho tôi uống cái thứ thuốc loạn thất bát tao gì?”

Một câu, làm cho Kỳ An Chi nhất thời kinh ra một thân mồ hôi lạnh!

Viên thuốc tiên kia? Viên thuốc tiên có thể tạo ra kết tinh của tình yêu?!

Nhìn thấy vẻ kinh hoàng thất thố của hắn, Đường Mộ Thần liền hiểu được, lạnh lùng nhìn hắn, “Họ Kì kia, tự anh chọn đi, muốn chết kiểu nào!”

Kì An Chi di di mũi chân, ngập ngừng khe khẽ nói, “Cái... cái kia... lão bà yêu dấu... em không biết là làm cho đứa nhỏ sinh ra không có cha thực đáng thương sao?”

“Không biết!” Đường Mộ Thần trả lời chém đinh chặt sắt!”Hơn nữa, tôi nói cho anh biết, tôi không có cái kia!”

“Nhưng mà...” Kì An Chi chỉ giấy trắng mực đen, “Trên này rõ ràng đã viết!”

“Đó là sai!” Đường Mộ Thần bị phẫn!

Oa oa,y rốt cuộc gặp được cái tên đàn ông cực phẩm đến thế nào nha? Ngay cả mình là một thằng đàn ông trăm phần trăm cũng bị hắn ép ra được đứa nhỏ, thế giới này thật sự là quá điên cuồng !

END

—————oOo—————

Thế là hết thật rồi TT_TT bé muốn thấy bảo bảo sinh ra cơ oa oa oa, thôi lặn đi coi mấy bộ sau thử xem, may mà nó là hệ liệt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-vuong-tu-chang-thuong-vuong-tu>